
NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08160564 8

THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI CARMINA

GRAECE

CUM

COMMENTARIIS INTEGRIS

L. C. VALCKENARII,

R. F. P. BRUNCKII, I. TOUPII.

VOL. I.

BEROLINI

E LIBRARIA SCHOLAE REALIS.

MDCCCX.

Hamburg 1828.

Etsi editio haec Bucolicorum Graecorum novae dotis nihil ostentat, non tamen meum editoris nomen profiteri dubito; quippe qui rem a multis expetitam litterarumque in patria studiis utilissimam tanta mihi videar cura religioneque executus, quantam pauci hucusque adhibuere huiusmodi operum curatores. Nimirum si, quod primo destinaverat librarius, cuius rogatu hanc operam suscepimus, nonnisi *Valckenariana* illa *decem Theocriti Idylliorum* editio, cum commentario in Adoniazusas *Lugd. Bat.* 1773, in publicum emissa, nostris nunc curis repetita prodiret: gratiam aliquam initurus mihi viderer a iuvenibus certe nostris, qui quidem severa lege in hoc studiorum genere proficere volunt; nam et varior est liber et idoneus imprimis ad viam eam, quae una ad veram in his litteris laudem perducit, commonstrandam. Nunc ita rem instituimus,

ut modico ſatis pretio in unum iuncta proſtent, quaecunque in has poeſeos Graecae reliquias immortalis ille vir protulit, omnium, quotquot et ſunt et fuere, in Graecis litteris haud dubie princeps. *Theocriti* enim, *Bionis*, et *Moſchi* carminibus Graecis, uti ea edidit *Lugd. Bat.* 1779. *Valckenarius*, ex eadem editione integram ſubiunxi annotationem, niſi quod ad decem Idyllia illa, quum plane eadem ac ne verbo quidem mutata bis apponere lectori pigeret, praemiſſis e priore editione copiis ex poſteriore ea tantum vel adieci vel uncis incluſa ſuo inſerui loco, quae nova aut utcunque a prioribus diverſa acceſſiſſent, hanc ubique legem obſervans religioſe, ut utriusque editionis diſcrepantiam quamque, quae quidem alicuius eſſet momenti, indicarem nec quidquam omnino requirendum relinquerem praeter verſionem illam Latinis numeris adſtrictam Wetſtenii aliorumque, qua popularium ſuorum in gratiam utrumque librum inſtruxit Valckenarius, equidem huius operis emptores facile carituros exiſtimavi. Valckenarianis ea quae ad haec carmina

in *Analectorum vett. poet. Graecorum* volumine tertio annotavit *Brunckius*, ideo potiſſimum interieci, quod Brunckii et textum, qualem Analectorum primum exhibet volumen, et animadverſiones hasce diligenter in altera editione ſua reſpexit Valckenarius. Et inſunt ſane in his multa ſi minus ex reconditis deprompta litteris, excogitata tamen ingenioſe et ad interiorem carminum intelligentiam fructuoſiſſima. Ita duumvirorum curis ornatum textum reliqua Valckenarii altero ſequuntur volumine, *Commentarius in Adoniazuſas*, et iuvenile illud, ſed iuvenis Valckenarii, opus, *ad M. Röverum Epiſtola*, *Fulvii Urſini Virgilio illuſtrato* praefixa, cuius maior pars ad Theocriteorum emendationem pertinet; tum eidem Urſini libro inſertus in *Moſchi Epitaphium Bionis Commentariolus*. Opus denique claudunt quae Valckenario niſi par, proximus tamen ingenii et eruditionis laude criticus in Theocritum elaboravit, *I. Toupius*, adiuncta illa pleraque *Wartonianae Theocriti editioni Oxonii* 1770 publicatae; nam una *Appendicula Notarum*

atque Emendationum in Theocritum biennio post *Londini* seorsim prodiit. Quae, ut reliqua viri sagacissimi eruditissimique, eximiis inventis et insigni altissimae doctrinae apparatu referta, miror admodum neminem adhuc in tanta opus quaerentium multitudine inventum qui illinc accurate erroribusque operarum, quibus scatent, purgata singulari repeteret libello, quum splendidae pretiosaeque Wartoni editionis ea sit apud nostrates raritas, ut eorum etiam qui in his litteris habitant, pauci admodum illius habeant copiam, nedum studiosi adolescentes, mature huiusmodi potius germanae eruditionis exemplis quam perpetuis istis popularium commentariis ad meliorem elegantium litterarum cognitionem instituendi. Haec igitur ut praecipuam continent dotem editionis Wartonianae, quae, si a Toupianis hisce, Scholiisque, quae auctióra ibi leguntur, et critico e libris MSS. apparatu discesseris, nihil fere habet quo magnopere commendetur: ita non dubito quin eadem nostrae quoque operae apud elegantiarum hárum amatores gratiae sint ali-

quantum conciliatura; neque hi factum reprehendent, quod, quamvis Scholiis ab hac editione exclusis, *Toupii* tamen *in ea Animadversiones* recepimus. Scholia omnino itemque reliquorum Criticorum, Scaligeri, Casauboni, Heinsii atque ex parte saltem Reiskii nostri commentarios tertio quodam adiungere volumine tum librarii veturae rationes, tum ipse, quod temporis proprio operi iucundius longe et ad laudem meam fructuosius impendere possem, id non sustinui diutius in molestissimo hoc taediique plenissimo aliena repetendi negotio conterere. In quo nisi me eius cui plus omnino quam amicorum cuiquam debeo, Buttmanni mei vigor diligentiaque adiuvisset, non intra anni fere spatium ingratum hunc ego laborem ita exanclassem, ut multo nunc emendatius repetita haec asseverare possim, quam ab ipsis edita sint auctoribus suis. Scripsi Berolini d. VII. April. 1810.

L. F. Heindorfius.

DEDICATIO

THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI CARMINUM

EDITORUM LUGD. BAT. MDCCLXXIX.

ILLUSTRISSIMO

PRINCIPI

DE

YOUSSOUPOFF

S. P. D.

L. C. VALCKENAER.

Non inexſpectatum accipis, Humaniſſime Princeps, cum Bionis et Moſchi reliquiis, Theocritum, qualem deſideraſti, nullis oneratum adnotationibus, ante publicato meliorem tamen; quo quidem, ex itinere per nobiliſſimas Europae regiones, ad varii generis homines ſpectandos utiliter ſuſcepto, in patriam reduci nullum gratius donum a me poterat offerri.

Accepto novo libello laetus, opinor, redibis in iſtius temporis memoriam, quod ego Tecum Leidae Theocritea legens, Homeri, Sophoclis, Euripidis, ſimiliumque carmina, iucundiſſimum me fateor exegiſſe, cuiusque tempo-

ris saepe scribis magna Te cum delectatione recordari. Atque ego, Nobilissime Princeps, hunc libellum parandum censui, quo quidquid a me commissum esset culpae expiarem: nam probe memini, cum nobiscum esses, et paulo ante ferias aestivas Tuum mihi desiderium indicares exemplaria Graeca mecum isthac mox aestate versandi, qua liber ab omnibus aliis esses curis, quam multa dixerim in isto primo congressu, cur proximis saltem mensibus excusatus abirem: rure mihi Musisque vivere, atque otio per aliquot saltem dierum hebdomadas frui quotannis cupientem qua es comitate facilis mox excusasti; utque mihi morem gereres, multo diutius hic haesisti, quam facturus ante videbaris. Huius vero instituti primique adeo colloquii me postea puduit, cum mihi innotuisses tanquam Princeps communis et civilis, et velut specimen humanitatis ac modestiae. Has ego literas per annos septem et triginta professus in duabus harum regionum Academiis iuvenilia variorum ingenia, quorundam etiam expertus nobilissima, Tui tamen simile pertinax studium in nullo deprehenderam; neque etiam credideram, inter Tui ordinis homines reperiri, qui his adeo caperetur veterum literarum elegantiis. Quum huc venisses, et praepostero more graviora primum ac severiora tractasses, ubi Romanae maiestatis Graiarumque Venerum amor pectus percusserat, nullis aequalium iocis, quos Muscovica nive iudicabas frigidiores, neque aliorum consiliis a proposito Te passus es abstrahi: sed qua es modestia rem successuram primum diffidebas; tentasti tamen; et, blandiente profectu, literis, quarum cognoscendarum flagranti commovebaris cupiditate, atque huic uni curae tanto studio tamque severa lege totus invigilasti, ut egregios brevi tempore feceris progressus,

multis pudorem incusseris, operaeque iam tuleris pretium; qui Parisiis, per Italiam, atque alibi terrarum, dum verus laudator Graecae lustrares antiquitatis monumenta, Codicesque scriptos perita manu versares in Bibliothecis, harum custodibus, qui quidem iudices essent idonei, Graece et Latine eruditus hac aetate Princeps fueris admirationi. Academici Parisini, ad praecedentis seculi eruditorum popularium gloriam properantis, et multos exemplo moventis, Villoisoni literis, laudum Tuarum plenis, vehementer me delectatum, qui homines resque nosti humanas, non valde miraberis. Sed me, qui laudibus istis mirifice faveo, Tuumque in has literas incredibile studium facio sane permagni, me tamen longe magis commoverunt recta in Te indoles; mores ab omni arrogantia alieni; nudae, quam exseris animi candore, veritatis amor; quodque perpaucis inest

incoctum generoso pectus honesto.

Tuque adeo mihi visus es Theocriti

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.

Hoc etiam magnum ego duxi, quod per plures menses vix diem intermisisti, quin horas aliquot mecum familiariter exegeris, meaque unius colloquia aequalium circulis anteposueris. Non itaque mirum videbitur, si dixero, cum hinc in Angliam primum proficiscereris, mihi quoque discessisse Te desideratissimum.

Collegeram iam ante, quae Theocriteis expoliendis, Bionis et Moschi carminibus praeterea illustrandis possent inservire. Sed, quod has literas tractantibus evenire solet, alio traductus, atque in historia Graeciae Xenophontea illustranda occupatior, hos Poëtas spectan-

tia tanquam leviora, inter chartas perituras reiecta, nunquam fortasse contexuissem. His tum retractatis parare coepi libellum, qui Illustri nomini inscriptus quanti Te facerem declararet, quique, ob Theocriti meritum duraturus etiam in veniens aevum, Russi Principis nomen atque in has literas studium ad posteritatem propagaret. Quaeque adeo nunc accipis expolita Theocriti ceterorumque carmina, ad Rhenum in Batavis mecum lecta, domi releges, Princeps, sat scio, iucundissime; qui has scriptis veterum impressas elegantias longe anteponis Gallicis, cum suis plerisque Scriptoribus pereuntibus, aut Lingua certe mutata perituris, chartis, quarum plerarumque exiguus Tibi valor videbatur interiores scrutari literas volenti, quarumque iam ante Te ceperat satietas, quam ad nos venires. Terris nunc Tuis Penatibusque redditus, ad artes etiam liberales tractandas aptissimis Popularibus novum praebebis exemplum, Praestantissime Princeps, quo iuvenes e Russia primarii, Tua relegentes vestigia, concitabuntur ad idem stadium, sive apud nos, seu alibi terrarum, animose decurrendum: atque hoc Tui quoque causa efficere conaberis antiquitatis amator, ut maior sit delectatio, si habueris, cui admirationem sentienti possis significare. Praeterea, si quid mea vota valebunt, potente suasu perficies, ut, praeter Geometras, Mechanicos, Physicos, etiam ex quibusvis Europae regionibus evocentur Petropolin sermones utriusque Linguae docti *viri; qui scholas aperiant, in quibus scriptores antiqui de meliori luto factis iuvenibus explanentur; aut hi saltem ab enarratoribus istis, si quis ita vocare velit, concitentur ad honestum antiquitatis amorem; ut huius etiam generis excolantur ingenia; atque hae artes liberales et Musicae in imperio latissime patente*

magis quam ante foveantur. Serae quidem ex Graecia, ubi erant educatae cultaeque, tandem tamen Musae Romam quoque venerunt:

Punico bello secundo Musa pinnato gradu
Intulit se bellicosam in Romuli gentem feram.

Romanis accidisse fateor, quod ex elegantiarum Graecarum cultu Cato Maior praeviderat eventurum, quodque pro morum ille severitate indignabatur; sed in hac qua versamur scena ea de re secundum veterum Persarum legem fateberis esse iudicandum: bona et mala, illinc orta civitatibus, librae lancibus hinc atque inde si imponas, longe gravior lanx commodorum propendere nostro utriusque iudicio videbitur. Ex renatis in Italia Latinis Graecisque literis id unum si tantum ortum esset boni, ut homines per tot secula caligine pressi tum demum coeperint ad istam rationis lucem oculos erigere, nos quidem illud ambo permagnum existimaremus. Hoc vero amabili telo quae vestratem plebem occupavit domari poterit superstitio; artibus ingenuis si quid his inest feritatis emollietur; et gerendae reipublicae vera ratio Sapientibus inter vos magis magisque patefiet. Tu vero, quando rebus eris tractandis, Princeps, admotus, mares animos habenti Imperatrici Augustissimae sententiam facile adprobabis Theocriti, cuius partem Academiae Batavae foribus inscriptam laudabas,

Μουσάων γε μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.

Veteres autem Russicae gentis Heroas ex obscuris Annalibus laudaturo versus occines Horatii,

Vixere fortes ante Agamemnona
Multi; ſed omnes illacrymabiles
Urgentur ignotique longa
Nocte, carent quia vate ſacro.

Quidquid etiam horum evenerit, Tu certe, Princeps, quotiescunque illud abs Te commode fieri poterit et ſine oſtentatione, quam odiſti, Tu

Faſtidipſam deſere copiam,

veteresque amicos, quorum cum inter nos verſareris notitiam, hic atque alibi ingentem Tibi numerum comparaſti, longeque maiorem brevi videris paraturus, eo ſtudio frequenter reviſe, ut illinc reipublicae colligas gerendae profutura, atque omnibus Tu quoque ſis documento, quanti ſit hiſtoricos veteres, oratores, et poetas ſua Lingua audiviſſe loquentes, et illinc uſui futura ſibi ſepoſuiſſe. Tuis tandem ex Sorore Nepotibus, ad Batavos venturis, veram viam praemonſtrabis qua poſſint ad ingenii culturam pervenire:

dent primos verſibus annos,
Maeoniumque bibant felici pectore fontem.

Tibi det Deus propria ut habeas quaecunque exoptes bona. *Ita vale, Princeps optime, meque Tuum, quod facis, ama. Scribebam Lugduni in Batavis pridie Kal. Maj.* CIϽIϽCCLXXIX.

L. C. VALCKENARII

PRAEFATIO

AD

THEOCRITI DECEM EIDYLLIA

EDITA LUGD. BAT. MDCCLXXIII.

Dorica Theocriti quaedam carmina quum Auditorum meorum nonnulli ſibi cuperent explanari, neque exemplaria Editionis, quae huic eſſet uſui ſatis accommodata, facile comparari poſſent, de Theocriteis elegantiora ceterisque minus vitiata decem ſelegi, quae typis Batavis deſcriberentur; Eidyllia nempe, prout in Editionibus vulgatis leguntur,

I, II, III, IV, VI, VII, IX, XI, XVIII, et XX.

De his decem, octo carmina Latinis numeris elegantiſſimis a ſe reddita nuper hic ediderat Poeta Clariſſimus, C. A. Wetſtenius, cuius Latina Graecis a me ſunt adiecta. Ad Eidyllium VII. acceſſerunt D. Heinſii Latina; ad XVIII, H. Grotii; quorum nomina ſuis locis adſcripta leguntur. Carmina vero Theocriti, vel prout a D. Heinſio publicata proſtant, repraeſentari poterant; vel vulgatis paulo dari emendatiora, quibusdam etiam adnotatis inſtructa: et haec quidem ratio alteri fuit a me praelata. Decem iſtis Theocriti Eidylliis Bionis et Moſchi carmina, eadem ratione tractata, carminumque reliquias ſubiicere conſtitueram: ſed cum iam Eidyllium XVIII. praelum exerceret, Ioannes

noster Lutacius me potissimum permovit, ut carmen, Theocriteorum ipsius etiam iudicio omnium elegantissimum, XV, sive Adoniazusas, ceteris adiicerem: et, ne haec Graeca Latinis numeris carerent, Latinam addidi Paraphrasin Helii Eobani Hessi. In Adoniazusas cum scribere coepissem a contextu separatas adnotationes, hae, quibusdam aliis interiectis, adeo excreverunt, ut hic certe libellus, privatarum lectionum usui destinatus, ne sua esset mole onerosus, facile carere posse videretur Bionis et Moschi carminibus. In Theocriteis Editio potissimum fuit expressa Cantabrigiensis Radulphi Wintertoni. In Editione nupera Oxoniensi, quam curavit Thomas Wartonus, praeter cetera, lectiones publicatae sunt a vulgatis diversae, initio huius seculi a Iacobo Sanctamando pleraeque ex Italicis Anglicisque Codicibus enotatae. Quidquid ferme in istis esset lectionibus bonae frugis, quod quidem ad haec carmina spectaret, huc a me fuit relatum; atque hinc et alia et formae quaedam sincerae suum postliminio locum recuperarunt.

Non diffitebitur humanissimus Wartonus, praeter lectiones Codicum, praecipuum suae Editioni ornamentum conciliasse Ioannis Toupii in Theocritum et Scholiastas observata; quibus alia Eiusdem eximii Critici postea etiam accesserunt. Praeter ea quae Wartonus vulgavit, Editionem Clariss. Reiskii Lipsiensem, aliasque satis notas, tres inprimis adhibui vetustas Editiones, Mediolanensem, Aldi Venetam, et Florentinam Iuntae: hanc, paucis visam, ditissima mihi subministravit Nobilissimi Matthiae Röveri Delfensis Bibliotheca; illas, talibus libris locuples, publica Leidensis. Omnium Editionum prima procul dubio Mediolanensis est anni MCCCCXCIII, biennio minimum antiquior Aldina. Haec ista est Editio, de qua multa scri-

psit Sanctamandus; a Wartono post Praefationem vulgata. Ostendit Sanctamandus, istam ἔκδοσιν carminum Theocriti XVIII, cuius se nactum exemplar laetabatur, antiquiorem esse Aldina; ubi prodiisset, et quo anno, definire non potuit. Quod vero suspicabatur Wartonus, eamdem esse quae indicaretur in Catalogo Lugdunensis Bibliothecae (p. 251.) et in Maittairii Annalibus Typographicis, verissimum est. Continet illud exemplar Leidensis Bibliothecae Orationes Isocratis, XVIII Eidyllia Theocriti, et Hesiodi Opera et Dies; omnia eodem prorsus literarum charactere, atque eodem chartae genere expressa. Isocratis Orationibus ista leguntur subiecta: Ἐτελειώθη σὺν θεῷ τὸ παρὸν βιβλίον Ἰσοκράτους ἐν Μεδιολάνῳ, διορθωθὲν μὲν ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Χαλκονδύλου, τυπωθὲν δὲ κ. τ. λ. — ἔτει ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ τρίτῳ, μηνὸς Ἰανουαρίου εἰκοστῇ τετάρτῃ. His contigua in eodem sequuntur exemplari Theocriti octo et decem Eidyllia; tum Hesiodi Opera et Dies. Illud quidem cadere vix potest in dubitationem, quin haec XVIII Theocriti carminum Editio prima sit Mediolanensis anni MCCCCXCIII, cui corrigendae is ipse probabiliter, qui curavit Isocratea, praefuit Demetrius Chalcondylas. Egregias inprimis lectiones, tales etiam, quae nusquam alibi reperiantur, praebuit Editio Florentina. Exiguus iste libellus XXX. continet Eidyllia velut Theocriti, (inter quae nonnulla Bionis sunt et Moschi) epigrammata quaedam, Fistulam, Alas, et Securim. In fronte libellus exhibere dicitur „Theocriti castigatissima opera omnia, Florentiae „impressa in aedibus Philippi Iuntae; quae finem nacta di„cuntur die X. Ian. MDXV, Leonis X, Pontificis Max. an„no III.“ His duabus Editionibus multo notior Aldi Veneta, anni MCCCCXCV, utiliter etiam a me fuit adhibi-

ta.

ta. Praeterea Codicum, olim Palatinorum, lectiones, excerptas a Salmasio, suas etiam quasdam coniecturas in margine Editionis Heinsianae posuerat Is. Vossius: hoc exemplar ex Bibl. Leidensi utendum sumsi: alio usus sum ex Bibliotheca viri Amplissimi Francisci Hemsterhusii, in quo Pater Tiberius, vir Summus, suas coniecturas atque alia quaedam adnotaverat. Parisini Codicis lectiones, emendationes quasdam, et ex ineditis Grammaticis permulta mecum communicavit amicus Clarissimus D. Ruhnkenius. In notis ad decem Eidyllia, meminerit velim Lector Eruditus, multa reperiri, in gratiam iuvenum scripta, qui harum rerum sensu quodam erant imbuendi; quorum in classem referri poterunt Virgilii loca, saepius ab aliis cum Theocriteis collata. Maiori cum cura scriptae Adnotationes in Adoniazusas nonnulla certe praebebunt hoc in genere literarum exercitatis exigenda. Ex his autem Theocriti carminibus nonnihil expolitis facile aestimari poterit, quantum in reliquis, quae pleraque peius vitiata sunt, supersit peragendum. Forsan aliquando omnia Theocriti carmina cum Codicum lectionibus, quae quidem dignae sint memoratu, et cum virorum Doctorum coniecturis, verbo tantum indicatis, exiguo libello publicabuntur. Scribebam Lugduni Batavorum pridie Kal. Decemb. CIƆIƆCCLXXIII.

L. C. VALCKENARII

PRAEFATIO

AD

THEOCRITI, BIONIS ET MOSCHI CARMINA

EDITA LUGD. BAT. MDCCLXXIX.

Haec quidem Editio carminum Theocriti, Bionis, et Moschi, quamvis facile carere posset praefatione, perpaucis tamen videtur significandum, quid in illa fuerit praestitum. Post tot Editiones Theocriti, his proximis annis repetitas, amicis quibusdam meis tandem talis videbatur requiri, qualem ante hoc sexennium scribebam forsan aliquando prodituram; in qua Codicum lectiones atque Editionum veterum memoratu dignae, virorumque Doctorum exhiberentur coniecturae. Haec itaque fuit ex Cantabrigiensi Wintertoni expressa. Quidquid a Codicibus oblatum sine controversia videretur Theocriteum, in contextum fuit a me receptum: aliae etiam Codicum sive probabiles seu speciosae lectiones ex istis sunt enotatae, quas, a Wartono vulgatas, collegerat Iacobus Sanctamandus. Nonnullae ex Palatinis olim Codicibus a Salmasio excerptae in libro prostant Vossiano Biblioth. Leid. Parisini Codicis optimi lectiones adnotaverat Clariss. Noster Ruhnkenius, cui debentur etiam argumenta vetera carminum Theocriti, idcirco huic libello praefixa, ne prorsus illa ne-

glecta interirent, quae nonnulla ſaltem continent cognitu non indigna. Ex primis etiam Edd. Mediolanenſi, Aldina, Iuntina, praeter lectiones in contextum receptas adnotantur etiam aliae. Virorum Doctorum coniecturae, quae quidem ex libris Editis innotuerunt, pleraeque omnes memorantur; multae etiam Hemſterhuſii, Pierſoni, Eldikii, atque aliorum ineditae. Breves autem Adnotationes iam ante erant paratae, quam prodirent Ampliſſ. Brunckii Analecta veterum Poëtarum Graecorum, qui in Theocriteis etiam plura primus novavit, quam fecerant priores omnes ſimul. Huius etiam lectiones, ſola coniectura nixae, Dialectum pleraeque Doricam ſpectantes, fuerunt indicatae; multae in verſus Theocriti receptae. Idem dictum ſit de reliquiis carminum Bionis et Moſchi, quae Theocriteis ſubiectae partem etiam efficiunt Analectorum Brunckii. In his eadem ratione tractatis Editio fuit expreſſa Bonav. Vulcanii. Lectiones Codicum Paris. debentur exquiſitae humanitati Clariſſ. Villoiſoni. In Bionis et Moſchi fragmentis lectiones quasdam ex Arſenii violeto, Mosquenſis Bibl. ſcripto Cod. mecum communicavit vir Humaniſſimus Chriſt. Fridericus Matthaei. In Edit. Ald. tertium Moſchi carmen bis legitur ex diverſis codd. expreſſum: hinc lectiones prodierunt egregiae. Quas in haec carmina dudum paraveram, uberiores adnotationes omittendas iudicavi. Si mei res ſolius fuiſſet arbitrii, omiſiſſem etiam in hac Edit. Latinas converſiones. Quum vero librarii Latina quaedam Graecis cuperent ſubiecta, acceſſerunt quae de Graecis Theocriti Latino carmine ſatis eleganter olim reddiderat Helius Eobanus Heſſus. Epigrammata Theocriti ſubiecta Latine converterunt Dan. Heinſius, et Hugo Grotius. Inter Theocritea ex antiquis Editionibus dederat etiam Heſſus Bionis Epitaphium Ado-

nidis, et quatuor Moſchi carmina, quae illinc diſtracta ſeparatim collocavi. Pleraque Bionis, et Moſchi Epitaphium Bionis carmine trochaico expreſſerat Poëta Graece et Latine perdoctus, Erneſtus Gulielmus Higtius, Friſius, qui, Scholae Alcmarienſis Rector, vir media aetate nobis omnibus flebilis occidit: iſta carmina, ex autographis Higtii mecum communicatis nunc demum publicata, hanc Editionem Noſtratibus, qui Higtium ſuo merito magni fecerunt, etiam ſola ſatis commendarent. Scribebam Lugduni Batav. CIƆIƆCCLXXIX.

ARGU-

ARGUMENTA VETERA CARMINUM THEOCRITI.

Quibus praemittuntur nonnulla

DE GENERE THEOCRITI

ET

DE BUCOLICIS CARMINIBUS.

Prout illa leguntur partim in Cod. Regio Paris. partim in Ed. Rom. Zach. Calliergi.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΓΕΝΟΣ.

Θεόκριτος, ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι,

Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὺ μέσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Ἔνιοι δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι· δοκεῖ γὰρ σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δὲ ἐσχηκέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκουστὴς δὲ γέγονε Φιλητᾶ, καὶ Ἀσκληπιάδου, ὧν μνημονεύει· ἤκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πτολεμαίου τοῦ ἐπικληθέντος Λαγωοῦ. περὶ δὲ τὴν τῶν Βουκολικῶν ποίησιν εὐφυὴς γενόμενος πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε· κατὰ γοῦν τινὰς Μόσχος καλούμενος Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΥΡΕΘΗ ΤΑ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

Τὰ Βουκολικά φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι καὶ περισσῶς προκοπῆς τυχεῖν· τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι,

καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες, εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἑφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικὰ, καὶ Μικτά. τὴν μέν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀπαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον· ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἃν ἐκαλέσσατο τήνα.

ἈΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν καὶ μικτόν. τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ͂ πρώτȣ εἰδυλλίȣ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπολὸν διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [*forte leg.* τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου Θύρσις, ἢ Ὠιδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέ

τω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ δευτέρου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὅν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ᾽ ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τρίτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειεν δ᾽ ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι᾽ ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατός φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προῄρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τετάρτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάτταν, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καί εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ. [Sic MS. Ed. R. ἑκατοστήν. f. ſcrib. ρκδ.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ πέμπτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι' ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβάρτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἶξιν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ͂ ἕκτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δέ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὔρις (sic MS. Leg. Δοῦρις) φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ͂ ἑβδόμȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ, κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μουνατός φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ὀγδόȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

ΑΛΛΩΣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν †-γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν. [abſunt a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἐννάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται. νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐίππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατίναι ἢ Θερισταί· Ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ

ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρᾷ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀμάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἦσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἑνδεκάτου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχὴ,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δωδεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον, ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· οἱ δέ φασιν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τρίτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτόν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλλουσί† τινος υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφύ-

ρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. [absunt et haec a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ τετάρτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος ἑταίρου προσιέντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur arg. in Ed. Rom. abest a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (forte leg. θεωμένων), τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τόν τε σκυλμὸν καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι' ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

καὶ φόβῳ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ταρασσόντων, ἐνέστη ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος· τῶν δὲ παρθένων ἀποκεκρυμμένων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχὴν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες, εἰς τὸ ἱερὸν ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων ξένης μούσης ἀρίστης γενομένης παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας πρῶτον ἀχθῆναι λέγουσι τὰ Βουκολικά· Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ἐκ Ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν ἀπολούσασθαι· ὁ δὲ, πορευθεὶς εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ᾄσμασιν ἀνυμνήσαντες ἔθει τὴν πρώτην παρέδωκαν εὕρεσιν. Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὁμόνοιαν τοῦ πλήθους λοιπόν ποτε ἐλθόντος ἔδοξεν Ἄρτεμις αἰτία γεγονέναι τῆς διαλλαγῆς· οἱ δὲ ἀγροῖκοι, τούτου χάριν δῶρα κομίσαντες, γεγηθότες ὕμνησαν τὴν θεὰν διὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ἀγροικικῶν ᾠδῶν· καὶ οὕτως ἔλαθεν ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἐφεξῆς.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

Τὰ Βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφήν· καὶ γὰρ Αἰπολικά ἐστι, καὶ Ποιμενικὰ, καὶ Μικτά. τὴν μέν τοι ἀπὸ τῶν βοῶν εἴληφεν ἐπιγραφὴν, ὡς ἀριστεύοντος τοῦ ζώου· διὸ καὶ Βουκολικὰ εἴρηται πάντα. Λέγεται δὲ Βουκόλος παρὰ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον· ᾄδειν δέ φασιν αὐτοὺς ἄρτον ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τύπους ἔχοντα, καὶ πήραν πανσπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, σπονδὴν νέμοντας τοῖς ὑπαντῶσι, στέφανόν τε περικεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μετὰ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον· τὸν δὲ νικήσαντα λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον· κἀκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μένειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδόναι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος ἐχόμενα, καὶ εὐφημοῦντας ἐπιλέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Ἂν φέρομεν παρὰ τῆς θεοῦ, ἂν ἐκαλέσσατο τήνα.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΑΘΡΟΙΣΕΙ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι σποράδες πόκα, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΒΙΒΛΟΝ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων·
Υἱὸς Πραξαγόραο, περικλυτῆς τε Φιλίνης,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφειλκυσάμην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια Βουκολικά. Ἰστέον ὅτι Εἰδύλλιον λέγεται τὸ μικρὸν ποίημα, ἀπὸ τοῦ Εἶδος, ἡ θεωρία· οὐκ Εἰδύλλιον παρὰ τὸ Εἴδω, τὸ εὐφραίνω. Ἄλλως. Εἰδύλλιον λέγεται ὅτι εἶδός ἐστιν ὁποῖόν ἐστι λόγος. ὑποκοριστικῶς λέγεται Εἰδύλλιον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ.

Πᾶσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας, διηγηματικὸν, δραματικὸν καὶ μικτόν. τὸ δὲ Βουκολικὸν ποίημα μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεκραμένον· διὸ καὶ χαριέστατον τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον δὲ τῆς κράσεως, ποτὲ μὲν συγκείμενον ἐκ διηγηματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ δραματικοῦ, ποτὲ δὲ ἐκ μικτοῦ, ἤγουν διηγηματικοῦ καὶ δραματικοῦ, ὅτε δὲ ὡς ἂν τύχῃ. εἰς ὅσον δ' οἷόν τέ ἐστιν αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροίκων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τοὺς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωποὺς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα. ἐκπέφευγε δὲ καὶ τὸ ἄγαν ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ͂ πρώτȣ εἰδυλλίȣ.

Αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἰς Δάφνιν γράφεται, ὃς διὰ μὲν τούτου τοῦ εἰδυλλίου τέθνηκε, διὰ δὲ τοῦ ἑξῆς ὡς ζῶντος αὐτοῦ μνημονεύει· ὅμως τοῦτο προτέτακται, διὰ τὸ χαριέστερον καὶ τεχνικώτερον τῶν ἄλλων μᾶλλον συντετάχθαι· καὶ Πίνδαρος, Ἀρχομένου δ' ἔργου, φησὶ, πρόσωπον χρὴ θέμεναι τηλαυγές. ἔστι δὲ ἀμοιβαῖον καὶ δραματικώτερον, μὴ ὑποκειμένου τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Σικελίᾳ· ποιμὴν δέ τις εἰσάγεται πρὸς αἰπολὸν διαλεγόμενος, οὗ τὸ ὄνομα οὐκ ἔστι γνωστόν. Ἄλλως. Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος, ἤτοι Μενάλκας, ἢ καὶ Κομάτας. ἀγνοεῖται δὲ τὸ τοῦ Αἰπόλου ὄνομα.

Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι παρὰ τοῦ [*forte leg.* τὴν τοῦ] Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν ἀπολιμπάνεται καὶ Αἰολίδος. Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα· καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρᾶται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα.

Ἀπορία. Πῶς Βουκολικὰ ὑπεγράφησαν, μὴ ὄντων ὅλων Βουκολικῶν, ἀλλὰ καὶ ποιμενικῶν καὶ αἰπολικῶν; Λύσις. Ἐκ τοῦ κρείττονος μέρους ταῦτα τῶν τετραπόδων ὑπέγραψαν.

Πῶς οὐχ ὑπογράφονται ταῦτα τὰ ποιήματα Διάλογοι· (διαλέγεται γὰρ ἔν τισι πρόσωπα·) ὡς καὶ τὰ τοῦ Λουκιανοῦ; Οὐκ ἤθελεν ὁ ποιητὴς θεῖναι ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἐπιγραφὰς, ἀλλὰ μίαν ἁρμόζουσαν πᾶσι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. Εἶδος γὰρ λόγου ἐστὶ καὶ τὸ διηγηματικὸν, καὶ τὸ δραματικὸν, καὶ τὸ μικτόν· καὶ διὰ τοῦτο ὑπεγράφησαν εἰδύλλια.

Πῶς οὐχ ὑπεγράφη ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ τὸ τοῦ αἰπόλου ὄνομα, ἀλλὰ τοῦ ποιμένος; Διὰ τὸ μέλλειν παρεισαχθῆναι τὸν ποιμένα κρειττόνως τῇ καλάμῃ φθεγγόμενον.

Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου, καὶ τοῦ Καλλιμάχου, καὶ τοῦ Νικάνδρου· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ παρόντος εἰδυλλίου Θεοκρίτου, Θύρσις, ἢ Ὠδή· τουτέστιν, ὁ βουλόμενος Θύρσιν ὑπογραφέ-

τω, ἢ Ὠιδήν. Θύρσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ αὐλῶν, Ὠιδὴ δὲ τὸ μέλισμα τὸ φθεγγόμενον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ δευτέρυ εἰδυλλίυ.

Ὑπόκειται Σιμαίθα Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα, ὃν παιδικοῖς προσταλαιπωροῦντα ἐν παλαίστρᾳ ἡ Σιμαίθα φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένης ἐφ᾽ ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε Μίμων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ τρίτυ εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης, ἢ Κωμαστὴς, ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τὶς τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου. εἰκάσειες δ᾽ ἄν τις τὸν ἐπικωμάζοντα Βάττον εἶναι· τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα δι᾽ ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα, ὅθεν καὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα ὑποτίθεται. Τὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ πρόσωπον οὐκ ἂν εἴη, ὡς ὁ Μούνατός φησιν, ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ἐπικωμάζοντα,

Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι.

πλανᾶται δὲ καὶ περὶ τοὺς χρόνους. Φέρει δὲ ὁ ἐπικωμάζων μῆλα καὶ στεφάνους τῇ Ἀμαρυλλίδι χάριν τοῦ προσδεχθῆναι· ἡ δὲ οὐδὲ λόγου αὐτὸν ἀξιοῖ· διὸ καὶ δυσθυμίᾳ τὸν βίον καταλῦσαι προήρηται. τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικόν. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ Σάτυρον εἶναί φασι. τινὲς δὲ διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον οἴονται κωμάζειν, Σιμιχίδην καλοῦντες. ἡ ἱστορία παρὰ Ἀπολλωνίῳ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τετάρτȣ εἰδυλλίȣ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον Βουκολικόν ἐστι. Βάττος μὲν οὖν αἰπόλος, Κορύδων δὲ βουκόλος, πρὸς ἀλλήλους διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βοῦς νέμοντα βουκόλου τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιστοῦ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον, ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα, ὅτι κακοῦ αἱ βόες ἔτυχον βουκόλου, καί εἰσι λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας. Οὐ πάντως δὲ ὁ Θεόκριτος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους γεγονὼς Μίλωνι μέμνηται αὐτοῦ, ἀλλὰ πολὺ νεώτερος· εἴγε Μίλων τῇ ἑβδόμῃ [f. leg. τῇ ἑβδ. καὶ ἑξακοστῇ] Ὀλυμπιάδι πάλην νικᾷ. Θεόκριτος δὲ, ὥσπερ ἐδείξαμεν, κατὰ τὴν κδ. [Sic MS. Ed. R. ἑκατοστήν. f. ſcrib. ρκδ΄.] Ὀλυμπιάδα ἤκμαζεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ πέμπτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον αἰπολικὸν καὶ ποιμενικόν· προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας δι᾽ ἀμοιβαίων ποιμὴν καὶ αἰπόλος. δραματικώτερον δέ ἐστι τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦ προσώπου τοῦ ποιητοῦ μὴ ἐμφαινομένου. ἔστι δὲ τοῦ αἰπόλου τὸ ὄνομα Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰς αἶγας· τοῦ δὲ ποιμένος Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτου νέμει τὰ θρέμματα. ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Ἀλκίππην· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. ἀλλήλους οὖν προσκαλοῦνται περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται· τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. ὁ τοίνυν αἰπόλος, μετὰ τὴν νίκην γαῦρος γενόμενος καὶ γεγηθὼς, προσδιαλέγεται ταῖς αἰξὶ, καὶ τὴν τοῦ τράγου ἐπὶ ταῖς αἰξὶν ὄρεξιν πειρᾶται καταστέλλειν, ἐπινίκιον θυσίαν ταῖς Νύμφαις εὐτρεπίζων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἕκτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Βουκολιασταί. Δαμοίτας δὲ καὶ Δάφνις ὁ βουκόλος θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως τὸν Πολυφήμου τοῦ Κύκλωπος πρὸς Γαλάτειαν ἔρωτα ἀμφότεροι ᾄδουσι. καὶ ὁ μὲν Δάφνις προσδιαλέγεται τῷ Κύκλωπι περὶ τῆς Γαλατείας· ὁ δὲ Δαμοίτας, ὑποκρίνων τὸν Κύκλωπα, ἀποκρινόμενος δῆθεν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου. Τὰ πράγματα δέ εἰσιν ἐν Σικελίᾳ. ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς τὸν Ἄρατον, οὗ μέμνηται καὶ ἐν Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ· δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής. Οὖρις (sic MS. Leg. Δοῦρις) φησὶν, διὰ τὴν τῶν θρεμμάτων πολυπληθίαν καὶ τοῦ γάλακτος ἱδρύσασθαι ἱερὸν ἐν Αἴτνῃ τῇ Γαλατείᾳ· Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἐπινοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἤρα Γαλατείας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἑβδόμȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ μὲν εἰδύλλιον τοῦτο Θαλύσια· τὰ δὲ πράγματα ἐν Κῷ· ἐπιδημήσας γὰρ τῇ νήσῳ ὁ Θεόκριτος, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει Λυκωπέως υἱοῖς, καὶ, κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου· ὅθεν καὶ διηγεῖται ὡς καθ' ὁδὸν ἐντυγχάνει Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ὅπως ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξήρχοντο τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. ἤρα δὲ ὁ μὲν Λυκίδας παιδὸς Ἀγεάνακτος Μιτυληναίου· ὁ δὲ Θεόκριτος Μυρτοῦς. λαμβάνει δὲ ὁ Θεόκριτος λαγωβόλον παρὰ Λυκίδου, καὶ οὕτω χωρίζονται.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει τοῖς Λυκωπέως υἱοῖς· κληθεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου, οὐχ, ὡς Μουνατός φησι, μετὰ Φρασιδάμου καὶ Ἀντιγένους τῶν καλεσάντων αὐτόν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ὀγδόȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δὲ ἐρίζοντες ἀλλήλοις Δάφνις βουκόλος καὶ Μενάλκας ποιμὴν, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον· ἔπαθλον δὲ τεθείκασι τὰς σύριγγας.

Α Λ Λ Ω Σ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. Μενάλκας καὶ Δάφνις, εἰς ἔριν βουκολικῶν ᾀσμάτων καταστάντες, εἵλοντο κριτήν τινα, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται· ἔπαθλον δὲ ἐτίθεσαν τὰς ἰδίας σύριγγας. Προσέτι δὲ † κριτὴς ὁ Δάφνις εὖ μάλα ᾄσας προσηγάγετο μαθητεῦσαι ἑαυτόν. Σωσίθεος δὲ Δάφνιν † γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν † κρίναντος γαμηθῆναι αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρός δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς, ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν λυρικήν. Δάφνις βουκόλος, Μενάλκας ποιμήν. μικτὸν διηγηματικόν. [absunt a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ ἐννάτȣ εἰδυλλίȣ.

Τὰ μὲν πράγματα ἐν Σικελίᾳ ὑφίστανται. νομεὺς δέ ἐστιν, ὃς δεῖται Δάφνιδος καὶ Μενάλκου, ὅπως ἀλλήλοις ἀντᾴσωσιν. οὐδὲν δὲ ἔχει πρὸς τὸν Μενάλκαν τοῦτον ὄντα Σικελὸν ὑπὲρ Μενάλκου Χαλκιδέως, ὅν φησιν Ἑρμησιάναξ ἐρασθῆναι τῆς Κυρηναίας Εὐΐππης, καὶ διὰ τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν αὐτῆς κατακρημνισθῆναι.

Προλογίζει ὁ ποιμήν. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ τὸν αὐτὸν ὃν προεῖπε Μενάλκαν πάλιν φησὶ, τότε γὰρ ἴσως ἔνεμε μῆλα, νῦν δὲ βόας· ἢ ἕτερον Μενάλκαν βουκόλον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἐργατίναι ἢ Θερισταί· Ἄδηλον δὲ ἐν ᾧ χωρίῳ διάκεινται τὰ πράγματα. Μίλων δὲ

ἐστι καὶ Βάττος ἐν τῷ θερίζειν προσδιαλεγόμενοι ἀλλήλοις· ἐρᾷ δὲ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θεραπαινίδος, εἴτε θυγατρός· καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Μίλων θερίζων αὐτὸν ὡς βραδέως θερίζοντα ἔσκωπτε. τοῦ δὲ Βάττου τὴν αὐτοῦ δυσθυμίαν εἰπόντος, ὅτι Βομβύκας ἐρῶ, καὶ διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ψυχὴν, ὁ Μίλων προσπαίζων αὐτῷ τὴν φίλην αὐτοῦ μάντιν Καλαμαίαν φησὶν, ἐπεὶ καὶ μέλαινα καὶ ἀγάκωλος· Βάττος δὲ ἐπὶ τούτοις μὴ μεγαλοῤῥημονῶν ἔφη αὐτῷ, τυφλὸν οὐ μόνον τὸν Πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἔρωτα. ἔπειτα δὲ παρακληθεὶς ὑπὸ Μίλωνος εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ᾖσεν ᾠδὴν, ἣν ὁ Μίλων διαπαίξας ἑτέραν αὐτὸς ἀναβάλλεται, περιέχουσαν τὰ περὶ τοῦ Λιτυέρσου τοῦ θείου, ὃν Ἡρακλῆς ἀνεῖλε πολλοὺς ἀναιροῦντα ἐν τῷ θερίζειν. ἐπὶ τέλει δὲ παραινεῖ αὐτῷ τοιαῦτα δεῖν ᾄδειν τοὺς ἐργάτας, τὸν δ' αὐτοῦ ἔρωτα διηγεῖσθαι τῇ μητρὶ κατὰ τὸν ὄρθρον. Προλογίζει Μίλων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ ἑνδεκάτου εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ, παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. μέμνηται δὲ τοῦ Νικίου καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Θεόκριτος.

ΑΛΛΩΣ.

Ὑπόθεσις τοῦ πράγματος. Ὑπόκειται Πολύφημος ὁ Κύκλωψ ἐρῶν τῆς Γαλατείας, καὶ ποιῶν τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ᾠδῆς· προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, οὗ καὶ ποιημάτιον φέρεται ἀντιγεγραμμένον ὑπὸ Θεοκρίτου Κύκλωπος, οὗ ἡ ἀρχὴ,

Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ Ἔρωτες
Πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους.

Ἐπιγέγραπται δὲ Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια. Γέγονε δὲ συμφοιτητὴς Ἐρασιστράτου Μιλησίου, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ Ἰατρῶν ἀναγραφῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ δωδεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Ἀΐτας, γεγράπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου πρὸς ἐρώμενον, ἐπιγέγραπται δὲ οὕτως, ἐπεὶ καὶ τοὺς ἐρωμένους Ἀΐτας ἔνιοι καλοῦσιν, ὡς Θεσσαλοί· καὶ Ἀλκμὰν τὰς ἐπεράστους κόρας Ἀΐτας λέγει· οἱ δέ φασιν Ἀΐτας τοὺς φίλους μεταθέσει τοῦ ἀντιστοίχου· ἢ Ἀΐτας, οἱονεὶ μὴ ἰταμούς· ἢ Ἀΐτας ὁ σύμπνους καὶ συναΐτης καὶ συμπολίτης. εἰ δὲ ἐπὶ ἐρωμένου τάττοιτο, Ἀΐτης ἂν λέγοιτο ἀπὸ τοῦ Ἄειν, καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι· ἐκτίθεται δὲ ὅπως ὁ ἐρῶν † καὶ οὐ φείδεται θεασάμενος τοὺς τοῦ ἐρωμένου χαρακτῆρας· εὔχεται δὲ, τῶν δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους ἐμμένουσαν, ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ' αὐτοὺς φημίσωσιν αὐτῶν τὴν ὁμόνοιαν, λέγοντες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους γεγενῆσθαι αὐτοὺς, οἵτινες ἀμοιβὴν φιλίας ἔπνευσαν πρὸς ἀλλήλους. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα, ὑπερασπίσαντα τοῦ ἰδίου ἐρωμένου, ἢ ὑπὲρ τῆς ἐκείνου τελευτῆς ἐμπεσόντα εἰς πόλεμον· ὅθεν καὶ τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν δημοσίᾳ, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε ἐπ' αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντά τινα ἥδιστον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἄλλων στεφανοῦσθαι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ τρίτȣ καὶ δεκάτȣ εἰδυλλίȣ.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. Πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι· ἐκτίθεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα· τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς· πεπαιδεῦσθαι δὲ αὐτὸν φασιν οἱ μὲν ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος· οἱ δὲ ὑπὸ βουκόλων Ἀμφιτρύωνος καὶ Θεστιάδου. Ἀμφιβάλλουσί† τινος υἱὸν τὸν Ἔρωτα· Ἡσίοδος μὲν γὰρ Χάους καὶ Γῆς· Σιμωνίδης Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης· Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος· Ἀλκαῖος Ἔριδος καὶ Ζεφύ-

ρου· Σαπφὼ Ἀφροδίτης καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἄλλοι ἄλλων. [absunt et haec a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ τετάρτυ καὶ δεκάτυ εἰδυλλίυ.

Ἐν τούτῳ τῷ εἰδυλλίῳ ὑπόθεσίς ἐστι καταστάσεως ἐρωτικῆς καὶ κοινῆς τοῦ Κυνίσκας ἔρωτος· ἡ γὰρ γυνὴ τοῦ Αἰσχίνου μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ, καταφρονοῦσα τοῦ Αἰσχίνου. Θυωνύχου δέ τινος ἑταίρου προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνου, † δικαίως εἰσάγεται, καὶ προλέγει. τὰ δὲ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. [Sic legitur arg. in Ed. Rom. abest a MS.]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ πέμπτυ καὶ δεκάτυ εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ εἰδύλλιον Συρακούσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι. (τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ·) ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς πομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεμένων (forte leg. θεωμένων). τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα. ἄρχεται δὲ Γοργώ· προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται, Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ γυνὴ Ἀοιδός.

Ultimorum loco haec prostant in Ed. Rom. Αἱ δὲ Συρακούσιαι, ἐξελθοῦσαι τῶν οἴκων, θαυμάζουσι τὸν ὄχλον, καὶ ὅσα ἐν τῷ ὄχλῳ. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ χαριζόμενος τῇ Βασιλίδι, τόν τε σκύλμον καὶ βιασμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ ᾄδουσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλουσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ ἕκτυ καὶ δεκάτυ εἰδυλλίυ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι· μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος ὁ Θεόκριτος τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. Λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια, τὸ μὲν Χαρίτων, τὸ δὲ Διδόντων· ὅτε οὖν τις παρ' αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια· εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων κενὸν, τὸ δὲ τῶν Διδόντων πλῆρες, καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ ἑβδόμυ καὶ δεκάτυ εἰδυλλίυ.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Ἀρατείᾳ δὲ κέχρηται εἰσβολῇ. Ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ Βερονίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μούνατος, τοὺς χρόνους τοῦ Θεοκρίτου ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσούτου χρόνου μαχόμενος διαστήματι.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ΩιΔΗ.

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ,
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ,

vſ. 1. Ἁδύ τι] Verſum 1 et 2, de verſibus agens Bucolicis, ſic expreſſit *Terentianus Maurus: Dulce tibi pinus ſubmurmurat: en tibi, paſtor, Proxima fonticulis; et tu quoque dulcia pangis.* — Qui paene nihil praeterea excerpſit ex Theocriteis, primum verſum *Suidas* dedit quater repetitum, in Ἁδύ. Ἁ πίτυς· Τήνα. et in v. Ψιθυρίζει· deſcriptum a ſe ex Scholiis in *Ariſtoph.* Nub. v 1003. Hinc petitum videtur, quod legitur apud *Etymolog.* p. 819, 1. Ἡδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων ἠχεῖτο. *Longus* Paſt. I, p. 18. τοὺς ἀνέμους dixit συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας. conf. *Clemens Alex.* Strom. I, p. 756, 13. *Demetrio*, qui dicitur *Phalereus*, diſplicuit dictum, ὅτι ταῖς αὔραις ὑποσυρίζει πίτυς· περὶ Ἑρμ. § 192. — Verſum ſecundum *D. Heinſius*, primum fruſtra *Reiskius* ſollicitabat. — In vſ. 2. non eſt αἱ ποτὶ ταῖς παγαῖς, ſc. ᾄδουσι, ut putabat *H. Steph.*, ſed ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. *Jucundum quid lenis ſuſurrus* eſſe *pinus* videbatur, *quae ad fontes cantabat.*

vſ. 3. Συρίσδες] Hic in duobus Codd. Τυρίσδες. vſ. 14. Τυρίσδεν, non alibi, repertum, recepit *Brunckius* qui nuper etiam Theocritea vulgavit in Analectis veterum Poët. VALCK. 2.

Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟ-

vſ. 5. Ἐς τὲ] Quum *Apollonius Dyſcolus* Doricum τὲ, pro σὲ poſitum, hoc ipſo exemplo confirmet, hic quidem illud arbitror retinendum: qui ante cenſuerat ex more *Theocriti* τὺ ſcribendum, *Toupius* in Praefat. ad Curas Poſter. rem aliis relinquit diiudicandam. Valck. 1. — ἐς τὺ, uſitatius *Theocrito*, praetulit *Brunck*. Valck. 2.

vſ. 6. Χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς] *D. Heinſio*, quem ne intellexerunt quidem, mos geri debuerat. Scribendum, χιμάρῳ (vel χιμάρω) δὲ καλὸν κρέας· non tantum ut verſus ſit inſtar vicinorum bucolicus (vid. Epiſtola *Urſini* libello praefixa p. XV.), ſed ut ſuo hic quoque more ſcripſiſſe videatur *Theocritus*: Eid. V, 140. Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. IX, 25. ὀστρακὸν, ὃ κρέας αὐτὸς Σιτάθην. Valck. 1. — Probatum κρέας a D. *Heinſio* et *Brunckio* (cui placuit et ἔστε, pro ἔστε) recepi, pro κρῆς. — χιμάρῳ ſcribatur, an χιμάρω, nihil intereſt. Valck. 2.

Ibid. Ἔστε κ' ἀμέλξῃς.] *D. Heinſius*, lego, inquit, „ἔστε κ' „ἀμέλξεν, vel ἀμέλξην, ſicut infra ἔστε κατείπεν· quod apud poë„tam hunc tam multis rationibus confirmat Euſtathius, ut dubi„tare ſit nefas." *Heinſio* ne obloqui quidem auſi ſunt, qui *Euſtathii* non legerant commentarios. Quid vero *confirmat Euſt.*? non utique ἀμέλξεν legendum; quod prorſus eſſet barbarum; ſed ſpiritu aſpero, contractum ex ἕως, ἕστε ſcribendum: *Euſtath.* in *Homer.* Il. Α. p. 122, 25. Τὸ Ἕστε, ἀντὶ τῦ ἕως, μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἕστε κ' ἀπείπεν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. hae nugae ſunt Grammaticorum. Illic forte fortuna vitioſe ſcriptum ἕστε κ' ἀπείπεν, pro ἀπείπῃς, *Heinſium* fefellit: ἕστε κατείπεν nusquam legitur, neque Graecum eſt. Ut ἔστ' ἂν apud *Herodotum* ſemper modis jungitur ſubjunctivis, ſic ἔστε κε apud Poëtas, apud quos voculae ἂν reſpondet κε, κεν. *Theocr.* Eid. V, 22. τοὶ διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς· *tamdiu tecum cantando certabo, dum victum te dederis.* VI, 32. κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ. — Apud quosvis Poëtas ſic illud ἔστ' ἂν poſitum invenietur, hic illic et apud alios: *Xenophon.* Ἑλλ. III, p. 283, 10. ἀπεκρίνατο φυλάττειν αὐτὰ, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἐλθὼν — λάβῃ τὰ δῶρα. Noſtro quoque verſu lectum in Codice ſcripto ἔστ' ἂν ἀμέλξῃ, liquet e Scholiis.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ

vſ. 7. Ἢ τὸ καταχὲς Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας] Impeditam ſtructuram ſenſit auctor hujus Scholii: εἰ μὲν μετὰ τὸ (leg. τῦ) ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δυνάμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτως· ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. ſic optime vocem καταχὲς interpretantem Scholiaſten ſequutus fuerat, dudum ante alios, et *Boſſium*, *Henr. Stephanus*. Struxiſſe verba Poëtae hoc modo videntur: ἢ ὕδωρ τῆνο, τὸ (id eſt ὃ) καταχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας ὑψόθεν καταλείβεται. Mihi ſcripſiſſe potius Poëta videtur; — ἢ τὸ καταχὲς Τῆνο, τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν, ὕδωρ. in hanc ſententiam: ἅδιον, — ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηχὲς ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν κατὰ τῆς πέτρας λείβεται. *Tuum mihi carmen, o paſtor, dulcius aquae rivo ſaliente, ex alto monte cum ſonitu per ſaxa defluentis.* Doricum illud τὸ, pro ὃ poſitum, legitur et in Theocriteis: Eid. V, 11. VII, 29. XI, 16, 47. XII, 57. etc. Eid. I, 126, σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν. — Ὕδωρ, ὅπερ τᾶς πέτρας καταλείβεται, poneretur, qua ſtructura uſus eſt *Xenophon* K. Π. VI, p. 100, 24. Additum hic ὑψόθεν iſtam interpretationem commendat. Dici tamen apte potuit ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλειβόμενον ὕδωρ· ut in *Heſiodi* Θεογ. v. 786, ὕδωρ ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο. *Theocr.* Eid. VII, 137, ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.

vſ. 10. Αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ] Quod in Florentino Codice ſcriptum, αἴκα δ' ἀρέσκῃ· ne cui propter vicina genuinum videatur, ſciendum eſt, voculam κα ſive ſeorſim ponatur, ſeu voculae αἰ ſubiungatur, ſemper a *Theocrito* produci. Non in his tantum atque in *Epicharmeis*, ſed in quorumvis Dorienſium dictis ſubjunctivo jungitur illud αἴκα. Agathoclis dat dictum *Plutarchus* T. II. p. 176. E. p. 458. F. αἴκα ταύταν ἕλω· vel ἐξέλω· epiſtolam Laconicam una voce αἴκα conſtantem p. 511. A. qua reſpondebant ad hanc *Philippi*: εἰ ἐμβάλλω εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀναστάτους ὑμᾶς ποιήσω· dixerat apud Eumdem Lacon p. 234. F. αἴκα μὴ ταλαθῇ λέγοντι, οἰμωξοῦνται. ſaepius Pythagoreorum reliquiis eadem eſt adhibenda medela.

Τήναις ἄρνα λαβεῖν· τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἇ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ᾽ αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

vs. 11. Τὺ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἀξῇ.] Pro vulgato ἀξεῖς, ἀξῇς legitur in aliquot Codd. Duorum auctoritate Vaticani et veterrimi Florentini [itemque Reg. Paris. Valck. 2.], *Reiskio* quoque probatum, ἀξῇ *Theocrito* restitui. Firmant illud vicina, τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ· — αἶγα τὺ λαψῇ· et in Eid. V, 31, ἅδιον ᾀσῇ. Ἀξοῦμαι, ἀξῇ, ἀξεῖται Dorice scribebant. Ut victores τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα, vel ἄκρα, (non φέρειν, sed) φέρεσθαι, sic et, sensu nonnihil diverso, *praemium suo sibi jure vindicantes*, dicebantur ἄγεσθαι δῶρον. *Theocr.* I, 9, Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴϊδα δῶρον ἄγωνται. *Eurip.* Alcesti v. 1030, — τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν ἵππους ἄγεσθαι. — Sed ad hunc versum ὕστερος adscriptum fuit a T. H. Praeterea suspicor, vocula hic Theocritea a vicina absorpta, minus commodum δὲ male interiectum. Corrigo, — τύγα τὰν ὄϊν ὕστερος ἀξῇ· neque enim ὕστερον ἀξῇ hic licet ex v. 3. interpretari τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ. Cum suum sibi Musae praemium vindicaverint, ab illis *secundus ovem abduces*. *Ammonii* vera est observatio: Πρῶτος μὲν ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκολουθεῖ ὁ Ὕστατος· τῷ δὲ προτέρῳ ὁ Ὕστερος. — Hic aptum τύγα *Toupius* infra restituit Eid. I, 148, — τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ᾄδεις.

vs. 11. Scr. cum Cl. Valckenaer τύγα τὰν ὄϊν ὕστερος ἀξῇ. Particula δὲ hic locum non habet; cum τε et γε saepissime permutatur. Brunckius.

vs. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο] Hinc forte sumtus, idem versus similiter scriptus est in Eid. V, 101. — In vetustis quidem Codd. legitur illud Ὡς, secundum Grammaticos pro εἰς positum: mihi, quod saepius iam fuit monitum, non videtur in talibus fuisse usitatum. In duobus Florent. Codd. et Vaticano legitur Ἐς τὸ κ. atque id videri poterit invenisse suo iam aevo *Bion*, cuius ista sunt in Eid. XII. fragm. Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες Τῆνο ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων. — Cum *Daniele* tamen *Heinsio* suspicor Ὧ scripsisse suo more Poëtam, pro οὗ vel ὅπου. vid. *Heins.* Lect. c. X. p. 329. — Lego itaque: Ὧ τὸ κάταντες

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,

τοῦτο γεώλοφον, αἴτε μυρῖκαι, Συρίσδεν. Quod nonnemini venit in mentem, prorſus abſonum, αἱ ταὶ μυρῖκαι, editorem certe Poëtae dedecebat. Valck. 1. — Quod et in Codd. legitur, Ἐς τὸ κάτ. recepit *Brunckius*, qui in fine verſus 15. ἄμμι praetulit vulgato ἄμμιν. Valck. 2.

vſ. 16. Δεδοίκαμες] In his etiam carminibus permulta ſunt vitia Codicibus qui ſuperſunt antiquiora. Δεδοίκομες, formam Syracuſanam, hic recte *D. Heinſius* reſtituit, ſaepius apud *Theocritum* obviam. De hac verborum forma *Heraclidae* leguntur apud *Euſtathium* monita in Od. Θ. p. 308, 30. et in Il. Ε. p. 438, 13. Qui attigit Theocritea *Heinſius* Lectionibus Theocr. p. 296. errat p. 366. dum in Eid. XV, 33. ſcribi potuiſſe putat δεδόκει. Theocritea ſunt Πεφύκω, Eid. XV, 1. Πεποίθω, Eid. V, 20. Πεπόνθω X, 1. Δεδοίκω I, 16. XV, 58. (*Callim.* epigr. XLIX, 5.) et Ἐκλελάθω, I, 63. quae forma Mathematicum Graece doctum *Jo. Wallisium* fefellit ad *Archimedis* Arenarium v. 186. Ut illud ab Ἐκλέλαθα, ab ἐκβεβλάστακα formatum, ἐκβεβλαστάκοντι, ex Codicibus ſcriptis reſtituendum in Epiſtola *Lyſidis* Pythagorei, ubi vulgarunt Editores ἐξεβλάστησαν. Valck. 1. — Δεδοίκομες fortaſſe praeſtat; a *D. Heinſio* probatum, a *Brunckio* receptum. Valck. 2.

vſ. 17. Ἐντί γε πικρὸς] Scribendum potius: — ἐντὶ δὲ πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Aptum hac in ſede δὲ praebuit ex MS. Cod. *Trincavellus*, quem in ſuo *Stobaeo* ſequuntur *Gesnerus* p. 172. 19. et *Grotius* p. 105. vulgato deterius quod illic legitur, ποτὶ ῥῖνα κάθηται. *Herodis* vel potius *Herondae* choliambos, quos praeter ceteros nobis ſervavit *Stobaeus* p. 439. 44. Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας Ἔχ' εὐθὺς ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ, *Perſii* quoque ex Sat. V, 31. *Diſce, ſed ira cadat naſo*, etc. contulit cum his *Theocriti B. Martinus* V. L. I, c. XI. Hinc *Philoſtrato* Icon. II, p. 828. Pan pingitur tanquam qui πρότερον μὲν ἀνειμένος τε καὶ πρᾶος τὴν ῥῖνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λεαίνων τῷ ὕπνῳ· τήμερον δὲ ὑπερχολᾷ· paulo inferius Pani, p. 829, φαιδρὸν τὸ εἶδος καὶ τῆς ῥινὸς οὐδὲν χολῶδες. Ad Hebraeum אף ſaepius haec imago inſerviit *A. Schultenſio*; quod dabat Alexandrinus

Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ἇπερ ὁ θῶκος

Codex, Editores non intellectum in marginem reiecerunt 1 Maccab. II, 24. *Ματταθίας — ἐζήλωσε, — καὶ ἀνήνεγκε θυμὸν κατὰ τὴν ῥῖνα.* ubi substituit *Grabius τὸ κρίμα,* ut saepius optimis vitiosa. — Hos versus sic *Grotius* in *Stobaeo* suo Latinos fecit: *De medio cantare die reverentia Fauni Nos, pastor, prohibet, namque illo tempore fessum Venatu corpus somno levat. est Deus acer, Et circum nares illi sedet aspera bilis.*

vs. 17. Scr. κεκμακὼς, ut recte exhibet unus Laurentianorum. Tum e Stob. in Floril. Gr. p. 105. ἐντὶ δὲ πικρός. Posterius iam a Cl. Valckenaer observatum. BRUNCKIUS.

vs. 19. Τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες] Praeter istam, duplex in Scholiis lectio memoratur ex antiquis Codd. ἄλγε' ἄειδε· et ἄλγε' ᾔδεις. triplex illa reperta quoque fuit in Codicibus qui supersunt: ἄλγε' ἄειδε primus dedit Editor *Demetrius Chalcondylas* Mediolani anno MCCCCXCIII. biennio post id ipsum Venetiis *Aldus* exhibuit. Ἄλγεα εἶδες editum iam Florentiae in aedibus *Philippi Juntae* MDXV. — Hoc genuinum esse ipsa monstrat verborum structura, significans, (non *nosti*) *vidisti: tu enim, Thyrsi, Daphnin amore vidisti contabescentem:* ad hanc rationem accedebat altera: popularis Daphnidis et aemulus Thyrsis τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκετο Μώσας. Tandem εἶδες et ἵκεο congruunt in una sede.

vs. 21. Πριήπω] Πριάπω est in Ed. *Brunckii.* VALCK. 2.

vs. 22. Τᾶν Κρανιάδων] Sic scribi debet ex optimis Codd. Κρανιάδων dant etiam Edd. primae Mediol. Ald. Florent. Τᾶν κρανᾶν Dorico quidem more dici potuit; sed a κρηνὶς et κρηνιὰς Dorice flecti quoque debuerunt κρανίδων et κρανιάδων. quorum prius qui hic cum viro docto poneret, certam ille legem violaret: ut suus syllabae modulus constaret, Κρανιάδων posuit Poëta. Ἐς νύμφας ᾤχετ' ἐφυδριάδας est *Alexandri* Aetoli apud *Parthen.* π. Ἐ. Π. c. XIV, v. 22. A fontis custodibus raptus *Cui non dictus Hylas puer?* de Hyla scripserat *Zenobius* probabiliter Cent. VI, Prov. 21. ἡρπάγη ὑπὸ τᾶν Κρηνίδων διὰ κάλλος, non, quod vulgatur, πα-

Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ᾽ ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ᾽ ἔχοισ᾽ ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,

ρὰ τῶν Νηρηΐδων. Bacchi nutrices (*Apollod.* p. 139.) *Nysiades nymphae* sunt in *Ovidii* Fast. III, 769. Apud Sybaritas vel Thurios Νυμφῶν ἄντρα τῶν Λυσιάδων memorantur apud *Athen.* XII, p. 519. C. quo cum loco si conferatur *Aelianus* de N. A. X, c. 38. emaculari poterunt Scholia in *Theocr.* Eid. VII, 78. In Epigrammatis Ὑδριάδες memorantur et Μεθυδριάδες. *Phrynichus* MS. penes Clariss. *D. Ruhnkenium:* Ἀντριάδες, νύμφαι, αἱ ἐν τοῖς νάμασι διατρίβουσι Ναΐδες, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι, Ὀρεσιάδες (l. Ὀρεστιάδες) καὶ Ἁμαδρυάδες, καὶ αἱ περὶ τὰς νομὰς τῶν τετραπόδων Ἐπιμηλίδες, ὅτι Μῆλα ἅπαντα τὰ τετράποδα καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι.

vs. 23. ποιμενικὸς] Praeferendum cum Br. alteri πωμενικός. Valck. 2. — Codices plures ποιμενικός. In paucis πωμενικός. Hoc contra analogiam mihi videtur esse. Nam πωμὰν pro ποιμὰν, πώμνιον pro ποίμνιον non dicebant, quod sciam, Doros. Brunckius.

vs. 24. Ὡς ποκα] Ὡς ὄκα legitur in una Edit. Flor. alterum sincerum est: αἰ δέ κ᾽ ἀείσῃς, — Ὡς ποκα — ᾆσας. ut Eid. VII, 78, Ἀισεῖ δ᾽ ὥς ποκ᾽ ἔδεκτο.

vs. 26. Ποταμέλξεται] *Praeterea mulgebitur in duas mulctras.* Alibi forte nusquam obvium, compositum Προσαμέλξεται Scholiastes recte interpretatur ἀμελχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, sed et apud quosvis Scriptores futura media quorumdam verborum pro passivis adhibentur: *Herodotus*, *Thucydides*, *Xenophon* affatim dabunt exemplorum; *Xenophon* prae ceteris, cui ex Cod. MS. συλλήψεται pro συλληφθήσεται restitui poterit in K. A. VII, p. 234, 30. vid. *Jo. Pierson.* ad *Moeridis Attic.* p. 367. et *Ti. Hemsterhusius* in *Thom. Mag.* p. 852, 3. qui τέρψομ᾽ ἰδὼν hinc explicuit in *Theocriti* Eid. XXVIII, 6. — Ceterum, quod et ab aliis monitum, Ἃ, δύ᾽ ἔχοισ᾽ ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας· interprete *Virgilio*, *Bis venit ad mulctram, binos alit ubere foetus*, Ecl. III, 30.

vs. 27. Καὶ βαθὺ κισσύβιον] Rusticum (τὸ γεωργικὸν κισσύβιον dixit *Philo* Judaeus p. 1116. B.) vel pastorale poculum, ex hede-

Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν

rae ligno confectum, *Homerum* fequuti Κισσύβιον dixerunt: loca veterum collegit *Athen.* XI, p. 476. F. 477. A — E. Horum nonnulla dedit *Macrobius* Saturn. V, c. XXI. iisdem dum utitur *Eustath* in *Hom.* Od. I, p. 358, 359. Timothei locum adiecit ex Cyclope δέπας κίσσινον memorantis; fed et hunc invenit apud *Athen.* p. 465. C. Polyphemi Κισσύβιον *Euripides* Σκύφος κισσοῦ interpretatur in Cycl. v. 389. In huius Alceft. v. 755. Hercules, Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν, Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ. Vulgo poculum illud erat μόνωτον· Theocriteum vero fuiffe dicitur duabus anfis inftructum, Ἀμφῶες· hanc vocem vitiatam in Etymologico M. legi monitum fuit in Epift. ad *Matth. Räverum* p. XXV. — Suum νεοτευχὲς explanat per ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον, *fcalptoris adhuc manum redolens*; five *coelum*: non enim *tornum* hic, fed *coelum* locum habuiffe *Salmafius* evicit in *Solin.* p. 1044. B.

vf. 29. Τῶ περὶ μὲν χείλη] Quod in Juntae legitur Ed. Flor. Τῷ ποτὶ μὲν χ. inventum etiam in Codd. Vaticano et Barocc. vitiofum eft. Commode compararunt *Virgilii pocula Fagina* ex Ecl. III, 38. *Lenta quibus torno facili fuperaddita vitis Diffufos hedera veftit pallente corymbos.* *Nonni*, exprimentis Theocritea, locum *Cafaubonus* jam dederat, p. 243. a.

vf. 30. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος] Sic fcribatur, an κεκονιμένος, nihil intereft: κεκονιμένος enotatum ex duobus Florent. Codd. ex Vaticano et Laud. In his faepe variant Codices: hinc dederat *Thomas M.* καὶ Κεκονισμένος καὶ κεκονιμένος· non, quod vulgatur Κεκονιαμένος. vid. *P. Wefseling.* Obf. II. c. 23. *Arnaldi* Lect. Gr. p. 147. *T. Hemft.* in *Lucian.* p. 158. Ubi leguntur ifta *Theocriti* apud *Etymologum* in Ἑλίχρυσος, pro genuino, κεκολλημένος eft in MS. Leid. Poëtarum veterum loca, in quibus ἑλιχρύσου fit mentio, dedit *Athen.* XV, p. 681. A. — Hunc locum tractans *Salmafius* in *Solinum* p. 1229. A. Κονίειν vel Κονίζειν, et κονιᾷν vel κονιᾶν, diverfa confudit. Vera eft obfervatio *Euftathii* in *Hom.* Il Γ. p. 289. 38. (et in Il. Ρ. p. 1153. 13) Ὅμηρος μὲν Κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὴν τίτανον ἐξ ἧς καὶ ἐλαιοκονία σύγκειται. καὶ ῥῆμα γίνεται — κονιῶ κονιάσω· ἐξ οὗ καὶ τοῖχος κεκονιαμένος. Κονίζειν eft *pulverem adfpergere*; Κονιᾷν

Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

calce-illinere: de templo Neptuni, cujus parietes erant interiores calce dealbati, κεκονίαται τὰ ἐντὸς, inquit *Pausanias* X, p. 892, 1. Τοῖχοι κεκονιμένοι *parietes* essent *pulvere conspersi.* Sed amplificatam verbi vim quomodocunque *adspergendi* voces adiectae determinant: hoc in loco Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος est *hedera auri pigmento velut adsperso exornata.*

vs. 32. Τὶ θεῶν δαίδαλμα] Positum pro θεῖόν τι δαίδαλμα· *Virgilio caelatum divini opus Alcimedontis:* formam scribendi Theocriteam *D. Heinsius* illustravit p. 297. a. Cum primis Edd. Mediolanensi, Aldina, Florentina, concinit hic plerorumque Codd. lectio, γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα. *R. sine dubio,* inquit, τις *praestat, quod et revocavi.* Quod Codex dat Florent. quodque in Scholiis memoratur, τὶ, a me quoque tanquam altero multo suavius probatur; Schol. γράφεται καὶ τὶ, τὸ δὲ τὶ πρὸς τὸ δαίδαλμα. *Casaubonus* p. 239. b. *In Scholiis,* inquit, *manuscriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis* (τὶ) *quae hodie obtinet.* Ista certe scribi nuper non debuerant: „Legi possit et τὸ pro τι. „Sed eodem redit." decepit virum Doctum *Heinsius* p. 297. a. quem litera in Scholiis vitiata fefellerat. Valck. 1. — Pro Ἔντοσθεν legendum Ἔκτοσθεν probabiliter suspicabatur *Joh. Christ. van Bergen,* Franequeranus. Valck. 2.

vs. 34. Ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος] Haec et vicina censuit excusanda *D'Orvillius* in Miscell. Obs. I, p. 21. modestus censor *Casaubonus* ad proxima, Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται, et seqq. „quae, inquit, tam felix sculptoris pictorisve manus, quae pe- „nicillo vel coelo istum oculorum animique motum exprimere „valeat?" Libro suo sequentia adscripserat *T. Hemsterhusius:* „Haec pro minus castigatis et modum excedentibus reprehendun- „tur; has enim vivas actiones caelatura non capit: ut justae ac- „cusationi aliquatenus subscribere non abnuero, sic tamen ex- „empla principum poëtarum, quibus nimis evagata Theocriti „libertas excusetur, minime desunt. Ejus generis haud pauca „studiose collegit Jo. Frid. Gronovius in Diatribe Stat. p. 22. etc. „Servius ad Virgil. Aen. I, 487. VIII, 634." Valck. 1. — Scribendum videtur ἰθειράσδοντες· quod recepit *Brunckius.* Valck. 2.

Νεικείυσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' ὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.

vſ. 36. Ἄλλοκα μὲν — Ἄλλοκα δ' αὖ] *Heinſio*, Ἀλλ' ὄκα μὲν ſcribenti, adſentiri non debebat novus Editor *Theocriti*: frequenter recurrunt apud *Homerum* Ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δ' αὖ, vel ἄλλοτε δ' αὖτε, in Il. Φ. 464, 466. Σ. 472, 159. Ε. 595. ſuum ſic Noſter adhibet Ἄλλοκα μὲν — ἄλλοκα δὲ, in Eid. IV, 17, 19, 43. Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

vſ. 36. Ἀλλ' ὄκα] Sic ſcribendum cum *Heinſio*, pro Ἄλλοκα, *Brunckius* oſtendit. Valck. 2. — ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον — ἄλλοκα δ' αὖ — ſic ſcribendum Dialectices evincit ratio, cujus auctoritas tanta eſſe debet, ut nec fidejuſſore Heinſio indigeat, qui jam ſic emendaverat. Hoc ſenſit latinus interpres metricus, qui verbum non verbo reddidit, ſed poëtae ſenſus ubique expreſſit. *AST lepido riſu, nunc hunc, nunc adſpicit illum.* Verum eſt apud Homerum et poëtas ceteros ſaepius legi ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δέ. Sed ibi *adverſativum* ἀλλὰ non requiritur. Quid vero? Nonne apud Homerum aliosque ſaepe recurrunt ὅτε μὲν — ἄλλοτε δέ? Il. Λ. 64. Ὣς Ἕκτωρ ΟΤΕ ΜΕΝ τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ΑΛΛΟΤΕ Δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων. Conf. Σ. 599. Υ. 48. Apollon. Argon. IV. 945. Oppian. Halieut. V. 401. 2. Qui igitur lectionem hanc, quam tuentur ratio, codicum auctoritas et ſimilia poëtarum exempla, convellere volet, alio utatur argumento neceſſe eſt. Brunckius.

vſ. 38. Κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι] Hoc quamvis recurrat in Eid. VII, 48. utrobique μοχθίσδοντι ſcripſiſſe ſuo more Poëta videtur. [Ita edidit Brunck.] — Scholiaſtae interpretatio, οἰδῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τῦς ὀφθαλμῦς, monſtrat vel ſola primam verbi ſcripturam κοιλοιδιᾷν· ſonum auribus ingratum uſus in κυλοιδιᾷν facile mutavit. Cum dediſſet κυλοιδιᾷν *Ariſtophanes* in Lyſ. v. 473. in Scholiis autem haec advocarentur *Theocriti*, qui nihil ex ipſis excerpſit *Theocriti* carminibus, *Suidas* in Lexico ſuo diverſis locis dederat Κοιλοιδιᾷν, et Κυλοιδιόων. egregia notavit Clar. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. Platon. p. 122. (169.)

Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῆ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἁ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ὐ πρὶν ἀνήσειν

vſ. 43. Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι] Sic cum *D. Heinſio* et *Reiskio* reſtituere non dubitavi, pro Αἱ δέ οἱ, cum ὧδε non tantum invenirem in Edd. Mediol. prima, Aldina, Florentina; ſed et ex optimis enotatum Codd. Vaticanis, Florentinis, Britannicis. Mirum eſt, editorem *Theocriti* de lectionibus Codicum, quas ad manum habere debuerat, ne cogitaſſe quidem, ea ſcribentem, quae rectius omiſiſſet. — Illud ὧδε, pro vulgari οὕτως, apud quosvis Poëtas invenitur, in *Sophocleis* quinquaginta vicibus repetitum. — Non aliter Scholiaſta legit, qui quidem iſta dederat: Οὕτως εἰσὶν ᾠγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες. Comparari commode poteſt, quod eſt in *Phrynichi* Appar. Sophiſt. MS. Φλεβοτονεῖσθαι, τὸ τείνειν (l. τείνεσθαι) τὰς φλέβας λέγοντά τι ἢ πράττοντα. — Senis, cui ſic venae, omni vi rete in mare proiiciendum attrahenti, tumebant, robur in iuvene quoque laudaretur, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

vſ. 49. Φοιτῇ] Sic, pro Φοιτᾷ, recte iam ſcriptum in Ed. Flor. Dorica ſunt et in Theocriteis, Φοιτῇς· τολμῇς· ἐσορῇ· etc. — In hoc v. ἐπὶ πήραν Πάντα δόλον τεύχοισα· exhibent Codices optimi, Edd. etiam Mediol. Ald. Flor. pro πήρα. In nullo Codicum inventa lectio, δόλον κεύθοισα, memoratur in Scholiis. Dubium quidem non eſt, quin callida vulpes occulte dolum ſtruens dici poſſit a Poëta δόλον κεύθοισα· ſed quod additur, ἐπὶ πήραν, requirit omnino vulgatum Πάντα δόλον τεύχοισα.

vſ. 50. Οὐ πρὶν ἀνήσειν Φατὶ] *Negat*, vultu nempe, *ſe dimiſſuram*. Ἀνήσειν, quod in Ed. eſt Florent. in Codicibus etiam nonnullis, alteri lectioni ἀνάσειν, per Edd. plerasque vulgatae, praetuli. Sicilienſis Noſter ſcribebat τήρησον· ποιησεῖς· πατησεῖς etc. — Cum his aptiſſimum *Alciphronis* locum ex L. III. Ep. XXI. ſ. contulit *Toupius*.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,

vſ. 51. Πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] Ex diverſis Codicum lectionibus καθίξῃ videbatur genuina. Καθίζειν in talibus loquendi formis notat *reddere*, *efficere*, τιθέναι· ut docuit *Caſaub.* In ἀκράτιστον Codices non variant: niſi quod in Florentino κράτιστον ſcribatur; in *Fulvii Urſini* Codice dicatur repertum ἀνάριστον. Hoc, ſignificans *ientaculo privatum*, placuit *Iſ. Voſſio*, et *Jo. Toupio*, in Epiſtola ad *Theocriti* Syracuſias, (XV,) v. 147. corrigenti, — πρὶν ἢ ἀνάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. eleganter iſtam conjecturam videri poſſet confirmaſſe, niſi ſyllabae modulus voci ſic certe ſcriptae reluctaretur: verſus eſt ibi *Theocriti*: Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας. Hoc in verſu corrigens *Eobanum Heſſum* *P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII, primam docuit in ἄριστον, *ientaculum* vel *prandium* ſignificante, etiam apud *Homerum* produci: *Ariſtoph.* in Avib. 1601. καὶ διαλλαττώμεθα Ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ. ita locus iſte ſcribendus eſt: ſyllaba ſic producta legitur et ἄριστον in eiusdem Eccleſ. v. 348. et in variis Comicorum locis apud *Suidam* in Ἀνάριστος. — Mihi hac in parte non diſplicet inventum *Wartoni*, legentis — πρὶν ἢ 'νάριστον — ſed ultima ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ tentari ſincera non debuerant: commode expreſſit *Anna Fabri* *mettre à ſec*, in *Callim.* h. Cereris v. 114. — Haec Latina jam dedit, praeter alia huc ſpectantia, *D. Heinſius*, ad *Silium Ital.* II. 471. — *nec linquere certum eſt, Ni prius in ſicco puerum deponat inanem.*

vſ. 51. Revocanda librorum omnium lectio ΑΚΡΑΤΙΣΤΟΝ, quae genuina eſt, proba et nullis conjecturis ſollicitanda. Significat hic τὸν μηδενὸς ἐγκρατῆ, et derivatur a κρατέω, ut recte interpretatur H. Stephanus Theſauri Tom. II. col. 136. B. Viro doctiſſimo et ſagaciſſimo (*Toupio*) fraudi fuere prava ſcholiaſtae expoſitio et Barneſiana Homeri editio, ubi proſodiae leges ſaepe violatae. ἀκράτιστον hic non eſt ſenſu τοῦ ἄγευστον, ſed eo quem dixi. Tum ἄριστον primam ſemper et ubique producit. Mirum eſt hanc emendationem prolatam fuiſſe ad Syracuſiarum verſus antepenultimi haec verba: ἀνάριστος Διοκλείδας, ubi ſecunda primae vocis ſyllaba longa eſt. Qui inſtar omnium eſt, videndus Clarkius ad Hom. Il. ω. 124. ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον. Barneſius male et contra metrum ediderat ἐντύνοντο ἄριστον. BRUNCKIUS.

vſ. 52. Ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν] *Longi*, haec imi-

Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρας,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

tantis, verba adſcripſerant libris ſuis *Iſ. Voſſius* et *T. H.*; dedit illa *L. Bos* Obſ. Crit. p. 41. occaſione loci *Herodotei* ex L. IV. c. 190. ubi Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur eſſe σύμπηκτα, ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους. et puer Theocriti ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. — Hic viro Doctiſſimo Σχοῖνον placebat, quia ἀνθέρικες junceo filo jungebantur. Valck. 1. — σχοίνῳ] Recte: σχοῖνον viro D. placuit. — Πήρας poſitum, pro πήρης. [ita Ed. 1.] Valck. 2.

vſ. 53. Οὔτε τι πήρης] Non aliter legit Schol. ut mirer de alia ſcriptione *Caſaubonum* cogitaſſe. Optime haec Grammaticus antiquus interpretatur: μέλει αὐτῷ — οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε — τῆς ἀμπέλου κατὰ τοσοῦτον, — καθ' ὅσον — χαίρει — ἐπὶ τῷ πλέγματι. Adeo totus erat in plectenda decipula puerulus, ut non tantum vitem, cui cuſtos erat adpoſitus, ſed ſuum ipſius ientaculum negligeret.

vſ. 55. Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας] *Virgilii* verſus Ecl. III, 45, ſaepe fuit cum Theocriteo comparatus: *Et molli circum eſt anſas amplexus acantho: Mollis* et *flexilis acanthus* ὑγρὸς ἄκανθος dicitur a *Theocrito*, ut huius generis alia quaevis a Graecis etiam ὑγρὰ dicuntur. — In vſ. 56, ut ſcripti codices plerique, veteres dant Editiones Αἰπολικόν τι θάημα· in quibus Doricum θάημα mutari non debebat a *Dan. Heinſio* in vulgarem formam θέαμα. — In Scholiis memoratum, Αἰολικόν τι θάημα, iure probarunt viri Docti: multa notavit *Jo. Alberti* ad *Heſych.* in Αἰολικὸν θέαμα· ubi recte Grammaticus, ἡ Καλυδὼν, inquit, Αἰολὶς ἐκαλεῖτο· mox autem Paſtor Theocriti naviculariun memorat Calydonium, a quo ſuum ille poculum, Αἰολικὸν θάημα, emerit aliquando, tantum artis admirandae *prodigium, ut Thyrſidis illud mentem ſtupefaceret:* — τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. Τὺ (id eſt σὲ,) θυμὸν dixit *Homeri, Heſiodi*, ceterorumque Poëtarum more, *Aeſchyli* Perſ. v. 161. Eumen. v. 88. Supplic. 284. *Eurip.* Hec. v. 738. Troad. v. 407. Rheſo v. 79. *Ariſtoph.* Av. v. 497. Theſm. v. 491. *Alcaei* apud *Athen.* III. p. 85. F. etc. etc. hujus generis ex Latinis quaedam dedit *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IX, 770.

Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πα ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται

vs. 57. Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ] In duobus Flor. Codd. et in Vat. repertum, Doricum Τῷ Pro Τῷ hic fuit repositum. Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ — αἶγα ἔδωκα Ὦνον· ut *Homer*. in Il. Ψ, 746. Υἷος (id est υἷος, sive υἱοῦ,) δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε Πατρόκλῳ Ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος. sic saepe *Homerus* pretium vocat pro re emta solutum; *Hesych*. Ὦνος, — τιμὴ ἡ καταβαλλομένη ἀντί τινος. hic expressa praepositio post emendi vendendi similisve virtutis verba saepius omittitur, ut in *Epicharmi* trochaico: Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγάθ' οἱ θεοί. tantillae rei ignoratio fecit, ut venustus interpolaretur locus *Xenophontis* K. Π. III. p. 41, 14. Cyrus illic ad Tigranen: ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης; — τί δὲ, ὥστε τοὺς παῖδας; Καὶ τοῦτων, ἔφη, ὁπόσα ἂν δυναίμην. — ὁπόσου ἂν πρίαιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; — ἐγὼ μὲν, ἔφη, — κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι αὐτήν. — In his vero *Theocriti* vix egemus supplementi. VALCK. 1. — ἐγὼν hoc in versu, ut plerumque semper, edidit *Brunckius*. VALCK. 2.

vs. 58. Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·] Nusquam Τυρόεις *caseum* significat: ut mirer a *Toupio* laudari Scholiastae interpretationem, qua Τυρόεντα reddit τυρὸν, *caseum*; inprimis cum, a *Dan. Heinsio* p. 299. a. iam prolata, *Sophronis* verba corrigat, memorantis ἄρτον τυρῶντα. *Hesychius* recte: Τυρόεντα, πλακοῦντα. Τυροῦντα, suo more *Sophron* scripsit τυρῶντα. Voce ἄρτον suppressa, Τυρόεντα *placentam appellabant, cui erat admixtus caseus*, ut recte monuit *Casaubonus* p. 240. b. *Placentam ex caseo et lacte mixtis confectam*, Τυρόεντα dixit γάλακτος, more Graecis solemni. — Nomina in όεις et in οῦς contracta omnia sunt adiectiva: ut *placenta ex caseo facta* Τυροῦς· Πυραμοῦς dicebatur, auctore *Hesychio*, εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδευομένων. Ibidem, Σησαμοῦς, πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης. ex perdito Poëta Σησαμόεντ' ἄρτον servavit *Hesychius*. Placenta ex vino Οἰνοῦσσα, ex melle confecta dicebatur Μελιτοῦττα.

vs. 59. Οὐδ' ἔτι πα] Alteri, Οὐδέ τι πω, praetuli cum *H. Stephano* aliisque. *Necdum illis labra admovi, sed condita servo*, *Virg*. Ecl. III, 43. — In sequenti vs. 60, τῷ καὶ τυ praeferunt aliquot Codices MSS. mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν· *quo tibi dono lubentissimus gratificer*. In hunc sensum verbo ἀρέσασθαι aliquoties utitur *Homerus*.

Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κȣ̓ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὠ̓γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡ̓ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

vſ. 59. Οὐδ' ἔτι πα] Praeſtat alteri, Οὐ δέ τι πω. πα praebent Codd. etiam vſ. 63. [praeter alios Mediceus *bonae notae*, et Vaticanus teſte Brunckio.] VALCK. 2.

vſ. 61. Τὸν ἐφίμερον ὕμνον] Nemo quidem dubitabit, quin *amabile carmen* ὕμνος dici poſſit ἐφίμερος. *Theocritus* tamen ſcripſiſſe videtur τὸν ἐφ' Ἱμέρᾳ ὕμνον· ut erudite coniecit *D. Heinſius*, qui coniecturam elegantiſſimam egregie communivit p. 300. Carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram primum cantatum ſic erit intelligendum. Totius Eidyllii argumento prorſus congruit iſta lectio. VALCK. 1. — Pro ἀείσῃς eſt in Reg. Pariſ. ἀείσαις. VALCK. 2.

vſ. 61. Melius in Caeſareo codice αἴκα μοι. BRUNCKIUS.

vſ. 62. Κȣ̓ τοι τὶ φθονέω.] Hoc in optimis legitur Codicibus: quod in Scholiis memoratur, Κȣ̓́τι τυ κερτομέω, exhibet Ed. Florent. Mediolanenſis dat, κȣ̓́τοι τοι κερτομέω. κȣ̓́τοι et κȣ̓́τι κερτομέω repertum fuit in Codicibus Vaticanis. mihi nec a librariis, neque a ſciolis, ſed ab ipſo Poëta profectum videtur cum *Caſaubono*, Κȣ̓́τι τὺ κερτομέω· *nec ſane haec dico tui irridendi cauſa.* [Hoc recepit *Brunckius*. VALCK. 2.] Viro docto placuit: Κȣ̓́τοι τὶ φθονέοις· *tu ne mihi invideas hoc carmen, quod a te peto recitari.*

vſ. 65. Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.] Pro vitioſis ἀδέα, vel ἁδε ἁ, ſic in decem Codicibus ſcriptum inveniri monuit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 4. probaverat id ipſum *D. Heinſius*, qui in his iure miratur antiqui moris ſimplicitatem: *Thyrſis Aetnaeus hic eſt, et haec eſt Thyrſidis cantilena.* Initio carminis Theognidei leguntur iſta: — Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη Τȣ̃ Μεγαρέως· quae vitiata leguntur in *Stobaei* Floril. p. 499, 25. Hoc fuit initium τȣ̃ ἱερȣ̃ λόγȣ, Pythagorae attributi, teſte *Iamblicho* de Vita Pythag. p. 123. Ὅδε περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῶ Μνασάρχω. *Hecataeus* Mileſius ſic hiſtoriam ſuam ordiebatur: Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθεῖται. pri-

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, νύμφαι;
Ἦ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὼ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

mus Comoediae primae versus fuisse dicitur: Ἀκούετε δὴ λεώς, Σουσαρίων ταδὶ λέγει. — [Pro Θύρσιδος, Θύρσιος Ed. *Br.* Valck. 2.]

vs. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ'] Hoc in Edd. a me inventum Mediol. Ald. Flor. cum *Reiskio* recepi pro vulgato ἦσθ'. *eratis*, non *eras*, sententia poscebat. — Saepius cum Graecis collati legendi sunt *Virgilii* ex Ecl. X, versus 9-12. — In vs. 68. sola dat Ed. Florent. ποταμῶ γε μέγαν ῥόον. — [Hoc recepit *Brunck*. Valck. 2.]

vs. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' — sic scribatur, an ἦθ', nihil interest. Nam ἦσθ' non est pro aeolico ἦσθα, *eras*, sed pro ἦσθε, *eratis*. Verbi εἰμὶ duplex est imperfectum, cujus alterum formae activae ἦν, ἦτε, alterum formae mediae ἤμην, ἦσθε. Brunckius.

vs. 72. Ἀνέκλαυσε] Ob rationem non magni momenti excogitatum a Grammaticis, ἂν ἔκλαυσε, legitur etiam in uno alterove Codice; cum in aliis simplex ἔκλαυσε reperiatur. Conf. *Virgil.* Ecl. V, 27.

vs. 73. Φίλαι] Πάλιν ex aliquot Codd. in hunc v. recepit *Brunckius*. Valck. 2.

vs. 75. Δαμάλαι καὶ πόρτιες] Δαμάλεις, ut scribitur in Codd. Vaticano et Barocc. non est Theocriteum; neque ab aliis observatur ab *Ammonio* et *Thoma* adnotatum inter voces δαμάλη et δάμαλις discrimen. ex *Aristophane* περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν haec etiam excerpta leguntur apud *Eustath.* ad *Hom.* Od. I, p. 350, 7. Βοῶν — Ταῦροι μὲν οἱ τέλειοι καὶ ἐνόρχαι· αἱ δὲ θήλειαι Βόες μόνον. τὰ δὲ νέα Δαμάλαι, καὶ Δαμάλεις, καὶ Μόσχοι, καὶ Πόρτες καὶ Πόρτιες, καὶ Πορτάκες. [Pro πολλαὶ δ' αὖ δ. *Brunckius* dedit πολλαὶ δὲ δ. Valck. 2.]

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον,
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα,
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

vſ. 77. Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος] Pro Ionica οὔρεος, Doricam formam, quam Wintertonus iam receperat, hic dabant duo Codices Florentini et Vatic. In Scholiis primus veniſſe dicitur Mercurius ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. Ubi *Diodorus* Sicilienſem Daphnin Mercurii fuiſſe filium tradit, L. IV, c. 84, p. 327. *Nil mirum ergo*, ſcribit *Weſſelingius*, *ſi Mercurius Daphnin amoris ignibus miſere contabeſcentem primus conſolatum adeat in Theocriti Eid.* 1, 77, *quippe pater*. Sed patri minus convenit illud: τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι. Primo loco ponitur, ut inter paſtorales Deos primus dignitate. Valck. 1. — οὔρεος, nec miror, Pierſono fuiſſe ſuſpectum, cui οὐρανῶ hic in mentem venit. Valck. 2.

vſ. 78. Ἔρασσαι] genuinum non debuerat in ἐρᾶσαι mutari. Valck. 2. Ita *Brunck*.

vſ. 80. Ἦνθον τοὶ βῶται] *Virgil*. Ecl. X, 19, *Venit et upilio, tardi venere bubulci*. v. 21, *Omnes, unde amor iſte, rogant, tibi?* Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. v. 21, — *venit Apollo; Galle, quid inſanis, inquit*, ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; v. 22, — *tua cura, Lycoris Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt*. — ἁ δέ τε κώρα Πάσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται. In poſtremis ſeceſſit a duce ſuo *Virgilius*, qui in Gallum ſuum de Daphnide dicta tranſtulit. In Theocriteis Πρίηπος ſervandum cenſui, quia in ſua ſic Dialecto cum Ionibus ſcripſiſſe videbatur *Theocritus*.

vſ. 82. Τί τὺ] In Ed. *Br*. mutatum fuit in τί νυ quodque ſequitur ἁ δέ τε in ἁ δέ τυ. ἁ δέ γε vulgaverat *Reiskius*. Valck. 2.

vſ. 83. Πάσας ἀνὰ κράνας] In duobus certe Codd. lectum recte *Brunckius* reſtituit pro Πάσαν ἀνὰ κράναν. Valck. 2.

(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.)
Ζαλοῖσ᾽· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

Βώ-

vſ. 85. Ζατεῖσ᾽· ἆ δύσερώς τις ἄγαν] Florentini Codices, Vaticani, et Britannici dant Ζατεῦσα· Ζατεῖσα· Ζατεῦσ᾽ ἆ· et Ζατεῖσ᾽ ἆ· reperiuntur et iſtae lectiones in Edd. vetuſtis. Ζητεῦσα, *quaerens*, quia ne Dorice quidem ζατεῦσα, ſed ζατεῖσα (ζατεῖ legitur in Eid. XXI, 149.) ſcriberetur, ut in Theocriteis ſcribuntur λιποῖσα, μολεῖσα, λαβεῖσα etc. hic quoque vulgatum fuit Ζατεῖσ᾽· ἆ —. *Danieli Heinſio*, qui in hac parte carminis eleganter et docte explananda ſuae artis ſpecimen dedit, *quaerendi* hic notio minus convenire videbatur: *quomodo*, inquit, *ea quam offenderat Daphnis diceretur* ζητεῖν τὸν Δάφνιν, *cum potius eum fugere debebat.* Doricum itaque verbum hic placuit *Heinſio*, legenti, Ζατᾶσ᾽· ἆ δύσερως — *dicens.* Verbum Ζατᾶσαι, *ſuſpicari*, *dicere*, dum aliunde nobis quam ex *Heſychio* innotuerit; probarem potius *Hemſterhuſii* coniecturam legentis, Ζαλοῖσ᾽· ἆ — ut amatorem habere ſuſpectum diceretur puella aemulatione capta. Sed, poſtquam fidem datam fregerat Daphnis, in locis ſolitariis vagantem quaerere potuit Echenaïs, ut indignabunda Daphnidi inconſtantiam et vulgivagam Venerem hac oratione exprobraret. De Daphnide et huic amata Echenaïde nympha ex *Timaeo* narrata a *Parthenio* π. Ἐ. Π. c. XXIX, atque illinc etiam probabiliter a *Diodoro Siculo* L. IV, c. 84, attigit *D. Heinſius* initio cap. IV. Lect. Theocr. Pactum cum Echenaïde Daphnis inierat, futurum, ut, ſi alio transferret amorem ſuum, oculis privaretur. Vino madidus tentanti Regiae cuidam puellae Daphnis morem geſſit. Facti mox poenitentia ductus evitavit, nec mirum, Echenaïdis ſuae conſpectum, a qua per montes et ſylvas quaeſitus tandemque inventus ea debuit audire, quae ſpretus amor indignanti puellae ſuggeſſit. Commode itaque me iudice ſcribi potuis a Theocrito: ἁ δὲ τὲ κώρα Πάσαν ἀνὰ κράναν, πάντ᾽ ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται, Ζατεῖσ᾽· ἆ — id eſt, ἡ δὲ κόρη — φορεῖται — σὲ ζητοῦσα· *per ſylvas vagatur te quaerens*, atque adeo dicens, ἆ δύσερώς τις.

vſ 85. Ζαλοῖσ᾽. ἆ δύσερως — Decori nullam rationem habent, et, ut verum fatear, in hoc Idyllio nihil intelligunt, qui verba haec Nymphae tribuunt. Sunt ipſius Priapi, cujus perſonae maxime conveniunt, quae ſequuntur, ᾡπόλος ὄκκ᾽ ἐσορῇ. Qui in animum inducit talia Nympham locuturam fuiſſe, is neque Δρυάδα, nec

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,

Ναιάδα, sed Πορνιάδα, Nympham e lupanari, sibi fingit. Vera lectio est Ζαλοῖσ'. Non quaerebat Nympha Daphnin, in quem erat infenso animo, sed ut ejus adspectum vitaret, longe a locis, in quibus degebat pastor, per montes et silvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hic solitas suas habitat sedes, Aetnam, ut ex cantici initio manifestum est. Ibi ad eum facile Nympha accessisset, si eum revera quaesivisset, ut ei amoris inconstantiam pulchra hac oratione, quam ei affingit Heinsius, exprobraret, nec illi per avia montium et silvarum discurrendum fuisset. BRUNCKIUS.

vs. 85. Ζαλοῖσ' · ἆ] *Hemsterhusii* lectionem cum *Brunckio* nunc ceteris praefero. *Wassenbergius*, qui etiam vidit orationem hic Priapi continuari, eleganter emendabat: Σιγᾷς; ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί. VALCK. 2.

Ibid. Ἆ δύσερώς τις ἄγαν] Quae sequuntur puellae verba pleraque sic egregie *D. Heinsius* expressit oratione soluta p. 304. b. „Certe, Daphni, in amoribus levis nimiumque desultorius es. „Hactenus quidem Bubulcus ab omnibus dicebaris: nunc vero „Caprariorum mores et inconstantem libidinem plane induisti. „Illis enim, quotiescunque suas capras iniri vident, dolent con„tinuo et liquore turpi suffunduntur oculi, quod non ipsi hirci „sint. Tibi vero, quotiescunque puellam e trivio ridere vides, „oculi liquescunt, quod non cum ea choreas ducas." Horum singula ante iam explanaverat p. 303. — Illud ἆ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, adhibetur et a *Theocrito* in epigr. VI, Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, et in Tragoedia et Comoedia frequenter recurrit. Latinis etiam Grammaticis quibusdam pro *ah!* nonnunquam scribendum videtur *A*. — Quia μάχος legitur in Eid. II, 95, hic scribere non dubitavi ἀμάχανος, pro ἀμήχανος. Amator inconstans et infidelis hic ab irata Echenaïde dicitur Δύσερως, cuius autem inconstantia nullo modo mutari potest Ἀμάχανος. Ad Δύσερως conf. *T. H.* in *Lucian*. p. 138, 40.

vs. 86. Βώτας μὰν ἐλέγευ] Sic ista leguntur in Edd. optimis scripta: vetustissimae dant cum plerisque Codd. Βώτας μὲν ἐλέγευ· quod revocare non debebat *R*. cum μὲν versum vitiet, et μὰν sit Theocriteum. Ubi paulo superius v. 80. memorantur βῶται, infra 113. legitur βώταν· hic scribi non debebat Βώτας. sensum commode *Heinsius* expressit p. 304.

vs. 86. Praeter editiones veteres, quas recensuit Reiskius, ex quibus μὲν revocavit, hoc habent etiam codices apud Warton

Ὡιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ὀ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τώςδ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,

aliquot et tres Caesarei. Dorica particula μὰν est pro communi μὴν, non pro μὲν, quod hic esse debere sequens arguit δέ. Nec credam sic versum pessundari. μὲν enim in caesura positum, adjuvante pronunciatione, producitur, ut δὲ et τε apud Homerum saepe. μὰν, licet doricum, nemo reposuerit infra v. 96. λάθρια μὰν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. Contra enim graecae linguae usum esset; nec magis hic locum tenere potest. BRUNCKIUS.

vs. 90. Οἷα γελεῦντι] Triplex erat in Codd. duplex in vetustis Edd. lectio, γελᾶντι· γελῶντι· γελεῦντι· hanc, repertam in Codd. Vatic. et Barocc. ceteris praetuli, saepius in optimis *Theocriti* Codd. servatam. Ne sperno quidem, quod in sequenti vs. 91. duo tresve Codd. exhibent μετὰ τῇσι χορεύεις. Ex opposito Βατεῦνται non obscurum est, quo voluerit sensu Χορεύειν hic intellectum.

vs. 92. Τὼς δ' ἐδὲν ποτελέξαθ' ὁ β.] Hoc recte restitutum fuit pro ποτιλέξατο. Praebent illud Edd. Mediol. Ald. Flor. et Codicum optimi. Recte *Schol.* interpretatur: πρὸς τέτες δὲ ἐδὲν ἐφθέγξατο, vel ἀπεκρίνατο, ὁ Δάφνις. conf. infra v. 100. — Proxima, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας· significant: *sed suum tolerabat amorem acerbum, atque* in illo fortiter ferendo *vitam ad finem usque transigebat.* VALCK. 1. — τώσδ'] Scriptum hic fuit pro τὼς δ'. VALCK. 2.

vs. 95. Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα] Nihil hic iuvant aut Codices aut Edd. aut lectio Scholiastae ἁ δῖα. Ingeniosa, paulo tamen audacior, prostat in Observ. *Koppiersii* coniectura p. 74, qua legit:

Λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·

Ἦνθέ γε μὰν ποτί μιν χ᾽ ἁ δῖα Κύπρις γελάοισα. Commode cum viro Eruditissimo *D. R.* scribi poterit: — ἅδιστα — γελάοισα.

vs. 95. Ἀδεῖα καὶ ἁ] Nihil iuvat ἁ δῖα· et vera hic lectio latet. Ἦνθε μὲν ἁ Δηώ τε καὶ ἁ K. *Piersono* placuit. Wassenbergio, Ἦνθέ γε μὰν δριμεῖα κυλοῖς Κύπρις γελάοισα. *Brunckio*, Ἀδύ γε μὰν ἦνθεν καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. Prae ceterorum coniecturis mihi quidem placet, quod in mentem venit Frisio iuveni *Gratama*: Ἦνθέ γε μὰν λάθρη καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. Valck. 2.

vs. 95. ἀδεῖα, si modo genuinum est, recte cepit Reiskius, scilicet pro ἡδέα. Plurale neutrum adverbialiter positum. Sed hoc modo subobscurior est phrasis. Mihi semper corruptus visus est hic versus. γε hic nec vim exerit, nec gratiam habet; abest a codicibus aliquot, qui ἦνθεν exhibent. Versum sic refingo: Ἀδύ γε μὰν ἦνθεν καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα. Brunckius.

vs. 96. Λάθρη] Sic scripsit *Theocritus* pro forma vulgari Λάθρα; ut solent Ionice scribentes: Λάθρη Καμβύσεω et similia leguntur apud *Herodotum*. In uno Codicum Florent. hic lectum Λάθρια poni etiam a Poëta potuit. — Hoc in versu leve vitium Ed. Aldinae virum Doctum impulit, ut vocem non Graecam in ipsum contextum inferret, βάρην. Attica quidem sunt αὔξη· ἄνθη· βλάστη· sed βάρη prorsus est inauditum. Illi quia vix Graecum videbatur βαρὺν θυμὸν ἀνέχειν, nuperus Editor legi posse putabat ἄρα pro ἀνά. Ἀνέχειν significat *in altum attollere*, et *elatum ostentare*, ac *prae se ferre*. *Subridens Venus vultu iram animi praeferente* dicitur eleganter Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα.

vs. 96. Λάθρια] In uno Codice scriptum, vulgatis Λάθρη et Λάθρα cum *Br.* anteposui, qui in vs. sq. dedit λυγιξῆν. Valck. 2.

vs. 97. Addixerat se Daphnis Nymphae Echenaïdi, cui juraverat se nunquam in alterius foeminae amplexus iturum. Irritum juramentum fecit regiae cujusdam puellae fraus, quae, quum pastorem deperiret, vino eum obrutum libidini suae morigerum habuit. Comperto furto Echenaïs in furorem acta amorem odio commutavit. At Daphnis, qui datam Nymphae fidem non sponte violaverat, ab ejus amore non destitit, cujus vi tandem contabuit et periit. Haec est cantici summa, quod canit Thyrsis. Hinc intelligenda Veneris amarulenta irrisio: *Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* Hinc intelligenda etiam Daphnidis verba v. 103.

Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἐρῶντος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Τὰν δ' ἄρα χ' ὠ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,

δεδύκει Δάφνις, κὴν Ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ἔρωτι. *Moritur Daphnis, et apud inferos etiam gravi dolore Cupidinem uret.* Scilicet *videbit, Cupido me etiamnum apud inferos Echenaïdem amare, quam revera amare nunquam desii. Quam enim in me fraudem machinatus est, cujusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum meum a Nympha non alienavit: non est ergo quod triumphum agat.* Hinc intelligitur etiam quid significent verba ἤδη ΓΑΡ φράσδει πάνθ' Ἅλιος ἄμμι. *Odiosa Venus, tui ENIM pueri malas artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere sivisse.* Hic est totius hujus loci unicus, verus et manifestus sensus, quem sic παραφράζειν necesse fuit, ut magis elucеret. Tam variis modis tentatum et expositum fuisse ab eruditis profecto mirum est. In v. 103. e Vat. cod. et quatuor Caesareis scribendum κὴν Ἀΐδα. Dores κὴν pro καὶ ἐν, ut et κἠς pro καὶ εἰς dicebant. Vide doctissimum Koen de Dialectis p. 88. BRUNCKIUS.

vs. 98. Ἆρ' οὐκ αὐτὸς] Suspicor hic scribendum Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς, quod, ex quatuor enotatum Codd. Vaticano, Florent. Barocc. Harlei. in interrogationibus a *Theocrito* potius adhibetur, quam ἆρα, σύνδεσμος etiam ἀποῤῥηματικός. ἦ ῥα sic invenientur in Eid. II, 6. 20. 158. III, 7. 8. 15. IV, 1. 53. 58. etc. — Verba λυγίζειν et ἐλυγίχθης perperam in his Theocriteis scribuntur apud Schol. *Aristophanis* ad Vesp. v. 1478.

vs. 98. ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς, quod suadet Cl. Valckenaer, habent Caesarei Codices tres. At ἆρ' aeque bonum est. Vid. Idyll. VII. 149 et 151. BRUNCKIUS.

vs. 100. Ποταμείβετο] In hac forma, pro ποταμείψατο reposita, conspirabant sex optimi Codices cum prima Ed. Mediolan. Ald Florentina. [ποταμείψατο tamen praetulit *Br.* VALCK. 2.] — In vs. sequente 101. gratiam viro Docto facimus coniecturae. — Illic ἐπαχθὴς est in duobus Codd. Vatic. et Florent. et sane dici potuit Venus θνατοῖσιν ἐπαχθής· sed ubi paulo ante dicta fuit βαρεῖα, hic dici debuit θνατοῖσιν ἀπεχθὴς, ut infra Daphnin dixit, v. 141, ὁ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. Saepius ista duo permutantur a librariis: vid. *Jo. Piersoni* Verisim. p. 67. 68.

Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.

vſ. 102. Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν] Ex Edit. *D. Heinſii* haec expreſſa ſunt, niſi quod voces πάνθ' ἅλιον interiecta diſtinctione a ſe invicem feiunxerim. Primum ſic iſta Mediolani vulgavit *Demetrius Chalcondylas:* Ἤδη γὰρ φράσδει, πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκῃ Δάφνις. κ. εἰν α. — Similiter *Aldus*, niſi quod habeat δεδύκει. in *Juntae* Florent. legitur Ed. ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκην Δάφνις. κὴν αἴδα κ. ἔ. ἄλγος ἔρωτι. Eaedem lectiones leguntur in Codd. MSS. in ſex minimum ἅλιος· in diverſis δεδύκῃ· δεδύκην· δεδύκει et δεδύκειν. In duobus Florent. in Edit. quoque Flor. legitur ἔρωτι· quod probandum cenſebat *H. Stephanus*. — Ἅλιον ἄμμι δεδύκειν ſcribendum primus monuit *Caſaubonus* p. 244. — *D. Heinſius*, dubitans p. 305. utrum φράσδει ſcribendum ſit, an φράσδῃ, *quod ad Venerem referretur* „Alias, in„quit, mens eſſet: Ἤδη φράσδει πάντα, ἅλιον ἡμῖν δεδύκειν: *Iam* „*omnia indicant, nos periiſſe, de nobis actum eſſe.* — In ſequen„ti verſu — Daphnis — nihil aliud ſignificat, quam ſe futurum „triſte exemplum reliquis amatoribus". — *Scholiaſtae* ſequutus interpretationem, *Io. Toupius* Animadv. in Scholia Theocritea T. I. p. 209. ita locum ſcribendum cenſet: Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. atque iſtis Daphnin tangere *Veneris cum Marte commercium, cujus ſol index fuerat:* in ſua Editione non aliter *Wintertonus* iſta vulgaverat, his Latinis adiectis: *Iam enim indicat omnia Sol nobis. Occidit Daphnis.* *Reiskius* hoc modo verba diſpoſuit: (Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ'·) ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κ' εἰν. — ſic illa interpretatus: *Sol nobis occidit* (hoc eſt, — *fatum mihi ſupremum imminet*). *Id enim loquuntur omnia.* Commoda ſaltem profert *Euſtathii* loca, ſolem occidentem in his de vitae termino accipientis. In hanc ferme ſententiam, aptam loci huius paraphraſin nuper dedit Doctiſſ. iuvenis *P. H. Koppiers* in Obſerv. Philol. p. 75. corrigendum arbitratus Δάφνιδι. Vir ſummus *T. H.* in margine libri ſui in v. 103. pro ἔσσεται correxit εἴσεται, *ſciet*, *ſentiet*, atque illud ad ſenſum referri monuit, adnotato *Apollon. Rhodii* L. II, verſu 153. — Variae lectiones et diverſa interpretamenta loci difficultatem demonſtrant, ex quo fortaſſe verſus unus et alter iam olim intercidit: illud enim γὰρ, in v. 102, nihil habet quo referatur; et, ſi vel iſta, ἅλιον ἄμμι δεδύκειν, cum *Euſtathio* et pleriſque ſunt interpretibus accipienda, cum his minus apte cohaeret verſus ſe-

Δάφνις κ' εἰν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,

quens; neque adeo liquet quid fibi velint ifta: Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. — Intermedia fi fic a reliquis feparentur, Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής, (Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·) Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος· hic forte fenfus verbis poffet contribui: *Odiofa Venus, Venus inimica mortalibus, (omnia enim iam indicant, folem nobis occidere) Daphnis etiam apud inferos amoris infortunati trifte erit documentum.* Cum medio horum verfuum comparari poterit, qui legitur in hoc carmine 130. Ἠ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἕλκομαι ἤδη. [Edidit *Brunckius*: ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' Ἅλιος ἄμμι· δεδύκει Δάφνις. VALCK. 2.]

vf. 103. Δάφνις — κ. ἔσσεται ἄ. ἔρωτος] In nonnullis libris Δάφνις ad priora refertur: ἔρωτι, ut dedit *Brunckius*, legitur etiam in Codd. εἴσεται placuit nonnemini: elegans coniectura Waffenbergio venit in mentem, qua legit: ἤδη γὰρ (nempe ἔξεστι) φράσδειν πάνθ'. ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κἠν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται αἶσχος Ἔρωτος. VALCK. 2.

vf. 105. Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος,] More fuo *Theocritus*, pro Οὐ, fcripferat hic etiam Ὧ, *ubi*. — *Ubi dicitur Paftor Venerem.* Cui faltem ifta non erant *Virgilii* et *Horatii* ignota, *Novimus et qui te. Inachiam ter nocte potes*, mirum eft hic venuftum euphemifmum obliteratum voluiffe, et repofitum, quod ne Graecum quidem effet. Venuftatem dicti monftravit *Toupius:* vid. fimillimum *Gregorii Nazianz.* in Diatribe in *Eurip.* perd. Trag. p. 204. *Alciphron.* L. III. Ep. XXVII, αὐτῇ που κατὰ τῶν ἀνθέων καὶ τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί καθεῖν ἐπηνάγκασε. *Synefius* Calv. Encom. p. 85. D. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ. τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ τριμέτρου συνάρμοσον. οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. fupplevit verfum *Suidas*, in v. Κομῆται. et in v. Ψηνίζω· Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται. Iftiusmodi ἀποσιωπήσεων in *Luciani* fcriptis permulta dantur exempla.

vf. 105. Scr. cum Cl. Valckenaer ὦ λέγεται et 112. ὅπως στατῇ. In vf. 110. fcribendum πτῶκας ob ea quae dixi ad IV, 17. BRUNCKIUS.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἄλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,

vſ. 106. Τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος] Neutro genere κύπειρον hic dant duo Codices, Vatic. et Flor. [minus recte Valck. 2.] ut *Homerus* in Il. Φ, 351. et in Od. Δ, 603. Infra tamen *Theocr.* Eid. XIII, 35. βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντα κύπειρον. et in Eid. V, 45. τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος. ubi in duobus Florentinis et Vatic. ſcriptum κύπειρον. Sed qui illic ſequitur verſus in Eid. V, 46. Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι· illinc ad noſtrum forte fuit non a Poëtae ipſius manu hic adiectus. Valck. 1. — Si huius verſus (106) loco legeretur aptior, ſequentem nemo deſideraret, qui eſt in Eid. V, 46. Valck. 2.

vſ. 109. Ὡραῖος χ' Ὤδωνις] *Virgilii* verſus 18. ex Ecl. X, *Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis*, *Toupio* non obverſabatur, cum corrigere hic tentaret in Epiſt. ad *Theocriti* Syracuſias T. II, p. 339, Ὤρειος χ' Ὤδωνις· in hunc ſenſum, *Tu — de bubulco triumphos agis. Sed Anchiſes bubulcus; ſed Adonis paſtor; et uterque montes colebant.* conf. *Theocr.* Eid. XX, 35. Nulla etiam auctoritate Ὤρειος communiri potuit. *Reiskii* tentamina hic etiam aliena ſunt. Fateor tamen in hoc verſu aliquid Theocriteum deſiderari. Valck. 1. — Ὤρειος a *Brunckio* receptum. Corrigendum putabat *Eldikius*: Ὡραῖος χ' Ὤδωνις ἐπ' ἄγχιστι μᾶλα νομεύει. Valck. 2.

vſ. 110. Θηρία τἄλλα] Θηρία πάντα, quam lectionem *Schol.* memorat, praebent tres Codices Anglicani, Vaticanus etiam et alter Romanus Cardin. Ottoboni, a me repertam in Edd. Mediolan. Veneta, et Florentina. [Recepit eam *Br.* θηρία πάντα διώκει, legitur infra. hic θηρί' ἄγραυλα διώκει legebat *Eldikius*. Valck. 2.] — Secundum Grammaticos Dorico more hic πτώκας ſcribendum monuit *Caſaubon.* p. 244. b.

vſ. 112. Αὖτις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα] Hic iterum vocem non Graecam excogitavit vir Doctiſſ. quam ſincerae αὖτις

Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

supponeret. Graecis significatur: *Fac ut iterum consistas cum Diomede congressa*; sive, *iterum congredere cum Diomede*. Infelicem cum Diomede congressum Siciliensis Daphnis acerbe Veneri exprobrat, narratum *Homero* in Il. E. 336. et seqq. ubi Dea minime bellatrix, a Tydide vulnerata, tandem e praelio in coelum suum coacta fuit secedere. — Pro σταθῇ, scripsi Dorico more σταθῇ. [Quod dant Codd. Vatic. et Reg. Paris. VALCK. 2.] — Vera quidem observatio *Schol.* qua Dorienses modos subiunctivos non aliter efferre dicuntur ac vulgo Graeci solent; sed σταθῇ, *consistes*, hoc in loco est futurum indicat. med. qualia futura tempora cum ὅπως in istiusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Graecis iungi solent. *Aeschylus* Prom. v. 68. ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In *Euripidis* Cyclope vs. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ· *praesta te virum*. *Xenophon*. K. 'A. I. p. 154, 32. ὅπως — ἔσεσθε ἄνδρες. *Polyochus Athenaei* VII, 313. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἷς· *ne sinas hoc tibi persuaderi*: *Casaubon*. p. 546, 30. *Eubulus* ibid. XV, p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην ἐν τῇ δεκάτῃ τῆ παιδὶ χορεύσετε. nemo frequentius hac usus est forma scribendi, quam *Aristophanes*, in cuius illa reperietur Pluto v. 326. Nub. v 1466. Ran. v 8. 381 (si scribatur: Χ' ὅπως ἀρεῖς). 640. 936. Equit. 222 757. Acharn. v. 253. 954. Vesp. v. 288. Pace v. 76. 1017. 1330. Av. v. 131. 1334. Eccles. v. 149. 949. Thesm. v. 274. 1216. horum locorum postremus sic commode me iudice corrigi poterit, si legatur: — σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, Ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει κἀποτενεῖς. *tu fac ut*, *quam primum vinculis fueris solutus*, *strenue fugias et contento gradu*: vulgatur καὶ τενεῖς. *Hesychius* Ἀτενὲς, ἰθύ, — συνεχές. — In his formis loquendi, quales attigerunt *Berglerus* ad *Alciphron*. L. I. Ep. 39. p. 194. et *Kusterus* in *Aristoph*. Plut. v. 326., verba, plerumque per ellipsin suppressa, nonnunquam addita leguntur, βλέπε· ὅρα· μέμνησο· φρόντιζε· πρόσεχε· ex. gr. apud *Diogen. Laërt*. II, §. 102. *Thucyd*. p. 203, 80. *Aristoph*. Eccles. v. 300. Nub. v. 1105. Equit. v. 685. Eccles. v. 294.

vs. 113. Ἀλλὰ μάχευ μοι] Acerbissimo ioco Venus, quia bubulcum Daphnin superaverat, laeta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quin tu nunc mecum pugna*. Pro μάχευ μοι, sincera scriptione, Iuntae Florentina dat Ed. μαχεῦμαι. Monuit *D. Heinsius* p. 305. b. hoc in versu et paulo post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in

Ἄρχετε βωκολικᾶς Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς,
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ȣ̓κ ἔτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, ȣ̓κ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,

Δάφνιν a Poëta correptam. A Graecis sic Poëtis corripiuntur syllabae in τέχνη· λάχνη· ἀκμή· τέκνον· πότμος· σταθμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἱερετμός· a Latinis etiam in *Procne*, *Daphne*, *Tecmessa*, similibusque. Valck. 1. — Nuper vulgatum [a Brunckio] ἐγὼν Δάφνις meas quidem aures offendit. Valck. 2.

vs. 118. Τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ] Nomen *Thymbridis* suspectum fuit *Eustathio* qui ad *Dionysii* Periegef. v. 350, Σημείωσαι, inquit, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται ἔν τινι ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ, καὶ Σικελικός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. nisi tamen ista scripserit, quod in Scholiis invenerat nomen etiam scriptum Δύμβριδος et Τύμβριδος — Flumen hic Siciliae designari nomine Θύμβριδος veteres suspicantur Grammatici; montem sic dictum, *Casaubonus* et *Toupius*. Sed nec *Casaubonus*, neque *Cluverius* montem Siciliae Thymbrida usquam legerunt commemoratum. Quodcunque tamen nomen monti fuerit, ego etiam montem hic intelligendum arbitror; quia quae per montem deorsum feruntur, φέρεσθαι vel πίπτειν κατ' ὄρȣς Graece dici solent: undae de summo se monte deorsum praecipitantes dicerentur egregie ποταμοὶ, οἳ χεῖτε καλὸν ὕδωρ κατ' ὄρȣς. Hac forma loquendi *Theocritus* usus dixit in Eid. V, 15, κατὰ τήνας Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν. Qui sibi per caput et pectus unguenta defundi desiderabat, *Alcaeus* forte scripserat: Καδδὲ χεῦσον μῦρον ἀδὺ κατ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς, καὶ καττῶ πολιῶ στάθεος ἄμμι. eumdem certe locum respexisse videntur *Plutarch*. T. II. p. 647. E. et *Athen*. L. XV. p. 687. E. ubi in Epitome MS. καδδεχεύσατο legi ex Amico intellexi: *Xenophon* K. A. I, p. 152, 21. Ἵεντο — κατὰ πρανȣ̃ς γηλόφȣ, *per collem praecipitem deorsum ferebantur*. ἵππȣς κατὰ τȣ̃ πρανȣ̃ς ἐλάσαι dixit IV, p. 202, 27. Βαίνων κατὰ τῶν ὀρέων, διαπηδῶν κατὰ τῶν βȣνῶν in Cantico *Salomonis* C. II, 8. scripsit Graece perdoctus interpres *Symmachus*.

vs. 120. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος] *Virgilii* (Ecl. V, 43.) Da-

Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα

phnis tumulum fibi fieri volebat, et tumulo carmen fuperaddi: *Daphnis ego in fylvis, hinc usque ad fidera notus, Formofi pecoris cuftos, formofior ipfe.*

vf. 123. Λυκαίω] Formam Doricam, pro Λυκαίου, hic confervaverant duo Flor. Codices et Vaticanus. [In vf. 124. recte pofitum nuper [a Br.] Αἴτε. VALCK. 2.]

vf. 125. Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον] Omne quidem promontorium dici potuit ῥίον· fed eximie Ῥίον dictum hic fignificari vidit monuitque *Cafaub* in fine cap. II. Lect. Theocr. *hic accipiendum,* inquit, *de Rhio promontorio in ea ora Peloponnefi, ubi Helice fuit, omnibus Geographis celebrato.* — De hoc *Rhio* vid. *Dukerus,* qui Scholia in hunc locum corrigit, in *Thucyd.* L. II, p. 154, 9. et *Luc. Holftenius* in *Stephanum Byzant.* in Ῥίον. De *Helice* docte *Ez. Spanhemius* egit in *Callim.* h. Deli v. 101. — Quamvis nihil effet hoc in loco obfcuri, novam tamen lectionem ingeniofe, neque illam indignam *Theocrito, L. Bos* excogitavit in Obferv. Crit. p. 89, hanc nempe: — Ἑλίκα δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο· *linque autem fepulcrum et fublime illud monumentum Helicae Lycaonis filii.* Lycaonides *Helicas* memoratur et *Stephano Byz.* a quo urbs dicitur Helice nuncupata; fecundus nominis iftiusmodi cafus eft Ἑλίκα. Dorice fcribuntur apud *Thucyd.* L. IV, c. 119, nomina Ἐχετιμίδα· Περικλείδα· Ἐρυξιλαίδα· alibi Ἀρχύτα· Παυσανία etc. in *Theocr.* Eid. XIII, 7, Τῶ χαρίεντος Ὕλα — Sepulcrum iftius Helicae Lycaonidae ἠρίον Ἑλίκα diceretur Λυκαονίδαο· fic ἠρίον Ἀρκαδίωνος in epigramm. memoratur apud *Athen.* X, p. 436. D. ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος in *Antipatri* epigr. quod *L. Holftenius* primus vulgavit ad *Steph. Byz.* v. Ἀμφίπολις. quin ipfe *Theocritus,* etiam alibi vocem ἠρίον adhibens, laudat Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου, in Eid. XVI, 75. Quia iam eximie Ἠρία vocabant, ut monuit *Harpocration,* τοὺς τάφους, τοὺς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῇ· cum hic primum Lycaonides Helicas effet fepultus, fepulcro poftea temporis in honorem conditoris Helices incolae fu-

Τῆνα Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνυν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη.

peraddiderunt insigne monumentum αἰπὺ σᾶμα, hic dictum; ut ob eam rationem hic iungi commode potuerint ἠρίον, αἰπύ τε σᾶμα. Haec faciunt, ut ego quidem suspicer *Theocritum* scripsisse, prout coniecit *Bossius*. VALCK. 1. — Retinendum videtur Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον: ingeniosa tamen coniectura *L. Bos* etc. VALCK. 2.

vs. 126. Ἀγαστόν.] In una legitur Ed. Flor. ἀγητόν. Admiratione digna vocabant etiam Ἀγαστά. scripserat *Plato* de Legg. L. VIII. p. 829. D. ὅσοι δὲ ἀγαστοί τε αὐτοὶ καὶ τίμιοι ἐν τῇ πόλει, — τὰ τῶν τοιούτων ᾄδεσθαι ποιήματα. sic ἀγαστοὶ καὶ τίμιοι iunguntur L. VII. de LL. p. 808. C. vulgatur apud *Platonem* ἀγαθοί· alibi quoque vox eamdem subiit corruptelam. [ἀγατὸν Ed. Br.] — Versum sequentem intercalarem *Virgilius* expressit: *Desine Maenalios mecum, mea tibia, versus*, in Ecl. VIII. 61.

vs. 126. Caesarei tres ἀγατὸν, quartus ἀγειτὸν, quod eodem ducit. BRUNCKIUS.

vs. 128. Τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο] *Reiskius* legendum contendit φέρευ πακτοῖο. [quod recepit in suam Ed. *Brunck*. VALCK. 2.] Neutrum huic sedi congruit, aut Theocriteum est: nec ut praemium certaminis Pani, sed ut Deo suo moriens fistulam donabat Daphnis: μελίπνυν ad soni quidem iucunditatem referri potest; sed sic fistulam suam etiam dicere potuit, ut de *Bionis* sui fistula, Pani donanda, *Moschus* in illius Epitaphio v. 54; Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα. — vs. 129. Ἐκ καρῶ recte vulgavit *Wintertonus*; in reliquis Edd. et Codd. scriptum κηρῶ· in uno tamen Florent. Doricum καρῶ custoditum fuit, ut legitur Eid. II, 28. et in Eid. VIII, 19, 21. dixit Σύριγγα καλάν, Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν. [Ad Cod. Florent. accedit Cod. Reg. Paris. VALCK. 2] — Nostro loco καλάν etiam tentabat *R*.

vs. 130. Ἐς ᾅδαν] Suavior auribus accidet, et suo modulo versus restituetur bucolicus, si legatur, ut est in Edit. Florent. — ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη. ex uno Cod. Flor. ἀΐδαν enotatum. Homerica sunt, κατελθεῖν Ἄϊδος εἴσω· et δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Sopho-

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα

cleum, εἰς Ἀΐδα μολεῖν. Valck. 1. — Ex Ed. Flor. recepi Ἐς Ἀΐδος pro ἐς ἀΐδαν [probante *Brunckio*.] Valck. 2.

vs. 132. Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι] Saepius cum his collati *Virgilii* versus hic etiam haec tractaturis iuvenibus sunt monstrandi ex Ecl. VIII, 52. *Nunc et oves ultro fugiat lupus: aurea durae Mala ferant quercus: narcisso floreat alnus: Pinguia corticibus sudent electra myricae: Certent et cycnis ululae; sit Tityrus Orpheus.* quia huc quoque respexit in Ecl V., illinc ponam vss. 38, 39. *Pro molli viola, pro purpureo narcisso, Carduus, et spinis surgit paliurus acutis.*

vs. 134. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο] *Omnia nunc eant naturae legibus praepostera.* pro γένοιτο, quod dabat Ed. Wintertoni, γένοιντο nempe, id ipsum erat in Edd. antiquissimis et in Codd. — In vs. 135, pro τὼς duo MSS. Flor. dant τὰς κύνας. quod forte hic, ut alibi, posuerat Poëta. [Τὰς κύνας ex Codd. restitui pro τὼς κ., probante etiam *Brunckio*. Valck. 2.] — Perperam ista cepit Schol. τὼς, vel τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. quibus significatur: *distrahat et laceret canes cervus;* quod etiam animadvertit Cl. *Toupius* in Append. Not. in *Theocr.* — In vs. 136. Κἠξ exhibent aliquot Codd. et Edd. Mediol. Ald. Flor. mihi alterum Κὴξ mori scribendi Theocriteo potius convenire videtur: talia quaedam *Koenius* collegit ad *Gregor.* de Dialect. p. 88.

vs. 134. πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο. Sic Idyll. VII. 62. ὥρια πάντα γένοιτο. Brunckius.

vs. 138. Ἀπεπαύσατο] *Schol.* dum scribit, εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη, alteram se lectionem sequutum monstrat Ἀνεπαύσατο, quam praebent Edd. Mediol. Ald. Flor. unus etiam ex Codd. Flor. supra scriptam. Hoc quidem, etiam vulgo de morte usitatius, attigit *Jo. Alberti* in Obs. Philol. in N. F. p.

Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις

492. Quod plerique hic dant Codices MSS. ἀπεπαύσατο servandum arbitror. — In proximis, τὸν δ' Ἀφροδίτα Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· miror quid *Casaubono* venerit in mentem, ut illud referri posse crederet ad morem veterem, cuius fit in *Euripidis* Hippol. mentio v. 786. τὸν ἤδη κείμενον Ἤθελ' ἀνορθῶσαι, iacentem volebat Venus erigere, atque adeo iam mortuum ad vitam revocare, quod vulgo dicitur ἀναστῆσαι. In istis, τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει Ἐκ Μοιρᾶν, Ed. dat Florent. λελοίπῃ· quod et in Cod. est Flor. In istis temporibus Attica scribendi ratio etiam aliis placuit. Valck. 1. — Λελοίπῃ scribi poterit ex Ed. et Cod. Flor. πάντ' ἐλελοίπῃ dedit *Brunckius*. Valck. 2.

vs. 140. Ἔκλυσε δίνα Τὸν Μ.] Sententiam satis illustrant similia Latinorum Poëtarum loca; ex. gr. *Ovidii* Amor. III, 9, 27. *Hunc quoque summa dies nigro submersit Averno. Propertii* III, 16, 9. *His pressus Stygias vultum demersit in undas.* Nihilque adeo erat causae, cur vir Doctiss. hic corrigere tentaret, ὧ κλύσε δίνα· *cuius illum Stygii torrentis vortex obruit.*

vs. 143. Δίδου τὰν αἶγα] Δίδοι frustra praetulit *D. Heinsius.* [Id hic et alibi restituit *Br.* Valck. 2.] — Ibid. ὥς μιν ἀμέλξας recte praeferunt plerique Codices; in uno Vatic. est ὥς κεν ἀμέλξας· quod praebent Edd. Mediolan. Ald. Florentina. [idque recepit *Brunck.* Idem vs. 145. Ἐγὼν δ' ὔμ. Valck. 2.]

vs. 147. Πλῆρές τοι σχαδόνων] Pro Πλῆρες δὲ σχαδόνων recepi; repertum in tribus Codd. Florentinis, duobus Anglicis. πλῆρές τε σχ. est in Ed. Florentina. Incommodum δέ· τοί, *tibi*, videbatur

Ἀδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.

hic eleganter repetitum. Id ipsum in hoc versu servatum in Ed. *Galeni,* hos duos versus auctore non nominato citantis de pulsuum differentia L. III. Operum p. III, p. 37. quem locum in ora libri adnotaverat *T. H.*

Ibid. Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαν] Τράγοις est in Ed. prima Mediol. et in quatuor Codd. Sincerum est τρώγοις. In nomine Αἰγίλω Codices sibi constant et Edd. quibuscum concinit *Galenus.* Persuasit sibi *D. Heinsius,* precatum Thyrsidi caprarium, ut caricam ex alno legeret vel populo: huic opinioni suae novam lectionem adcommodat a se excogitatam ἀπ' αἰγίρω· sic scribi posse ratus pro αἰγείρω· memorat et lectionem ex *Etymologico M.* p. 28, 52. ἀπ' Αἰγίρω. ubi Αἴγιρον nomen esse traditur urbis. — Dubium nullum est, quin sincera sit lectio vulgata: caprarius optat Thyrsidi, praeter cetera, suavissimas caricas Atticas ex pago Aegilo, quae valde nobilitatae hinc Αἰγιλίδες dicebantur, quod ex diserto *Philemonis* Atticistae testimonio ap. *Athen.* XIV. p. 652. E. *Meursius* in libello de Pagis Att. in Αἴγιλος, et *Palmerius* docuerunt, hic in Exercit. p. 791. Ubi autem de caricis agere incipit *Athenaeus* p. 652. B. σφόδρα, inquit, τῶν ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀττικαὶ, atque in eam rem primum adfert testimonium ex *Dinonis Persicis,* cuius nomen in Scholiis ad *Theocritum* hic restituendum *Meursius* dudum ante *Toupium* iam monuerat, qui in loco *Dinonis,* pro ὁ ἐξ ἀρχῆς, corrigendum esse ὁ Ξέρξης, facile concedet: est elegans ista emendatio Clarissimi Nostri *D. Ruhnkenii.* Pago nomen fuit proprie quidem Αἰγιλία ortum a nomine cuiusdam Αἰγίλου, quamvis et ipse pagus hic in Scholiis et alibi dicatur Αἴγιλος. Aegilidas autem caricas eleganter ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα suo more dicere potuit *Theocritus:* morem istum ubi *Heinsius* attigit Lect. Theocr. p. 328. a. b. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα non praetermisit: ut *Pastor ab Amphryso;* Melampus Nostro dicitur Eid. III, 43, ὁ μάντις ἀπ' Ὄθρυος. *Lesbium vinum* τὴν ἀπὸ Λέσβου σταγόνα dixit *Antiphanes Athenaei* XI, p. 471. C. Dantur huius generis permulta.

vs. 148. Τέττιγος ἐπεὶ τύ γα] Sic *Toupius* ex more Doriensium emendavit [vulgo ἐ. τύ γε], quod cum invenissem in Edit. prima Mediolan. et in Florent. restituere *Theocrito* non dubitavi; repertum et in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni: pro τύγα φέρτερον scriptum in Vatic. Cod. τύγ' ἀφέλτερον.

Ἡνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

vſ. 149. Ἡνίδε] Hic et in Eid. III, 10. Ἠνὶ δὲ, in Eid. II, 38, Ἡνίδε vulgari ſolet. Prior certe ſcriptio vitioſa [minus accurata Valck. 2] eſt: ſed, cum parum referat, ἠν᾽ ἴδε vel ἴδε, an ſcribatur ἠνίδε, hoc tamen praetuli, bis poſitum in Callimacheis h. in Del. v 132. et in Epigr. I, 8. Ἡνίδε legitur in *Ariſtoph.* Ran v. 1437. et alibi. conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 374. et *G. Koen.* in *Gregor.* de Dial. p 132.

vſ. 149. 150. ὡς καλὸν ὄσδει· Ὡρᾶν πεπλύσθαι] Haec attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Ω, p. 1481, 22. occaſione dicti *Alexidis* Comici, quod legitur in *Athenaei* Epitome L. II, p. 60. A. παρετέθη Ὑπερηφάνως. ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπάς Τὸ δὲ, Ὄζουσα Ὡρῶν, inquit *Euſtath.* παραπεποιῆσθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου, ὃς πλυθῆναί τι ἔφη πρὸς κράναις Ὡρᾶν· ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν Ὡρῶν (ἃς κάλλος ἐστὶ νοεῖν), σεμνύνων ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθέν. attigerunt hunc locum *H. Stephanus* et *Reiskius.* Sed ex *Alexidis* illud potius comoedia dici deberet a *Theocrito* deſumptum, quam e Theocriteis ab *Alexide.*

vſ. 152. Μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ] Ex Vaticano Cod. enotatum ἐπαναστῇ· quod forte locum poſſet invenire, ſi ſcriberetur: μὴ ὁ τράγος ὔμμ' ἐπαναστῇ. illud verbum in hunc ſenſum adhibuit *Theopompus* apud *Athen.* VI, p. 260. E ἀλλήλοις ἐτόλμων ἐπανίστασθαι, πώγωνας ἔχοντες. Valck. 1. — Scribendum videtur, ὔμμ' ἐπαναστῇ, quorum hoc dat Cod. MS. Valck. 2.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέστυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,

Οὐδ'

vſ. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα] In hoc quidem Eid. accurate τῇ Δωρίδι ſcripto, in quo bis legitur ἐμίν, hic id ipſum poſuiſſe Poëta videtur [Genuinum τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα, niſi quis ἐμὶν etiam praeferat. VALCK. 2.] : — ἐμὸν βαρυνεῦντα ſcripti Codd. optimi praeferunt, et Edd. primae Mediol. Ald. Flor. nec tamen hoc revocare debuerat *R.* Alterum, poſt *Boſſium* in Obſ. Crit. p. 91, optime tuitus eſt *Toupius*; φίλον ſive cum *Heinſio*, p. 307, accipiatur, ſeu potius cum *Toupio*: nam hic quoque locum invenit illud *Euripidis*: Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος. — Futurum tempus, quale eſſet βαρυνεῦντα, prorſus hinc alienum eſt. Ὡς, *Homeri* more, recte iungitur futuro καταθύσομαι. Κορίνθιον illud σχῆμα vocant Grammatici. — *Hanc*, inquit Simaetha, *pilam molli cinge vitta; ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere ſacris magicis experiar*: Ὡς τὸν, ἐμὶν βαρὺν εὖντα, φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. *Virgil.* Ecl. VIII, 65. 66. — *molli cinge haec altaria vitta: Coniugis ut magicis ſanos avertere ſacris Experiar ſenſus.* Diverſam a vulgata, καταθύσομαι, lectionem, καταδήσομαι, ex Scholiis docte *Toupius* eruit in Append. Notar. in *Theocr. Defixiones magicas* καταδέσμους et καταδέσεις iam dixit *Plato* de Rep. L. II. p. 364. C. et XI. de LL. p. 933. A. D.

vſ. 3. τὸν ἐμόν. ſic etiam quatuor Caeſarei codices. At praeſtat vulgata ἐμοὶ in ἐμὶν mutata, quod etiam Cl. Valckenario placet. Hic et v. 10. codices omnes καταθύσομαι. BRUNCKIUS.

vſ. 4. Οὐδέποθ' ἥκει] Quod *R.* in contextum intulit, οὐδὲ ποθήκει, mihi quoque fateor olim in mentem veniſſe. Poſtea vi-

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ' ἔχων ὅ,τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.

di, verbum illud compositum hoc sensu minus usitatum, et hic vulgatam servandam, ne forma quidem ὠδέποθ' in ὠδέποκ' immutata: recte scribitur infra Eid. XIII, 10. Χωρὶς δ' ὠδέποκ' ἦς· et in hoc ipso Eid. II, 157, Νῦν δέ γε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτέ νιν ὠδέποκ' εἶδον. sed hic ista forma, verbo ἥκει sequente, aures offendisset.

vs. 5. Ἢ ζοοὶ εἰμὲς] Vitiosam dant formam ἐσμὲς Codd. Vatic. et Flor. Doricam εἰμὲς praebet Eid. XV, v. 73. 89. 91.

vs. 6. Scr. ἄραξεν, dorice pro ἤραξεν. Nulla est ratio cur ρ geminetur. Brunckius.

vs. 6. Ἢ ῥά οἱ ἄλλα Ὤιχετ' ἔχων] Elegans est, et, ut puto, necessaria *D. Heinsii* correctio, p. 308, legentis Ὤιχετ' ἄγων quod propemodum idem est ac ἦγε. ut sensus sit ὁ Ἔρως ἄλλα οἱ ἤγαγε ταχινὰς φρένας· *Amor eius animum mutabilem alio abduxit*, vel *inclinavit*: ᾤχετο φεύγων ex hoc ipso Eid. v. 152, et ex Eid. IV, 5, ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων· apte conferuntur: eam in rem ex *Sophocle* et *Platone* exemplorum affatim proferri posset: de hoc usu quorundam participiorum egregia dedit *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 349. 350. [Probat Heinsianum *Brunckius*.].

vs. 9. Μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.] Modulus etiam versus monstrabat, pro μέμψομ' οἷα, plene scribendum, μέμψομαι οἷά με ποιεῖ. ut legitur in tribus Edd. primis Mediol. Ald. Flor. in duobus saltem Codd. Vaticano, et Cardin. Ottoboni: genuinam formam hic dederunt *Wintertonus* et *Reiskius*.

vs. 13. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα] Iuvenilem nonneminis coniecturam operose refutandam sumsit *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 376 - 378. Si quid tamen aptius alicunde prodiret, id hic libenter amplecteter, ubi semper illud μέλαν αἷμα mihi fuit suspectum. Si finis versus legi non potuit in exemplari ve-

Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκας
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

"Ιυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

"Ιυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν

tustissimo, adiectis καὶ μέλαν αἷμα, versus a sciolo potuit expleri. ἠρία κεκμηώτων, ut Theocriteum, hinc excitat Auctor *Etymologici M.* p. 437, 17. antiquus ista si daret *Theocriti* Codex, Poëtam sic potius scripsisse crederem, quam vulgata.

vs. 14. Ὀπάδει] Recte dedit *Wintertonus*, pro ὀπήδει. et praebent formam Doricam Codices Florentinus, et Vaticanus: ὀπαδοὶ conservatum fuit in ultimo v. huius Eid [ὀπαδῷ Ed. *Br.*] VALCK. 1. In vs. seq. 15, Κίρκας posui cum *Br.* pro Κίρκης VALCK. 2.

vs. 18. Ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται] Hic quoque Dorico more πρᾶτον scribi poterit. περικάεται, ut in Codice scripto *Casaubonus*, videtur et invenisse Scholiasta. — In proximis, ἄλλ', *alia*, scribendum minus recte putabat *D. Heins.* p. 308. b. vulgatum tuetur *Casaubonus*: ἀλλὰ, *quin*, in talibus vim habet adhortandi. — Vicina, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, pertractata sunt in Notis ad ista *Herodoti* III, c. 155, κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; vid. ad Eid. XI, 72.

vs. 18. Πρᾶτον]. Scriptum fuit pro πρῶτον. Sequentem vs. cum R. interpungit *Br.* [sic: Θέστυλι· δειλαία, πᾶ —] VALCK. 2.

vs. 21. Πάσσ', ἅμα καὶ λέγε ταῦτα,] *Sparge* farinam, *et inter spargendum dic ista*, sententia quidem est commoda, et sic saepius eleganter adhibetur ἅμα. Quia tamen *sal* his in sacris adhibebatur, et molae partem conficiebat, mihi hic quoque placet lectio a *Dan. Heinsio* excogitata p. 308. b. Πάσσ' ἅλα, καὶ λέγε ταῦτα· *Sparge sal. Palmerium* refutabit vel unicum illud *Homeri*, οὐδ' ἅλα δοίης, ex Od. Ρ, 455. aut ex Il. Ι, 214, Πάσσε δ' ἁλὸς

Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνας ἄφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

θείοιο. Ubi ſacrum tale Magicum enarratur apud *Lucianum* T. III, p. 288, 70, *κρηπῖδας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμιᾷ τῷ θείῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα.* Valck. 1. — Elegans eſt coniectura *D. Heinſ.* vulgatam praefero. Heinſianum adprobat *Brunck.* qui hoc in vſ. dedit Δέλφιος, in vſ. 23. ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιι· infra etiam Δέλφιος. Valck. 2.

vſ. 24. Ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα,] Syllabae primae modulus in λακέει vulgatarum Editionum lectionem iſtam ſatis refutabat: rediit ex Codd. MSS. (in quibus λακεῖ et λακῆ repertum) et primis Edd. emendata ſcriptura λακεῖ μέγα. Pro ληκεῖν Dorice ſcriptum λακεῖν primam aeque ſyllabam habet productam. *lauri folia in ignem coniecta valde crepant. vivo crepitantes ſulphure lauros* dixit *Nemeſianus* Ecl. IV, 64. *Tibullus* II Ecl. V, 81, *ſuccenſa ſacris crepitet bene laurea flammis.* Ut proverbium exhibent Appendix Vatic. Cent. II, Prov. 76. *Diogenian.* Cent. VI, 52, et *Suidas:* Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης. Quod ſequitur καππυρίσασα necdum mihi perſuadeo reddi a Grammatico potuiſſe πυρακτωθεῖσα· ſi verbum fuiſſet καππυρίζω, ut is ſenſus affingi poſſet, ſcribi debuerat καππυρισθεῖσα vel καππυριχθεῖσα, more Dorico. Olim alicui venit in mentem ſcriptum a *Theocrito*, καππυρὸς εὖσα pro κατὰ πυρός· accentu tantum retracto, praefero κάππυρος εὖσα, atque illud Dorice ſcriptum puto pro adiectivo uſitato κατάπυρος. *Reiskius* hic legi voluiſſe videtur καπυρίσασα· tradit enim, Καπυρίζειν eſſe καπυρὸν πνεῖν, *ingens, ſonorum ſpirare, multum aurae cum ſibilo et crepitu efflare.* Ne dicam, haec nulla prorſus auctoritate niti; ſententia, ſi vel verbum daretur iſta ſignificans, huic loco prorſus non conveniret, ubi *ignis* mentio requiritur. Praeterea prima in καπυρὸς conſtanter corripitur a *Theocrito* Eid. II, 85. VI, 16. VII, 37. Valck. 1. — Pro καππυρίσασα, forte legendum κάππυρος εὖσα. καππυρὸς εὖσα, quod olim conieceram, edidit *Br.* et pro λακέει vel λακεῖ, λακεῖ. Valck. 2.

vſ. 25. Κἠξαπίνας] Vulgatum pro κἠξαπίνης. Valck. 2.

Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

vſ. 28. Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν] *Virgil.* Ecl. VIII, 80. *Limus ut hic durescit, et haec ut cera liquescit, Uno eodemque igni: sic nostro Daphnis amore.* Qui ſequitur vſ. 83, *Daphnis me malus urit; ego hanc in Daphnide laurum.* eſt Theocriteus 23. Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν Αἴθω. Verſus illic eſt intercalaris: *Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnin.* Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. [Ἐγὼν σὺν Ed. *Br.*]

vſ. 30. 31. Ἐξ Ἀφροδίτας Ὣς κεῖνος δινοῖτο] Quae huc arbitror pertinere, Grammaticus Graecus, et *D Heinſius* p. 314, cum ῥόμβος ὁ χάλκεος cenſuerant coniungenda. — Pro κεῖνος hic more ſuo probabiliter ſcripſerat Poëta τῆνος.

vſ. 31. Recte Cl. Valck. ὡς τῆνος δινοῖτο. Idem in praeced. verſu diſtinguit poſt Χάλκεος, et verba ἐξ Ἀφροδίτας cum ſequentibus connectit, ὡς τῆνος δινοῖτο ἐξ Ἀ. π. ἀ. θ. faciliori, ut videtur, et clariori ſenſu. Sed non eam fuiſſe poëtae ſententiam credo, veteribusque criticis et Heinſio adhaereo. Utramque interpunctionem habent Laurentiani codices, ſed ea quam ſequitur Vir Cl a recentiori manu videtur eſſe. Brunck.

vſ. 34. Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα] Quod licuit, Codicum ſcriptorum et veterum Edd. ſcripturam cum *Reiskio* revocavi, pro Ῥαδάμανθα. ῥ' ἀδάμαντα primae praebent Edd. Mediol. Ald. Florent. Codices etiam Florentini plerique et Vaticanus: in alio Vatic. et in Harlei. erat ῥαδάμαντα. in Cod. Cardin. Ottoboni ῥ' ἀδάμανθα. in uno Flor. repertum, Κινήσαις ἀδάμαντα. Sed cum Rhadamanthyn, Ῥαδάμανθυν, dicere Poëta ne Ῥαδάμανθα quidem potuerit, miror iſtum inferorum iudicem hic a nonnullis intellectum. *Heinſius*, acerbe notatus, quid probandum cenſuerit non indicat, ut diverſam memorans lectionem Scholiaſtae Ῥαδάμαντα. *Henr. Stephanus*, more ſuo, prolixe demonſtrat placere ſibi ῥ' ἀδάμαντα, *adamantem*; proferens ex ultima *Propertii* Elegia verſum ſatis obſcu-

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

rum: *Non exorato stant adamante viae.* id ipsum placuit *Casaubono*, et nuperrime *Toupio*: hic, litera, quae errorem peperit, omissa, scribendum statuit, Κινήσαις ἀδάμαντα· *adamantem* lapidem intelligens, cuius apud inferos meminerit *Propertius*. — Inferorum iudicem Rhadamanthyn huc invexisse primus creditur Scholiastes, quem *non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere* scribit *H. Stephanus*. Quid itaque Scholiastes tradit? Τινὲς, inquit, ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον. βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα ... (litera tantum seiuncta scribamus: Βέλτιον δὲ τὸν ἐ' ἀδάμαντα) ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. In his loci non intellecti vera latet, ni fallor, interpretatio. Qui noverat a se invicem diversissimos, Iovem inferum, et iudicem Rhadamanthyn, non hunc, sed *inexorabilem*, sive *illacrymabilem Horatio* dictum, *Plutona* hic intelligendum censuit. Ἀδάμας Schol. est ipse Pluto, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. Quem nemo poterat exorare, cuiusque ianua ad nullius preces pandebatur, (vid. Diatribe in *Euripidis* perd. Trag. reliquias p. 187. C.) Hecate tamen sive Diana movere posse videbatur Simaethae: Τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ Κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. id est καὶ εἴτις ἄλλος ἀσφαλὴς sive σκληρός: ut saepe neutro genere adiectivorum homines designantur. Commodum ad ἀδάμαντα adscripsit *Hemsterhusius* vocem ἀκάμας. *Indomitus*, ἀδάμαστος, dici potuit et ἀδάμας, ἀδάμαντος, ut ἀνδροδάμας ἀνδροδάμαντος, ἀκάμας, ἀκάμαντος. Vocem Ἀδάμας saepius pro ἀδάμαστος positam monstrant diversae interpretationes apud *Hesychium*: Ἀδάμας, ἀγνώμων, ἀπειθὴς, ἀθαμβὴς, ἰσχυρός. Idem *Hesych.* Ἀκάμας, ἀκοπίαστος, ὁ μὴ κάμνων. *Solem in cursu nunquam defatigatum* Ἠέλιον *Homerus* dixit ἀκάμαντα in Il. Σ, 239. 484. et in Il. Π, 176. Σπερχειὸν ἀκάμαντα. ἀντὶ τοῦ ἀέναον, inquit *Eustathius* p. 1068, 12. καὶ ὡς εἴτις εἴποι ἀκάματον· καθὰ καὶ Διονύσιος ἀκαμάτου ῥόον φησὶν Ὠκεανοῖο, Perieg. v. 27. — Non itaque *adamantem*, qui nullus fuit apud inferos eximie sic dictus, sed τὸν ἐν ᾅδᾳ ἀδάμαντα ipsum dixisse videtur Plutonem, nullis viribus domandum nulliusque precibus nisi unius forte Dianae movendum, flectendumque. [Rectius illud ἐ' omitteretur. VALCK. 2.]

Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ ἐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω Ἀριάδνας.

vſ. 38. Σιγᾷ μὲν πόντος] Poëtarum, qui ſacrum ſilentium, velut εὐφημίαν, ventis tribuunt et mari, cum Dii praeſentes adſunt, vel ſummi vates decantant carmina, loca quaedam apta hic deſignaverat *T. H. Ariſtoph.* Thesmoph. v. 43. *Eurip.* Bacch. vſ. 1082. *Callimachi* h. in Apoll. v. 19. *Simonidis* apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 60, 9. conf. *Antonin. Liberal.* c. IX. p. 70. et *Dan. Heinſius* ad *Horat.* Carm. I. Od. XV, 3. [Σιγῆ, et σιγεῦντι offert Ed. *Brunck.* Valck. 2.]

vſ. 41. Ἦμεν] Ἦμες, hic in Harlei. Cod. repertum, altera forma frequentius occurrit in Theocriteis. Pro ἦμεν ſaepius in Codd. legi εἶμεν et εἶμες monuit *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 27, 28. Valck. 1. — Ἦμες hic etiam ex Cod. ſcribi poterit, ut dedit *Br.* qui pro εἴτε bis in vſ. 44. poſuit αἴτε. Valck. 2.

vſ. 43. Ἐς τρὶς ἀποσπένδω] *Virgil.* Ecl. VIII. 73. *Terna tibi haec primum triplici diverſa colore Licia circumdo; terque haec altaria circum Effigiem duco: numero Deus impare gaudet.* De triplici libamine in ſacris vid. *N. Heinſius* ad *Ovid.* Faſt. II, 638. Conf. *Io. Meurſii* Denarius Pythag. c. V.

vſ. 46. Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμω] Cum in Cod. Vatic. legatur εὐπλοκάμων, in Lipſienſi εὐπλοκάμω, hanc formam Doricam poſui pro vulgata ἐϋπλοκάμου. Recte *Toupius* tuetur τὸ λασθῆμεν. In Pythagoreorum reliquiis Doricis iſtae verborum formae frequenter recurrunt: τελεσθῆμεν reſtituendum *Archytae* in *Stobaei* Florileg. p. 13, 7. et in Eclog. Phyſ. p. 105, 40. *Aresae* Lucano: οὐκ ἂν ἐδύνατο ἁ κατὰ ψυχὰν τῶν μερέων κοινωνία συναρμοσθῆμεν· pro συναρμοσθῆναι μέν. — Apud *Heſychium* quod vulgatur, Βαρυνθὲν, βαρυνθεῖν, Αἰολικῶς. mutandum videtur in Βαρυνθῆμεν, βαρυνθῆναι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

vſ. 48. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι] Cum de *planta* Ἱππομανὲς rariſſime legatur, mira hic viri Docti comminiſcuntur: Scholiaſten ſequutus *Caſaubonus* φυτὸν per φῦμα interpretatur p. 247. *D. Heinſius* p. 510. per χρῆμα· interdum quidem, ſed nunquam in iſtiusmodi locis φυτὸν et χρῆμα inter ſe permutantur. Infelici conamine *Salmaſ.* in *Solin.* p. 940. corrigere tentabat χυτὸν, et, in v. ſeq. ἐν ὥρᾳ, pro ἀν' ὤρεα. *Salmaſii* ſibi coniecturam refutandam ſumſit *Palmerius* Exercit. p. 794. — *Herbam* quamdam, vel *virgulti genus* apud *Theocritum* deſignari recte monuit *Servius* in *Virg.* Georg. III, 282. Aen. IV, 516. Plantae genus, dictum Ἱππομανὲς, quae maxime Tegeae reperiatur et Clitoriae, atque adeo in Arcadia, memorat *Theophraſtus* Hiſt. Plant. IX, C. XV, quem locum commode laudat *Palmerius*. Recte tamen *Salmaſius*, „Μαίνεσθαι, inquit, ἐπί τινι non dicitur qui ali„cuius rei guſtu vel hauſtu ad inſaniam adigitur, ſed qui rei eius, „cuius cupiens eſt, quocunque modo potiundae ardore inſanit." Hunc uſum verbi attigerunt *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Cerer. v. 30. *T. H.* in *Lucian.* T. I, p. 288. et *I. Toupius* Em. in *Suid.* P. II, p. 39. [φυτόν ἐστι Ed. *Br.*]

vſ. 51. Μαινομένῳ ἴκελον] Ἴκελος ex Lipſ. Cod. recepit *Reiskius*, ad quam lectionem adcommodavit vicina, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι· ut eſſent optantis; quomodo cepit et Scholiaſtes, εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. Lectum etiam in Anglico Codice Ἴκελος placuit Editori nupero. mihi priora, Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, quia tum ſenſu viderentur deſtituta, videntur omnino cum ſequentibus coniungenda, ſervata lectione recepta: Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι Μαινομένῳ ἴκελον· *Sic et Delphin videam in has aedes venientem inſanienti ſimilem.* περᾶσαι potius ſcribendum, ut vulgatur Eid. XV, 44. et in hoc ipſo Eid. II, 90. ex Codd. prodiit ἐπέρασα.

vſ. 51. ἴκελος habent etiam tres Caeſarei. Quam ſecutus ſum lectionem (περᾶσαι μ. ἴκελος) eam veram eſſe arbitror, tum quia ſic conciſa oratio vividior eſt, tum ob geminatum καὶ, quorum alterum inutile erit, ſi ſcribas περᾶσαι — ἴκελον. Brunckius.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἲ αἴ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαύραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.

vs. 54. Ὤ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.] Vulgo haec accipiuntur ut a Scholiaste, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ. *Abreschius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 416. jungenda censuit κατατίλλοισα ἐμβάλλω. — Sed cur tandem πῦρ hic eximie diceretur ἄγριον? Probabiliter scribendum cum *T. Hemsterhusio*, κατ' ἀγρίω· *adversus hunc agrestem et ferocem amatorem.* Ἄγριος eleganter dicitur, monente *T. H.*, *qui amori non respondet, sed asper amantem contemnit et fastu magno repellit:* ea vi vox adhibetur et a *Theocrito* Eid. XXIII, 11. et 19. Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας. — Ad vs. 53. Τῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας — Virgiliana recte compararunt viri Docti ex Ecl. VIII, 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit,* etc. conf. nuper notata in *Eurip.* Hippol. v. 513.

vs. 54. Mihi etiam semper molestum fuit illud ἀγρίῳ, quod epitheton igni, saltem in hoc loco, minime convenit. Scribebat Hemsterhuysius, monente Cl. Valckenaer, κατ' ἀγρίω, *adversus hunc agrestem et ferocem amatorem.* Sed, ni mea me fallit opinio, habere aliquid incommodi videtur haec correctio: eo enim sensu articulus vix ac ne vix quidem abesse potest. Castigatus poëta scripsisset κατὰ τῶ ἀγρίω. Cur Simaetha non sibi ipsi epitheton tribueret? *Has iam efferata ego exuvias in ignem conjicio:* ὢ 'γὼν νῦν τίλλοισα κατ' ἄγριος ἐν πυρὶ βάλλω. Brunckius. — Edidit hic *Br.* ὢ 'γὼν νῦν. Valck. 2.

vs. 55. Ἔρως ἀνιαρὲ] Hanc formam, ex Aldina, pro ἀνιηρὲ, iam revocatam a *Reiskio*, dabant Edd. Mediolan. Florent. et Codex Harleianus. — Eadem tres Edd. vetustae dederunt in vs. 58. ποτὸν κακὸν, prout exhibuit *Wintertonus;* ubi Edd. vulgo praebent κακὸν ποτόν. Hunc vs. Σαύραν τοι τρίψασα, respexit *Phrynichus* in Appar. Sophist. MS. Σαῦρος, inquit, ἀρρενικῶς λέγουσιν. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαύραν. imo σαύραν.

Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ᾽ ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μευ λόγον ὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ᾽ ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῦτο;
Ἦνθ᾽ ἁ τῶ Ὑβύλοιο κανηφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα

vſ. 61. Ἐκ θυμῶ δέδεμαι] Quia Scholiaſtes interpretatur, ἐνδέδεμαι τῇ ψυχῇ· ſcribitur et θυμῷ· quod exprimi voluit et R. — mihi ἐκ θυμῶ iungenda videntur, et ſignificare, *tota mente: ex quo limine etiam nunc tota mente affixa pendeo.* ſupplendum ἐκ relinquitur in ἇς ἔτι καὶ νῦν — δέδεμαι. — Addita praepoſitio in *Ariſtoph.* Equit. v. 1360, omittitur in eiusdem Pluto v. 512. — Ἐκ θυμῦ· ἀπὸ καρδίας· ἐκ ψυχῆς ſic adhibentur: Orpheus Ἐκ θυμῦ Κάλαϊν στέρξε, ſecundum *Phanoclem* *Stobaei* Floril. p. 399, 38. σοὶ ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ὤν, legitur apud *Xenoph.* K. A. VII, p. 248, 6. ἵλεως ἀληθῶς καὶ ἀπὸ καρδίας apud *M. Antonin.* II, 2. ὅλας φιλέειν — ἀπὸ καρδίας, *Theocrit.* Carm. XXIX, 4. — Proxima, ὁ δέ μευ λόγον ὐδένα ποιεῖ· contulit *Berglerus* p. 113. ad iſta *Alciphronis*, σὺ δὲ ὐδεμίαν ὤραν ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένυ. — Ex vſ. 62. et VII, 127. attigit *Euſtathius* ad *Hom.* Od. A. p. 22, 9. τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν, ἀντὶ τῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. et ad Od. Δ. p. 149, 16. Hic in Codd. et vetuſtis Edd. ἐπιφθύζοισα ſcribitur; ἐπιφθύσδοισα poſitum ab *Henr. Stephano.*

vſ. 64. Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα] In δὴ, θὴν ſimilibusque nunquam η Dorice mutabatur, ſed pro μώνη hic more ſuo ſcripſerat μώνα. [Μώνα Ed. *Br.*] — vſ. 65. recte ſcriptum arbitror Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι· quo flexu futurum Doricum legitur Eid. VII., 95. et in Epigr. V. 3. et reperiuntur in *Theocriteis* κεισεῦμαι, et βασεῦμαι· quorum hoc in *Bionis* fragm. XII. male in βᾶς εὖ καὶ olim fuit diſtractum. — Hoc vſ. 65. Codices praeferunt, ἄρξομαι· ἄρξωμαι· et ἄρξομ᾽ ἐγώ· quarum lectionum mediam ἄρξωμαι exhibent et Edd. Mediol. Ald. Florentina.

vſ. 67. Τᾷ δή ποκα] *Iſ. Caſaubonus* p. 247. b. probabiliter corrigit: Τᾷ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα Θηρία πομπεύεσκε, [τόκα

Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,

Brunckio quoque vera viſa fuit lectio, quocum unius ſaltem Cod. auctoritate poſui Ἄλσος ἐς Ἀ. pro vulgato ἐπ' Ἀ. VALCK. 2] Pro τότε, *tunc*, τόκα ſcribit, more Dorico, *Theocr.* τόκα huic ſedi convenit, non alterum, quod tamen retinere Codices videntur collati. Hoc ipſo vſ. Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος in uno Codicum eſt Florent. — In verſu intercalari Φράζεο et Latinum interpretem et plures decepit; non tamen *Palmerium*: Φράζε et Φράσον notat *dic*; Φράζε, vel Φράζεο, Φράσαι, *vide*, *conſidera*, *animadverte*: mirum ni Φράσδεο dederit Noſter. [Id hic et in ſeqq. recepit in ſuam Ed. *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 70. Καί μ' ἁ Θευχαρίλα] Quod legitur in Scholiis, ἡ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου· fecit ut hic de *Theocharilao* quodam nonnulli cogitaverint: cum vero is flexus nominis viro minus convenire iudicaretur; aliam iam olim formam nominis hic excogitarunt: Θευμαρίδα certe legitur in Codd. Harleiano, Romano Cardin. Ottoboni, duobus Vaticanis, uno Florentinorum; in Edd. etiam Mediol. et Florentina. *Schottus* Obſerv. Human. II, C. XLVI, *Haec nutrix*, inquit, *Threſſa in veteri Codice, quo uſus ſum Toleti*, Θευμερίδα *nuncupatur*. Mulier ſic Graece dici non potuit; ſed viro congruum nomen Doricum dat Θευμερίδας· hoc bene ominato nomine dici potuit ὁ θείας μοίρας λαχών, ſive ὁ θείᾳ μοίρᾳ γεννηθείς, ut loquitur *Plato* de LL. IX p. 875. C. hinc longe diverſum nomen Θυμαρίδας apud *Iamblichum* Pythagorei fuit Tarentini. — Altera vero quorumdam Codicum lectio, ab Aldo prolata, et per Edd. propagata, Θευχαρίλα, mihi cum *D. Heinſio* genuina videtur, et Doricum nomen exhibere *Theocharilae*, nutricis puellae, quae in pompa caniſtrum portaret per lucum Dianae, Anaxus nempe Eubuli filiae. Haec Theocharila Simaetham vicinam ſuam ſollicitaverat ad pompam ſpectandam, in qua primas partes ageret alumna vetulae; ſed haec, cum carmen ſuum Simaetha decantaret, iam ad plures abierat, hinc, *beatula*, μακαρῖτις dicta *Theocrito*. — ut ἴλα et ἴλλα nominum fuit foemininorum Dorica pronuntiatio; prima pars nominis more Dorico ſcribitur: *Cleonicus* eſt Κλεύνικος *Theocrito* Eid. XIV, 23., qui meminit Θευγενίδος Carm. XXVIII. 13. reperiuntur Θεύπομπος· Θεύδοτος· et horum ſimilia.

'Αγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε.'
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
'Ωμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν ἇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,

vſ. 70. Θευμαρίδα. Sic codices apud Warton fere omnes, in gignendi caſu. ἁ Θρᾷσσα τροφὸς Θευμαρίδα. Probabilius eſt ſcripſiſſe poëtam τᾶ 'υμαρίδα. Εὐμαρίδης graecum eſt nomen. Popularis cujusdam ἀφελείας eſt, mulierem hanc non ſuo, ſed alumni nomine indigetari. Sic quotidie vernaculo ſermone loquentes audio. Brunckius.

vſ. 72. 'Εγὼ δὲ] Ed. Br. ἐγὼν δὲ — quod ne a Codd. quidem oblatum reciperem, niſi vocalis ſequatur. Valck. 2.

vſ. 74. Τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας] Optimae ſic dant Edd. (non τὰν Κλεαρ.) etiam tres primae; Codices Vaticani, Cardinalis Ottoboni, Harleianus; τᾶς eſt in uno Florentinorum. — In vſ. 76. Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἇ τὰ Λύκωνος: quod veteres dant Edd. Mediol. Ald. Flor. ἇ τὰ A. eſt ex interpretamento. — μέγαν κατ' ἀμαξιτὸν male legitur in Codice Vatic. ſincerum eſt μέσον· Eid. VII, 10. Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες. *Virgil.* Ecl. IX, 59. *Hinc adeo media eſt nobis via.*

vſ. 76. Μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν] Pro Μέσον κατ' ἀ. optime emendavit *Brunckius*, Codicum etiam nixus auctoritate. Valck. 2. — Sincerum eſt μέσαν, non μέσον. μέγαν, quod legitur in Vat. cod., depravatum eſt ex μέσαν. Laurentianus habet μέσην. Sic, etiamſi non acceſſiſſet codicum auctoritas, ſcribendum erat: ἁμαξιτὸς eſt generis foeminini. Brunckius.

vſ. 77. Quum in hoc Idyllio Dorismus accurate ſit obſervatus, probabile eſt ſcriptum olim fuiſſe εἶδον Δέλφιν ἁμᾶ τε καὶ — Brunckius.

vſ. 78. Τοῖς δ' ἦν] Adſentior *Toupio* Dorice ex uſu *Theocriti* ſcribenti, Τοῖς δ' ἧς· in hoc ipſo carmine bis illud ἧς reperitur v. 92. et v. 124. et alibi ſaepius in Theocriteis; in fragmentis Pythagoreorum frequenter reſtituendum: nonnulla dedit *G.*

Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπεῦσι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ᾽ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ᾽ ἔτι πομπᾶς

Koenius ad *Gregor.* de Dialect. p. 118, 119. ex Heraclideis egregie *Eustathius* in Hom. Od. Υ. p. 735. 20. [ἧς recepit *Br.*] — Στήθεα non est in Theocriteis mutandum. Eleganter autem venefica Lunae narrat suorum palaestritarum Στήθεα (δὲ) στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα. Dudum etiam ante *Toupium* contuleram illud *Bionis* Eid I. 93 ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. Optimi sic Codices recte praeferunt; nec debuerat deterior lectio revocari ἢ τᾶς σελάνας· quam tamen exhibent quatuor minimum [quinque Valck. 2.] Codd. Edd. Mediol. et Ald. Florentina iam dederat, ἢ σὺ σελάνα.

vs. 80. Λιπεῦσι] Λιπόντων, revocatum a *Reiskio*, praeter Aldinam, Editiones dant Mediol. et Florent. Codices Vaticanus, Cardinalis Ottoboni, Harleianus, et Florentinus: alterum est in aliis Codicibus, atque a Scholiaste fuit repertum: neque mihi tamen λιπόντων displicet. Λιπόντι in Cod. est Paris. Reg. cum interpretamento adscripto λιπεῦσι. [λιπόντων recepit et *Brunck.*]

vs. 82. Χ᾽ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη] *Homeri* versus est in Il. Ξ, 294. Ὡς δ᾽ ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Ubi Theocriteum confert cum *Virgilii* ex Ecl. VIII. 41. *Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error, Fulvius Ursinus* p. 72. exhibet in versu *Theocriti* ἰάνθη· lectionem haud sane absurdam; vulgatae tamen, a Codicibus firmatae, longe postponendam: *ἰαίνειν, calefaciendo emollire*, de amore quidem adhibetur, sed hoc in loco longe aptius est ἰάφθη, pro ἐβλάφθη positum. — *Homerum* et *Theocritum* imitatus *Ovidius* saepius usus est ista scribendi forma, qua scripsit in Her. Ep. XII. 33. *Ut vidi, ut perii.*

vs. 83. Κοὐδ᾽ ἔτι πομπᾶς Τ. i.] In Codd. [„etiam" Valck. 2.] ista scribuntur, κοὐδέ τι et κοὔτι τι — In vs. 85. — ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· *sed me morbus quidam arrodens tabefecit*; nihil variant Codices collati. Scholiastes diversam a vulgata lectionem invenit: — ἐξάλλαξεν, ἀντὶ ἢ ἐξήλλαξε· *prorsus immutavit.* sic enim in Scholiis scribendum vere monuit *D Heinsius* p. 513. Quamvis autem ἐξάλλαξεν minime hinc alienum sit, videtur tamen Poeta Homericum adhibuisse ἐξαλάπαξεν.

Τήνας ἐφρασάμαν, ἐδ᾽ ὡς πάλιν οἴκαδ᾽ ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ᾽ ἐν κλιντῆρι δέκ᾽ ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔῤῥευν δ᾽ ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾶδεν;
Ἀλλ᾽ ἦς ὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ᾽ ὔτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,

vſ. 89. Ἔῤῥευν δ᾽ ἐκ κεφαλᾶς] Hoc cum ſaepe ſcriptum legeretur in his carminibus, pro κεφαλῆς hic ponere non dubitavi. — In vſ. 90. pro ἐπέρησα, ἐπέρασα ſcriptum ex Codd. Vaticano et Florentino. — Horum intermedia, — αὐτὰ δὲ λοιπὰ Ὀστέ᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα ſignificant: *ſola vero relicta erant oſſa et pellis:* ſic Eid. IV. 15. τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται Τὠστία — conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 230. *Caſaubon.* Lect. *Theocr.* p. 248. *Apollonius Rhod.* II. 201. ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μῦνον ἔεργον. *Schol.* οἱ ῥινοὶ δὲ μόνοι ξυνεῖχον τὰ ὀστᾶ. *pellis ſuper oſſibus una, Lucret.* VI. 1268. *haeret adſtricta nudatis oſſibus cutis, Quinctilian.* Declam. V. p. 112. Tabe confecto Eryſichthoni ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν, in *Callim.* h. Cereris v. 93. conf. *Callim.* Epigr. XXXII. et *Ez. Spanhem.* *Philo* Iudaeus p. 933. E ῥικνοὶ γεγηράκασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορά. Praeivit et in his *Theocrito Sophron,* cuius iſta ſervavit *Etymologus* p. 737, 3. Τί μὰν ξύσιλος; τί γάρ; σύφαρ ἀντ᾽ ἀνδρός. Ultimum explicat Grammaticus, δέρμα ψιλόν, ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων.

vſ. 94. Χ᾽ ὔτω τᾷ δώλᾳ] Ut in primis leguntur iſta Edd. Χ᾽ ὔτω τᾷ δώλᾳ exhibent et plerique Codices; in nonnullis tamen inveniuntur Χ᾽ ὤτω τᾷ δώλᾳ. Quia ὦλε legitur in Eid. V, 5. hoc quidem admiſi, ſed, quia in ὔτω prima ſyllaba non mutatur, alteri formam uſitatam praetuli.

vſ. 94. Scribendum Χ᾽ ᾠτᾷ, quod Caſaubon. monuit p. 248. a. Χ᾽ ᾠτῶ et Χ᾽ ὤτω reperta in Laurentianis. Brunckius.

Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κήπει κά νιν ἐόντα μάθοις μόναν, ἄσυχα νεῦσον,
Κἦφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὕφαγεό τᾶδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ ὠδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)

vſ. 95. Scribendum εὑρέ. Eſt imperativus. Brunckius.

vſ. 95. Εἶδ' ἄγε] Omiſſa litera, Εἶ' ἄγε, *eia, age*, praetulit *Wintertonus*; atque ita legitur in Codice Flor. Pleriqúe tamen Codd. ut et Edd. primae literam retinent, voculis εἶα et ἄγε ſic in *Homeri* ſaepe verſibus interiectam: εἶδ' ἄγε apud *Euſtathium* in Il. A. p. 80, 43. veteres, pro εἶα δὴ ἄγε, poſitum arbitrantur: εἶα δὴ plene ſcriptum legitur in *Aeſchyli* Agam. v. 1659. et in *Euripidis* verſu e Syleo apud *Euſtath.* ibid. v. 52. — In vicinis, — χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος· ultimam vocem infeliciter ſollicitabat *Palmerius*: *Homeri* loca, quae reſpexit Noſter, dedit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* — In vſ. 101. pro ὑφάγεο, minus recte ἀφάγεο legebatur in Codd. Vaticano et Florentino. Cur praeſtet alterum, docebunt *Ammonius* in Ὑπάγειν, et *H. Stephanus* in Append. de Dial. Att. c. XII. p. 185.

vſ. 100. Μάθοις] Μάθῃς vere, ut puto, correxit *Brunckius*, qui id ipſum poſtea invenit in Cod. Reg. Pariſ. Valck. 2. — μάθοις a Theocrito non eſt, ſed a librariis, qui terminationes εις, οις et ῃς perpetuo confundunt. Scribendum μάθῃς. ἐπεὶ ἂν cum ſubjunctivo ſemper conſtruitur. Brunckius.

vſ. 103. Ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα] Ed. *Br.* ἐγὼν δέ νιν ὡς ἐνόησα. Valck. 2.

vſ. 105. Φράζεό μευ] Verſus intercalaris hic mihi non videtur a Poëta poſitus: et abeſt a Cod. Regio-Pariſ. Valck. 2.

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὠ "στοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,

vſ. 107. Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν] In Edit. Iuntae Florentina ſcriptum κοχύδεσκεν inveniſſe hoc in loco videbatur *H. Stephano*, videtur et mihi *Euſtathius;* qui ad *Homeri* Il. P. p. 1126, 51. ἀπὸ τοῦ Κοχυδεῖν, inquit, καὶ τὸ Κοχύδεσκεν εὕρηται. paulo ante ex *Athenaei* (VI, p. 269. D.) Pherecrateis ipſi memorantur ποταμοὶ — κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ. his motus *Reiskius Theocrito* reſtituit κοχύδεσκεν prout ſcripſit hunc locum tractans *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 380. [Idem praetulit *Br.*] Nihil arbitror intereſſe, hoc an illud probetur. Scripſerat forſan *Heſychius:* Κοχύεσκεν. ἔρρει ἰσχυρῶς, καὶ μετὰ ψόφου καὶ λάβρως. Fictum verbum videtur ad indicandum aquae per rupes delabentis ſtrepitum. — Ad Oden Sapphus, cuius hic partem expreſſit *Theocritus,* hunc locum contulit *Tollius* ad *Longinum* π. Υ. p. 79.

vſ. 109. Κνυζῶνται φωνεῦντα] Κνυζεῦντα φωνεῦντι Ed. *Br.* Servandum omnino erat quod vulgatur. VALCK. 2.

vſ. 110. Δαγῦδι] Vox rariſſima atque incertae originis bis fuit apud Heſychium inventa; nam, ubi vulgatur Δατὺς, viri Docti hinc ſcribendum monuerunt Δαγὺς, κοράλλιον, νύμφη λευκόκηρος, et in V. Κάχρεις iunguntur Δαγὺς, καὶ Πλαγγὼν, καὶ Χρυσαλλὶς, τὰ κοροκόσμια. ſic dicebantur puellarum ludicra, imagunculae ex cera, gypſo, vel aere factae. vid. erudititiſſime notata a *D. Ruhnkenio* ad *Timaei Lex. Platon.* p. 120. (p. 165.) conf. *Io. Toupius* Emend. in *Suid.* P. III. p. 114.

vſ. 112. Καί μ' ἐσιδὼν ὠ "στοργος] Corrigendum putabat *Kopperſius* in Obſerv. Philol. p 77, Καί μ' ἐσιδὼν — *Cumque me ne adſpexiſſet quidem, oculis in terram defixis, conſedit:* [idque recepit in ſuam Ed. *Br.*] vulgata lectio defenſores inveniet. — Scripſiſſe certe more ſuo videtur: ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας, Ἑσδετ'

Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγὼν, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ

ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑσδόμενος φάτο μῦθον· sic verbum illud scribitur Eid. I, 21. VI, 4.

vs. 114. Ἐγώ θην] Ἐγών θην in contextum recipi (a Br.) non debuit. Valck. 2.

vs. 116. Ἤ με παρῆμεν] Παρῆμες est in uno Codicum Florent. vulgato non deterius: [recepit hoc Br.] ἤ με π. scriptum in Aldina Ed. et Flor. iure probavit *Reiskius*: haec enim est verborum structura: Σιμαίθα, πρὶν ἢ ἐμὲ παρεῖναι, καλέσασα, τόσον ἐμὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ — τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων ἔφθασα. *Quum me vocasti ante, quam sponte mea venirem, tantum me praevertisti, quantum nuper ego cursu Philinum praeverti.* — In versum 118. κἠγών, pro κἠγώ, recepi ex Codice Flor.

vs. 122. Πάντοσε] Hic editum a *Wintertono*, ex Harlei. Codice fuit enotatum: in aliis Codd. est, ut in Edd. Mediol. Ald. Flor. πάντοθι. hoc an illud recipiatur, parum refert; sed hic vitiosum erat quod in vulgatis est Edd. πάντοτε significans *semper*: priora duo reperiuntur et in Theocriteis; nusquam in his πάντοτε. [πορφυρέαισι περιζώστραισι dat Ed. *Br.* Valck. 2.]

vs. 122. Recte Cl. Valckenaer πάντοσε. Adverbium temporis πάντοτε hic locum non habet; depravatum est ex πάντοθι. Sincerum est πάντοσε. Brunckius.

Καί μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,

vſ. 124. Καί μ' εἰ μὲν] Κἤμ' αἰ μὲν Ed. *Br.*, quae ſincera videntur. Valck. 2.

vſ. 126. Εὗδον δ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα] Literam δ' ex Vaticano Codice, pro τ', et formam rariſſimam τεῦς ex una Edit. Florentina recepit *Theocritus*, quae illud ipſum τεῦς exhibet ubi noſtris in Edd. τεῦ vulgatur Eid. V, 39. XI, 52. 55. quorum locorum primo illud τεῦς confirmat *Apollonius Dyſc.* in libello de pronominibus partim edito, p. 424 C. Καί ποκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν Θεόκριτος. Τεῦς his in locis ex *Apollonio* reponendum nuper monuit etiam Clar. *Toupius* Append. Notar. in *Theocr.* praeterea hoc in verſu ſcribendum αἴκε. [Quod dedit Br.] Eleganter quidem adhibetur a Graecis Εὕδειν· ſed quo hic ſenſu ponitur, ſi tamen illud Εὗδον ſcriptum fuit a Theocrito, vix alibi reperietur. — In proximis ἀλλᾷ, quod praebet Ed. Florent. et παντᾷς, quod eſt in Ed. *Wintertoni* [et *Brunckii*], Dorico ſic more videri poterunt ſcripta conferenti notata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 96. — In iſtis, πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας· nodum in ſcirpo quaeſivit *Palmerius*: commode his uſus eſt *Bentleius* ad *Horatii* Carm. III, Od. XXVI, 7.

vſ. 130. Ὀφείλειν] Hic poſtulat Dorismus, ὀφείλεν· [Nihil impedit, quominus hic ſcribatur ὀφείλεν, cum *Brunckio*. Valck. 2.] — vſ. 133. dubito ſcripſeritne ἀμείβλικτον, ut ἐν ἀμιθέοις, Eid. XVIII, 18. et XXIV, 130. Pro Λιπαραίῳ tamen minus dubitanter ſcripſerim Λιπαραίω. attigit hunc locum *Euſtath.* in *Hom.* Od. K. p. 377, 52. inſulam memorans Λιπάραν, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ Λιπαραῖον, διὰ τὰ ἐκεῖ ἀναφυσώμενα πυρά.

Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας

vſ. 133. Doricum ἁμίφλεκτον praeferendum. Et 142. ſcribendum χὠς κα τὶν μὴ — τὶν dorice pro τοὶ, quin ſcripſerit poëta, dubium non eſt. Sic etiam 145. ἀλλ' ἦνθ' ἐμὶν ἅ γε φιλίστας. Et iterum 155. ἢ γὰρ ἐμὶν καὶ τρὶς —. Brunckius.

vſ. 136. Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις] Heinſianâ multo mihi melior Scholiaſtae videtur interpretatio: Καὶ παρθένον ἐκ τοῦ δωματίου — φυγεῖν ἐποίησε — κακῶς μαινομένην, καὶ γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, — ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. *Amor malo furore agitatas puellas incitare ſolet innuptas, ut thalamum deſerant; et viro nuptas, ut lectum coniugalem adhuc calentem derelinquant.* Quum ἐφόβησε hic uſitato more ponatur, pro φυγεῖν ἐποίησε, mirum eſt in hoc verbo haeſiſſe virum Doctum.

vſ. 138. Ἐγὼ δέ [Ἐγὼν δέ Ed. *Br.*] οἱ ἁ ταχυπειθὴς χειρὸς ἐφαψαμένη] Doricum praeſtat ἐφαψαμένα· — pro ἔκλιν' ut numeroſius *Toupio* placet, μαλακῶν ἀνέκλιν' ἐπὶ λέκτρων. [Id in ſuam Ed. recepit *Br.* Valck. 2.] — Sequentia, Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο· *Euſtathium* protuliſſe in Il. Z. p. 478, 32, ab aliis iam fuit monitum.

vſ. 139. Ἐφαψαμένα] Poſitum fuit pro ἐφαψαμένη. Valck. 2.

vſ. 145. Ἅτε Φιλίστας] Dubium quidem nullum eſt quin nomen fuerit muliebre Φιλίστη vel Φιλίστα· ſed hic unius ſuae tibicinae Melixûs mentionem feciſſe mihi iam olim videbatur

Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελίξους,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται·
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής·
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,

Simaetha, et hanc, *carissimam*, φιλίσταν, dixisse: scribebam idcirco: ἦνθέ μοι ἄγι φιλίστας Μάτηρ τᾶςγε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄγι Μελίξους venit ad me *mater carissimae meae tibicinae, meae, inquam, Melixus*. [has meas coniecturas recepit etiam *Br*. Valck. 2.] Rarius φίλιστος in Epist. ad *M. Röverum* satis fuit adfirmatum p. 52.

vs. 147. Ἁνίκα πέρ τε] Ἁνίκα νέρθε legebat *Eldikius*. — ὠρανὸν hoc vs. dedit *Br*. Valck. 2.

vs 151 152 Αἰὲν ἔρωτος Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο] Corrigit *Toupius*, Ἄκρατον ἐπεχεῖτο· ratus τον ob caesuram hic etiam produci: formam ille loquendi Theocriteam et morem antiquum egregie illustravit: nonnulla dedit et *Musgravius* in hunc l. *Theocriti* p. 410. T. II. — In vs. 151, pro ἀτρεκὲς, *Wintertonus* edidit ἀτρεχές· quam formam esse Doricam *Orionis* auctoritate monstravit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr*. Valck. 1. — *Brunckius* edidit: οὕνεκ' ἔρωτος Ἄκρατον ἐπεχεῖτο· ex quibus οὕνεκ' ex Cod. est Vatic. Ἄκρατον ex coniectura Toupii. Valck. 2.

vs. 151. Formam doricam ἀτρεχὲς restituit doctissimus Toup in curis posterioribus. Hinc emendandus Hesychius in ἀτρέχεια, ἀτρίβως. Scripserat ἀτρεχῶς, ἀκριβῶς. Brunckius.

vs. 155. Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη] Nihil nunc aliud in his desidero, nisi Dorico more scriptum ἄλλοκ' ἐφοίτη· [ut editum a *Br* qui dedit ἐντὶ vs. 154. Valck. 2.] et versum 157 recte scriptum arbitror: Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὅτέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. nihil enim video causae cur praeferendum sit οὐδὲ

Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὦτέ νιν ὐδέποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' ὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

ποτεῖδον· quod *Reiskio* placebat [et quod, inventum in Codd. recepit *Br.* Pro Νῦν δέ τι, Νῦν δ' ἔτι placebat *Piersono*. Valck. 2.]

vs. 158. Ἦ ῥ' ὐκ] Omnino corrigendum arbitror cum *D. Heinsio*: Ἦ ῥ' ὖν ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται. *Quinimo nunc alias habet delicias meique est oblitus.* — In versum seq. Νῦν μὲν etc. ista scribuntur in Edit. nupera: „Heinsius, in lo„cum, legit ἐπιθύσομαι. Quod prius viderat Meursius." Quid viderat *Heinsio* laudatus *Meursius?* in Spicilegio in *Theocr.* p. 17. lego, inquit, μίν. id ipsum, pro μὲν, recte repositum voluit *Heinsius*; cuius calamo forte fortuna verbum effluxit ἐπιθύσομαι. Quod vulgatur καταθύσομαι mutatum noluit. Pro μὲν, (cuius loco μὰν in una est Ed. Florent.) μιν scripserat procul dubio *Theocritus*: Νῦν μιν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· ut supra hoc in carmine v. 3, τὸν ἐμοὶ (vel ἐμὶν) βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.

vs. 158. Ἦ ῥ' οὐκ] Ἦ ῥ' οὖν melior lectio *D. Heinsio* videbatur; vulgatam tuetur *Brunckius*. Valck. 2. — Minime necessaria est Heinsii correctio reponentis οὖν pro οὐκ, quod tuentur omnes codices. Immo aliquid vividius est in vulgata lectione: ἆρ' οὐκ — *nonne manifestum est eum alias delicias habere?* ἆρ' οὐκ sic interrogative confirmantis est; ἆρ' οὖν dubitantis. In seq. v. idem Heinsius pro μὲν scribere iubebat μιν, quod aeque inutile est. De quo sermo sit, satis intelligitur, et bene pronomine carere possumus. Huic μὲν in priori membro posito, respondet in altero δὲ, αἰ δ' ἔτι κἠμὲ λυπῇ, ubi scriptum mallem ἂν δ' ἔτι, quod suadet λυπῇ in subjunctivo. Brunckius.

vs. 159. Νῦν μὲν] Νῦν μιν placuit *I. Meursio* et *D. Heinsio*: hic quoque μὲν servandum ostendit *Br.* et scribendum ἂν δ' ἔτι κἠμὲ λυπῇ — seq. vs. vulgavit ἀραξῇ. vs. 161. φύλασσεν· vs. 164. ἐγὼν δ' εἰσῶ. ex quibus, me iudice, recipi poterit φυλάσσεν. Valck. 2.

vs. 161. Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα] *Virgil.* Eclog. VIII, 95.

'Αλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' 'Ωκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι' · ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε · χαίρετε δ' ἄλλοι
'Αστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Has herbas, atque haec Ponto mihi lecta venena Ipse dedit Moeris. — Ex vſ. 164, iſta, ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν. attigit *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 113. ſi ſenſus eſt qui vulgo tribui ſolet, pro ὥσπερ ſcribendum videtur, ᾧπερ ὑπέσταν, *cui me ſubieci:* ὅπερ ὑπέσταν legi in Cod. Pariſ. monuit me Clariſſ. *D. R.* ſi ſanum eſt ὥσπερ· ὥσπερ ὑπέσταν ſignificabit, *meum ego feram dolorem, ut promiſi:* dixi nempe me ipſum philtris incantaturam: ſi nihil illa ad flectendum Delphin valebunt, τὰν 'Αΐδαο πύλαν, καὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ΄.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ᾽ ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ᾽, ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,

vſ. 1. Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀ.] Miram in his et in proximis ἀφέλειαν laudat *Hermogenes* II, p. 388. — In Ed. Iuntina huic Eidyllio praefiguntur iſta: Κῶμος, Δωρίδι. Ἀμαρυλλὶς, ἢ Αἰπόλος, ἢ Κωμαστής. — [Ταὶ δ᾽ ἐμὶν Ed. *Br*.]

vſ. 3. Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλ.] Inter alias interpretationes deteriores vera legitur etiam in Scholiis, qua τὸ καλὸν redditur καλῶς. Eſt in hoc ipſo carmine v. 18. Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα. Ubi *Callimachus* dixit in Epigr. LVI. Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον Theocritea protulit *R. Bentleius*, quae *Steph. Bergler*. adhibuit ad *Alciphronis* I. Epiſt. XXXVI. p. 161. πεινήσω τὸ καλόν. illud ipſum *Alciphroni* Ep. XXXIX, p. 186. reſtituit Clariſſ. *Hemſterhuſius*, τὸ καλὸν ἀποκοιμίσασα τὸν ἄνδρα. ubi vulgatur, τὸν καλόν. Propius ad haec accedit in Amoribus *Luciani*, T. II. p. 426, 35. ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἄνθεσιν ὅμοια πορφύροντες. ad hanc normam νεανίαι τὸ ἀκμαιότατον ἀνθοῦντες ſunt in *Aeliani* de N. A. XV, c. X.

Ibid. Βόσκε τὰς αἶγας] Iſta quidem reddidit *Virgilius* Ecl. IX, 23. *Tityre, — paſce capellas. Gellius* N. A. IX, c. IX. *animadvertimus*, ait, *reliquiſſe Virgilium, quod Graecum quidem miro quam ſuave eſt, verti autem neque debuit neque potuit:* paulo poſt, *caute*, ait, *omiſſum, quod eſt in Graeco verſu dulciſſimum. — Quo enim pacto diceret*, τὸ καλὸν πεφιλαμένε; — *Hoc igitur reliquit, et cetera vertit non infeſtiviter;* tum ponit Virgiliana: *Tityre, dum redeo (brevis eſt via) paſce capellas, Et potum paſtas age, Tityre;* (Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε,) *at inter agendum Oc-*

Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύξῃ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,

cursare capro (cornu ferit ille) caveto: καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.

vs. 4. Τὸν ἐνόρχαν, τὸν Α. κνάκωνα] In aliis hic Codicibus olim scriptum τὸν ἐνόρχαν monstrat interpretamentum in Scholiis, ἡμιτομίαν. quod a *Thysio* iam fuit monitum ad *Gellii* l. c. Hac spectasse *Porphyrium* in fragmento, quod ediderunt *Th. Galeus* in Dissert. de Scriptor. Mythol. p. 16. et *Bentlei.* in Epist. ad *Milliam* p. 49. nuper etiam monuit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vs. 5. Μή τυ κορύψῃ] A *Sanctamando* non videtur in Codicibus Italicis inventum κορύξῃ' quod, magis Doricum, in aliis legi monuit Cl. *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 467. praebet illud etiam Codex *Gellii* Franequeranus. In Eid. V, 147. ex Ald. Ed. scribi poterit κορυπτίλος.

vs. 5. Pro κορύψῃ, quod in nonnullis est Codd. κορύξῃ, ut a *Brunckio*, hic quoque receptum; sed alibi a *Brunckio* fuit probatum, κυρίξῃ· quod factum nollem. VALCK. 2.

vs. 7. Μισεῖς] In Codice scriptum μισῇς est et in Ed. *Br.* qui vs. seq. dedit εἶμεν. VALCK. 2.

vs. 9. Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς] *Mori me denique coges*, *Virgil.* Ecl. II, 7. Ad Προγένειος optime *H. Stephanus* Thes. Gr. L. I. p. 845 A. *crediderim*, inquit, *alteram expositionem huius vocis, de eo videlicet cui mentum prominet, huic Theocriti loco convenire.* — In vs. 10. Ἡνίδε scriptum, ut supra Eid. I, 149. Ad ista, Ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· — καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ· compararunt Virgiliana ex Ecl. III, 7, *puero, sylvestri ex arbore lecta, Aurea mala decem misi; cras altera mittam.*

vs. 10. Τηνῶθε] Ex uno Cod. τηνῶ δὲ *Brunckius* edidit. VALCK. 2. — Τηνῶ δὲ καθεῖλον. Sic recte Vat. cod. τηνῶ per se

Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τὺ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός. ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

motum e loco ſignificat: infra vſ. 25. Particula autem δὲ, pene hic neceſſaria, orationem eleganter connectit. Brunckius.

vſ. 12. Θᾶσαι μ. θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος] In Ed. prima Medrol. et in Florent. Iuntae legitur θυμαλγὲς ἐμὲν ἄχος· ſi a ſcriptis Codd. illud ἐμὶν confirmaretur, mihi quidem non diſpliceret.

vſ. 13. Ἁ βομβεῦσα μέλισσα] Vitioſa Ed. Ald. lectio, Ἀμβομβεῦσα, probari non debuerat: *bombilans apis*, quae forte praetervolabat, quia digito monſtrabatur a comaſte, dicitur ἁ βομβεῦσα μέλισσα. hoc qui recte monuit, *Heinſium* nollem proxima, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν· ſollicitaſſe; in quibus ſcribi mallet, κατ' ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν· ut hoc etiam eſſet ἀσύνδετον. Minus tolerabile quod Editori *W*. venit in mentem.

vſ. 15. Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα] *Nunc ſcio quid ſit amor. Virg.* Ecl. VIII, 43. — In proximis, pro ἐθήλαζε recepi ex Cod. Barocc. et *Thomae M.* Leidenſi Cod. in v. Μαστὸς, ἐθήλασδε· cui vicinum ἔτρεφε congruit. *Reiskius* edidit: ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ. ex *Stobaei* Floril. p. 401, 30. qui ἔτραφε quoque praebuit, pro ἔτρεφε: formam quidem Doricam, nec tamen Theocriteam, ἐθήλαξε dat Ed. Flor. Iuntae. Huc ſpectans *Euſtathius* in *Hom*, Il. Π. p. 1070, 12. ἐκ τοῦ χόλῳ, inquit, τραφῆναι τὸν δύσκολον καὶ ἀκρόχολον, εἴληπται παρὰ τῷ Βουκολιάζοντι τὸ, μαζὸν λεαίνης θηλάσαι γάλα. —

vſ. 16. Scr. ἔτραφε, ut recte in Stobaeo legitur, Floril. Grotiani p. 269. et etiam in editione Trincaveli. Tempus, quod vocant *imperfectum*, hic locum non habet. Cur autem ἐθήλαξε Theocritea forma non eſſet, quum Theocriti ſint καθίξας, κλαξῶ, πιάξας, γελάξας etc. profecto non intelligo. Brunckius. — Ἐθήλαξε et ἔτραφε, quae nituntur Ed. Flor. et *Stobaei* Edd. probata a *Brunckio*, recepi pro vulgatis ἐθήλαζε et ἔτρεφε Valck. 2.

vſ. 17. Ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει] Editor *W*. *novam* ſe dicit e Codd. *lectionem apportare, quae non omnino ſit contemnenda:*

Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανόφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,

ἐς ὀστίον (ὄστια posuit per errorem) ἄχρις ἱκάνει. hoc in paucis repertum: genuinum ἰάπτει plerique praebent et antiquissimi Codices.

vs. 17. ἱκάνει habent cod. Mediceus *bonae notae*, et Vaticanus. Etiamnum melior mihi videtur haec lectio, quae multis poetarum locis parallelis adstrui posset; sed adversaria non habeo. Post καταστμύχων quod multo plus significat, quam ἰάπτει, hoc, meo iudicio, frigida esset ταυτολογία. BRUNCKIUS. — Quamvis in duobus sit Codd. ἱκάνει, hoc tamen a *Br.* nollem receptum. VALCK. 2.

vs. 18. Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα] *Theocriti* formam scribendi, pro vulgata ποθορῶσα, restitui ex Cod. Flor. eamdem formam hic memorat ut magis Doricam *H. Stephanus*. — De vss. 19. 20. non displicent suspiciones, quae prostant in Epist. ad Nobiliss. *Röverum* p. XXVI, et XXVII. mea quidem sententia hic a Comasta dici non potuit: προσπτύξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. requiritur vel, *Despectus tibi sum;* vel huius quid simile. Versus 20, qui huc translatus ex Eid. videtur XXVII, quibus hac in sede placet, ex Harlei. Cod. pro Ἔστι in illum recipere poterunt Ἔντι.

vs. 19. Πρόσπτυξαι] Aptius hic haereret προσφθύσδεις, si cetera, ὥς τυ φιλάσω. cum v. seq. hinc etiam abessent, ad hiatum Codicis implendum hic fortasse posita. VALCK. 2.

vs. 21. Τὸν στεφ. τῖλαί με κατ' αὐτίκα λ.] Illud κατ' αὐτίκα, enotatum ex Codd. Flor. et Vatic. vel sine Codicum auctoritate vulgari debuisset pro voce non Graeca καταυτίκα: sic literas disiungendas iam monuerat *D. Heinsius* p. 317. In re non dubia *Heinsio* non debebat Editor *W.* obniti; nulla enim est in his auctoritas *Aemilii Porti.* Qui κατ' αὐτίκα hic scribendum ex Flor. Cod. vidit, *Reiskius* recte praepositionem κατὰ verbo monuit τῖλαι iungendam. *Heinsius* censuerat hoc velle Poëtam: τὸν στέφανον αὐτίκα ποιήσεις με τῖλαι κατὰ λεπτά. minus bene. Κατατίλλειν fuit in usu. Non aliter intellexit Schol. cuius ista sunt: κατατῖλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν στέφανον. In talibus eleganter omitti praepositionem εἰς, ostenderunt *Casaubonus*, *Kusterus*,

Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρὰν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,

Abreschius in Auctario Diluc. *Thucyd.* p. 366. et *L. C. V.* in *Herodot.* p 558, 60. ubi quae de Theocriteis ultima scribuntur rectius fuissent omissa.

vs. 23. Ἐμπλέξας] Vulgato non deterius Ἀμπλέξας, quod Codices offerunt Parisinus, Florentinus et Vaticanus: Theocritea quoque sunt, ἀμπαύεται· ἀμπεδίον· ἀμπίλακος. — Versum 24, ut vulgatur, recte distinxerunt *H. Steph.* et *D. Heins.* Vocem Δύσσοος, non alibi repertam, nisi hoc vs. 20. et Eid. IV, 45, in Indicem Thesauri Gr. L. retulit *H. Stephanus*, a quo hic redditur ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ κακοδαίμων. Ex altero loco τὰ δύσσοα θρέμματα enotavit *Eustath.* in *Hom.* Il. Α. p. 47, 19. Ista autem, Ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; *Virgil.* expressit in Ecl. II, 58. *Heu, heu, quid volui misero mihi?*

vs. 25. Ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι] Ἐς praebuit unus Codicum Florent [Ἐς ex Codd. MSS. prodiit. Valck. 2.] Pro τῆνα legitur in tribus Flor. τηνῶ. Τηνῶθε, scribebant pro ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου. paulo ante legitur v. 10. τηνῶθε καθεῖλον. Quia hic legebatur interpretamentum, ἀπὸ τούτου, ἐκεῖθεν ἁλοῦμαι· *Casaubono* venit in mentem legendum, εἰς κύματα τῆθεν ἁλεῦμαι. Sed nec in Theocriteis neque alibi reperitur illud τῆθεν. [Neque τῆνα in τηνῶ cum *Br.* mutandum. Valck. 2.] — In vs. 26. σκοπιάσδεται more Theocriteo scribendum. [ut edidit *Br.*, qui scripsit v. 27. Κ' αἴκα. Valck. 2.]

vs. 29. Ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα] *Scholiastes* in aliis se Codicibus invenisse testatur, ποτιμαξάμενον πλατάγησεν· quod, editum ab *Aldo*, recepit in suam Edit. *Reiskius:* inventum in Cod. Parisino, ex Codicibus, a *Sanctamando* adhibitis, praebuit illud Romanus Cardin. Ottoboni. mihi melior vulgata videtur lectio, a plerisque Codd. confirmata. Quae de hac amantium con-

Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως

ſuetudine veteres tradidere Grammatici *Io. Meurſius* enarravit in lib. de Ludis Graecorum in v. Πλατυγίζειν. — In vſ. ſeq. pro ἁπαλῷ, ſola praebet Ed. Flor. Iuntae, ὁμαλῷ ποτὶ πάχιϊ ἐξεμαράνθη. in duobus Codd. Flor. et Vat. ſcribitur, ἁπαλῶ ποτὶ πάχεος.

vſ. 29. Ποτιμαξάμενον πλατάγημα] In Scholiis, in Codicibus aliquot, etiam in Pariſino repertum, pro vulgatis ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα, cum *R.* et *Br.* recepi. Valck. 2.

vſ. 31. Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ] Cum in hoc nomine Codices ſcripti conſentiant, neque illud analogiae repugnet, nihil erat cauſae, cur mutatum vellent *Caſaubonus* et *Heinſius*: hic certe legendum ſtatuit ἁ γραία· *Wartono* venit in mentem ſcribendum ἀγροιῶτις ἀλαθέα κοσκινόμαντις· quod *Iſ.* etiam *Voſſius* in margine libri ſui poſuerat. — Proxima, Ἁ πρὰν ποιολογεῦσα παραιβάτις, illam deſignant, *quae nuper meſſores ſequuta ſpicas legebat*: prout optime voces accepit Scholiaſtes: ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, — ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς. *D. Heinſius* p. 318. contendit ſcribendum καταιβάτις. ut *venefica* intelligatur et *incantatrix*. Niſi vulgata ſenſum daret commodum, hoc forte probari poſſet; ſed prorſus alienae ſunt aliorum coniecturae. [παραὶ βάτον incidit in mentem *Wartono*. Valck. 2.]

vſ. 33. Quem iam aliquot in locis pronomen primitivum ſecundae perſonae τεοῦς adhibuiſſe ſcimus Theocritum, nonne veriſimile eſt hic ſcripſiſſe τὺ δ' ἐμοῦς λόγον οὐδένα? praeterea verbi ἔγκειμαι ſignificatio huic loco non convenit. Omnino ſcribendum ἄγκειμαι. Brunckius. — Ἄγκειμαι corrigit eleganter *Brunckius*; quocum tamen hoc in vſ. non legerem, τὺ δ' ἐμοῦς λόγον οὐδένα ποιῇ. Valck. 2.

vſ. 35. Ἁ μελανόχρως] Ἁ μελανόφρυς (*cui nigra ſunt ſupercilia*) hic viro Docto [*Ti. Hemſterhuſio.* Valck. 2.] legendum videbatur, κυανόφρυν puellam dixit hoc ipſo carmine vſ. 18. et IV, 59. [Ed. *Br.* ἐριθακίς, et vſ. ſeq. αἰτῇ. Valck. 2.]

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;

vſ. 37. Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δ.] *Euſtath.* in Il. H. p 547, 26. οἰωνίζετό τι ἀγαθὸν — καὶ ὁ παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τὸ, Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός.— *Dominam* eleganter *ipſam* dicit: ἆρά γ' ἰδησῶ Αὐτάν. poſt *Caſaubonum* ad *Theophr.* Char. Eth. p. 25. attigit hunc uſum *T. H.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 335.— Iſta, vſ. 38, ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς· ſpectabat *Virgil.* Ecl. VIII, 16. *Incumbens tereti Damon ſic coepit olivae.*

vſ. 39. Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι] In Edd. plerisque et ſcriptis Codicibus legitur ποτίδῃ· ποτίδοι in Vatic. et Barocc. ex Romana Ed. Callergi receptum ab *H. Steph.* Digna memoratu *Wartoni* eſt coniectura legentis, Αἴκ' ἔμ' ἴσως ποτίδῃ. quae lectio placuit et *Iſ. Voſſio.* — Pro ἀδαμαντίνα, ἀδαμάντινος eſt in Cod. Harleiano.

vſ. 42. Ὡς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔ.] Ut conveniret cum viciniis, ἴδεν et ἐμάνη· ſcribendum ſuſpicabatur Clariſſ. *T. H.* ὡς ἐς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα· quod equidem probandum cenſeo. De forma ne quis dubitet, adhibuit illam et *Theocritus* Eid. XXIII, 60. Ἄλατο καὶ τὤγαλμα· et legitur in Carm. XIX, 4. Καὶ τὰν γᾶν ἐπέταξε, καὶ ἄλατο.

vſ. 46. Ἐν ὤρεσι] In hac voce quum varient Codices et Edd. alteri ὤρεσι formam magis Doricam praetuli. Ex verſu praecedente nomen Ἀλφεσιβοίας ut κύριον adnotatum ab *Etymologo.* [vſ. 47. οὐτᾶς eſt in Ed. *Br.* vſ. 48. νιν. Valck. 2.]

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' ἐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' ἐ μέλει. ἐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τἔτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

vſ. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν] In Scholiis ad *Apollon. Rhod.* IV, 57. ubi de Endymione multa narrantur, haec quoque proſtant *Theocriti*; in quibus ἐμὶν poſitum pro ἐμὶν δοκεῖ, quod habet Noſter XI, 2. XIV, 7. ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται legitur VI, 37. *Sophocles* Antig. v. 1175. Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε. ſcil. ἐδόκει. — Pro ἰαύων, genuina lectione, ἰαίνων eſt in Ed. Flor. Iuntae.

vſ. 51. Ὃς τόσσων ἐκύρησεν] Pro τόσσων in uno Codicum Florent. legitur τοσσῆν' ἐκ. Forma quidem vocis eſt Theocritea: Eid. I, 54. Οὐδὲ φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ et dici certe poſſet aeque, τόσα ἔτυχεν, ac τόσων. Sed κυρεῖν, pro *adipiſci* poſitum, ſemper, opinor, iungitur genitivo; etiam apud *Theocritum* XVII, 6. σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.

vſ. 53. Κεισεῦμαι δὲ πεσών] Qui haec attigit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 956. *L. Kuſterus* apta proferre potuiſſet haec ex Comici Nub. v. 126. Ἀλλ' ἐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Noſtro loco ſignificat κεισεῦμαι *contemptus iacebo.* — In proximis, καὶ τοὶ, *Reiskius*, forte, inquit, κεἰ id eſt καὶ εἰ vel τί. Sententia quidem placet, *tametſi lupi me hic devoraverint*: ad illam efficiendam ſcribendum puto, κ' εἰ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται. ultimum illud, pro ἔδοντι, praebent Codices *Theocriti* Harlei. Pariſin. Reg. et *Gregorius* de Dial. p. 120. a *Koenio* iure probatum. *Phrynichus* in Βρώσομαι, p. 154. οἱ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτἔ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. In *Ariſtoph.* Nub. v. 121. ἔδει, *comedes*, male in ἐδεῖ mutatum voluit vir eruditus; qui recte monuit, ultimum huius carminis Theocritei verſum adhibitum ab *Etymologo* p. 216, 52.

* vſ 53. Ἔδονται] A Codd. oblatum, pro ἔδοντι, [ſic Ed. 1.] recepi cum *Brunckio*. VALCK. 2.

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ′.

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.
Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
ΒΑΤΤΟΣ.
Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.
ΒΑΤΤΟΣ.
Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

vſ. 1. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων] Eclogam III. ſic orditur *Virgil.* *Dic mihi, Damoeta, cuium pecus? an Meliboei? D. Non; verum Aegonis; nuper mihi tradidit Aegon.* Ultima *Reiskii* commendant coniecturam legentis, βόσκειν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν· neque tamen αὐτὸς pro αὐτὰς in contextum immitti debuerat. In Ed. Iuntae Flor. hoc Eid. inſcribitur: τῶν εἰς Κορύδωνα. ἢ Φιλαληθὴς, ἢ Βάττος. Νομεῖς. Valck. 1. — Αὐτὸς praeſtat vulgato; βόσκειν δ' ἐμὶν αὐτὰς ἄ. Ed. *Br.* Valck. 2.

vſ. 3 Ἀμέλγες] Quod in prima legitur Ed. Mediol. ἀμέλγεις, (*mulgere ſoles*) in Codd. etiam Vaticano et Flor, mihi hic genuinum videtur. Cum hoc vſ. 3. recte contulerunt eiusdem Eclogae *Virg.* verſum 5. *Hic alienus oves cuſtos bis mulget in hora.* — In vſ. 5. vulgatur vel αὐτὸς vel αὐτός· mihi prius hic placuit.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἠμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τυτάδε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

vſ. 7. Ὀπώπη] A *Caſaubono* probatum, pro ὀπώπει, et a *Reiskio* receptum, praebent, praeter *Gregorium* de Dial. Ed. *Theocriti* prima Mediol. et Aldina, Codices Florentinus et Vatic. *Scholiaſtae* nugas recte reiecit *Palmerius*. Theocritea, Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; *Bergler.* contulit ad iſta *Alciphronis* p. 160, αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἰδοῦσα τοῦ χρόνου τούτου μύρον ſic iſta ſcribuntur in Cod. *D'Orvillii.* huius loci ſimilem *Plutarchi* protulit Clariſſ. *Toupius.*

vſ. 8. Βίην καὶ κάρτος] Invenit in Cod. *Scholiaſta* βίην καὶ κάλλος. ὃ καὶ κάλλιον, inquit, ἵνα μὴ διссολογήσῃ. Sed Herculi κάλλος non convenit; et differre iſta duo βίαν καὶ κράτος liquet vel ex *Aeſchyli* Prom. V. ubi prodeunt in ſcenam Κράτος καὶ Βία.

vſ. 16. Πρώκας] Hic more Dorico ſcribendum, non πρῶκας, *Caſaubonus* monuit ad Eid. I. p. 244. b. — In vſ. ſequenti, pro νομεύω, Codex dat Vatic. νομεύων.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν· ἀλλ' ὄκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,

Καὶ

vſ. 17. Ἀλλ' ὄκα μὲν] *Brunckium* ſequutus Ἄλλοκα in duas voces ſeparavi. VALCK. 2. — Hic particulam adverſativam abeſſe non patitur dialectice. Ideo caeterarum editionum ἄλλοκα in duas voces diviſi, de quo dixi ad Id. I, 36. In praeced. vſ. quum ultima in πρᾶκας poſitione longa ſit et ſic προπεριστωμένως in omnibus codicibus apud Wartonum ſcriptum ſit, hic locum non eſſe cenſui canoni, quem ex Euſtathio protulit Caſaubonus. BRUNCKIUS.

vſ. 20. Αἴθε λάχοιεν] Pro εἴθε Doricum αἴθε dabat Cod. Harlei. — Incommodum verſu ſequente primum τοὶ viro Doctiſſimo videbatur in τὸν mutandum, ut iungi poſſet cum τοιόνδε. [Scribendum potius Τὸν τῶ. VALCK. 2.] — Scribi etiam malim, ut alibi apud Noſtrum, ὄκκα θύωντι· atque adeo: — *αἴθε λάχοιεν Τὸν τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὄκκα θύωντι Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. utinam tam macrum taurum Lampriae conſequantur tribules, cum ſacra faciunt Iunoni.* Hunc locum egregie *Caſaubonus* illuſtravit Animadv. in *Athen.* L. V. p. 330. nonnulla dedit et *D. Heinſius* Lect. *Theocr.* p. 321. Ut hic λεπτὸν ταῦρον Battus ridet *Theocriti*, ludit Tenios *Euphron* Comicus apud *Athen.* IX. p. 379. F. 380. A. Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι, Πολιοὶ γέροντες, πλῆν πολὺν πεπλευκότες, Λεπτόν γ' ἔριφον καὶ μικρόν.

vſ. 23. Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον] Pro ἐς τὸ Μάλιμνον, ſic primus emendavit *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* p. 253. ſequutus *Scholiaſten* et *Euſtathium* in *Hom.* Od. K. p. 385, 10. qui στόμα, inquit, λέγεται καὶ ἐπὶ λιμνῶν, ὡς δῆλον καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ στομάλιμνον. *lacum prope mare, qui ipſum mare ſuo oſtio ingredia-*

Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς,
Κῆυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.

tur, *Casaubonus* explicat ad *Strabonem*, p. 280, qui bis terve vocem στομαλίμνης adhibuit. Illi *D. Heinsius* et *Is. Vossius* suffragantur. Si Μάλιμνον nomen esset aliunde notum, quod huic sedi congrueret, recte *Reiskius* ἐς τὸ Μάλιμνον videretur in suam sedem revocasse: sic Editiones exhibent antiquae, et Codices plerique; in nonnullis tamen inventum fuit ἐς στομάλιμνον.

vs. 24. Τὸν Νήαιθον] Ναύαιθον Codex dat Vaticanus; atque ita flumen illud, ab incensis illic navibus denominatum, vocatur in *Lycophronis* Alex. v. 921. Ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων' ἐρεύγεται.

vs. 28. Εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποκ' ἐπάξω] Ista, Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται· ut Theocritea laudantur ab *Etymologo* et *Suida* in V. Εὐρώς. — Pro ἐπάξω scribendum more Syracusano ἐπάξα censuit *Casaubonus*, et huius iudicium hic sequutus *Reiskius* ἐπάξα vulgavit [itemque *Brunckius*]: hoc quidem praebent Editiones primae Mediol. Aldina, Iuntina, et Romana; Codices etiam aliquot scripti. Sed ἐπάξα *) solius nititur fide *Scholiastae;* qui sic pro ἐπήξα scripsisse narrat Syracusanos. pro α in nonnullis adhibuerunt α Dorienses; in istis vero, ἐπάξα· ἐνόησα· ἐγράψα exemplum desidero, quo confirmetur quod hic tradidit *Schol.* Cum vero in Codicibus MSS. legatur vel ἐπάξα vel ἔπαξας· dum alterum illud certiori teste confirmetur, hic genuinum censebo ἔπαξας, pro ἔπηξας positum. Saepe πᾶξαι, nusquam πάξασθαι adhibuit *Theocritus*, et σύριγγα πᾶξαι legitur in Fistula; quae tamen Grammatico potius tribuenda videtur, quam Poëtae. [In vs. 30. ἐμμὶ dat. Ed. *Br.* VALCK. 2.]

*) i. e. formae ἐπάξα auctoritas.

Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ἇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλαξεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

vſ. 32. Καλὰ πόλις ἅτε Ζάκυνθος,] ἁ Ζάκυνθος vitioſe hic in plerisque legebatur Edd. cum prima in *Zacynthus* corripiatur: ἅτε Ζάκυνθος iam erat in Ed. Florent. *Iuntae*; atque id ipſum *Commelinus* et *Wintertonus* exhibuerunt; repertum in duobus Codicibus a *Sanctamando*, Vaticano ſcil. et Florentino, et a *Toupio* iure probatum. — Sequentes duo verſus citantur a *Ioanne Tzetze* ad *Lycophronis* Λακινίου μυχοὺς Alex. v. 856. Valck. 1. Eiectis intermediis, nonnemini, teſte *Wartono*, ſcripſiſſe Poëta videbatur: Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις· ἇπερ ὁ πύκτας. Valck. 2.

vſ. 35. Ἆγε πιάξας Τᾶς ὁπλᾶς] ſic certe ſcribendum, non Τὰς ὁπλάς. iungi autem debent ἆγε — τᾶς ὁπλᾶς· pro ἐξ ὁπλᾶς· *Callimach.* in fragm. Bentlei. XI, ἐὸν δέ μιν οἷα γονῆα Χειρὸς ἐπ' ὀθνείων ἄχρις ἄγουσι θύρην. *Aeſchylus* ſeptem c. Theb. v. 335. ἄγεσθαι ἱππηδὸν πλοκάμων. Suppl. v. 440. ἀγομέναν ἱππηδὸν ἀμπύκων. *Ariſtophanes* in Lyſiſtr. v. 1121. Ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε, ubi nihil eſt cum *Flor. Chriſtiano* mutandum.

vſ. 37. Ἐξεγέλαξεν] Poſitum pro ἐξεγέλασσεν, ut edidit etiam *Br.* Valck. 2.

vſ. 40. Ὅς μ' ἐλελόγχει] Ut verſu 7 ſcriptum fuit ὀπώπη, hic, pro ἐλελόγχει, ἐλελόγχη praebet Cod. Vaticanus: in uno Florentinorum eſt, ὅς με λελόγχη. mihi vero Poëta potius ſcripſiſſe videtur, ὅς με λέλογχε. [ὅς μ' ἐλελόγχη Ed. *Br.* Valck. 2.] *Euſtathius* in iſtis ad Il. K. p. 704, 18. οἶδε τὴν λέξιν (Λέλογχα) καὶ Θεόκριτος· huc ſpectabat, et Eid. VII, 103. Πὰν Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅςγε λέλογχας· ab *Herodoto* VII, c. 53. Dii memorantur, τοὶ Περσίδα γῆν λελόγχασι. ἀνδρῶν meminit *Apollon.* Tyaneñſ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἧς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

Epist. LXXIII, οἱ τὰν πρώταν λελόγχασι τιμάν. Cum hic scribi potuisset a *Theocrito* usitato more, δαίμονος, ὅν γε λέλογχα· inversa ponere maluit constructione, ὅς με λέλογχε. ut *Matron* apud *Athen.* XV. p. 698. A Ἔστι δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Hinc τὸν σκληρὸν δαίμονα *Toupius* attigit Emend. in *Suid* III. p. 217.

vs. 43. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν] Cogitabat ista scribens dictum *Theognidis* v. 25. Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων· quod, praeter ceteros, *Sophocles* expressit in versibus ex Polyxena apud *Stobaeum* Floril. p. 344, 4. sic restituendis: Ἐπεὶ γ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμῇ τυραννίδι, Οὔτ' ἐξ ἐπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος Βροτοῖς ἂν ἔλθοι. Ex nostro *Theocriti* versum spurium confictum esse in *Hesiodi* Oper. et Diebus 550 monuit Clariss. *Ruhnkenius* in Epist. Crit. I. p. 52. (p. 85.)

vs. 46. Ἁ Κυμαίθα] Ἁ Κιναίθα legitur in Vaticano et in duobus Codd. Florentinis: Κιναίθα in Eid. V, 102. primam habet correptam. VALCK. 1. — Κισσαίθα placuit *Piersono*. Κιναίθα Ed. *Br.* VALCK. 2.

vs. 49. Αἴθ' ἧς] Pro Εἴθ' ἦν, ex more scribendi Theocriteo restituere non dubitavi cum *Toupio*, qui suum illud ἧς adfirmavit ad Eid. X, 32. ἦ hic legitur in Edd. prima Mediol. Ald. et Rom. genuinum est ἧς.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποττῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναί, ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

vſ. 50. Ποττῶ Διός] Pro ποτὶ τῶ Διός, recepi ex Codicibus Vaticano et Florentino. Illud ποττῶ Διὸς bis legitur in Theocriteis, Eid. V, 74. XV, 70. ut ποττὸν ἔρωτα, Eid. XI, 1. ποττὰν ζωάν, in Epigr. XVII, 9. Ποττὸν, ποττὰν, καττὸν, καττὰν ſaepe recurrunt in *Timaei* Locri libello, atque in aliis Dorienſium reliquiis: ad ποττὼς Ἀργείως apud *Thucyd.* V, 77. nonnulla notavit *Dukerus* p. 365, 29. καττὸν Ἀνάνιον *Epicharmo* recte *Caſaubonus* reſtituit apud *Athen.* VII. p. 282. B. et ποττέτοις, p. 306. C. ut legitur p. 286. F.

vſ. 51. Τὸ σφυρὸν] In uno Cod. repertum, τὸν σφυρὸν edidit hic *Brunckius:* quod in reliquis legitur Codd. ſincerum eſt. VALCK. 2.

vſ. 52. Ἀτρακτυλλίδες] In voce vulgata λ duplicandum erat cum *Brunckio.* VALCK. 2.

vſ. 53. Ἐς ταύταν] Sic dabant Edd. Mediol. Ald. Florent. Codex Flor. et Rom. Cardin. Ottoboni, pro Εἰς ταύταν ἐτύπαν· formam vulgarem χασμώμενος hic praebet Ed. prima Mediol. — ἦ ῥά γε, *Theocrito* frequens, mutandum non eſt. — In ſeq. vſ. mihi quoque placuit, ut *Reiskio*, ἔχω τέ (pro γέ) νιν· ex Edd. Mediol. Ald. et Iuntina. In vſ. 55. ſuum ἐντὶ probabiliter poſuerat *Theocritus.* [quod exhibet Ed. *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 53. In Vat. cod. λευτῆς, unde feci λεύσσῃς, quod e dialecto eſt pro λεύσσεις, familiari admodum Dorienſibus mutatione diphthongi ει in η, quod ſemel monuiſſe ſufficiat. Id optimo hujus rei arbitro, doctiſſimo Valckenaer, non ubique probari video, cujus judicium meo anteponi non aegre patiar. BRUNCKIUS.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ἄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν

vs. 56. Ἀνάλιπος] Ἀνήλιπος hic legisse videntur Grammatici: hoc certe praebet *Hesychius:* ἀνήλιπος in vetustis est Edd. Mediol. Ald. Iunt. in Codicibus etiam Harleiano, Florentino et Rom. Card. Ottoboni. [Melius (quam ἀνήλιπος) Cl. Valckenaer ἀνάλιπος. Brunckius.] — [Pro ἕρπεις *Br.* ἕρπε.] — Sequentia, Ἐν γὰρ ἄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι· citantur a *Suida* in Ἀσπάλαθος, ut *Theocriti;* quibus *Nicandri* nomen male praefigitur in *Etymolog. M.* in eadem voce p. 156, 30. ubi quod additur, κομόωνται, abest a Codice Leidensi. —

vs. 58. Εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων] Sic ex Codicibus legendum, pro ἄγε μοι, Κορ. monuit *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 414. atque id ipsum in tribus Codd. Vaticanis inventum probat *Wartonus.*

vs. 59. Τᾶς ποκ' ἐκνίσθη] Ποκ' e coniectura dederat *T. H.* pro vulgari forma ποτ', in Miscell. Observ. VI. p. 302. praeterea scribendum ratus ἐκνίσθης· ποκ' inventum in omnium optimo Codice scribit *D'Orvillius;* probat etiam *Toupius,* altera coniectura reiecta; quae sensum tamen praebet vulgato longe elegantiorem.

vs. 59. Non elegantior modo lectio est, quam sine ulla dubitatione pro genuina suaserat Clar. Hemsterhuys, ᾇς πόκ' ἐκνίσθης, sed prae ea vulgata fere insulsa est. Mordacibus dictis per totum Idyllium pastorem alterum lacessit Battus. Si ἐκνίσθη serves, nihil habet quaestio, quo Corydon pungatur. Brunckius.

vs. 60. Πρώαν γε μὲν] Pro πρὰν scribendum πρώαν censuit *D. Heinsius:* idem in Ed. Flor. inventum probarunt *Reiskius* et *Toup.* Cum in duobus Codicibus legatur Flor., restituere non dubitavi. Praeterea hic legendum arbitror: — πρώαν γά μαν αὐτὸς ἐπενθὼν Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει. sive potius ἐνήργει. nam ἐνάργη non debuerat ex antiquis Edd. repeti. Ut dicebam legisse videtur, qui sic ista fuit interpretatus: πρὸ

Καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ὀλίγῳ γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν — καὶ πρὸς τὴν μάνδραν — κατελάμβανον, ὁπηνίκα ἐνήργει. qui ad mentem Toupii forte rectius scripsisset, αὐτὸν κατελάμβανον, ὁπηνίκα πρὸς τὴν μάνδραν ἐνήργει· apta Theocriti iam dederat Bergler. ad istum locum Alciphronis (p. 413.) quem profert Toupius: Archilocheum, πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν, tractaverat Piersonus ad Moer. p. 6. Ubi Homeri Phoenix de se iuvene dixit ἔρεξα in Il. I, 453. verba protulit Alciphronis Eustathius p. 667, 22. Ταυτὸν, inquit, νοεῖ τὸ Ῥέζειν καὶ τὸ Ἐνεργεῖν, καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος παραπετάσματι τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσωπον συγκαλύπτεται. eadem attigit in Od. H. p. 271, 32. huius Theocritei versus non recordatus; ad Od. K. p. 407, 27. narrat litigantes aliquando Iovem et Iunonem arbitrum elegisse Tiresiam super hac quaestione: εἰ ἄρα μᾶλλον τὸ ἄῤῥεν ἢ τὸ θῆλυ ἐνεργοῦντα (imo, ἐνεργοῦν) γίγνηται. Plautus Asin. V, 11, 23. *Ille opere foris faciundo lassus noctu advenit.*

vs. 61. Ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ] In uno saltem Cod. lectum vulgatis, ποτὶ τὰν μάνδραν, cum Brunckio praetuli; qui cum R. ἐνάργη exhibuit, pro ἐνάργει. mihi genuinum hic quoque videtur ἐνήργει. VALCK. 2.

vs. 61. Initio hujus versus potestatem particulae καὶ non assequor, et, si caetera sana sunt, quemnam hic praestet usum me fugit. Scribendum suspicor: — πρᾶαν γε μὰν αὐτὸς ἐπῆνθον, καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον ἆμος —. BRUNCKIUS.

vs. 62. Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα] Hos duo versus profert Auctor Etymol. M. in v. Κόρσοιφος, p. 531, 23. — Pro ἐρίσδει, quod exhibet Cod. Harlei. ἐρίσδοι mihi quidem hac in sede non displicet. Κακοκνάμους Dan. Heinsius λεπτόποδας interpretatur in Ovidii Artis Am. II, 660. VALCK. 1. — Mihi etiam magis placet ἐρίσδοι. BRUNCKIUS.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον έ.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι
Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας πόκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεύδεν,

vſ. 1. Τὸν Συβαρίταν] Invitis Codd. ſcribendum puto cum *Caſaubono* τὸν Συβαρίτα· nempe δοῦλον. τῶ Συβαρίτα Ed. *Br.*

vſ. 3. Ἀμνίδες] In duobus Codd. ſcribitur. ἀμναδες· quod forte genuinum eſt.

vſ. 6. Ἐκτάσω] Servandum videtur: ἐκτάσω, quod probabat *Caſaubonus*, recepit *Brunckius*.

vſ. 6. Ut praeced. Id. v. 28. ἐπάξα pro ἐπάξω, ſic hic ἐκτάσα pro ἐκτάσω. Vide Heſychii Interpretes in θάξαι. BRUNCKIUS.

vſ. 8. Τάν μοι] Vitioſe legitur in duobus Codd. Τάν μεν ἔδωκε. et in vſ. 9. ἀγκλέψας. — ἂν κλέψας Edd. *R.* et *Br.*

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ', ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὔ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθὲ, νύμφας,
(Αἵτ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
'Αλλ' οὖν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἱερόν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔστε κ' ἀπείπῃς.

vſ. 12. Τόκ' ἐτάκευ] Receptum fuit ex Codd. pro τοκ' ἐτάκευ.

vſ. 14. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Π.] Etiam nunc legendum puto, Οὐ μὰν, οὐ τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. quod olim conieceram, in ſuam Ed. recepit *Brunckius*, qui vere emendat in hoc v. οὔ τύ γα Λάκων. ſed talia Codicibus ante firmari debent, quam recipi poſſint in contextum.

vſ. 16. 'Αλοίμαν] Rectum eſt; pravum ὀλοίμαν, legitur in Schol. et Cod. MS. in aliis eſt Codd. ἀλεῦμαι.

vſ. 17. Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς] Literis tantum ſeiunctis olim emendabam, Οὐ μὰν, οὐ ταύτας τὰς λιμνάδας. atque ita edidit *Br.*

vſ. 19. Λαθὼν ἔκλεψε] In uno ſaltem Cod. legitur, λαθὼν ἔκλεψα Κομάτας. Initio vſ. leg. Οὐ τεῦς cum *Toupio*. Λαθὼν cum *Reiskio* omnino non eſt mutandum.

vſ. 20. Πιστεύσαιμι] Πιστεύσοιμι, quod eſt in Ed. *Br.* in duobus legitur Codd.

vſ. 21. 'Αλλ' οὖν] Scribendum 'Αλλ' ὦν monuit et *Br.*

vſ. 22. 'Αλλά γέ τοι] Praeſtat alteri, 'Αλλ' ἄγε τοι δ. quod eſt in Cod. MS. Nec ſane mutandum illud, ἔστε, vel ἔστε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὕς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ, παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πέποιθει,
Σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὤριφος ἰσοπαλής· τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔρισδε.

vſ. 23. Ὕς ποτ' Ἀθαναίαν] Ὕς ποκ' Ἀ. legitur in aliquot Codd. Corrigendum itaque puto, Ὕς ποκ' Ἀθαναίᾳ ἔριν ἤρισεν. In ſeq. v. bene ſcribitur ἀλλ' ἄγε — et ἔρειδε.

vſ. 23. Male codices quidam ὗς ποκ' Ἀθαναίαν. — ποτ', plene ποτὶ, hic eſt πρός. Ut autem recte dicitur μάχεσθαι πρός τινα, ſic ἐρίζειν πρός τινα. Infra 136. οὐ θεμιτὸν ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν ἔριν ἤρισεν. Si ποκ' admittatur, tum ſcribendum Ἀθαναίᾳ. ὗς ποτε τῇ Ἀθηνᾷ ἔριν ἤρισεν. Et hanc quidem ſcripturam mihi magis placere fateor. BRUNCKIUS.

vſ. 25. Ὦ κίναδ', εὖ] Hoc multis genuinum videtur: legitur et in Codd. ὦ κίναδε, et ὦ κιναδεῦ· etiam τάδ' ἔσσεται. *Reiskio* placebat κίναδε, vel κινάδευ. κίναδε recepit et *Br.* — Quod mecum communicavit, a ſe excogitatum, *Eldikius*, ὦ κνιδεῦ, genuinum arbitror.

vſ. 27. Δήλετ'] A *G. Cantero* et *Iſ. Caſaubono* poſitum pro βούλετ', in Codd. inventum, dubio vacat. — Ἀμέλγεν etiam ſcribendum cum *Br.*

vſ. 28. Νικασεῖν] Νικαξεῖν edidit *Brunckius*, formam inuſitatam.

vſ. 28. Ὡς τὺ, πεποίθει] Sic *D. Heinſ.* recte ſcripſit, ediditque *Wintertonus*, pro ὡς τὺ πεποίθεις· in Codd. legitur et πεποίθης et πεποίθη· quorum hoc recepit *Br.*

vſ. 29. Βομβέων] Ex Codd. receptum fuit, pro βομβῶν.

vſ 30. Τὺ (ἴδ' ὁ τράγος) οὗτος ἔ.] Sic erant iſta diſtinguenda ad mentem *Heinſii*; in talibus nihili eſt auctoritas Codicum, in

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'· οὐ γάρτοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τάλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκη
Ποία, χ' ἁ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα
Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει.
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας

quibus eaedem sunt literae: *Reiskius* hic dedit, τοὶ δ' ὁ τράγος· hunc sequutus eadem edidit *Br.*

vs. 32. Τᾷδ' ὑπὸ τὰν] Leguntur in Codd. Τᾷδ' ὑπὸ, Τάνδ' ὑπὸ, Τεῖνδ' ὑπὸ, quorum hoc et in Schol. memoratur: Τάνδ' ὑπὸ τὰν scripsit *R.* Genuinum videtur Τεῖδ' ὑπὸ τὰν κότινον· ut est in Ed. Flor. Τεῖνδ' ὑπὸ τ. κ. Ed. *Br.*

vs. 32. Καὶ τάλσεα] Una addita lineola corrigo, καττάλσεα ταῦτα καθίξας.

vs. 33. Τηνεὶ] Τευτεὶ edidit *Br.* et legitur in duobus Codd. τουτί.

vs. 33. Ὧδε πεφύκη] Haec et sequentia sana sunt, neque tentari debuerant. πεφύκη, pro πεφύκει, prodiit ex Cod. MS.

vs. 34. Αἶδε] Ἅδε est in Reg. Paris.

vs. 37. Ἴδ' ἁ χάρις] Vitiosa lectio prostat in quibusdam Codd. ἇδ' αὖ χάρις.

vs. 38. Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς] Pro καὶ quod *Heinsius* reponit, ναὶ, vellem, vel δὴ in simili loco *Theocr.* legeretur. ναὶ recepit in suam Ed. *Br.*

vs. 39. Ἐγὼν παρὰ τεῦς] Pro vulgatis, ἐγὼ παρὰ τεῦ, ex *Apollonio* recepi, a *Toupio* iam indicatum, et *Koenio:* τεῦς erat et in Ed. Flor.

vs. 39. Scribendum παρὰ τεῦς τι μαθών. Dorismum hunc, quem, ut infinitos alios, librarii medii aevi in communem grae-

Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὗβε ταφείης.
Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε· καὶ ὕστατα βωκολιαξῇ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεί· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων

cissimum mutarunt, servavit Apollonii Dyscoli Grammatica inedita in excerptis Vossii p. 424. Hinc viri docti, etiam absque codicum auctoritate, aliquot in locis reponunt, ut supra vs. 19. οὐ τεῦς τὰν σύριγγα. XI, 52. καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς. 55. καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα. II, 126. τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα. Brunckius.

vs. 40. Μέμναμ', ὦ φθ.] Sic recte scribitur; Μέμναμαι, quod est in quibusdam Codd. vitiosum est; et ne Graecum quidem μέμνα. μ'.

vs. 41. Ἀνίκ' ἐπύγιζον] Ex Cod. MS. Ἀνίκα πύγιζον τὺ, *Is. Voss.* enotavit. Scribendum videtur Ἀνίκ' ἐπύγισδόν τυ. — Pro αἱ δὲ — αἵδε male legitur in nonnullis Codd. et in prima Ed. Mediol. bis ὧδε.

vs. 42. Ut superiori Idyllio recte editum in vs. 53. χασμεύμενος, ubi praeter Wartonianos aliquot, quatuor ego novi codices, qui χασμώμενος habent, ita hic δωρικώτερον scribendum κατεβληχεῦντο. Brunckius.

vs. 44. Ὕστατα βωκολιαξῇ] Restitui pro vulgatis, ὕστερα βωκολιαξεῖς. In pluribus Codd. ὕστατα (quod *Casaubono* iam placuit, et *Piersono*) repertum fuit; ex uno certe *Is. Voss.* enotaverat καὶ ὕστατα βωκολιάξῃ. mutatus tantum fuit accentus.

vs. 45. Τούτῳ δρύες] In Codd. voces leguntur τούτω· τουτῶ· τούτε· et τουτί· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος· legitur in Eid. 1, 106; ubi v. est 107, qui hic sequitur 46. Τουτεὶ, nuper admissum, mihi quoque videtur Theocriteum.

vs. 47. Ἐπὶ δένδρων] Pro ἐπὶ δένδρῳ, *Reiskius* emendavit, probante *Toupio*. In Codd. legitur δένδρῳ· δένδρει· δένδροις.

Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾶδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις· στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς,
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,

vſ. 50. Τᾶδε] Τεῖνδε hic etiam edidit *Br.* ubi nil ex Codd. enotatur.

vſ. 53. Κρητῆρα] In uno Cod. lectum κρατῆρα dedit *Br.*

vſ. 55. Αἰ δέ κε] Servandum eſt: Αἰ δέ κα ſcriptum in Codd. quibusdam et Edd. antiquis, etiam Flor.

vſ. 57. Τετράκις] In primis Edd. multisque Codd. quod legitur, πολλάκις, genuinae vocis videtur interpretamentum.

vſ. 61. Τὰν σαυτῶ] Ex duobus Codd. Flor. et Pariſ. receptum pro forma vulgari σαυτοῦ.

vſ. 62. Αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ] Scribi etiam poterit, Αἴθ' ἔνθοι ποχ' ὁ βωκόλος. ut evitetur concurſus earumdem literarum: ſic edidiſſe video *Brunckium*, qui verſu dedit ſeq. ἐγὼν τήνω.

Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὺ κάλει νιν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἴθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐντι. τὺ δ', ὦ 'γαθὲ, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσης.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, Μόρσων φίλε, μήτε Κομάτα
Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξη·
Ἅδε τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐντὶ Συβάρτα·
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα.

vſ. 66. Βωστρέομες] Omnino ſcribendum Βωστρέωμες et pronunciandum, Βωστρῶμες.

vſ. 67. Τᾷδ' ἐνθών] Sic ſaltem non Τῇδ' ἐ. ponendum erat cum *Wintertono:* cum vero et hic in duobus Codd. Τεῖνδ' inveniatur, ut v. 32, forte legendum, Τεῖδ' ἐνθών. Τεῖνδ' edidit *Br.*

vſ. 68. Βωκολιαστάς ἐντι] Hoc praebuit Codex MS. pro forma vulgari; ſed vel absque Codd. inſtar ſimilium ſcribendum Βωκολιάκτας ἐντί, prout edidit *Br.*

vſ. 68. Τὺ δ' ὦ 'γαθὲ] Pro τὺ δ' ὦ φίλε, editum fuit ex Codd. etiam Pariſino.

vſ. 69. Ὀνάσης] Ubi κρίνης recte praeceſſit, miror ὀνασεῖς placuiſſe *Brunckio.*

vſ. 70. Μόρσων φίλε] Pro καὶ Μόρσων, prodiit ex Codd.

vſ. 71. Χαρίξη] Quia non a χαριξοῦμαι, ſed flectitur a χαρίξωμαι, ſcribendum erat χαρίξη, cum *Wintertono*, non χαριξῇ.

vſ. 72. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ poſitum Codicis auctoritate. Hic vſ. et ſeq. in Codice MS. Laconi tribuuntur; vſ. 74. et 75. dantur Comatae; atque ea ratione nomina invertuntur in ſeqq.

vſ. 73. Ὀρῇς] Cum *Heinſio* ſcribi quoque poterit ὅρης.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, ποττῶ Διός, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιὰν, ἦ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γάρ ἔμ' Ὡπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω.
Καί μ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλ-
γεις;

vſ. 76. Ἐγὼ] Ἐγὼν a *Brunckio* poſitum, hic, ubi liquida ſequitur, genuinum puto.

vſ. 77. Τὺ δ' ἄγαν] Mihi quidem non displicent: τύ γε μάν, quae nonnulli dant Codd. recepit *Brunckius*.

vſ. 78 Ἐς πόλιν] Diſplicuit *Pierſono*, cui ἐς πόνον venit in mentem.

vſ. 79. Ὦ Παιὰν] Παιὼν praefert *D. Heinſius;* fruſtra. — Ut hi verſus videantur Comatae, in Cod. Flor. legitur, ἦ στωμύλος ὦ Λάκων ἦ. ſcribi ſaltem ab horum auctore debuerat ἦ στωμύλος ἐσσί γε Λάκων.

vſ. 81. Ἐγὼ δ' αὐταῖς] Ἐγὼν δ' αὐταῖς Ed. *Br.* et v. 83. Κριὸν ἐγὼν βόσκω. hoc ubique e coniectura poſitum a *Br.* in ſeqq. rarius memorabitur: idem dictum ſit de ἐντὶ, pro ἐστί.

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληρεῖ
Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα
Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνδηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκη.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

---

vſ. 86. Hic et Idyll. VIII. 87. ſcribendum πλαρεῖ. Brunck.

vſ. 86. Εἴκατι πληρεῖ] Mutari non debet: in uno Cod. ſcribitur εἴκοτι.

vſ. 89. Παρελεῦντα] Praetuli vulgatae παρελῶντα, alterique Codicum formae, παρελᾶντα. Παρελῶσα ne à Schol. quidem legi potuit.

vſ. 90. Ὁ Κρατίδας] Non aliter legiſſe mihi videtur *Schol.* in VII, 21. reſpiciens h. v. et v. 99. ſcripſiſſe tamen Poëta, ὁ Κρατίδα, nempe υἱὸς, *Eumedes.* ὁ Κρατίδα, erutum a *Caſaub.* placuit et *Iſ. Voſſio.*

vſ. 90. Λεῖος ὑπαντῶν] Venuſtum quidem, λεῖος ὑπάγων, nunc tamen Auctori videtur repudiandum: λῆος, ut eſt in Cod. Vat. dat Ed. *Br.*

vſ. 91. Σείετ' ἔθειρα] Minus emendate ſcribitur in paucis Codd. σεύετ' ἔθ.

vſ. 92. Ἀνεμώνα] Ἀνεμῶναι legitur in Cod. MS.

vſ. 93. Πεφύκη] Poſitum pro πεφύκει cum *Br.*

vſ. 94. Ὀρομαλίδες] Quod, pro ὀριμαλίδες, placuit *Koenio, Toupio, Brunckio*, firmatum a Codd. rediit in ſuum locum.

vſ. 95. Λεπρὸν] Pro Λεπτὸν, probatum a *Salmaſio*, *Toupio*,

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πεξῶ
Τὰν οἶν τὰν πελλὰν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἐντὶ δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρητὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

aliisque, eum in Codice MS. legeretur, a me quoque fuit receptum ex Ed. Rom.

vſ. 99. Τὰν πελλὰν] Sic, pro πέλλαν, ſcribendum erat cum *Salmaſio*.

vſ. 101. Ὡς τὸ κάταντες] Eſt in I, 13. Hic vellem alius verſus *Theocriti* legeretur, ubi Ἐς τὸ vulgavit *Br.* ſed ſcribendum putat, Ὡ τὸ κ. — αἴπε μ.

vſ. 102. Κυναίθα] Verum nomen videtur: κυναίθα, quod eſt in Codd. a Schol. lectum, hic vitioſum eſt.

vſ. 103. Τουτεὶ] Scribitur et Τουτὶ in Codicibus. — Βοσκησεῖσθε Ed. *Br.*

vſ. 104. Ἐντὶ] Pro ἐστὶ, bis fuit in hunc v. ex Codicibus receptum; dedit *Br.* praeterea, Ἐντὶ δ' ἐμὶν, et κράτηρ.

vſ. 105. Πραξιτέλευς] Pro Πραξιτέλους, recte iam revocavit *Winterton.* ut eſt in Edd. antiquis; quibus acceſſunt tres minimum Codices.

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐντὶ κύων Φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ' ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

vs. 106. Ἐντὶ] Pro ἐντὶ uno saltem Codice nititur.

vs. 108. Ὑπερπηδῆτε] Ex Codd. restitui, pro ὑπερπαδῆτε. in Reg. Paris. est ὑπερπηδᾶτε. vitiose legitur in alio Cod. ὑπερπαδᾶτε, Dorice etiam πηδῆσαι scribebatur, non παδῆσαι, nedum παδᾶσαι.

vs. 109. Μή μευ λωβάσησθε] Hoc mihi genuinum videtur; *Koenio*, quod praebet *Gregorius*, λωβασεῖσθε.

vs. 109. Ἐντὶ γὰρ ἆβαι] *Vites pubescentes* sic recte dictae videntur *Toupio*: iam olim scribendum putabam παρ' ἄβᾳ. *Reiskio* placuit, ἐντὶ γὰρ ἁμαί. Praeter vulgatam, triplex memoratur in Schol. lectio, αὖαι· ἄζαι· αὐταί. Ex Codd. enotantur, ἀσσαι· ἀβαί· αὖαι.

vs. 111. Καλαμευτὰς] Καλαμάτας ex MSS. enotavit *Salmas.* hoc genuinum arbitror, sive καλαμητάς· ut καλαμητρὶς et καλαμήτρια, sic καλαμητὴς dicebatur. — In hoc v. Οὔτως κ' ὔμμες Ed. *Br.* qui infra corrigit οὕτως.

vs. 111. Hic et Idyll. VIII. 89. scr. οὕτως. Vide Gregorium de Dialectis §. CXXII. ex eodem vs. 119. scribendum κάλως, ut et Idyll. XI. 5. quod jam monuerat Casaubonus p. 259. a. Brunckius.

vs. 113. Ῥαγίζοντι] Scribendum, ῥαγίσδοντι; quod recepit *Br.* ut et φοιτεῦσαι, pro φοιτᾶσαι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ, τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι ποτέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ ὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίσδευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

Τῦτο μὲν ὐ μέμναμ'· ὄκα μάν ποκά τᾷδέ τυ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τῦτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· ὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.

vſ. 114 Τὼς κανθ. οἳ] In uno Cod. legitur, τὰς κανθ. αἳ τὰ Φ.

vſ. 115. Ποτέονται] A tribus Codd. oblatum recepi, pro φορέονται. ὑπηνέμιοι non eſt mutandum: ὑπανέμιοι ποτέονται dat Ed. *Br.*

vſ. 116. Ἦ οὐ] Male, deleto Ἦ, *Salmaſ.* legebat Οὐ μέμνασ' — ὄκ' ἐγὼν ſcribi poterit cum Br

vſ. 117. Εὖ ποτεκιγκλίσδευ] Pro Εὖ πόκα κιγκλίζευ, legitur in variis Codd. Εὖ ποτεκιγκλίζευ· atque ita etiam in Edd primis: hoc, probatum a *Caſaubono* et *Toupio*, receperunt *Reiskius* et *Brunckius:* ex duobus enotatum Codd ποτι κιγκλίσδευ hinc ſuum recepit *Theocr.*

vſ. 118. Ὄκα μάν ποκά τῆδε] Pro τῆδε memoratum in Schol. τεῖνδε legitur et in Codd quod admiſit in ſuam Ed. *Brunck.* Τεῖδε forſan genuinum eſt. In primis legitur Edd. ὄκκα μὴν τῆδε τυ δάσας. atque iſta lectio, μὴν in μὰν mutato, placuit *Salmaſio*; recepta fuit a *Reiskio.*

vſ 121. Τίλλοις] Ut in Schol. τίλλειν in Codice legitur Vatic.

vſ. 122. Καὶ τὺ δὲ λεύσσεις] Minus ſincera videntur iſta: *Heinſii* tamen lectio καὶ τὺ δὲ λύσσῃ non placet.

vſ. 122. Scr. κἠγὼν μὲν — et infra vſ. 146. πᾶσας ἐγὼν λευσῶ. BRUNCKIUS.

Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέχυνται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεστι μὲν ἁ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὰν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

vſ. 123. Ὄρυσσέ νυν] Ὄρυσσέ νιν ex antiquis Edd. dedit *Reiskius*: legitur et in prima. vulgatum νυν, pro οὖν poſitum, hic requiri videtur.

vſ. 125. Τὰ δέ τοι σία] Sic ut edidit *Wintertonus* ſcribitur in Codd. vel τὰ δέ τ' οἴσια κ. ἑ. Aliena *Reiskio* placent, τὰ δ' ἰτώσια, vel τὰ δὲ τηΰσια.

vſ. 126. Καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον] Una voce ποτόρθρον dederunt *Reiskius* et *Brunckius*, ut ſcribendum cenſebat *Salmaſius*.

vſ. 127. Τᾷ κάλπιδι] Ex Schol. et Cod. MS. cum aliis recepi, pro τὰν κάλπιδα, *Ioſ. Scaligero* iam probatum.

vſ. 128. Κύτισον] Κύτιλον male dant Edd. primae, quidam etiam Codd.

vſ. 129. Κέχυνται] Pro κέονται, tanquam multo venuſtius, ex Codicibus reſtitui.

vſ. 131. Καὶ ὡς ῥοδόκισσος] Ex Ald. Ed., mutato tantum accentu, ῥοδόκισσος poſitum, pro ῥόδα κισσός, ut *Reiskius* et *Brunckius* edidere. Fortaſſe ſcribendum cum *Toupio*, πολλὸς δὲ καὶ ὁ ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα. τὶν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ, θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κἠγὼν γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὰν ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.

vſ. 134. Εὐμήδευς] Vitioſae ſunt lectiones Εὐμήδας, et Εὐμάδευς· quarum illam ex Cod. MS. *Salmaſius*, hanc adnotavit *Sanctamandus*.

vſ. 139. 40. Καὶ τὺ δὲ θύσας Τ. νύμφαις] Ταῖς Μοίσαις praebent aliquot Codices; vellem dediſſent: καὶ τύγα θύσας Ταῖς νύμφαις. — In Codd. Flor. et Pariſ. ut alibi, legitur ἀμνάδα, pro ἀμνίδα, in vſ. 39.

vſ. 142. Κἠγὼν] Pro κἠγὼ, prodiit ex Codd.

vſ. 144. Τὰν ἀμνὸν] Quidam Codd. et primae Edd. dant τὸν ἀμνὸν, quod dederunt *R.* et *Brunck.* τὸν ἀμνὸν hic etiam probat *Toupius.* τόν γ' ἀμνὸν Ed. *Wintert.*

vſ. 144. Οὐρανὸν] A *Toupio* probatum, a *Reiskio* et *Br.* receptum, ὠρανὸν ex Ed. Flor. admiſiſſem, niſi forma uſitata ſemper in Theocriteis legeretur.

vſ. 145. Κερουχίδες] Triplicem hic olim fuiſſe lectionem, κερουχίδες, κερουλίδες, et κερουλκίδες, colligi poteſt e Scholiis: illinc nunc eruta, κερουλίδες, mihi ceteris videtur anteponenda.

Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορύττιλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς Νύμφαις τὰν ἀμνόν, ὁδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

vſ. 147. Κορύττιλος] Ex Ed. Ald. pro κορυπτίλος, *Reiskius* iam recepit. Κυρίττιλος eſt in Ed. *Br.* qui ſic legendum decernit, vel κορύπτιλος. — in Eiusdem eſt Ed. αἴ τιν' ὀχευσεῖς.

vſ. 147. Κυρίττιλος, aut κορύπτιλος perinde eſt. Hoc a κορύπτω: illud a κυρίσσω. Heſychius: κυρίσσει, κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς. κυρίττειν, πλήσσειν. κυρίττολος (male pro κυρίττιλος) κορύπτης, πλήκτης: ubi vide Interpretes. Verbum hoc κυρίσσω futurum dorice format κυριξῶ et Theocrito Idyll. III, 5. reſtituendum μή τυ κυρίξῃ. Quod ibi dedi κορύξῃ, nihili eſt; κορύσσω enim, unde formandum eſſet, plane diverſum quid ſignificat, et a κορύπτω futurum eſt κορυψῶ. Haec ſcriptura κορύξῃ corrupta eſt e κυρίξῃ. Hinc in hoc loco pro minime bona habeo lectionem editionis Aldinae κορύττιλος, quam corruptam cenſeo e κορύπτιλος, mutato π in τ, quo nihil frequentius in veteribus libris. Profecto huic ſcripturae non favet analogia. Quum enim duo ſint tantum thematis formae κορύπτω et κυρίττω, ex his quae deducuntur ſola verbalia pro legitimis haberi debent. Brunckius.

vſ. 149. Ταῖς νύμφαις τὰν ἀμνόν] Pro τὸν Codices Flor. dederunt τάν. Νύμφαις, non νύμφαισι, Edd. optimae: hic in veteribus erat et Rom. Cod. Ταῖς Μοίσαις quod etiam praebet Cod. Reg. Pariſ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ς'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·

vs. 5. Πρᾶτος] Pro πρῶτος bis ex Codicibus in hunc fuit locum receptum, quod iam exhibuit Ed. Wintertoni. — Huius Carminis initium obversabatur *Virgilio* in Ecl. VII, 2. *Compulerantque greges Corydon et Thyrsis in unum.*

vs. 7. Δυσέρωτα] Cum nihil in his sit impediti, mirum est, cur *R.* formam non Graecam, δυσερώτατον, hic legi voluerit. Caprarium, τὸν αἰπόλον, vocabat Galatea ἄνδρα δυσέρωτα, *virum qui spretus tamen misere amaret.* Valck. 1. Pro καλεῦσα, *Piersono* placuit γελεῦσα. Valck. 2.

vs. 7. δύσερως apud Theocritum alibi, ut bene Heinsius exponit, eum notat, qui in amorem nimium effusus est, nec modum sui tenet. At qualis hic a duobus pastoribus inducitur Cyclops, non eo sensu δύσερως a Galatea appellari debuit. Amori enim suo modum pulchre statuit; in priori cantico increpatur ob spretam Nympham: in altero narrat ipse, se simulatis aliis amoribus eam cruciasse, ita ut zelotypia correpta ultro ad antrum suum accesserit, prospectura quid amator ageret. Non itaque credo ἄνδρα δυσέρωτα hic significare *Virum, qui spretus tamen misere amaret,*

Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἀδέα συρίσδων. πάλιν αὖ, ἴδε, τὰν κύνα βάλλει,
Ἃ τοι τᾶν οἰῶν ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,

ſed ut Scholiaſtes exponit, τὸν μὴ εἰδότα ἐρᾷν, eum qui aegre ad amorem excitatur. Brunckius.

vſ. 8. Ποθόρησθα] Sic pro ποθορῆσθα ſcribendum *D. Heinſius* oſtendit; atque ita ſcribitur in Edd Mediol Ald. et in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni; in quo legitur et κάθησθα pro κάθησαι, ſed nusquam repertum fuit κάθημι.

vſ. 10. Ἃ τοι] Ed. *Br.* ἁ τὶν τᾶν. Valck. a.

vſ. 11. Τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει] Etiam nunc venuſta videtur emendatio Cl. *Hemſterhuſii*, legentis τᾶ νιν καλὰ κύματα σαίνει· partim indicata in notis ad *Eurip.* Hippol p 256 Dum canis allatraret Galateam, fluctus marini in litore currentem alludebant. *Toupius,* cui σαίνει minus placet, ſcribendum tamen etiam ſtatuit, τᾶ νιν καλὰ κύματα φαίνει· ut canis latrans in mare proſpectare dicatur, *qua parte Galateam fluctus oſtendunt.* [Mihi σαίνει perplacet, quod admiſit in ſuam Ed. *Brunckius* Valck. 2.] In quorum manus libellus noſter incidet, hic non illibenter legent obſervata quaedam ſummi viri *T. Hemſterhuſii*, his olim verbis ad Clar. *P. J D'Orvillium* ſcripta: „vulgaris ſcriptura, ἁ „δὲ βαΰσδει — τὰ δέ νιν καλὰ κ. φαίνει: habet neſcio quid λαγαρὸ „et diſſolutum, quod — multum abhorret ab illa rotunda et caſti„gatiſſima *Theocriti* compoſitione. Quid autem eſt et quam pa„rum concinnum, *mites illam fluctus oſtendunt molliter adſtrepen„tes in litore currentem?* — Suppone vero, τᾶ νιν καλὰ κ. σαίνει; „primum totius ſententiae circumſcriptio ſic cohaeret, ut nihil „aptius: deinde Εἰς ἅλα δ non otioſum amplius et ambitu ſuo „finitum, ſed ſponte gignit pulcherrimam illam Galateae per al„ludentes pedibus undas in litore decurrentis figuram: tum σαί„νειν, quod canum eſt proprium, quam eleganter huic cani iam „dominum imitanti, et odium in Galateam latratu profeſſae, „demtum fluctibus attribuitur, qui leni ſtrepitu formoſiſſimam „nympham adulantur. — Parum hinc diſtat, προσπαίζειν, quod „et canum eſt, quum adſultando blandiuntur, et fluctus litora al„ludentis, vid. *Thom. Mag.* in Προσγελῶ idque ipſum recte *Voſ„ſius* adhibuit, quo defenderet in Epithal. Thet. et P. *Omnia....*

Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας

„*Ipsius ante pedes fluctus salis alludebant:* vid. *Ovid.* Met. IV, „342. et *N. Heins.* eleganter etiam *Minuc. Felix: quum in ipso „aequoris limine plantas tingueremus, quod vicissim nunc adpul„sum nostris pedibus adluderet fluctus,* etc. *Latratum undae* dedit „*Accius* apud *Nonium* p. 524, 31. Quin ipsum illud σαίνειν hac „ipsa potestate adhibuit *Basilius Seleuc.* Or. I. διὰ τοῦτο (ἡ θά„λασσα) γαληνὰ πορφύρουσα περισαίνει τὴν γείτονα καθάπερ ἀγκάλαις „ἁπαλαῖς περιπλεκομένη τὴν ἤπειρον."

vs. 12. Ἄσυχα καχλάζοντα] Imo vero in Florent. Edit. Iuntae repertum a me fuit id ipsum καχλάζοντος, quod ut multo suavius repositum cupiebat *Toupius*, Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. idem iam olim placuit *Hemsterhusio*, qui „mutandi, „inquit, non alia fuit ratio, nisi quod reconditiorem figuram li„brarii minus intelligentes καχλάζοντα potius ad κύματα perti„nere arbitrarentur, quam καχλάζοντος ad αἰγιαλοῖο. Αἰγιαλὸς κα„χλάζων adiunctum quidem habet illud verbum, quod ad fluctus „ab illisione sonantes proprie pertineat, sed more poëtico." Poëtarum eam in rem loca permulta protulit. — Alienissima hic Editori nupero venerunt in mentem.

vs. 12. Καχλάζοντος] Ex Ed. Florent. recepi, a *Toupio* probatum, et *Hemsterh.* Καχλάσδοντος Ed. *Br.* Valck. 2.

vs. 13. Φράζεο] Qui saepius repetitum in Eid. II. scriptum reliquerat φράζεο, *R.* hic vulgavit φράσδεο. in φράζεο conspirant Codices scripti cum Edd. nisi quod in uno legitur Florent. φράδεο, ex φράσδεο forte ortum. Valck. 1. — Φράσδεο hic etiam cum aliis praetulerim. Valck. 2.

vs. 15. Ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται] *Illa vero sponte sua delicias faciendo tecum contendit.* Αὐτόθε scripsi pro αὐτόθι, ex Codicibus Flor. et Rom. atque ex Ed. prima Mediol. [Sic et *Brunckius.*] αὐτόθε in veteri Codice a se repertum probavit etiam *Salmasius*, monente *Is. Vossio* in libri sui margine: *hinc* a *Theocrito* dicitur τουτόθε Eid. V, 10. et τουτῶθεν ibid. v. 48. *Scholiastes* nostro versu lectum αὐτόθε, interpretatur οἴκοθεν. Qua vi hic ponatur διαθρύπτεται, tradit Clariss. *T. H.* in Miscell. Observ. V. T. III, p. 53. de hoc genere verborum, quibus praepositio vim indit

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κὄυ μ' ἔλαθ', ὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

certandi, nonnulla prostant etiam ad *Herodot.* L. V. p. 379, 18. et in *Toupii* Em. in *Suid.* III, p. 285. In *Theocr.* Eid. V, 22. διαείσομαι recte Schol. reddiderat, ᾄδων ἐρίσω. — Proxima *Theocriti Graevius* attigit in *Hesiodi* Ἔ. κ. Ἡ. v. 582.

vſ. 16. Φρύττει] In Ed. *Br.* legitur φρύγῃ. Valck. 2.

vſ. 20. Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδεν] Pro καὶ ταδ' ἄειδεν, καλὸν ἀείδεν praebuerunt Codices aliquot MSS. et Edd. primae Mediol. et Aldina; quod omnino verum esse censebat *Salmasius*, accentus tantum in ἄειδεν fuit mutatus: pro ἀείδειν Dorice scribebatur ἀείδεν. Inter Fragm. a *Bentleio* collecta CXCVI. versus est *Callimachi*: Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν. *Theocr.* hymno in Castores v. 25. Κάστορος, ἢ πρῶτα Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδεν. Noster hic Homerica adhibuit ex Od. A. 155. Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. *Theocr.* Eid. X, 22. Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. De praeludiis in cantando eximie adhibebatur Ἀναβάλλεσθαι. *Aristoph.* in Pace v. 1267, Ἀλλ' ὅ, τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον, Αὐτῦ παρ' ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλῦ 'νθαδί. *Lucianus* T. III. p. 637, 20. μηδ' ἂν τὰς Μύσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. quae leguntur eadem apud *Philostr.* de V. S. I. p. 540. *Thomas M.* Ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλυς κάλλιον, ἢ ᾖσα.

vſ. 22 Ὧι ποθόρημι] In MSS. Codd. legitur ποθόρημι· ποθόρημαι ποθορῆμαι et ποθορῶμαι. Ex ultima harum formarum, si litera tantum transponatur, enascetur ποθορῷμι· *videam;* quam, veram, ut puto, lectionem *D. Heinsius* iam excogitaverat [atque ita Ed. *Brunckii.* Valck. 2.]: εἴθε, *utinam,* alibi etiam a *Theocrito* supplendum relinquitur.

vſ. 24. Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον] *Sibi domum ferat.* Ex

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν ὃ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, ὅκ' ἤρων

MSS Codd. recepi, pro vulgatis, Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον. [Sic et Ed. *Br.*, in qua vſ. ſeq. legitur ἐγὼν κνίσδων. VALCK. 2.] In Palatinis ſic Codicibus legi *Salmaſius* adnotaverat; in Florentinis *Sanctamandus* — Ὁ Μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων· eſt Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, *Homeri* Od. I, 509. *Telemus Eurymides quem nulla fefellerat ales.* In *Ovidii* Ibide v. 271. *Paſtor* memoratur *Aetnaeus, cui caſus ante futuros Telemus Eurymides vaticinatus erat.* Inter vates, *Polyidi* facta mentione, Telemum recenſet *Clemens Alex.* 1 Strom. p. 399, 36. Τήλεμον, ὃς — Πολυφήμῳ θεσπίζει τὰ κατὰ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. ut haud dubitanter apud *Lucianum* T. III. p. 241, reponendum ſit: τὸν Τήλεμον, ἢ τὸν Πολύιδον ubi male vulgatur Τήλεφον. Telephum vatem ignorabat *Solanus.*

vſ. 26. Γυναῖκ' ἔχειν] Γυνᾶν in uno forte fortuna Cod. ſcriptum fecit, ut legendum ſuſpicaretur *Brunckius*. Ἀλλά τιν' ἄλλαν φαμὶ γύναν ἔχειν. VALCK. 2. — ἀλλ' ἄλλαν, durum eſt hoc et teretibus auribus ingratum eſſe debet. Conſideratione digna eſt lectio, quam exhibet codex vetuſtior Benedictinorum Florentiae in collatione Wart. γυνᾶν, quo facile ad credendum inducor, ſcripſiſſe Theocritum γάναν quod Siculis proprium fuiſſe dicit Gregorius §. CLIII. ex his obſervatis forte ſcribendum eſt: Ἀλλά τιν' ἄλλαν φαμὶ γάναν ἔχειν. BRUNCKIUS.

vſ. 29. Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν] *Toupius* Anim. in Scholia T. I. p. 214 reiectis aliorum interpretamentis, legendum ſtatuit: Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα quod ſecundum ipſum ſignificaret, *canis ſublatrat.* Haec mecum communicavit amicus Clariſſ. *D. Ruhnkenius.* „*Theocritus* ſcripſiſſe videtur Σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ „τὰν κύνα, hoc ſenſu: *ſibilo canem incitavi, ut eam allatraret,* „tanquam inimicam, quam ante adulabatur ut amicam. Rarius „eſt σίζω vel σίττω, unde σίττα, ψίττα, ψιττάζειν. Frequentius „compoſitum ἐπισίττειν, multis modis corruptum apud *Heſych.* „Vid *Pierſon.* ad *Moer.* p 157. *Heſychius:* Ἐπιστάγματα, ἐπι„κελεύματα· Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. ἐπισκαλάματα. Lege: Ἐπισί-

Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.

„γματα, — ἐπαλαλάγματα. *Apuleius* Met. VIII. p. 164. *canes* „*iubilationibus solitis et cuiuscemodi vocibus notis inhortantur.* „ubi vide *Pricaeum.* *Lexicon* Rhetor. MS. Ἐπίσιστον. τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπέρχειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, „Ἐπίσιστον καλοῦσιν. quae descripsit *Etymol. M.* p. 363, 54. omisso „tamen mendoso verbo ἐπισπέρχειν, quod in ἐπισπέρχειν mutandum videtur."

vs. 29. Laurea donandus elegantissimus Ruhnkenius, cuius ingenio genuinam huius versus lectionem debemus. Juxta Cl. Toupium, quem hic sequutus fueram, τὰν κύνα ὑλακτεῖν αὐτὰν, idem est quod ἁ κύων ὑλάκτει αὐτάν. Hoc saltem aliquot exemplis confirmandum erat. BRUNCKIUS.

vs. 31. Ἐσορεῦσα] Ex variis formis, quas praebent Codices, pro ἐσορῶσα, ex Codice Flor. recepi ἐσορεῦσα, quia sic scribere solet ista *Theocritus: D. Heinsio* p. 333. a. omnino hic scribendum videbatur ἐσορεῖσα· Dorica enim esse ὁρεὶς, ἐσορεὶς, ποθορείς. Sed nihil horum reperitur in Theocriteis. [Ed. *Br.* ἐσοροῖσα.]

vs. 32. Κλαξῶ] Pro κλάσω restituendum *Casaubonus* iam monuit: κλαξῶ editum fuit a Iunta Florentiae et a Wintertono: repertum a Scholiasta, tres illud Florentini Codices exhibent, et Vaticanus: subscriptum ad originem indicandam ἰῶτα saepius in talibus negligitur. A κλεῖσαι, κλῄσαι, Dorice κλᾷξαι et κλάξαι, κλὰξ *clavis*, apud *Theocr.* Eid. XV, 33. ubi legitur v. 43. τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· ut XVIII, 5. κατεκλάξατο. Apud *Plutarch.* T. II. p. 1098. c. in loco Comici scriptum ἐξέκλαξε mutandum videtur in ἐξέκλῃσε σύγκοιτον φίλην. VALCK. 1. — ἐγὼν κλαξῶ Ed. *Br.* et ἔστε κ' ὀμόσῃ. VALCK. 2.

vs. 33. Τᾶσδ' ἐπὶ νάσω] Cum sedes Cyclopis Sicilia eximie dicatur a Theocrito ἁ νᾶσος, non absurde *Dan. Heinsius* scribendum putabat Τᾷδ', ἐπὶ νάσω· ut τᾷδε positum censeatur pro ἐνταῦθα, *hic*. Sic in Eid. V, 32. legitur, Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον. et Eid. VIII, 55. ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι. In vulgata tamen lectione Codices cum Editis conspirant.

vs. 34. Οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν] *Nec sum adeo informis: nuper*

Ἡ γάρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἁ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

me in litore vidi, Quum placidum ventis staret mare. Virgil. Ecl. II, 25. Ἡ γὰρ πρὰν 'ς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα. quae Clar. *T. H.* admovit *Lucianeis* T. I. p. 290. — In istis, pro ἐσέβλεπον, quod legitur in Ed. Iuntae Florent. ἐσέδρακον, si repertum esset in scriptis Codd., potuisset in contextum recipi. [Genuinas illa voces saepe sola subministrat. Valck. 2.] — vs. 37. pro Τῶν, vir Doctus legi malebat τὰν, ut referri posset ad αὐγάν. quod mihi quoque non displicet.

vs. 41. Ἁ πρὰν ἀμάντεσσι] Idem versus est in Eid. X, 16. illinc forte huc ab alia manu illatus; ubi tamen etiam in Codd. exhibetur. Duo de Florentinis pro ἀμάντεσσι hic dant ἀμάντεσσι· et pro Ἱπποκόωντι, Ἱππακίωνι in Codicibus est Vaticano et Bodleianis, in Ed. etiam Flor. Iuntae: utramque lectionem memorat Schol. ad Eid. X, 16, quem sequutus *D. Heinsius* p. 335, per Hippocoonta fluvium intelligit.

vs. 41. Ἁ πρὰν ἀμάντεσσι] Pro ἀμάντεσσι receptum fuit ex Codd. — Idem hic v. infra X, 16. suo loco legitur, qui his *Piersono* quoque spurius videbatur, — Pro Ἱπποκόωντι Ἱππωνίωνι recepit *Brunckius.* Valck. 2.

vs. 46. Νίκη] Νίκα in uno est Codicum Florent. in Edd. etiam Aldi, Iuntae, et Wintertoni. Forma Dorica Νίκη, pro ἐνίκη, a Νίκημι, non erat obliteranda; Theocritea sunt ὄρημι· ποθόρημι· νίκημι· Eid. VII, 40. ἔτι — Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω.

ΘΑΛΥΣΙΑ,

Ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζ.

Ἦς χρόνος ἁνίκ᾽ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος,

vs. 1. Ἐγών τε καὶ Εὔκριτος] Pro ἐγὼ formam dat Doricam Ed. Flor. Iuntae, quam hic reponendam monuit *Toupius* ad Eid. X, 32. — Hic, et infra v. 131, ubi eadem repetuntur, ἐγών τε καὶ Εὔκριτος, infelici coniectura, quippe quae versum iugulat, suspicabatur vir Doctiss. [*Reiskius*] legi posse καὶ Θεύκριτος. Recte tamen vidit, scenam huius Eidyllii in insula Co esse figendam. Grammaticis antiquis obloquutus *Heinsius*, dum scenam statuit in Sicilia, omnia male permiscuit. Urbs insulae metropolis, Κῶς, designatur eximie vs. 2. voce πόλιος. Huius insulae fluvium, vix alibi memoratum, Ἄλεντα vocat *Theocritus*: vid. notata ad *Moschi* Eid. III, 99.

vs. 2. Σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν] Melior Florentini Codicis et Vaticani lectio videtur, σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. — Hinc ablatum καὶ, ex Ed. Juntina et Codicibus restituendum puto in versum sequentem: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος· sic scriptum in Palatinis Codicibus *Salmasius*, in aliis invenit *Sanctamandus*. χ᾽ ὡ Φρασίδαμος placuit *Toupio*. Pro Λυκώπιος, in aliis exemplaribus fuisse Λυκώπεως, vs. 4, monuit Scholiasta.

vs. 2. Σὺν δὲ τρίτος] Pro Σὺν καὶ τρίτος, ex Codd. reposui; — sequente v. pro ὁ Φρασίδαμος, καὶ Φρασ. ex Codd. et Flor. Ed. VALCK. 2.

Κ᾽ Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

vſ. 4, 5. Εἴτι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἔτ᾽ ἄνωθεν] Male vocem veterem, quam recte *Toupius* tractavit, Χαῶν, mutatam volebat *D. Heinſius*. Pro ἔτ᾽ ἄνωθεν corrigendum ἐπάνωθεν viderunt *Reiskius* et *Toupius*: hic commodum eam in rem advocavit verſum ex Epigramm. *Theocriti* XX, Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν. Εἴ τι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνωθε. *Si quid eſt egregium inter nobiles antiquos. Apollon. Rhod.* III, 347. Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων. *Horatius* Serm. I, Ecl. VI, 1. *Non, quia, Maecenas, Lydorum quicquid Etruſcos Incoluit fines, nemo generoſior eſt te.* Proxime accedit forma loquendi, qua *praeſtantiſſimum quemque* dixerunt ὅ, τι περ ὄφελος. Egregia dederunt *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. et *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 171. ad *Herodotum* notatis P. 650, 12. addi poſſunt permulta. Valck. 1. — Τῶν ἐπάνωθεν] Unam lineolam addidi vulgatis ἔτ᾽ ἄνωθεν. Valck. 2.

vſ. 4. Hic et v. 12. et 39. Doriſmum unus e Caeſareis codicibus ſervavit ἐσλόν. Hinc ſcribendum v. 93. ἐσλά, et 100. ἐσλός. Infra Idyll. XVI. 14. ἐσλοῖς repoſitum eſt e cod. Mediceo *bonae nptae*: nec dubium eſt quin ibidem 30. olim ſcriptum fuerit ἐσλὸς ἀκούσης. Brunckius.

vſ. 5 Καὶ αὐτῶ] Elegans eſt coniectura *Reiskii* legentis, κ᾽ ἀγαυῶ Χάλκωνος, *nobilis Chalconis*: infra meminit Poëta Carm. XXV, 55. Φυλῆος ἀγαυῶ. Valck. 1. — Vulgata tamen αὐτῶ hic vi ſua non caret. Valck. 2.

vſ. 6. Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν] *Heinſius: Et pede Burinam Chalco qui ruperat undam.* Verum fontis nomen, Βούριναν, cum tres Codices Florentini, duo Romani praeberent, illud, pro Βούριαν, ponere cum *Reiskio* non dubitavi: in aliis Codd. ſcribitur Βούριναν et Βούρηναν. Βούρριναν, inventum in Cod. Pariſino, in Codicibus, quos viderit, legi teſtatur *Salmaſius* in notis *Iſ. Voſſii* manu ſcriptis. In Scholiis iam memoratam lectionem *Heinſius* probaverat, et, praeter alios, Βούριναν legit *Toupius*: ſic nomen ſcribitur ab *Andromacho* in Theriacis apud *Galenum* T. II. p. 429. quem *Antimachum* vocat *Toupius*, ſequutus *Weſſelingium* ad *Diodor.* Sic. T. II. p. 299. Recte autem monuit *Musgravius*, in his ἐκ ποδὸς idem eſſe ac ποδί. Iſta itaque, ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν, Εὖ γ᾽ ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ſignificant, *genu fortiter*

Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κ'ὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· ὐδέ κέ τίς μιν

in rupem innixus pedis ictu fontem excitabat, vel *excitavit*: pro ἄνυε legitur et ἄνυτε in Codd.

vſ. 6. Codices duo Caeſarei Βουρρίναν, quam ſcripturam agnoſcit etiam Scholiaſtes In hac voce nec ρ nec ν geminandum; nam, ſi verum eſt, quod ait ſcholiaſtes, fonti hoc nomen datum, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον, ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοὸς, quum in ῥινὸς, ῥινὶ, ῥῖνα, ῥῖνες, prior producatur, geminata littera ſubſequente non indigemus. Brunckius.

vſ. 8. Εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον] Ὕφαινον, *texebant*, legendum ſuſpicabatur *D. Heinſius* p. 337. a. placuit illud *Reiskio*: mihi vulgatam recte tueri videtur *Caſaubonus* L. T. cap IX cui ſuffragatur Clar. *Erneſti* in *Callim.* h. Apoll. v. 57 [ὕφαινον in ſuam Ed. recepit *Br.* Valck. 2.]

vſ. 10. Κ'ὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες] *Virgil.* Ecl. IX, 59. *Hinc adeo media eſt nobis via; namque ſepulcrum Incipit adparere Bianoris.* — ὐδὲ τὸ σᾶμα Ἁμῖν τὸ Βρασίδα κατεφαίνετο. in quibus, pro Βρασίλα, verum nomen Βρασίδα ex Codice fuit a me Vaticano reſtitutum, indicatum in notis ad *Eurip.* Hippol. p. 165. D. Eamdem lectionem a ſe repertam in Codicibus idcirco reiicit Scholiaſta, quia fortiſſimus dux Lacedaemoniorum Braſidas non in inſula Co, ſed Amphipoli fuit ſepultus: ſed, ſive Lacon ille, ſeu Cous intelligendus ſit, nomen ipſi fuiſſe videtur *Braſidas.*

vſ. 11. Frequens permutatio litterarum Δ et Λ. Mihi ex hiſtoria non cognitus ille Βρασίλας, ſeu Βρασίδας; utro modo ſcribatur nomen, parum aut nihil intereſt; novam afferam lectionem, quam habet unus e Caeſareis, Βασίλα. Brunckius.

vſ 12. Κυδωνικὸν] Κυδώνιον edidit *Brunckius*, quod, in uno Cod. repertum, *alvinius* etiam probavit. Valck. 2

vſ. 13. Ὤνομα μὲν Λυκίδαν] In Vaticano et in aliis quibusdam Codd. ſcribitur Λυκίδας, [item in Ed. *Br*] minus recte. Cum de Lycida paulo poſt dicatur v. 20. σεσαρὼς. Ὄμματι μει-

Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,

Ἁνίκα

διόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς· huc spectasse censendus est *Moschus* in Bionis Epitaphio v. 96, ἐν δὲ Κυδωσιν Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι, Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει. — In vs. 12. et infra v. 39. Ἐσλὸν exhibet Ed. prima Mediol. Ista quidem forma, frequens in Odis *Pindari*, apud *Theocritum* non invenitur.

vs. 16. Νέας ταμίσοιο ποτόσδον] In duobus Codd. Florent. et Flor. Ed. legitur ποτόσδων· sic Lycidas ipse diceretur *recens coagulum redolens*; melius est ποτόσδον· ut sic dicatur δέρμα, humeris Lycidae circumiectum.

vs. 18. Ζωστῆρι πλακερῷ] A Scholiasta repertum in aliis exemplaribus πλοκερῷ exhibuit *Calliergus*: haec an illa forma probetur nihil interest: *cingulum plexum* aeque πλακερὸν ζωστῆρα dici posse ac πλοκερὸν, cum utrumque fluxerit a πλέκειν, vidit monuitque *Toupius*. VALCK. 1. — Scripserit πλακερῷ, an πλοκερῷ, definiri vix poterit. VALCK. 2.

vs. 21. Πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον] *Quo te, Moeri, pedes?* — Τὸ μεσαμέριον est in Codice Vatic. atque id praebet Ed. Romana Calliergi: τὸ μεσαμβρινὸν certe, pro *tempore meridiano*, dixit *Theocritus* Eid. I, 15. X, 48. cuique hic genuinum videtur τὸ μεσαμέριον, *Is. Vossius* μεσονύκτιον sic a *Pindaro* positum adnotaverat, et ab *Heliodoro*, ἠρεμεῖν τὸ μεσημβρινὸν συνέβαινεν Valde tamen placet *Toupii* lenissima correctio in Epistola Critica iam posita p. 26, et in Addendis in *Theocr.* confirmata, qua legit vir Clariss. πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις; Idem *Toupius* ibid. p. 163. in versu, probabiliter *Euphorionis*, apud *Plutarch.* T. II. p. 557. D. optime mecum restituit: Ἠῶιαι σκίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν. *Matutinus vidi* dicitur a *Sophocle* ἐν Ποιμέσιν· Ἑωθινὸς — Εἶδον στρατὸν

Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο

στείχοντα παραλίαν ἄκραν· apud *Athen.* XIII. p. 587. A. et *Harpocrat.* in v. Νάννιον. *Callim.* h. Jovis v. 87. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ.

vs. 22. Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι κ.] Ἐν αἱμασιαῖσι legitur in Codice Vatic. et Flor. Recte vineam puerulus in Eid. I, 47. ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμενος, sed hic scribi malim, σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει· *sub spinetis dormit;* atque ita legisse *Virgilium* suspicor, cuius est in Ecl. II. versus 9. hinc factus: *Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.* Ex Copa haec adscripserat *Salmas.* — *et in gelida sede lacerta sedet.* In versu sequente κορυδαλλίδες rectius scribi, quam κορυδαλίδες, monstrat in Eid. X, v. 50. Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. Fabulae, quam hic attigit Schol. satis ridiculae Comicus auctor est in Avib. v. 472, et seqq. quem locum adhibet *Aelianus* de N. A. XVI, c. V. Dicuntur autem ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες, αἱ λόφον ἔχουσαι· dantur enim harum avium duo genera; quamvis dixerit *Simonides* πάσαισι κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι· teste *Plutarcho* T. I. p. 253. E. T. II. p. 91. E. p. 809. B.

vs. 22. ἐν αἱμασιαῖσι. Sic bini codices, recte. Scilicet αἱμασιά, seu αἱμασιὰ est maceria, e siccis lapidibus et temere collectis in quorum vacuis intervallis latitant lacertae. In ipso muro cubant, non sub murum. Brunckius.

vs. 25. Ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο] Vir Eruditus [T. Hemst. Valck. 2.] ad haec adscripserat: an ποσὶν ἰσσυμένοιο; placuit idem *Reiskio.* Hoc si legeretur ut altero mutatum mollem, causae nihil tamen video, cur vulgata nobis lectio esse debeat suspecta. Quod est in Edd. Aldi et Iuntae, πόσιν ἰσσομένοιο fluxit ex veteri lectione ποσὶ νισσομένοιο· quam iam dedit Ed. prima Mediol. [Eamque dant Cod. Reg. Paris. et nupera *Brunckii.* Valck. 2.] Utroque autem modo verbum scribi, νείσσεσθαι, et νίσσεσθαι, *Bentlejus* monuit in *Horatii* 1. Carm. Od. XXV, 7. — Elegantiam rusticam in his *Theocriti,* ὡς τευ ποσὶ νεισσομένοιο Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει· monstrarunt erudite *Is. Casaubonus* L. T. c. IX. *D. Heins.* L. T. c. XII. *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 290. et *Jac. Duportus* Praelect. in *Theophr.* p. 292. — *Eustathii* in *Homerum*

Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)

loca, huc ſpectantis, quae *Caſaubonus* iam attigit, proſtant ad Il. I. p. 643, 45. et ad Il. Φ. p. 1323, 28. Cum his autem *Theocriti* commode poſſunt iſta comparari apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 224, ἐπὶ ἀγροίκυ βαδίζοντος ἔφη τις, ὅτι πρόσωθεν ἤκυστο αὐτῦ τῶν ποδῶν ὁ κτύπος προσιόντος, ὡς ὐδὲ βαδίζοντος, ἀλλ' οἷόν γε λακτίζοντος τὴν γῆν. Apud *Xenophontem* περὶ Ἱππικῆς p. 545, 5. καὶ τῷ ψόφῳ φησὶ Σίμων δήλυς εἶναι τὺς εὔποδας, καλῶς λέγων, ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Dicitur et ἀρβύλη ψοφεῖν in *Euripidis* Bacchabus v. 638. — Ψοφεῖ γὰρ ἀρβύλη δόμων ἔσω Multo venuſtius in Theocriteis Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Huc propius accedit quod narrat *Philoſtratus* in Epiſt. XXI, nihil inveniſſe Momum quod in Venere vituperaret; ἐν δὲ μόνον δυσχεραίνειν ἔφη, ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, καὶ λίαν εἴη λάλον, καὶ τῷ ψόφῳ ὀχληρόν. quae, auctore non nominato, *Iſ. Voſſius* attigit l. c.

vſ. 28 Ἔμμεν συρικτὰν] In Palatinis Codd. Συρικτὰν ἔμμεναι *Salmaſius* invenit; praeſtat, quod in aliis repertum praebent Editiones.

vſ. 31. Ἑταῖροι] Iure diſplicent *Pierſono*; ἄριστοι vel ἀγαυοὶ placuiſſent. Valck. 2.

vſ 35. Ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,] Non abſurdum quidem erat tentamen legentis: ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ᾠδά *communis enim nobis via, communis etiam amor cantandi:* neque tamen diffiteor vulgatam ſenſum etiam admittere minime ineptum: *via nobis communis, ut ipſe dies Reiskii* interpretationem quae proxima praeceſſerunt ſatis refutant: ipſo meridie Lycidam *Eucritus* et comites habuerant obvium.

Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἔφαμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

vſ. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ] Miram hic et minime certe gratam auribus lectionem vir Doctus excogitavit, Καὶ γὰρ ἔχω 'κ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα. Vulgatam *Toupius* egregie tuetur. Haec et proxima ſuo more *Virgilius* transſumſit in Eclogam IX, 32 — 36. *ſunt et mihi carmina: me quoque dicunt Vatem paſtores; ſed non ego credulus illis: Nam neque adhuc Varo videor, neque dicere Cinna Digna; ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.*

vſ. 42. Ἁδὺ γελάξας] Quod in plerisque hic Codicibus legitur, et infra v. 128. γελάξας, alteri formae γελάσσας erat anteponendum. — In verſum ſequentem, pro δωρήσομαι, *Heinſio* probatum δωρύττομαι recepi, auctoritate Codicum Vaticani et Florentini: Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι. *At tu, ſume pedum, Virgil.* Ecl. V, 88.

vſ. 46. Ὠρομέδοντος] In hoc nomine ſcribendo cum Edd. conſpirant Codices plerique: in uno legitur Vaticano Εὐρυμέδοντος· in uno alterove Florentinorum Ὠριμέδοντι. Ultimum hoc probandum cenſebat *Reiskius*. cum Scholiaſtis *Caſaubono* recte nomen fuiſſe montis videtur in inſula Co. [Ὠρομέδοντι recepit *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 48. Ἀντία κοκκύζοντες] Quamvis formas vulgares praebeant Codices, ſcripſiſſe tamen et hic *Theocritus* videtur: Ἀντία κοκκύσδοντες ἐτώσια μοχθίσδοντι. [quae ſuam in Ed. admiſit *Br.* VALCK. 2.]

H 2

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τῆθ' ὅ,τι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει;
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·

vſ. 50. Εἴ τοί ἀρέσκει] In uno Florent. Codice legitur εἴ τιν' ἀρέσκοι in Vaticano, εἰ τιν' ἀρέσκει. Scribi potuit a Poëta, εἰ τὶν ἀρέσκει, *ſi tibi placet:* Doricum illud τὶν frequenter in Theocriteis recurrit. Valck. 1. — Scripſerat forte Poëta, αἰ τὶν ἀρέσκει, vel ἀρέσκοι, ut legit *Br.* Valck. 2.

vſ. 50. Melius mihi videtur ἀρέσκοι, quod eſt in Florentinorum uno, et εἰ in doricum αἰ mutandum. αἰ τὶν ἀρέσκοι. Brunckius.

vſ. 51. Τῆθ' ὅ, τι πρὰν ἐν ὄρει] Quod hic legiſſe videtur *Euſtathius,* πρὰν ὥρῃ· *Heinſio* valde probatum p. 341 — 343. mihi quoque placet ut Theocriteum, ſi ſcribatur πρὰν ὥρᾳ· *nuper vere novo* carmen in iter Ageanactis maritimum condiderat. *Virgilii* verſus eſt in Ecl. IX, 21. *Vel quae ſublegi tacitus tibi carmina nuper.* Valck. 1. — πρὰν ὥρῃ mihi quoque velut genuinum placet. Valck. 2

vſ 54. Κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκ. πόδας ἴσχει] Ut in vſ. 53. recte legitur, διώκῃ, hic contra praeſtat ἴσχει, quod, pro ἴσχῃ, Codices offerunt tres Florentini, Codex Romanus, Ædd. Mediol. et Aldina. Pro ὅτ', ὅκ' edidit *Wintertonus:* quod, certe Doricum, ſi dediſſent Codices, recepiſſem. [Forte ſcripſerat ὅκ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει. ὅκ' edidit et *Brunck* qui dedit in ſeq. v. Αἴκα τὸν Λ. Valck. 2.] — Proxima, τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας· *Bentleius* attigit ad *Callim.* Epigr. XLV Ὤπτηται μεγαλωστί. — Iſta vero vſ. 57. Χ' Ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, reſpiciebat *Virgilius* Ecl. IX, 57. *Et nunc omne tibi ſtratum ſilet aequor:* egregia notavit *Io. Fr. Gronov.* Obſerv. III. c. 22. p. 636.

Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ, τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον, ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.

vſ. 59. *Ταί τε μάλιστα*] Scribendum potius, — *ταί γε μάλιστα Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις γέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.* Formam Doricam *ὀρνίχων* Codices hic adfirmant Florentini. [Ed. *Br.* *ταὶ τὰ μάλιστα* — et *ὅσαισί περ*. Mox v. 63. *κἠγὼν τῆνο.* VALCK. 2.]

vſ. 63. Codices omnes *ἀνήτινον*. Aeoles in hac voce aſpiratam non adhibebant, quorum dialecto valde affinis dorica. Et hinc XV, 119. ſcribendum videtur *μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήτῳ* —. BRUNCKIUS.

vſ. 64. *Στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων*] Hac in ſede *φυλάσσων* nonnullis diſplicuit, quod pro *φέρων* poſitum probabiliter ſuſpicatur *Reiskius*: certe quod in Eid. II, 120. legitur: *Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων*, dictum fuit a *Phileta*; cuius verſus ex Schol. MSS. *Caſaubonus* reſtituit: *Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα Δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.* Fruſtra viro Doctiſſimo hic *πυκάσδων* videbatur reſtituendum; neque enim Graece dicitur *στέφανον περὶ κεφαλῇ πυκάζειν*· quamvis optime quis dicatur *στεφάνοις πυκασθείς*· ad *Herodoti* VII, c. 197. *στέμμασι πᾶς πυκασθεὶς*, huius generis adſcripta ſunt nonnulla. VALCK. 1. — In vſ. 65. *κρατῆρος* Ed *Br.* Eadem in vſ. 66. *Φρυξῇ* pro *Φρυξεῖ* et vſ. 67. *ἔσσ' ἐπὶ π.* VALCK. 2.

vſ. 70. *Αὐταῖσιν κυλίκεσσι*] Una forte litera mutata praeſtiterit legiſſe: *Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων*· ut dicatur *ἐνερείδων χεῖλος αὐταῖς κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα* [Hoc recepit *Br.* VALCK. 2.] Recte ſcribitur in plerisque Codd. *ἐρείδων*· in

Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ

nonnullis vitiose ἐρείσδων et ἐρίσδων. Infelici tentamine sollicitavit ista *Sam. Petitus* Observ. I. c. XI. p. 117. legendum ratus — ἐς τρίχα χεῖλος ἐρείδων, vel ἐρείσω· quod, eius iudicio, significaret εἰς τὴν μύστακα· *ad barbam usque.* Ab ista coniectura *Petitum* vel retrahere debuerant *Cadi cum faece siccati*, in *Horatii* I. Carm. Od. XXXV, 27. Theocritea commodum *Lambinus* admovit his *Horatii* III Carm. Od. XV, 16. *non citharae decent, — Nec poti vetulam faece tenus cadi.* In *Aristoph.* Pluto legitur v. 1086. ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. — Ad sequentia *Theocriti*, Αὐλησεῦντι δέ μοι [δ' ἐμὶν Ed. *Br.*] δύο ποιμένες· etc. ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ. recte compararunt ista *Virgilii* ex Ecl. V, 72. *Cantabunt mihi Damoetas, et Lyctius Aegon.* et cum versu *Theocr.* 65. Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ· Virgilianum 71. *Vina novum fundam calathis Ariusia nectar.*

vs. 73. Ὥς ποκα τᾶς ξενέας] Nomen esse proprium sed corruptum Ξενέας statuit *Reiskius.* mihi vera videtur *Dan. Heinsii* interpretatio p. 344. ut puellam Daphnidi amatam et notissimam, quam nominare nolebat, more satis usitato ξένην dixerit, sive ξενέαν. In nonnullis hic exemplaribus olim scriptum τᾶς ξανθᾶς liquet ex Scholiis. [vs. 75. *Brunckius* dedit παρ' ὄχθαισι ποταμοῖο. Valck. 2.]

vs. 73. Male excusum est Ξενέας. Non est enim nomen proprium. Recte usum vocis ξένος declaravit D. Heinsius. Sed vereor, ut hoc dignitati Nymphae conveniat. Mallem profecto legere, ὥς ποκα τᾶς Νύμφας. Brunckius.

vs. 77. Καύκασον ἐσχατόεντα] Paulo rariorem formam ἐσχατόωντα hic praebent Codices Florentinus et Vaticanus, ab *Homero* etiam adhibitam in Il. K. 206. hic tamen vulgatam praefero. [vs. 79. Ed. *Br.* κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν. Valck. 2.]

Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθης,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἴθ᾽ ἐπ᾽ ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,

vſ. 83. Πεπόνθης] Poſitum pro πεπόνθεις τέρπν᾽ ἐπεπόνθης Ed. *Br.* Valck. 2.

vſ. 84. Καὶ τὺ κατεκλάσθης] Ad normam Doriſmi a κατακλᾶξαι formari debuit κατεκλάχθης· ut a λυγίξαι formavit *Theocritus* ἐλυγίχθη in Eid. XXIII, 54. Ut Theocriteum, ποικιχθέντα nobis adnotavit *Euſtath.* in Il. Ω. p. 1481, 15. συναρμόχθη legitur in verbis *Philolai* in *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 49, 24. ἁρμόχθη, apud *Diogen. Laërt.* VIII, 85.

vſ. 84. Κατεκλάσθης] Inſtar ſimilium ſcribi hic olim potuit κατεκλάχθης. Valck. 2. Optime Cl. Valckenaer κατεκλάχθης, eadem forma qua Idyll. I, 98. ἐλυγίχθης. Brunckius.

vſ. 85. Ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας] Repoſitum fuit pro ἐξετέλεσσας, ut exquiſitum magis. Praeter Scholiaſten, ἐξεπόνασας tres exhibent Codices Anglicani, Vaticanus, et tres Florentini; niſi quod in nonnullis legitur ἐξεπόνησας, in uno ἐξεπόνασσας. [Dubito, utrum ἐξεπόνασας dederit, an ἐξεπόνησας. Illud edidit et *Br.* Valck. 2.] Pro ἐκτελεῖν *Euripides* etiam aliquoties ἐκπονεῖν adhibuit: nonnulla notata ſunt in Tragici Phoeniſſ. v. 1642. ταὐντεταλμέν᾽ οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; — Per ἔτος ὥριον hic deſignaſſe videtur *aeſtatem.*

vſ. 86. Αἴθ᾽ ἐπ᾽ ἐμεῦ] Ἐπ᾽ ἐμοὶ legitur in tribus Anglicanis Codd. et Romano; atque a *Salmaſio* repertum in Codice fuit Palatino. Ex duobus Anglicis in hunc verſum ἦμεν recepi pro ἦμες· quia ſubiectum vocibus ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες, altero ſuavius aures accidit. [ἦμεν praetulit *Br.* Valck. 2.] Sed ἐπ᾽ ἐμεῦ, *mea aetate*, omnino retinendum eſt: ἐπί γε ἐμοῦ ſic legitur apud *Thucydiden* p. 567, 51. ἐφ᾽ ἡμῶν apud *Xenophontem* p. 158, 31. ἐπ᾽ ἐμῆς γε νεότητος in *Ariſtoph.* Acharn v. 210. hic uſus praepoſitionis pervulgatus eſt. [vſ. 89. Ed. *Br.* κατεκέκλισο. Valck. 2.]

Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἔφαμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βωκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά πυ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον... οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν

vſ. 87. Scribendum ὡς τὶν ἐγὼν, ut infra v. 121. ſcripſi. Brunckius.

vſ. 92. Βωκολέοντα] Formam Doricam, pro βουκολέοντα, receperat [— recte — Valck. 2] Wintertonus.

vſ. 94. Ὧι τυ γεραίρειν Ἀρξεῦμ'] Hic mira eſt ſcripturae varietas: quod in aliis invenit exemplaribus Scholiaſtes, ὅ,ττι γ' ἀείδειν Ἀρξεῦμ'· id ipſum praebent Editiones primae Mediol. et Aldina, Codices tres Anglici, Romanus, et ex Florentinis unus: in reliquis Florentinis et Vaticano Cod. reperitur alterum, ᾧ τυ γεραίρειν Ἀρξεῦμ'· quod mihi genuinum videtur, recte redditum in Scholiis, ᾧ τινι σὲ τιμήσω. Non a Poëtis tantum Γεραίρειν, ſed adhibetur et a *Xenophonte*, *Platone*, *Philone Iudaeo*, *Plutarcho*, *Luciano*, aliisque.

vſ. 94. ὅ ττι γ' ἀείδειν. Sic etiam duo Caeſarei Codices. Brunckius.

vſ. 97. Ἔρανται] Mutari certe a *Br.* non debuerat in ἐρῶντι. Valck. 2.

vſ. 100. Μέγ' ἄριστος] Pro Ἄριστις hic ſcribendum ἄριστος vidit *Io. Pierſonus* ad *Moer.* Attic. p. 195. Μέγ' ἄριστος, a Scholiaſta repertum, cum legeretur in primis Edd. Mediolan. Aldina, et Iuntina, in Codice Rom. Cardin. Ottoboni, in Codicibus etiam Palatinis a *Salmaſio* adhibitis, in hanc ſedem revocare non dubitavi.

Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ

vſ. 103. Ὁμόλας] In ſex minimum Codicibus ſcribitur Ὁμόλω vel Ὁμόλᾳ· et mons iſte Theſſaliae aliquoties Ὅμολος dicitur in Scholiis. Stephanus Byz. Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας· Παυσανίας ἐννάτῳ. Λέγεται καὶ Ὅμολες. Ut Pauſanias IX. p. 728. montem Ὁμόλην vocat, Ὁμόλαν dixerat Euripides in Herc. Fur. v. 371. Litera vero mutata ſcribendum, Ὁμόλας ἱερατὸν πέδον ὅςγε λέλογχας· [Brunckius edidit Ὁμόλω γ' ἐρατὸν πέδον. VALCK. 2.]

vſ. 105. Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος] Quod in viginti Codicibus ſcriptum legi monuerat D'Orvillius in Critica Vanno p. 227. ἄρα Φ. pro ἄρ' ὁ Φ. recte Reiskius recepit in ſuam Editionem; id ipſum primae iam exhibent Mediol. et Aldina. In hunc etiam verſum ſcripta nuperus Editor rectius omiſiſſet. [Br. Ed. αἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μ. αἴτε τ. ἄ. VALCK. 2.] — In vſ. ſeq. pro μή τύ τι παῖδες· in quinque Codicibus legitur, μή τί τυ παῖδες· vulgata praeſtat. VALCK. 1. — Μή τί τυ. Ex Codd. recepi pro μή τύ τι παῖδες. VALCK. 2.

vſ. 107. Ὤμους] More ſuo dederat Poëta, ὤμως. [Recte Cl. Valckenaer ὤμως. BRUNCKIUS. — vſ. 108. ὄκα, pro ὅτε, edidit Br. VALCK. 2.]

vſ. 109. Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις] Recte Schol. εἰ δ' ἄλλως τὰ κατὰ Φιλῖνον τελέσειας. opponuntur enim haec iſtis v. 106. Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις· iſta quidem ſi feceris, etc. ſin vero minus; ſi vero alio inclinaveris; qua ſignificandi poteſtate frequentatur Νεύειν. Male Salmaſio hic legendum videbatur ἀνύσαις. VALCK. 1. — Br. edidit Αἰ δ' ἄλλως νεύσαις, poſtremum in Cod. fuit inventum. VALCK. 2.

vſ. 111. Εἴης δ' Ἠδωνῶν] In margine libri ſui haec ſcripſerat

Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτȣ.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὰ Βλεμύων, ὅθεν ȣ̓κέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Clariss. *Ti. Hemsterhusius*: „*Berkelius* ad *Stephan.* in Ἠδωνοὶ pu-„tat *Theocritum* magis egregii poëtae, quam accuratissimi Geo-„graphi partes egisse, qui Edonos ad Hebrum fluvium colloca-„rit. Haec non inepte sunt notata: verum *Theocrito* succurri „potest emendando: Εἴης Ζαναίων, vel Ζαναίοις μὲν etc. Vix quin „a *Theocrito* sic fuerit profectum dubites, si contuleris *Nican-„drum* Ther. v. 461. qui ipse locus *Berkelium* non fugerat in Ζώνη. „*Servius* ad Aen. XII. 365. ex *Statio* versum profert; *Tristius* „*Edonas hyemes Hebrumque nivalem.* qui memoriae vitio con-„fictus videtur ex Theb. V, 78. ubi plura *Barthius* de Edonis. „Ostendit is versus non defuisse qui iunxerint Edonos et He-„brum."

vs. 112. Ἕβρον πὰρ ποταμὸν,] Sic ista monuit interpungenda *Toupius*; atque idem esse τετραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτȣ, ac τετραμμένον πρὸς ἄρκτον. Non aliter cepit *Nicod. Frischlinus* in *Callim.* h. III, v. 114. qui sic Latina fecit: *Montibus Edonum, mediae sub frigora brumae, iuxta Hebrum iaceas, gelidam conversus ad arctum.* Pro τετραμμένος, suam *Reiskius* coniecturam, πετραμένος, venditus, hunc in versum intulit. Interpretamentum verae lectionis, κεκλιμένος, legitur in duobus Codd. Anglicis, in Florentino, et Vaticano [idque praestat in Ed. *Brunck.* VALCK. 2.]: ὤρεσι, pro ȣ̓ρεσι, iam dederat *Wintertonus.* — Hunc *Theocriti* locum spectabat ista canens *Virgil.* in Ecl. X, 65. *Nec si frigoribus mediis Hebrumque bibamus, Sithoniasque nives hiemis subeamus aquosae; Nec si, cum moriens alta liber aret in ulmo, Aethiopum versemus oves sub sidere Cancri.*

vs. 115. Ὕμμες δ' Ὑετίδος] Mira hic vir Doctus comminiscitur, quibus reiectis recte *Toupius* vidit sensum esse: *vos Cupidines, qui, relicta Hyetidis et Byblidis unda, colitis excelsam sedem Dionae;* et per ἕδος αἰπὺ Διώνας Cyprum esse intelligendam. Horum elegantiam, qui paulo aliter haec cepit, admiratur *D. Heinsius* p. 345.

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἲ, αἴ, φαντὶ, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη·
Εἷς δ' ἐπὶ τᾷδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

vſ. 119. Τὸν ξεῖνον — οὐκ ἐλεεῖ μευ] Editiones vulgares turpis hic error occuparat: pro μοι legendum μευ *Caſaubonus* et *Heinſius* iam monuerant: μευ repertum in Codicibus ſcriptis atque in Edd. antiquis recte revocavit *Reiskius*; neque enim de ſe loquitur Poëta, ſed de amico ſuo: Schol. τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ.

vſ. 121. Τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ] Hoc recepi pro vulgato ἀποῤῥεῖ, ſubminiſtratum ab Ed. prima Mediol. tribus Codd. Bodleianis, Florentino, Palatino, Romano Card. Ottoboni: Ὑποῤῥεῖν ſaepe notat *ſenſim et paulatim defluere*, quod a *Demoſthene* dicitur ὑποῤῥεῖν κατὰ μικρὸν, p. 287, 85. hanc vim ſaepe verbis indit praepoſitio ὑπό. [*Br.* dedit, τὸ τὶν καλ. ἄνθ. ὑποῤῥεῖ, Valck. 2]

vſ. 122. Μηκέτι τοι φρουρέωμες] Sic ſcriptum fuit, pro φρουρῶμες, ex duobus Codicibus Florentinis et Barocc. Iſta talia, inter pronunciandum contrahenda, ſaepe *Theocrito* poterunt ex Codd. reſtitui. — Sequentium, — ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη· ſententiam optime *Toupius* expreſſit: *ad amati fores alius per totam noctem excubet, et frigora matutina patiatur.*

vſ. 125. Εἷς δ' ἐπὶ τᾷδε] Pro ὑπὸ, recepi ἐπὶ ex Codicibus: *Wartonus, corrigo,* inquit, *partim ex fide Codicum manuſcriptorum:* Εἷς δ' ἐπὶ ταῖσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστραις. ex his quod Codicibus nititur duobus Florentinis, ἐπὶ, lectum a Scholiaſta, probandum cenſeo. *Unus Molon, amicorum optime, in hac ſe palaeſtra exerceat.* [Sequentia, τᾷδε — παλαίστρας mutanda non ſunt. Valck. 2.]

Τόσσ' ἔφαμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν, ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀρόδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον: αἱ δ' ὀλολυγὼν

vs. 128. Τόσσ' ἔφαμαν] In duobus Codd. et in Ed. *Br.* legitur Ὡς ἔφαμαν. in hac etiam sola, ὃ δ' ἐμὶν τ. λ. VALCK. 2.

vs. 129. Ἦμες] Ob quam rationem supra v. 86. praestare videbatur ἦμεν, hic contra ceteris lectionibus ἦμες erat praeferenda: ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες. Sic scripti Codices exhibent plerique.

vs. 129. Gratior auribus sonus erit hujus versus, si cum Cl. Valckenaer scripseris ὤπασεν ἦμες. εἶμεν, quod dedi, agnoscunt etiam codices. Vid. d'Orville crit. Vanni p. 28. BRUNCKIUS.

vs. 134. Οἰναρέοισι] Ex Cod. MS. οἰναρέαισι dedit *Brunckius*; qui in v. 137. recte vulgavit κελάρυσδε, omissa littera illic inutili. VALCK. 2. — Caesareus unus οἰναρέαισιν. Alter. νεοτμάτησι. Aeque bene dicitur οἰναρέη et οἰνάρεον, ut οἰνάρη et οἴναρον. In Babriae versibus, quos refert Suidas in οἴναρα, editio princeps habet ἄλλαι πλατεῖαι οἰνάραις ὑπεστρώκει. BRUNCKIUS.

vs. 139. Λαλαγεῦντες ἔχον πόνον] Elegans forma loquendi non debuerat prava correctione sollicitari: si vel codices optimi darent πόθον, esset illud tamen omnino reiiciendum: hymnus in Castores (sive Eid. XXII.) in uno tantum Vaticano Cod. fuit inventus a Sanctamando: unus iste codex illic, in v. 187. πόθον exhibet, ubi recte etiam vulgatur: Ἔγχεσι μὲν πρώτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον. Eadem ratione scripsit *Herodot*. II. p. 110. 26. ὅτε ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὔλακας ἔχουσι πόνους, ὅτε σκάλλοντες. *Pau-*

Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

ſan. L. IV. p. 318, πόνον εἶχον πολὺν κατ' Ἀνάξανδρον — τεταγμένοι etc. vocem ibi πολὺν ab alia manu ſuſpicor interiectam. — Ut hic Τέττιγες, dicuntur et λαλαγεῦντες a *Gregorio Nazianz.* in Carm. T II p. 86. οἱ δ' ἐπὶ δένδρων Στηθομελεῖς, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατέφωνεον ἄλσος. ſic vulgata, ἀπὸ δένδρων Στηθομελεῖς, corrigi debent: ipſe *Gregor.* Or. XXXIV. p. 553. D. τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα; in eiusdem carmine XXVIII. inter illa quae *Muratorius* edidit, reſtitui poterunt λαλαγεῦντες Ὄρνιθες, ex *Theocr.* Eid. V, 47. — Sumſit ex Theocriteis carminibus permulta *Gregorius Nazianzenus.*

vſ. 143. Πάντ' ὦσδεν θ.] Πάντ' ὦσδε θέρεος, — ὦσδε δ' ὀπώρας, Ed. *Br.* Valck. 2.

vſ. 144. Παρὰ πλευρῇσι] Non deterius eſt, περὶ πλευροῖσι· quod in duobus eſt Codicibus Florentinis: περὶ πλευροῖσι δὲ μᾶλα Δαψιλέως ἄμμιν (vel potius ἀμῖν) ἐκυλίνδετο. Utraque vocis forma legitur et in his carminibus. [περὶ πλευραῖσι *Br.* edidit. Valck. 2.]

vſ. 147. Ἀπελύετο] Poſitum, pro ἀπολύετο, ex duobus Codd. Florentinis: et ſaepius ex Codd. augmenta quae dicuntur *Theocrito* poterunt reſtitui. Pro πίθων hoc in verſu Codex Rom Cardin. Ottoboni et Reg. Pariſ. dant πίθω. vulgata praeſtat. [πίθω recepit *Br.* qui vſ. 150. κρατῆρ' edidit. Valck. 2.] Verſu praecedente, 146, utuntur *Etymologus* in Βράβηλα, *Suidas* in Βράβυλα, et *Athen.* II. p. 50. A.

vſ. 147. πίθω habet etiam unus ex Caeſareis. Unum convivis deprompſiſſe cadum ſufficere debuit. Si plures reliniti fuiſſent, ideo fuiſſet factum quia diverſa fuiſſent vina. At eane omnia quadrima? Brunckius.

Ἀρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἆς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάξαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

vſ. 151. Τὸν ποτ' Ἀνάπῳ] Nihil eſt cauſae cur hic ſcribi malit *Heinſius* Ἀνάπω· more ſibi conſueto Dorica utitur praepoſitione Poëta.

vſ. 152. Ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε] In re minime dubia recepi *D. Heinſii* emendationem, pro λᾶας legentis νᾶας. illam ſatis firmant Homerica de Cyclope in Od. I. 481. ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρῴροιο. Naves autem Noſter νᾶας dixit etiam in Eid. XXII, 17. ἐκ βυθῶ ἕλκετε νᾶας. Qui non meminerat, illud ipſum *Heinſio* iam in mentem veniſſe, νᾶας hic legendum monuit *Musgravius* in addendis in *Theocr. Wartoni* T. II. p. 410. *Heinſii* νᾶας nuper etiam adprobavit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* [itemque *Brunckius.*]

vſ. 154. Διεκρανώσατε] *Etymologus* p. 273, 38. Διεκρανώσατε σημαίνει τὸ ἀνοίξατε· παρὰ τὸ κάρα· διεκαρανώσατε· — δοκεῖ γὰρ τῶν πίθων ἡ ἀλοιφὴ κάρα εἶναι. οὕτως Ἀμάραντος, ὑπομνηματίζων τὸ εἰδύλλιον Θεοκρίτου, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Λυκίδας ἢ Θαλύσια.

vſ. 156. Γελάσσαι] Cum Γελάξας aliquoties legatur in Theocriteis, hic etiam probabiliter ſcripſerat γελάξαι. VALCK. 1. — Ἐγὼν πάξαιμι Ed. *Brunck.* quocum recepi γελάξαι pro γελάσσαι. VALCK. 2.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βωκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὥς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.
Ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀεῖδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῇς μοι ἀεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὼ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', ὐδ' εἴτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

vſ. 1. Βωκολέοντι] Poſitum pro βουκολέοντι.

vſ. 2 Ὡς φαντὶ] Διόφαντι legere tentabat *Pierſonus;* verius quod vulgatur.

vſ. 3. Ἤτην] Scribi potuit et ἤστην· quod eſt in Codd. Rom. et Pariſ. et in Ed. Mediol. prima.

vſ 3. Ἀνάβω] Aliam lectionem ex Schol. eruit et probavit *T. H.* ἐνάβω.

vſ. 7. Νικασεῖν] Νικασῆν ſcribitur in Ed. prima et Cod. MS. νικαξεῖν nollem nuper [in Ed. *Br.*] prodiiſſet; ut — vſ. 10. νικαξεῖς.

vſ. 9. Συρικτὰ] Συριγκτὰ *D'Orvillius* invenit in optimo Cod.

vſ. 10. Εἴτι πάθης] Quod dedi πάθης, hic σολοικίζει. Recte ceterae editiones πάθοις. Sed praeterea οι in Doricum αι mutan-

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἑξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,

Λευκὸν

dum. Scr. οὐδ' αἴ τι πάθοις. Sic Idyll. V. extr. αἰ μή τυ φλασαιμι. Brunckius.

vſ. 11. Καταθεῖναι] Καταθῆναι hic et v. 12. ſcribitur in Ed. prima Mediol. Initio vſ. dedi cum *Brunckio*, χρήσδεις ὦν, pro χρήσδεις δ' ὦν, vel χρ. γ' ὦν, ut edidit *Winterton*.

vſ. 13. Ἀλλὰ τί] Recte ſcriptum, et ὅ κεν — εἴη. In paucis Codd. legitur, Καὶ τίνα θ. in uno, et in Edd. primis ὃ μὲν — εἴη. An in aliis olim inventum fuit, Καὶ τί γα θ.;

vſ. 14. Θές γ'] Γ' illud, et verſu ſequente, non abſurde expunxit *Reiskius*, omiſſum ab *Aldo*. — *Pierſono* placuit, τὺ δὲ θὲς λιπομάτορα ἀμνόν. Sequente vſ. pro ποκα γ' ἀμνὸν, dedi cum aliis ποκα ἀμνόν.

vſ. 18. Codices nonnulli ἐπόησα. Ex quibusdam carminibus Dorice ſcriptis, ut Anytes II. (probabile eſt non Attice ſolum) ſed et Doricae dialecto adſcribendum uſum verbi ποῶ. In Idyll. X. 38. reponenda eſt editionum lectio ἦ καλάς ἄμμι ποεῦν. Brunckius.

vſ. 18. Ἐποίησα] Recte ſcriptum: ἐπόησα nonnulli dant

Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύταν κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς ὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τῆτον, ἐπεὶ κάλαμός γε διασχισθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμέων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἢν καλέσωμες,
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰῦκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν· ὅυτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος·

Codd. et tres Edd. primae. — Hoc in v. ἐγὼ non debuerat tentari a *Wartono;* nedum in contextum recipi ἔχω.

vſ. 20. Ταύταν] Recepi pro ταύτην ex duobus ſaltem Codd.

vſ. 21. Κἠγὼ] Κἠγὼν hic melius eſſet, quod et recepit *Br.*

vſ. 23. Ἀλγῶ] More *Theocriti* hic etiam ſcribi potuit; ἀλγέω, ut edidit *Br.*

vſ. 24. Κάλαμός γε] Repoſitum pro κάλαμός μοι, ex Cod. Reg. Pariſ. Edd. Mediol. Ald. Rom. κάλαμός γ' ὁ male vulgavit *Reiskius.*

vſ. 25. Ἀμέων] Pro ἁμῶν recepi cum *Br.* quia legitur in Cod. MS. et in Ed. Flor.

vſ. 27. Ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων] Ταῖς ἐρίφοισι κύων ὁ φ. ὑ. numeroſius videtur *Toupio;* mihi quoque. Pro φάλαρος *Pierſono* placebat φίλαγρος. — Huc usque verſus ſunt omnes Theocritei; ſequentibus inſunt illo minus digni.

vſ. 28. Χ' οἱ] Hic et v. ſeq. in primis eſt Edd. et in illa *Wintertoni;* Χοἰ ſcribitur in aliis.

Ibid. Ἐπακούσας] Dederat iam *Winterton.* pro ἐπακούσαι. — vſ. 29. κρίνειν Ed. *Br.* vſ. 31. ἀμοιβαίαν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ προσφιλὲς ᾆσε μέλος,
Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἢν δέ ποκ' ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μυσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κἢν τι Μενάλκας
Τῇδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

vſ. 34. Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰ] Hoc, pro συρικτὰς, a *Caſaubono* probatum, recte *Reisk.* recepit: praebent illud Codd. et duae Edd. primae. — Hoc uno loco lectum Πῆ mutatum fuit in Πᾶ a *Wintertono.*

vſ. 35. Ἀμνίδας] Ἀμνάδας hic praebent Codd. Italici duo, Pariſ. Reg. et duae Edd. primae. Forma rarior hic et alibi potuiſſet reponi.

vſ. 37. Γλυκερὸν φυτὸν] Melius mihi videtur, quam γλυκερὰ φυτά. hoc in duobus eſt Codd. et in Ed. *Br.*

vſ 38. Μουσίσδοι] Ed. *Br.* μουσίσδει.

vſ. 39. Βωκόλιον] Pro βουκόλιον ex Codice fuit ſcriptum. — Ποιμαίνετε, pro πιαίνετε, minus recte legitur in Codd. duobus.

vſ. 40. Τῇδ' ἀγάγοι] Hoc certe vitioſe ſcribitur, corrigendum e Scholiis ἀγάγῃ, cum *Toupio* Praeterea dari poterit ex Ed. Flor. Τῇδ' ἀγ. Τεῖνδ' ex uno Cod. enotatur. Τᾷδ' edidit *Wintertonus*; τεῖνδ' ἀγάγῃ, *Brunckius.*

Ibid. Χαίρων] Genuinum, in χιμαρῶν mutatum volebat *Reiskius*; quod certe ut elegans non debebat commendari.

vſ. 41. Νομοὶ] Νομὴ et νομαὶ ſunt in nonnullis Codd. minus recte.

vſ. 42. Πλήθουσιν] Πλήσουσιν, deterius vulgato, legitur in duobus Codd. πηδῶσιν in Ed. Flor. πλήθοντι, Ed. *Br.*

Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρποι,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

vſ. 43. Ἐπινίσσεται] In duobus Codd. ſcribitur, ἐπινείσσεται. hoc dedit *Br.* Iſta vero, Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· quis credat Theocritea? Ἔνθ' ἁ καλὰ ποσσὶ 'πινίσσεται vulgato melius videbatur *Pierſono.*

Ibid. Αἱ δ' ἂν ἀφέρποι]. Poſitum ex Codd. pro ἀφέρπῃ, ut et v. 47.

vſ. 46. Σμάνεα πληροῦσιν] Utrumque ſervandum eſt: in uno Cod. Σμήνεα legitur; in aliis πλαρεῦντι vel πλαρῶντι. quorum illud recepit *Brunckius.*

Ibid. Καὶ δρύες ὑψίτεραι] Καὶ δρύας ὑψιτέρας legendum putat *Reiskius*: ὑψιτέραις in Ed. ſcribitur Florent. — Sed neque hic verſus videtur *Theocriti*, nec ſane v. 48.

vſ. 49. Ὦ τράγε] Hos etiam quatuor verſus non Menalcae, ſed Daphnidis perſonae tribuendos; verſum autem 53. et ſeptem ſequentes, Menalcae, ſuſpicatur *Reiskius*; quem ſequutus eſt *Brunckius.*

Ibid. Ὦ βάθος ὕ.] Pro ὦ ſcriptum ad mentem *Caſaub. Heinſii* et aliorum: id ipſum ex Codd. enotatum Schol. legit. Sed ſequens ὦ cum *Heinſio* non mutarem.

vſ. 51. Λέγε Μίλων'] Pro Μίλῳ, ex duobus fuit Codd. receptum, quod probant *Reiskius*, et *Touplus*, recepitque *Brunckius.* Sed et haec, Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων', Ὡς — ſatis ſunt abſurda, neque adeo *Theocriti*: ἴθ' ὦ 'πόλε, corrigebant *Grotius* et *Heinſius*; ἴθ' ὦ καλέ, *Sam. Petitus.*

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φεῖδευ τᾶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τῶν τοκάδων μευ,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτέω.

vs. 53. Μή μοι γᾶν] Omnino mutatum nolim. Repositum voluisset *Reiskius*, Μή μοι τὰν Π. esset illud, ipso iudice, τὰ ἐν Πέλοπος βασιλείοις κτήματα.

Ibid. Χρύσεια τάλαντα] Κροίσοιο τάλαντα, ut probabiliter corrigit *Piersonus*, admisit *Brunckius*. Suam hic coniecturam, χρυσεῖ' Ἀταλάντας in contextum inferre ausus est *Reiskius*.

vs. 56. Τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα] Σικελικὰν ex uno alterove Codd. enotatur. Scribi potuit: Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, Σικελικάν τ' ἐς ἅλα· vel, ut *Heinsio* placuit, τὰν Σικελάν τ' ἐς ἅλα. quod habet Ed. *Br.*

vs. 57. Ὕδασι δ' αὐχμὸς] Οὔδασι legitur in duobus Codd. in Edd. primis, et apud *Stobaeum*: meam iuvenis coniecturam, οὔθασι *R.* in contextum intulit: nollem factum. *Br.* recte dedit φοβερὸν, κακὸν ὕδασιν αὐχμός.

vs. 61. Ταῦτα μὲν ὦν] Neque hic versus neque sequentes aliquot mihi videntur Theocritei, forte sunt *Moschi*.

vs. 63. Τᾶν ἐρίφων] Ex duobus Codd. scriptum pro τῶν ἐρίφων. Apud *Stobaeum* legitur: Φείδευ τῶν ἀρνῶν, φείδευ, λύκε, τῶν ἐρίφων μευ.

vs. 64. Μηδ' ἀδίκει μ'] Μηδ' ἀδικῇς μ', apud *Stobaeum* legitur, ex quo positum ὁμαρτέω, pro ὁμαρτῶ.

Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἅδε φύηται·
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὤρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κᾆμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελεῦντα, καλὸν καλὸν ἦμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς·

vs. 68. Οὔτι καμεῖσθ' ὄκκα] In Cod. legitur, οὔτι κάμηθ'· in alio, οὔτι κάμητθ'. — ὄκκ' ἂν in MS. repertum placet *Reiskio*. — Versu 69 Πλήθετε est in Reg. Paris. ut in Ed. Mediol.

vs. 71. Δεύτερος αὖ] Frustra tentat *Reiskius*. Quae sequuntur, Κᾆμ' ἐκ τῶ ἄντρω, quis credat esse *Theocriti*? In his Κἤμ' ἐκ scribi poterit cum *Wintertono*.

vs. 73. Παρελεῦντα] Ex Cod. positum, pro παρελῶντα· Παρελᾶντα, quod alibi legitur, hic in aliis est Codd. — Pro ἦμες scribitur et in Codd ἦμεν· εἶμεν· εἶμες. εἶμεν Ed. *Br.*

vs. 74. Οὐδὲ λόγον ἐ. ἄ. τὸν πικρὸν] Τὸν μικρὸν corrigit *D. Heinsius;* quod adprobat *Toupius;* recepit *Brunckius*. In aliquot Codd. legitur, Οὐ μὰν οὐδὲ λόγων ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ. Sed et haec et illa dedecent *Theocritum*.

vs. 76. Ἁδεῖ' ἁ] Mutari non debet. Ἁδεῖα edidit ex Ald. *Winterton*.

vs. 77. Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος] Versus est in IX, 7. ubi v. 19. παρ' ὕδωρ ῥέον· ut hic v. 78.

'Αδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῆν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα.
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὣς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

'Αδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχεν.
Λάσδεο τᾶς σύριγγος· ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.
Αἱ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὣς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνάλατο, καὶ πλατάγησε

vſ. 78. Αἰθριοκοιτῆν] Poſitum ex Flor. Edit. pro αἰθριοκοιτεῖν. in Cod. MS. legitur αἰθριοκοιτᾶν. —

vſ. 80. 'Α μόσχος] 'Ο μόσχος, ex Aldi Ed. iam revocatum a *Reiskio*, ut genuinum tuetur *Brunckius*.

vſ. 80. Hic et in Idyll. IX. 7. codices multi et Aldina editio ὁ μόσχος, quae vera lectio eſt, a male ſedulis immutata metro proſpicientibus. Sed metrum in tuto eſt, ſiquidem bonus eſt iſte verſus Homericus ex Il. π', 358. Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, ubi videndus Clarkius. Praeter codices Wartonianos, qui hanc lectionem habent, ſic etiam ſcriptum eſt in codice Bibl. Caeſareae, cujus collationem habeo accuratiſſimam. BRUNCKIUS.

vſ. 82. 'Αδύ τι] Qui ſequuntur verſus XII, et primi hoc in carmine XXVII, mihi videntur Theocritei.

vſ. 83. Λείχεν] Ex Cod. ſcriptum, pro λείχειν.

vſ. 84. Λάσδεο τᾶς σύριγγος] Ex duobus Codd. prodiit pro τὰς σύριγγας· atque ita iam correxerat *Scaliger*; vulgatam non abſurde tuetur *Reiskius*; alterum dedit et *Br.*

vſ. 85. Αἱ δέ τι] Ex uno Cod. adnotatum, Αἱ δέ κε λῇς.

v. 87. Πληροῖ] Πλαροῖ ſcribitur in uno certe Codice; male.

vſ. 88. Ὣς μὲν ὁ παῖς] In his tentandis mirum quid evenerit *Scaligero*; cui *Heinſius* ne obloqui quidem auſus eſt.

vſ. 88. 'Ανάλατο] Unius nititur auctoritate Codicis, pro ἀνήλατο repoſitum etiam a *Brunckio*.

Νικήσας· ὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος· ὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κὴκ τύτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

vſ. 89. Ἐπὶ ματέρα] Ἐπὶ ματέρι proſtat in uno Codice MS.

vſ. 91. Ὥτερος· οὕτω] In hoc verſu, necdum emendate ſcripto, γαμεθεῖσ' in formam uſitatam γαμηθεῖσ' ex Cod. et primis Edd. fuit mutatum: pro οὕτω, ſcribitur ὣς in Edd. primis.

vſ. 92. Δάφνις] In quibusdam legitur Codd. πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο. atque ita edidit *Br.*

vſ. 93. Ἄκρηβος] In ἄκραβος mutandum eſt, quod habet Ed. *Br.*

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμπροθεν· ἄλλοθε δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

vſ. 2. Ὠιδᾶς ἄρχιο πρᾶτος] In Iuntina legitur Ed. Ὠιδᾶς ἄρχιο Δάφνι· et, pro ἐφεψάσθω, συναψάσθω· cuius loco ἐφαψάσθω eſt in Edd. Mediol. Ald. et in Codd. quibusdam. Genuinae ſunt lectiones vulgatae. *Virgilii* verſus eſt in Ecl. III, 58. *Incipe, Damoeta; tu deinde ſequere, Menalca.* [In Ed. *Brunckii* legitur; πρᾶτος ἄειδε τὺ Δάφνι· συνεψάσθω δὲ Μ. VALCK. 2.]

vſ. 4. Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο] Vocem uſitato more ſcriptam ἅμα nihil verſui nocere recte monuit *Toupius:* ut verſui ſcilicet conſulerent, ἁμᾶ hic dederant Editores. Fortaſſe tamen ſcripſerat Noſter ὁμᾶ· ut hic ſcribendum ſuſpicabatur *Ier. Hoelzlinus* ad *Apollon. Rhod.* I, 127. Pro ὁμοῦ certe Dorice ſcribebant ὁμᾶ. legitur illud et alibi, et in fragmento *Sophronis* apud *Plutarch.* T. II, p. 386. D. pro ἁμᾶ etiam alibi reſtituendum. — Hoc in verſu pro πλανῷντο legitur in duobus Codd. Flor. πλανεῦντο· alterum vero retinendum eſt. Initio verſus Χ' οἱ alteri Χᾠ praetuli.

vſ. 4. Licet verum ſit ἅμα in metrum non peccare, ἁμᾶ tamen praetuli, quia ſic Dorienſibus ſcribere morem fuiſſe affirmat Gregorius de Dial. Dor. §. LXVI. BRUNCKIUS.

vſ. 6. Ἔμποθεν] Fluxit illud ex veteri pronunciandi more. Scripſerat probabiliter *Theocritus*, Ἐν ποθ' ἐν. qua ratione ſcribendum vidit *Iſ. Voſſius* ex libello *Gregorii* de Dial. qui, o Scho-

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας

liis melioribus, ista nobis recte interpretatur, ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀμοιβαδίς. — Quasdam Editiones hoc in versu perversa lectio occupavit, ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο Μενάλκας· vera sine dubio est, quam Codices dant et Edd. antiquae, ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

vs. 6. Scribendum ἔμπροθεν, ut recte habet Caesareus codex. ἔμπροθεν autem poëticum est pro ἔμπροσθεν, ut ἔκτοθεν pro ἔκτοσθεν, ὄπιθεν pro ὄπισθεν, πρόθεν pro πρόσθεν, quae etiam Doriensibus peculiaria esse affirmat Gregorius §. XXXV. ἔμποθεν, licet id agnoscat idem Grammaticus, qui ἔμπροσθεν significare ait, vox est nihili. ἓν ποθ' ἓν Theocritum hic scribere non potuisse manifestum est. Sic enim verbum usurpasset in duali aut plurali, Βουκολιάσδεσθον ἓν ποθ' ἓν, directa ad ambo pastores compellatione, neque adjecisset ἄλλοθι δ' αὖθις; quod iam fuisset inutile. Plerique codices ἔμπροσθεν, sic jubente sensu, sed reclamante metro. Hoc autem ex veteri et genuina lectione ἔμπροθεν depravatum. Brunckius.

vs. 6. Ἔμπροθεν· ἄλλοθι δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο Μ.] In his *Brunckium* sequutus sum; quia nihil dedit, nisi quod Codicibus nitatur. In aliis est Codd. ἄλλοθι δ' αὖθις ὑποκρίνοιτο. Valck. 2.

vs. 7. Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται,] In carmine VIII, (in quo plures legi versus spurios vere monitum fuit in Epist. ad *Röverum* p. XIII, XIV.) hic versus est 77. Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἀ βῶς. qui hinc sumtum, illic versum posuit, dubium nullum est quin scripserit ut vulgatur. Illud vero mirum, Editorem *Theocriti W.* illinc hic scribi voluisse ὁ μόσχος· quod versum pessumdaret; neque adeo ista vidisse in eodem carmine VIII. recte scripta v. 80. Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόσχος. Inspiciat Clar. *W. Eurip.* Hecub. v. 524. Androm. v. 711. *Ammonium* Grammat. p. 39. et *Schultensium* ad Iobum p. 552. [Quod *Wartono* placuit, ὁ μόσχος est in Ed. *Br.* Valck. 2.]

vs. 9. Ἐντὶ δέ μοι] Ed. *Br.* ἐντὶ δ' ἐμίν. hoc, ubique repositum, in seqq. non memorabitur, nisi legatur in Codd. Valck. 2.

Αἰξ κόμαρον τρωγοῖσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ᾽ ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας·
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ᾽ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζέει, ἐν πυρὶ δ᾽ αὖαι

vſ. 12. Τῶ δὲ θέρευς] Sic recte Wintertonus edidit pro Τοῦ δὲ θέρους. Ut in Codicibus ſcriptis, θέρευς in Edd. eſt vetuſtis.

vſ. 13. Ὅσσον ἐρῶντι] Scholiaſtas ſic legiſſe monſtrant ipſorum adnotata: in editis legitur, λείπει τὸ παῖδες· in Scholiis quae *Salmaſius* invenit in Cod. MS. ὅσσον ἐρῶσι παῖδες λόγων ἀκούειν. Pro ἐρῶντι praebet Ed. Iuntae Florentina, ἐρῶντα. Vere mihi *Toupius* numerum hic dualem reſtituiſſe videtur ἐρῶντε. ut *puer* ſcilicet *et puella* intelligantur ſe invicem *amantes*, qui quidem parentum monita nihil curant. Literis tantum diſtractis ἐρῶν τι edidit Wintertonus, atque ita ſcribendum putabat *van Eldik* in Specim. Crit. p. 18. ἐρῶν τι vereor ut a Graecis veteribus dicatur. Valck. 1. — Ὅσσον ἐρῶντε] Sic cum Toupio ſcripſi pro ἐρῶντι. Pro καὶ ματρὸς ex Cod. Flor. prodiit ἢ ματρός. Valck. 2.

vſ. 15. Ἐνοικέω] Quia inter legendum contrahenda ſic ſcribere ſolet etiam *Theocritus*, pro vulgato ἐνοικῶ, ex duobus Codd. Florentinis ἐνοικέω recepi. Duo Codices, pro κἠγὼ, quod dant κἠγὼν ſuo loco reliqui: κἠγὼν, ſequente voce καλὸν, durius videtur. [κηγὼν habet Ed. *Br.*] — In verſu 18. duo dant Florentini κῶεα κεῖται, pro κεῖνται. hoc an illud probetur nihil refert: mihi tamen ſcripſiſſe videtur κεῖνται. [κεῖται Ed. *Br.*]

vſ. 19. ζέει hic ſcribendum fuiſſe facile concedet, qui naturam Bucolici verſus perſpectam habet: quae de eo Daniel Heinſius Lect. Theocr. C. 1. et in doctiſſima ad Röverum Epiſtola Cl. Valckenaer diſſeruere, ſubſequentes Theocriti editores non mōverunt. *Vox clamantis in deſerto.* Brunckius. — Ζέει] Commode ſic emendavit *Brunckius* vulgatum ζεῖ. Valck. 2.

Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι ὐδ' ὅσον ὤραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν ὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,

vſ. 20. Ἔχω δέ τοι ὐδ' ὅσον ὤραν Χείματος] His et ſequentibus ut ſincere ſcriptis utitur *T. H.* ad *Thomam Mag.* p. 636. Pro ὐδ' ὅσον, *Heinſius* ſcribendum putabat ὐ τόσον p. 349. b. *Caſaubonus* p. 263. a. voces ὐδ' ὅσον interpretatus ὐδ' ὀλίγον, in ſequenti verſu ſcribit, ἧ νωδὸς, adferens Scholion ex Codice Genevenſi: ὐκ ἔχω δὲ ὐδὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ ὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο. Illud ἧ *Caſauboni*, repertum in Ed. Aldi, *Reiskius* probavit. Pro ἢ vel ἧ νωδὸς, litera repetita, *Toupius* ſcribit, ἣν νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος· *equidem non tantam curam habeo hyemis, quantam habet edentulus nucum pulte adpoſita.* Ex his mihi quidem optima *Heinſii* videtur coniectura, ſi modo ἧ in ſequentem verſum recipiatur, pro ὡς uſitato more poſitum: — ἔχω δέ τοι ὐ τόσον ὤραν Χείματος, ἧ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. Valck. 1. — Mihi placent οὐδ' ὅσον et ἧ. Valck. 2.

vſ. 21. ἣν νωδός. Lectionem hanc ſeu potius emendationem Cl. Toupio debeo, ſed ut verum fatear, hujus me jam poenitet. Neſcio an ſic bene exprimatur haec ſententia, οὐδ' ἔχω τόσην ὤραν χείματος, ὅσην νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος. Vera profecto lectio eſt, quam habet Aldina editio ἧ, *quemadmodum*, et οὐδ' ὅσον valet οὐδ' ὀλίγον, ut recte a Caſaubono expoſitum eſt. Brunckius.

vſ. 23. Melius Vindob. Cod. ἔτραφεν. Brunckius. — Hoc, pro ἔτρεφεν, iure placuit *Brunckio*. Valck. 2.

vſ. 26. Σιτήθην] In hoc verbo variant Codices, in quibus legitur σιτάθην· σιτάσθην· σιτεύθην· et σιτήθην· ultimam formam, quam praebent Codex Rom. et Editiones primae Mediol. Ald. Florent. genuinam arbitratus, recepi: recte ſcripta leguntur in Theocriteis τήρησον· μυθήσατο· ποιησεῖς· πατησεῖς· etc. [σιτάθην Ed. *Br.*]

Ibid. Πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι] Quam lectionem in Codice Vaticano invenit, ἐνὶ Καρίαισι, probandam cenſuit *Sanctamandus*: in duobus autem Vaticanis Codicibus adſcriptum ad hunc verſum

Πέντε ταμὼν πέντ' ἐστιν· ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ·
Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης·
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις

Scholion, ἐν τῇ Καρίᾳ νήσῳ· lectionem istam adfirmat. Caria tamen insula dici non debuerat. [Speciosam lectionem ἐνὶ Καρίαισι admisit in suam Ed. *Br.* Valck. 2.]

vs. 29. Παρὼν] Literis tantum transpositis olim corrigebat *Toupius* πρώαν· *nuper;* sed vulgatam vocem ex more *Theocriti* recte tuetur in Append. Notar. in *Theocr.*

vs. 29. ΠΡΩΑΝ, quod ex Toupio hic dedi, ipse damnat in posterioribus curis; at ego mordicus teneo, nec dimittam unquam. Si quid in τήνοισι ΠΑΡΩΝ ἄεισα νομεῦσι venustatis aut elegantiae est, id supra captum meum est. Brunckius. — παρὼν in πρώαν esse mutandum, contendit non immerito *Brunckius;* qui in hunc quoque v. recepit ἐγὼν τήνοισι. Valck. 2.

vs. 32. Ἴρηκες] In uno Florentinorum Codicum legitur Ἴρηξ δ' ἴρηξιν· melior lectio est vulgata. Valck. 1. — Ἴρηκες praestat alteri Ἴρηξ, vel Ἵραξ, quae leguntur etiam in Codd. Valck. 2.

vs. 33. Πλεῖος] πλῆος est in Ed. *Br.* Valck. 2.

vs. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας] *D. Heinsio* vox ἐξαπίνας in ἐργατίναις videbatur commutanda p. 349. b [probante *Piersono*. Valck. 2] Servata voce Theocritea ἐξαπίνας, quam optime tuetur *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* pro ἔαρ libenter cum *Eldikio* legerem ἔδαρ. — οὔτε γὰρ ὕπνος Οὔτ' ἔδαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. Hinc sumta tum videri poterit glossa *Hesychii:* Ἔδαρ, βρῶμα. Forma vocis usitatior, Homerica quippe, Εἶδαρ adhibita a *Matrone* apud *Athen.* IV. p. 134. F. adhibetur et in *Theocriti* Eid. XV, 115. *Callim.* h. Cerer. 91. Dian. 89. ut hoc in loco ἵνα — εἴδαρ ἔδοιεν, legitur in perditi carminis *Callimachei* fragmento, εἴδαρ ἔδων, in Scholiis ad *Theocr.* Eid. IV, 16. ubi priora *Callimachi* verba, (quae *Casaubonum* in Lect. *Theocr.* p. 249. et alios deceperunt) sunt ex h. in Apoll. v. 40. posteriora carminis perditi

Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· ὡς γὰρ ὁρεῦντι
Γαθεῦσαι, τώσδ' ἔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

fragmentum, partim emendatum a *Casaubono*. Valck. 1. — Mihi scripsisse videtur: οὔτ' ὕδωρ ἐργατίναις γλυκερώτερον. Valck. 2.

vs. 35. Οὓς γὰρ ὁρῶσαι Γαθεῦσιν] Sic scripta, quod fatendum est, commodam praebent sententiam. In Scholiis memoratae lectiones ὁρῆτε et ὁρεῦντι reperiuntur et in Codicibus: ὁρῆτε certe legitur in Ed. Flor Iuntae. Quum vero in tribus Codd. Florentinis et in Vaticano legatur ὁρεῦντι· in Paris. ὁρῶντι· verum equidem arbitror, quod legitur in Adnot. in *Eurip.* Hippol. v. 1339, et scripsisse Theocritum: — ὡς γὰρ ὁρεῦντι Γαθεῦσαι, τώσδ' ἔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα· *quos enim Musae placido lumine viderint, illis ne Circes quidem venena nocuerint.* Huius similes quaedam sententiae frustra hic excitarentur. Hoc adhibens *Theocriti B. Martinus* V. L. IV, c. XIX. illud scribit corrupte et ex anonymo auctore citasse *Eustathium:* designat ibi vel locum ab *Heinsio* prolatum L. T. p. 364 vel ista *Eustathii*, quae leguntur in Odyss. K. p. 395, 1. Ὅτι εἰς ἀλογίαν τινὰ ἡ Κίρκη ἀλληγορεῖται, δηλοῖ. φανερῶς καὶ ὁ γράψας, ὅτι ὡς ὁ προσορῶσιν αἱ Μοῦσαι, τούτους ποτῷ δηλήσατο Κίρκη invertit ille sententiam *Theocriti.* — In his autem Τώσδ', id est Τούσδε, sive τούτους, omnino scribendum; non Τὼς cum *W intertono;* vel, ut vulgo scribitur Τὼς δ'. ista ratione peccatur et alibi in Theocriteis.

vs. 35. 36. Οὓς γὰρ ὁρεῦντι Γαθεῦσαι]. Pro vulgatis, οὓς γὰρ ὁρῶσαι Γαθεῦσιν, ponere cum *Br.* non dubitavi, quum ὁρεῦντι legatur in optimis Codd. Valck. 2.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ι.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βϑκαῖε, τί νῦν, ᾧ 'ζυρὲ, πεπόνθης;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·
Οὐθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπη,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἐσσῆ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος ϐκ ἀποτρώγεις;

vſ. 1. Τί νῦν ᾧ 'ζυρὲ πεπόνθης] In Codd. et primis Edd. οἰζ. vel οἴζυρὲ ſcribitur; in uno ſaltem πεπόνθης· quod, pro πεπόνθεις, cum *Br.* recepi.

vſ. 2. Οὔτε τὸν] Ex Edd. antiquis illud recte iam revocavit *Wintertonus*, pro Οὐθ' ἐὸν, quod erat correctoris: οὔτε τὸν optimi dant Codd. et probat *Toupius.* Qui οὐθ' ἐὸν reliquit, δύνη poſuit *Br.*

vſ. 3. Ἀλλ' ὑπολείπῃ] Non deterior eſt optimorum Codd. lectio, ἀπολείπῃ, quam recepit *Br.*

vſ. 4. Τᾶς τὸν ποδα κάκτος] Τᾶς optime poſitum pro ἇς· quod in primis eſt Edd. firmant Codices. *Salmaſ.* in Cod. invenit Palat. ταὶν τὸν ποδ' ἄκακτος ἴτυψε. genuinum eſt κάκτος.

vſ. 5. Δείλαν τὺ καὶ ἐκ μέσω ἄματος] Egregiam hanc lectionem recepit *Theocr.* ex Vaticano Cod. pro vulgatis, Δείλαν τε (γε Cod. Pariſ. et Ed. Mediol.) καὶ ἐν μέσῳ ἄματος. *Reiskio* placuit etiam ἐκ μέσω ἄματος. utrumque dedit *Br.* ſed nollem ἐσσὶ dediſſet pro ἐσσῆ.

vſ. 6. Ὃς νῦν ἀρχόμενος] Vere mihi *Heinſius* emendaſſe videtur, ἀρχομένω, nempe ἄματος· vocem αὔλακος mutatam voluit in ὤλακος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά. — τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδέ γε ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίω κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

vſ. 10. Οὐδαμά νυν] Sic, pro Οὐδαμὰ νῦν, ſcripſerat *H. Steph.* atque ita ſcribendum recte monuit *D. Heinſius*.

vſ 11. Μηδέ γε ξυμβαίη] Pro Μηδὲ ξυμβ. ſcriptum fuit ex Codd. ut elegantius.

Ibid. Χαλεπὸν χορίω] Hoc, a *Caſaubono* repoſitum, pro χορίων, multi Codices confirmarunt.

vſ 13. Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον] Πηλὸν (*vinum*) corrigunt *Jer. Hoelzlinus* et *Jo Uptonus*: vinum Sicilienſibus δηλὸν dictum *Toupius* in *Suid.* ſuſpicatur. *Brunckius* edidit πηλόν ἐγὼν δ' ἔχω.

Ibid. Ἔχω οὐδ' ἅλις ὄξος] Servari poterit, οὐδ' ἅλις ὄξευς corrigebant *Scaliger* et *Hoelzlinus*: ὄξευς, ex uno Vatic. Cod. adnotatum, probat *Toupius*.

vſ. 14. Πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω] Ex Codd. cum *Wartono* ſcribi poterit, πρὸ θυρᾶν μοι. Pro σπόρω, legendum σποδῶ ſuſpicantur *Reiskius* et *Toupius*: hoc etiam recepit *Br.*

vſ. 15. Τις δέ τυ τᾶν παίδων] Sic iſta recte ſcribuntur in Codd. et plerisque Edd. In primis editum, Τίς δέ τοι τᾶν π. a *R.*

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἁ Πολυβώτα,

Ἁ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαι μ' ἄρχῃ τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὡ 'φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαΐον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλευ· ἅδιον οὕτως
Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μωσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι

Παῖδ'·

non debebat revocari: τὰν exhibent Cod. Parif. Edd. Mediol. et Ald.

vf. 16. Ἁ πρᾶν] Idem verfus eft in VI, 41. In Codd. nonnullis hic etiam fcribitur Ἱπποκίωνι· et ποτ' αὔλει, pro ποταύλει. utrumque admiferat *Br.* qui poftea monuit fervandum ποταύλει.

vf. 16. Scr. ποταύλει, ut fupra VI, 41. Probabiliter cenfet Cl. Valckenaer hunc verfum a mala manu hinc in alterum Idyllium (VI. 41.) translatum. Quid enim Polyphemo cum mefforibus? Brunckius.

vf. 18. Χροΐξεται ἁ καλ.] Ex Codd. et prima Ed. receptum fuit pro χροΐζεται ἁ. dederat illud iam *Wintertonus.* Χροϊξεῖται, ab *H. Steph.* probatum, legitur in Schol. Χροϊξεῖθ' ἁ καλαμαία placuit *T. H.* et *Wartono*, neque mihi difplicet. Χροϊξεῖται καλαμαία, *Br.* Ed.

vf. 19. Τυφλὸς] In prima legitur Ed. τυφλὸν δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος· genuinum poterat hoc videri, fi effet in Codd. MSS.

vf. 23. Μουσικὸς] Mutandum non eft; quamvis Μῶσαι dicantur.

Παῖδ·· ὧν γάρ χ' ἅψεῖσθε, θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῖτε·
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.
Ἁ αἶξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον,

vſ. 25. Ἀψεῖσθε] Sic ſcribitur in primis Edd. ut in Cod. Pariſ. pro ἅψησθε. ποιεῖτε poſitum, pro ποεῖτε, ex Codd.

vſ. 26. Βομβύκα] Βαμβύκα ſcribitur in Cod. Pariſ. hic et infra. bis etiam in Argumento.

vſ. 27. Ἐγὼ δὲ μόνος] Ἐγὼ δὲ μόνον μελίχλωρον, legendum putabat *H. Stephanus;* mihi vulgatum praeſtare videtur.

vſ. 29. Πρᾶτα] Pro πρῶτα, ex Cod. recte repoſuit *Br.*

vſ. 29. Doricam formam ſervat Caeſareorum unus, τὰ πρᾶτα. Quod vſ. 31. etiam in vulgatis editionibus legitur ἐπὶ τὶν μεμάνημαι, accuratioris Doriſmi in hoc Idyllio obſervati indicium eſt. Illinc probabile eſt olim ſcriptum fuiſſe vſ. 10. συνίβα τὶν — et vſ. 32. αἴθ' ἐμὶν ἦς — bene etiam vſ. 36. ſcribetur τεῦς, ob hiatum cum initio ſequentis verſus. Brunckius.

vſ. 32. Αἴθε μοι ἦσαν] Omiſſa voce ποκα, ſic verſus legitur in Codd. Rom. Vatic. Pariſ. et in duabus Edd. primis: Αἴθε μοι εἴησαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι. In aliis Codd. legitur vox ποκα, et ἦν vel ἦσαν· in uno, ut in Ed. Flor. ἦς. hoc placet *Toupio* legenti, Αἴθε μοι ἦς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι. Scribi quoque potuit, ſyllaba per caeſuram producta: Αἴθε μοι εἴησαν Κροῖσον ὅσα φαντὶ πεπᾶσθαι.

vſ. 33. Τᾷ Ἀφροδίτᾳ] Scriptum ex Codd. pro τῇ Ἀφροδίτῃ. dederat iam *Winterton.* Pro κ' ἀνεκείμεθα, in primis Edd. et in Cod. Pariſ. τ' ἀνεκ. in quibusdam Codd. legere licet, κατακείμεθα· κ' ἀνακείμεθα· et ἀνακείμεθα.

vſ. 34. Ἢ τύγε] Cum *Toupio* potius ſcribendum: ἢ τύγα μᾶλον. quod recepit *Br.*

Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καίνας ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦς,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη Βῶκος ἀοιδάς·
Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
Εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλιστα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴπῃ, σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.

vſ. 35. Σχῆμα] Servandum putant *Scaliger, Caſaubon. Berglerus.* Σχοῖμι δ' ἐγὼ legitur in duobus certe Codd. ut lectum fuit a Schol. et *Urſino.* Cui στέμμα venerat in mentem, *Toupius* tamen nil mutandum decernit.

vſ. 36. Τεῦς] Pro τεῦ, ex Ed. recepi Florent. probatum etiam a *Br.*

vſ. 37. Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα] In aliquot Codd. et in Ed. Florent. legitur, τρύχνος. hoc edidit *Br.*

Ibid Τὸν μὰν τρόπον] Ex Codd. et Florent. Ed. poſitum, pro τὸν δ' αὖ τρόπον. Pro εἰπεῖν forte ſcripſerat εἰπῆν, ut Ed. *Br.* qui praeterea dedit, τὸν δὲ τρόπον.

vſ. 38 Ποιῶν ἐλελήθη] Ex Codd. et primis Edd. poſui, pro ποιῶν ἐλελήθει.

vſ. 40. Ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας] Omnino ſcribendum videtur cum *T. H.* ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσα.

vſ. 43. Ὀττιμάλιστα] Iunctim, pro ὅττι μάλιστα, dedit *Wintertonus.*

vſ. 45. Εἴπῃ] Ex uno Cod. enotatum, vulgato Εἴποι recte praetulit *Br.*

Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ.
Καὶ λήγειν, εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· ὀ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὸν φακὸν ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, Βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

vſ. 48. Σῖτον ἀλοιῶντας] Quod *Scaligero* iam placuit, in Codicibus repertum, repoſitum fuit, pro ἀλοιῶντες. Ex uno Cod. Vatic. haec lectio verſus prodiit: Σῖτον ἀλοιῶντας φεύγει τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνος. *Reiskius* ἀλοιῶντες ſervandum iudicat. — vſ. 49. ταμόσδε ſcripſi cum *Br.* pro τημόσδε.

vſ. 50. Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας] Interiectum illud δ' abeſt ab Edd. primis: ſic edidit hunc vſ. *Br.* ἄρχεσθ' ἀμῶντας ἅμ' ἐγειρομένῳ κορυδαλλῳ.

vſ. 51. Ἐλινῦσαι] Hic etiam ἐλιννῦσαι ſcribitur in optimis Codd. et recepit illud *Br.*

vſ. 53. Τὸν φακὸν] Pro τὼς φακὸς, repoſui auctoritate Codicum, Edit. Flor. *Stobaei*, et Schol. *Ariſtoph.*

vſ. 57. Βουκαῖε] Doricum Βωκαῖε ſervavit Cod. Pariſ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ια.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ὔτ᾽ ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) ὔτ᾽ ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κῦφον δέ τι τῦτο καὶ ἁδὺ.

vſ. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα] Initium huius Eidyllii, quod *Stobaeus* exhibet in Floril. p. 393, 7. *Bentleius*, Scholiaſten hic ſequutus, admovit his ex Epigr. XLIX *Callimachi*: Αἱ Μῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε. Idem *Bentleius* in Epiſt. ad *Io. Millium* p. 21. ex argumento huius Eid. MS. (quod in antiqua Ed. vulgatum iam proſtabat) hos duo *Niciae* Medici, quem hic adloquitur *Theocritus*, verſus protulit: Ἦν ἄρ᾽ ἀληθὲς τῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἐρῶντες (Ἔρωτες rectius legitur in Cod. Pariſ. quem adhibuit Clariſſ. *D. Ruhnkenius*) Πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τὺς πρὶν ἀμύσυς. Theocritea reſpiciebat iſta ſcribens *Longus* II. p. 37. Ἔρωτος οὐδὲν φάρμακον, ὐ πινόμενον, ὐκ ἐσθιόμενον, ὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλύμενον· ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολὴ, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. *Theocritus* Eid. XIV, 52. χ᾽ ὤ, τι τὸ φάρμακόν ἐντί γ᾽ ἀμαχανέοντες ἔρωτος, Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς, Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ᾽, ἐμὸς ἁλικιώτας.

vſ. 2. Ἐμὶν δοκεῖ] Viro Doctiſſ. hic ſcribendum videbatur ἐμὶν δοκέν· et vulgo certe uſitatius eſt, ἐμοὶ δοκεῖν· ſed alterum eſt *Theocriti*: Eid. XIV, 7. Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω· neque alibi etiam pro δοκεῖν a Noſtro ſcriberetur δοκέν. leguntur quidem et in Theocriteis, βόσκεν· ἀείδεν· γινώσκεν· ſed pro formis in εῖν· εὑρῆν· εἰπῆν· κοσμῆν· etc. — Male etiam nonnemini φάρμακον ſuſpectum fuit ἐπίπαστον. ubi τρία εἴδη φαρμάκων, παστὸν, πλαστὸν, καὶ πιστὸν, enumerantur in Schol. ad *Ariſtoph.* Plut. v. 717, nonnulla notavit *T. H.* *Lucianus* in Timone p. 160. τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῦ χρυσίυ· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον.

Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐντι.
Γινώσκεν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις,

vſ. 4. Εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐντι] Formam ἐντὶ, pro ἐστὶ, oblatam a duobus Codd. Florentinis et Vaticano, recepi. Aliter ac vulgantur, ſic haec diſtinguenda iudicabat *Reiskius*: κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ Γίνετ'· ἐπ' ἀνθρώποις εὑρῆν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι. [Haec dedit *Br.* et formam Doricam ἐντὶ, quam ex Codd. recepi. Valck. 2.] Viro Doctiſſimo [*Tib. Hemſterhuſio* Valck 2.] ἐπ' in ἐν mutandum atque adeo legendum videbatur: κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ Γίνετ' ἐν ἀνθρώποις. mihi vulgata lectio non diſplicet.

vſ. 7. Ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν] Ultimum illud pro ἡμῖν ex Codicibus fuit editum. Quod ad initium huius Eid. traditur in Scholiis de Philoxeno, firmat *Plutarchus* in Sympoſ. T. II. p. 622. C, καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαι φησὶ τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. et in Amatorio p. 762. F. De Philoxeni Cyclope, praeter ceteros indicatos a *Fabricio* B. G. I. p. 687. nonnulla dedit *D. Heinſius* L. Theocr. c. XVII.

vſ. 10. Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις] Si hoc in verſu pro κικίννοις, (vel κικίννοις, ut eſt in Codd.) legeretur σελίνοις, nemo non fateretur illud aptiſſime viciniis congruere, atque eſſe elegantiſſimum: σελίνοις legendum contendit *Heinſius* p. 354. ſuamque coniecturam egregie lectori commendat, etiam loco *Cratini* e Scholiis prolato, quo iunguntur Καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. Vulgatam κικίννοις, ſive, quod praefert, κικίννοις ex more amantium defendit *Palmerius* in Exercit. p. 802. *Hemſterhuſius* in Lucian. I. p. 288. cum adhibuiſſet hunc verſum, Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις; „tueri, inquit, lectionem illam ut poſſis, „blanditur tamen *D. Heinſii* σελίνοις· quae et praecedentibus „aptius conveniunt, et perſonae Cyclopis." Ubi vero commodam *Theocriti* etiam vox (legitur in Eid. XIV, 4.) κικίννοις admittit interpretationem, quam Codices confirmant, plerisque non videbitur loco movenda. In ſitu vocabulorum variant hic Codices: in tribus Florentinis ſcribitur: Ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ

Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ ταὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,

(vel οὐδὲ) ῥόδοις, οὐδὲ κικίννοις· in uno Vatic. οὐ μάλοις, οὐδ' αὖ ῥόδοις, οὐδὲ κικίννοις· in altero Vaticano: οὐδ' αὖ ῥόδῳ. ex quibus si alterutrum, non nisi postremum saltem quodammodo probari debebat a *Wartono:* mihi causae prorsus nihil adparet, cur in his a vulgato vocabulorum ordine recederemus.

vs. 14. Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος] Αὐτεῖ frustra reponendum hic putabat *D. Heinsius:* Αὐτῶ recte tuentur *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 161. et *Toupius*, qui Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος interpretatur *in solo litore*, ex *Virgil.* Georg. IV, 465. Hunc versum et vicinos *Stobaeus* praebet in Florileg. p. 393, 11.

vs. 14. αὐτῶ doricum est pro αὐτοῦ, et est adverbium loci, αὐτόθι, *ibi*. Clar. Toup, qui vertit *in solo littore*, pro genitivo pronominis habet. At eo sensu αὐτᾶς dixisset poëta, quum ἠϊὼν sit generis foeminini. Brunckius.

vs. 16. Ἅ οἱ ἥπατι] Vulgabatur, τό οἱ ἥπατι· alteram lectionem Poëta recepit ex Codd. Florent. et Vaticano, probatam etiam nuper a *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr.* *Venus telum illi in hepate fixerat.* Est et Κύπριος magis Doricum quam Κύπριδος· quod in nonnullis legitur Codd. Δέλφιδος tamen et Δάφνιδος Codd. praebent et Edd. *Theocriti*; Δέλφιος, Πάριος, ut Dorica, in his probabat *Casaubon.* L. T. p. 246. b. In seq. versu primitus probabiliter scriptum fuit καθεσδόμενος. [ut edidit *Br.* Valck. 2.]

vs. 18. Ἄειδε τοιαῦτα] In duobus legitur Codd. τοιαῦτ' ἤειδεν. Valck. 2.

vs. 20. Λευκοτέρα πακτᾶς] Ex his similibusve sua *Philostra-*

Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.

tus effinxit in pictura Cyclopis p. 840. f. ἔστι δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ᾆσμα, ὡς λευκή τε εἴη (ἡ Γαλάτεια) καὶ γαῦρος, καὶ ἡδίων ὄμφακος. Cum Theocriteis, post *H. Stephanum*, *Ovidii* versus contulit *B. Martinus* V. L. II, c. 18. ex Metam. XIII, 789. *Candidior nivei folio. Galatea, ligustri; splendidior vitro; tenero lascivior haedo.* Versum 796. *Mollior et cygni plumis, et lacte coacto*, ex his *Theocriti*, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν [ποτιδῆν Ed. *Br.*] paulisper immutatum, monuit *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 290. In versu quoque 795. *Lucidior glacie, matura dulcior uva*, mutavit Theocritea, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. ad quae propius illud accedit, *splendidior vitro.* vocem φιαρὸς *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 150. et hunc quoque locum in Add. in *Theocr.* T. II. p. 409. Conf. *A. Heringa* Observ. p. 275. *Hemsterhusius* in Aïte, sive Eid. XII, sic versum 4. emendabat: ὅσσον ὄϊς φιαρῆς λασιωτέρη ἀρνός. ubi σφετέρης, quod vulgatur, sensum commodum non admittit.

vs. 22. Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως] Qua vi αὖθ' οὕτως hic ponatur non liquet: *illinc* a *Theocrito* dicitur etiam τουτῶθε vel τουτῶθεν in Eid. IV, 48. Suspicabatur vir ingeniosus *E. H. van Eldik* hic scribendum: Φοιτῇς μὰν τουτῶθ', ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με· *inde venis*, nempe ex mari, δεικτικῶς. certe Polyphemus v. 18. ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα. et v. 63. canit: Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο — οἴκαδ' ἀπενθεῖν. Doctissimo *Ioanni Luzacio* elegans in mentem venit coniectura legenti, Φοιτῇς δ' αὖθ' αὔτως· *huc vero frustra venis*, (ut votum explere non possim) *cum ego dormio; cum vero expergefio, statim aufugis.* [et vs. seq. Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσ' ὄκκα. Vocibus aliquot transpositis sic hos duo versus legendos putat *Wassenbergius*: Φοιτῇς δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὄκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, Οἴχῃ δ' αὖθ' οὕτως, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με. Valck. 2]

vs. 22. αὖθ' οὕτως verba sunt corrupta. αὖθ' esse debet pro αὖτε: de αὖθι enim non cogitandum: nec multos approbatores inveniet Cl. Reiskii interpretatio [pro αὐτὸ οὕτως accipientis, quod alii enunciare soleant αὐτὸ τοῦτο, *illud ipsum, quod aio; prorsus ita, ut affirmo.*] Hic adverbium requiritur significans motum ad locum. Ad veteris scripturae vestigia nihil propius accedit, quam ἐνταυθοῖ, *huc.* Φοιτῇς δ' ἐνταυθοῖ. Brunckius.

Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ

vſ. 25. Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεῦς, κόρα] Ex Codicibus Florentinis et Vaticanis ſic ſcriptus prodiit verſiculus, qui vulgari ſolebat: Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ. Rarius illud Doricum τεοῦς, etiam reſtituendum in Eid. XVIII, 41. ex *Apollonio Dyſcolo* nuper adfirmavit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 25. Veram hujus verſus ſcripturam e codicibus monſtravit Cl. Toupius in curis poſterioribus ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα — Et ſic etiam ſcribendum Idyll. XVIII. 41. πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι. Brunckius.

v. 26. Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ] Probabilis eſt, et a *Gul. Cantero* N. L. V, c. XIII. laudata, *Aurati* coniectura legentis, τεᾷ σὺν ματρὶ, *cum tua matre:* pro ἐμᾷ tamen ἐμαὶ ſe *Canterus* in veteri Codice reperiſſe teſtatur; in uno Florentinorum ἐμοὶ Sanctamandus etiam invenit; ἁμᾷ in Codice Romano Cardin. Ottoboni. Ex margine Flor. Codicis enotatum a *Salvinio* T. I. p. 227. γρ. ἐμᾷ, ἤγουν ὁμοῦ· illic olim ſcriptum fortaſſe fuit ὁμᾷ. Scripſiſſe mihi Poëta videtur: Ἦνθες τεᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον. poſtremum, pro ἡγεμόνευον, praebuit unus Florentinorum Codd. Et *Auratus* et alii viderunt, hinc ſua ſumſiſſe *Virgilium* in Ecl. VIII, 37. *Sepibus in noſtris parvam te roſcida mala (Dux ego veſter eram:) vidi cum matre legentem.*

vſ. 26. Utraque lectio, ἐμοὶ et ἁμᾷ, i. e. ὁμοῦ, tolerabilis. Sed longe praeſtat Io. Aurati emendatio τεᾷ σὺν ματρὶ, *cum matre tua*, cui, quum nihil ſimplicius ſit, merito palmam dat Cl. Valckenaer. Brunckius.

vſ. 31. Ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ] *Virgil.* Eclog. VIII, 34. *tibi eſt odio — Hirſutumque ſupercilium, prolixaque barba.* In *Philoſtrati* pictura Icon. II. p. 840. Polyphemus dicitur μίαν μὲν

Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὧς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ὡὗτος, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,

ὑπερτείνων ὀφρὺν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἑνὸς ὄντος, πλατεῖα δὲ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χείλους. Secundum *Eustath.* in *Hom.* Od. A. p. 22, 3. in his *Hesiodum* sequutus *Theocritus* φησὶν, ὅτι τῷ Κύκλωπι, ἵνα ἔχοντι γλυκὺν ὀφθαλμὸν ᾧ ἱέρα, ὀφρὺς μία ἐξ ἑτέρου ὠτὸς εἰς ἕτερον τέτατο. — In proximis v. 33. Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· legendum non ὕπεστι, vere monuit Clar. *Toupius.* pro Εἷς illic Ἧς [quod in nonnullis legitur Codd. Valck. 2.], scribendum putabat *Koenius* ad Gregor. de Dial. p. 129. cum vero εἷς ubique scribatur apud *Theocritum*, nihil in illa voce novandum arbitror. [Ἧς receptum fuit a *Br.* Valck. 2.] — In fine versus recte scriptum in Edd. Mediol. et Ald. [optimisque Codd. Valck. 2.] πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει· in aliis legitur χείλη. — Post versum hunc 33. inserendum, qui est in Edd. 50, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες, vel ἦμεν· optime, ut equidem arbitror, iudicat *T. H.* in *Luciani* T. I. p. 291. Valck. 1. — Valckenarii de hac Hemsterhusii coniectura iudicio facile assentientur quicunque sciunt, quam crebrae in veteribus libris tales transpositiones a librariis factae occurrant. Brunckius.

vs. 34. Βοτὰ χίλια βόσκω] Haec et sequentia obversabantur *Virgilio* Ecl. II, 21. *Mille meae Siculis errant in montibus agnae; Lac mihi non aestate novum, non frigore defit.* Virgiliana cum Theocriteis accurate comparavit *Iacob. Tollius* in Animadvers. ad *Longinum* p. 351. 352. [In uno Flor. est in h. v. Ἀλλ' οὗτος, in Parisini margine, Ἄλλως· Ἀλλ' οὕτως. Valck. 2.]

vs. 35. Ἀμελγόμενος γάλα] Pro ἀμελγόμενον cum *Reiskio* recepi, ex Edd. Aldina, Flor. aliisque, inprimis cum id ipsum in Codicibus quoque repertum sit Vaticano et Florentino, et in Scholiis legatur. Νέκταρ ἀμέλγονται legitur in *Ionis* Chii versu apud *Athen.* X. p. 447. E. [Ἀμελγόμενος et *Br.* recepit; in cuius Ed. v. 36. est ὀπώρᾳ. Valck. 2.] — In vs. 39. pro ἀμᾶ, ἄμμα scriptum cum *Toupio*, ut supra Eid. IX, 4. ὁμᾶ forsan et hic ponendum; quod olim lectum videtur in Cod. Flor. quem *Salvinius* adhibuit.

Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς ὄτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.

vſ. 40. Ἕνδεκα νέβρως] In pictura Cyclopis *Philoſtratus* p. 840. f. ἐστὶ δ' αὐτῷ, inquit, ποιμενικὸν ᾆσμα, — ὡς νεβρὸς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύει, καὶ ἄρκτους. Ubi a *Luciano* dicitur in ulnis geſtaſſe Polyphemus ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, T. I. p. 291. haec *Theocriti* dedit et *Ovidiana T. H.*

vſ. 41. Πάσας ἀμνοφόρως] *Durum* iudicabat *Caſaubonus cervam* dici νεβρὸν, et *cervae embryonem* ἀμνόν. commode autem iungerentur νεβροί, *capreoli*, et σκύμνοι τέσσαρες ἄρκτων, vel ἄρκτω, *quatuor urſae catuli:* ἄρκτω videri poterit *Ovidius* legiſſe, cuius Cyclops Metam. XIII, 834. *Inveni*, inquit, *geminos*, — *Inter ſe ſimiles*, — *Villoſae catulos in ſummis montibus urſae.* Quia vero laudantur a *Virgilio* Ecl. II, 41. *Capreoli, ſparſis etiam nunc pellibus albo*; ſuſpicatur *Caſaubonus* externum cultum a *Theocrito* capreolorum fuiſſe commendatum; atque adeo hic genuinam eſſe lectionem, quam a ſe in aliquot exemplaribus inventam commemorat Scholiaſta, μαννοφόρως, *torquibus ornatos.* Eamdem lectionem probant *D. Heinſius*, et *S. Bochartus* Hieroz. P. I. L. III. c. 28. p. 698. [recepit *Brunckius.* VALCK. 2.] μαννοφόρως praebent Editiones Iuntae Florentina, et Romana Zach. Calliergi; Codices etiam, quos Sanctamandus adhibuit, Vaticani. Si *macula in pelle lunam imitans* μήνη diceretur, quod ſcribit *Reiskius*, elegans eius coniectura videretur, qua ſcribit μηνοφόρως· ſed ipſa *luna* dicitur μήνη. in fronte equi Homerici, in Il. Ψ. 455. Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνης. VALCK. 1. — Quod Reiskio placuit, nulla nititur auctoritate: corrigit *Eldikius:* μαλλοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτω. VALCK. 2.

vſ. 43. Ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν] Sic, pro ὀρεχθεῖν, ſcriptum in Codicibus Vaticano et Rom. Cardin. Ottoboni. Verbum ὀρεχθεῖν, non omiſſo hoc loco, *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 378. Theocritea: Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον· Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν· *Bentleius* ad *Lu-*

Ἄδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
(Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;)
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,

can. II, 673. expreſſa monuit a *Virgil.* in Ecl. IX, 39. 45. *Huc ades, o Galatea; quis eſt nam ludus in undis? Huc ades: inſani feriant ſine litora fluctus.* ubi viro Magno placebant *incani — fluctus.* — Quae ſequuntur *Theocriti*, Ἄδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς· Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι· imitatur *Virgilius* in his Ecl. I, 80. *Hic tamen hanc mecum poteras requieſcere noctem Fronde ſuper viridi; ſunt nobis mitia poma, Caſtaneae molles, et preſſi copia lactis.*

vſ. 49. Τίς κεν τῶνδε] Sic recte videntur iſta ſcribi: leguntur et in Codd. τίς κὰν τῶνδε· κὰν τᾷδε· ἂν τῶνδε. *Brunckius* edidit, τίς κα τῶνδε. Valck. 2. — Pro κύμαθ' ἕλοιτο, cum in Cod. Vat. legeretur κύμεθ' ἕλοιτο· Sanctamandus non incommode legi poſſe putabat, κῦμ' ἐθέλοιτο. Sed ἑλέσθαι, in talibus cum ubique occurrat, omninó mutandum non eſt; mihi genuinum videtur quod vulgatur, et ſignis parentheſios a viciniis ſeparandum: Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα — προΐητι· (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;) Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι.

vſ. 50. Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐ. δ. λ. ἦμεν.] Verba ponam *Hemſterhuſii* ad *Lucian.* T. I. p. 291. *Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare iubeam poſt verſum tertium et trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat.* [Ob proxime ſequentem, in alium, quam vulgo fit, ſenſum accipiendum, hic ſervandum cenſet *Io. Luzacius.* Valck. 2.] In hunc verſum, pro ἐγὼ et ἦμες, ex Codicibus recepi ἐγὼν et ἦμεν. Praeter Codices ἐγὼν dant et Edd. Mediolan. Ald. Iuntina.

vſ. 52. Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς] Hoc in verſu pro τεῦ, et v. 55, τεῦς praebuit Ed. Florentina; quod et receptum fuit in Eid. II,

Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχοισαν.

126. Cur, pro καὶ τὰν, cum *D. Heinsio* scriberetur, κατὰ ψυχὰν ἀνεχοίμαν· caussae nihil erat; sed eiusdem *Heinsii* optima est correctio legentis in vs. 53. Ναὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, *iuro per unum oculum, quo nihil mihi carius.* Ναὶ, cum in omnibus repertum sit Codd. Florentinis, in hunc versum immittere, pro Καὶ, minime dubitavi. Similiter iurat Cyclops in Eid. VI, 22. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθορῷμι Ἐς τέλος. et Tiresias Eid. XXIV, 73. Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων.

vs. 53. Codices Florentini, qui ναὶ praeferunt, non sunt profecto ii, quos contulit Sanctamandus, qui in collatione V. diserte notavit: καὶ, *non* ναὶ, *omnes.* Quum illud καὶ bonum sensum faciat, Heinsii coniectura supersedere possumus. BRUNCKIUS. Ναὶ eleganter *Heinsius* emendabat: alterum cum legatur in Codd., hic etiam servandum videtur. VALCK. 2.

vs. 54. Ἔτικέν μ' ἁ μ.] Ed. *Br.* ἔτεκέ μ' ἁ μ. VALCK. 2.

vs. 55. Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν] Ἐπὶ τὶν est in Edd. Mediol. Ald. Florent. [et in Cod. Paris. VALCK. 2.] praestat alterum. — In vs. seq. Αἴκα μὴ στόμα λῆς erat Codicis Toletani lectio, *Schotto* memorata, forte genuina.

vs. 56. Schotti lectionem αἴ κα μὴ στόμα λῆς, pro genuina non habuerim. Articulus hic officio suo bene fungitur, et vix abesse potest; τὰν χέρα in praecedenti v. τὸ στόμα hic commendat. BRUNCKIUS. — Lectio Codicis a *Schotto* enotata non displicet. VALCK. 2.

vs. 57. Ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχ.] Hoc ordine praebet ista Codex Vaticanus: Ἢ μάκων' ἀπαλὰν, πλαταγῶνι' ἔχοισαν ἐρυθρά. quem vocum ordinem cum *Wartono* praeferrem vulgato. [Admisit eum *Brunckius;* qui vs. 59. edidit τὶν pro τοὶ, et ἐδυνάσθην. VALCK. 2.] Ceterum ista: ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ, Ἢ μάκων' ἀπαλὰν, spectabat *Virgil.* in his Eclogae II, 45. *Huc ades, o formose puer:* (Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, Cyclops v. 42.) *tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphae calathis: tibi candida Naïs, Pallentes violas et summa papavera carpens, Narcissum, et florem iungit bene olentis anethi.*

Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,

vſ. 60. Νῦν μάν, ὦ κόριον] Ὦ κόριννα in Aldi Ed. aliisque lectum cur tandem revocatum voluiſſet *R.* non exputo. Legitur in Ed. prima Mediol. et in Romano Cod. Cardin. Ottoboni [in duobus Codd. Valck. 2.] Νῦν μὰν ὦ Γαλάτεια, νῦν τόγε νεῖν γε μαθεῦμαι. Pro νῦν αὐτόθι legitur in Iuntina Ed. νῦν αὐτόγε· in Codice Vaticano, νῦν αὖ τό γε νεῖν με μαθεῦμαι. *Reiskio* venit in mentem forte legendum, νῦν αὖ ποτὶ νεῖν γε μαθεῦμαι· et ποτὶ cum μαθεῦμαι iungendum. mihi videtur in vulgatis acquieſcendum.

vſ. 60. Ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε] Genuina videntur. Pro αὐτόθι corrigere tentabat *Eldikius* αὖ ποκα. Valck. 2.

vſ. 62. Ὥς κεν ἴδω] Hoc in optimis Codd. inventum et genuinum eſt: *Moſchus* Eid. III, 125. ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆι μελίσδεις. [Qui nuper dederat ὡς εἴδω (Brunckius) vulgatam poſtea probavit. Valck. 2. — ὥς κεν ἴδω dant duo Benedictinorum codices. Alii Florentini et Romani ὡς εἰδῶ. Prius merito praefert Cl. Valckenaer, cujus etiam vſ. 64. ἀπενθῆν probandum eſt. Brunckius.] Pro κατοικεῖν hoc in vſ. ex Ed. Iunt. κατοικῆν fuit ſcriptum; forte dederat et ἀπενθῆν in vſ. 64. in quem ἐγὼν ex eadem Ed. Flor. ex Mediol. et Cod. Romano fuit receptum. Verſum autem 62. obverſatum *Virgilio* in Ecl. IX. 38. *Huc ades, o Galatea: quis eſt nam ludus in undis?* eo minus dubites, quod Theocritea ſequantur: Ἐξένθοις Γαλάτεια. — Quae paulo poſt leguntur vſ. 65. Ποιμαίνειν (leg. — νεν) δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγεν, (ſic ſcribendum) Καὶ ταρὸν πᾶξαι· expreſſit in Ecl. II, 28. *O tantum libeat mecum tibi ſordida rura, Atque humiles habitare caſas, — Haedorumque gregem viridi compellere hibiſco.*

vſ. 65. Ποιμαίνειν] Ποιμαίνεν dederat, opinor, *Theocr.* et ἀμέλγεν. Valck. 2.

Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσαι.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾶ ποχ᾽ ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ᾽, ἆμαρ ἐπ᾽ ἆμαρ ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἴκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας

vſ. 69. Ὀρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα] Ex tribus Codd. Florentinis oblatum ὀρεῦσα recepi pro ὁρῶσα — Sincera, λεπτὸν ἐόντα, male ſollicitavit R. non ille quidem λεπταλέοντα, quod Graecum non eſt, ſed legendum ſuſpicabatur λεπτυνέοντα. Λεπτύνειν, *tenuare*, iſtorum verborum more mediam producit: λεπτυνεῖν non fuit in uſu. — In vſ. 71. ex Ed. Flor. Σφύσδην alteri formae, quod miror, praetulit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* [recepitque *Brunckius*. in Cod. Flor. eſt φύσδην· σφύζην in Pariſ. Rom. et in Ed. Mediol. VALCK. 2.] — In eodem vſ. ἀνιασθῇ eſt in Edd. Ald. et Iunt. in aliis ἀνιαθῇ, ut in prima Mediol.

vſ. 72. Πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;] Haec in margine libri ſui ſcripſerat Clariſſ. *T. H.* „Leg. πᾷ τοι φρένες ἐκπεπότανται; vulgatum enim cum caſtigata loquendi ratione vix in gratiam redigas. Eadem tamen loquendi formula Eid. II. 19. *Heſychius*, Ἐκπεπότημαι, ἐκπέπληγμαι. Parum abeſt locutio Homerica Od. Σ. v. 326. σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσί. *Quint. Calaber* VII, 261. ποῖ δὴ νῦν σοι ἐΰς νόος ἐκπεπότηται. *Sophocles* Oed. T. 154. Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα. quod Schol. exponit ἐκπέπληγμαι. *Eurip*. Elec. v. 177. vid. *Athen.* VIII. p. 337. F. *Sappho* apud *Stobaeum* p. 52, 58." Ob locum *Euripidis* cenſui vulgata hic ſervanda: *Herodoti* forma loquendi III, c. 155. (ubi vid. not.) mihi ante paene perſuaſerat legendum: πᾷ τᾶς φρενὸς ἐκπεπότασαι; quae forte ſcriptio nonnullis placebit prae vulgata. Saepe cum hoc verſu comparatus *Virgilii* verſus ex Ecl. II, 69. *Ah Corydon, Corydon! quae te dementia cepit?* Quin ad ſequentia Cyclopis: Αἴκ᾽ ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν. — Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον᾽ ἄλλαν· reſpondent iſta Corydonis in Eclogae fine: *Quin tu aliquid ſaltem, potius quorum indiget uſus, Viminibus mollique paras detexere iunco; Invenies alium, ſi te hic faſtidit, Alexin.*

Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νȣν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον᾽ ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ᾽ αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ᾽ ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τις φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μȣσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ᾽, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

vſ. 74. Ταῖς ἄρνεσσι] Pro τοῖς ἀρν. cum in optimis legeretur Codd. Florent. et Vatic. in Ed. etiam Iuntina, alteri videbatur anteponendum: in Eid. XVIII, 41. memorantur γαλαθηναὶ Ἄρνες, γειναμένας οἷος μαστὸν ποθέοισαι. conf. Eid. XII, 4. — Proximis, τάχα κεν, paene praeferrem trium Florentinorum lectionem, τάχα καὶ πολὺ μᾶλλον ἔχοις νȣν. ſed ἔχοις nollem cum ἔχεις mutatum, quod dant Edd. Mediol. Aldina, et Codex Romanus.

vſ. 74. ταῖς ἄρνεσσι ex omnibus fere codicibus recte reponit Cl. Valckenaer, qui iure etiam ἔχοις praefert. Pro νοῦν, νῶν dorice ſcribendum. Sic itaque totus verſus legatur: ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν. Κεν in καὶ mutatum nollim. Brunckius. — Nollem hic νῶν probatum pro νοῦν· quod non eſt Theocriteum. Valck. 2.

vſ. 76. Excudi debuit εὑρησεῖς. Brunckius.

vſ. 77. Κέλονται] Firmatur a Codicibus; in uno legitur male θέλοντι. Valck. 2.

vſ. 78. Κιχλίσδοντι] Pro Κιχλίζοντι Codices ſubminiſtrarunt Sanctamando Florentini, alii etiam *D'Orvillio*, qui *in multis* illud inveniri *membranis* ſcribit in Miſcell. Obſ. III. p. 373. — Pro, ἐπήν κ᾽ αὐταῖς ὑπακοίσω· in aliquot legitur Codd. ἐπεί κ᾽ αὐτὸς ὑπακȣσῶ. [In uno Cod. legitur ἐπεὶ κ᾽ αὐτὸς, in alio ὑπακουσῶ. ἐπεὶ receptum fuit a *Br*. Valck. 2.] Ultimi verſus ſenſus ſatis eſt obſcurus; nec multum iuvat e Scholiis ad ἢ adſcriptum ab *Iſ. Voſſio* εἰ. — Eleganter *Theocriti* Polyphemus ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μȣσίσδων· *cantillando fallebat amorem ſuum*; hoc uſu Ποιμαίνειν alibi non facile reperietur; ſed Βȣκόλοι ſunt ποιμένες· et Βȣκολεῖν τὴν λύπην legitur apud *Suidam* in V. Αἰώρα. Βȣκόλημα τῆς λύπης in loco Scriptoris incerti in Schol. ad *Ariſtoph*. Pacem v. 152. Qua ratione ſoleant οἱ ἐρασταὶ — ἐξαπατᾷν τὴν νόσον, *amorem fallere*, tradit *Lucianus* in Nigrino I. p. 45. Ψυχαγωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως eleganter iunxit *Dion Chryſ*. Or. XXXII. p. 362. A.

ΑΙΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν.
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς. σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ'. ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.

Δοιὼ

ΑΙΤΗΣ] In Ed. Flor. adſcriptum legitur, Ἰακὸν, τῇ κοινῇ Ἰάδι. Formae vocum Ionicae recte fuerunt in hoc carmen ab *Heinſio* revocatae; Doricae ex Codd. et primis Edd. non memorabuntur: dubitaſſe Grammaticos, nota monſtrat in Cod. Reg. Pariſ. Ἰάδι, ἢ Δωρίδι.

vſ. 2. Ἤλυθες;] Sic diſtinguendum cum *Caſaubono* ex Edd. primis.

vſ. 4. Σφετέρης] Φιαρῆς corrigit in exemplari ſuo *Tib. Hemſterhuſius:* vulgatum tuetur *Brunckius.*

vſ. 4. σφετέρης. Sic libri omnes. *Sui agni*, quem peperit et lactat, commodo, ut mihi videtur, ſenſu, ita ut hic locus emendatione viri doctiſſimi reponentis φιαρῆς non indigeat. Sequenti vſ. naſutulus quis mallet forte τριτόκοιο γυναικός. BRUNCKIUS.

vſ. 6. Ἐλαφροτέρη] Sic ſcribitur in plerisque Codd. in Rom. ut in primis Edd. ἐλαφρότερος. mihi prius placet.

Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος, φαίη χ' ὠ'μυκλαΐζων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.
Ἀλλήλες δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω
Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα
Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τῦ χαρίεντος ἀΐτεω
Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τύτων μὲν ὑπέρτεροι ὐρανίωνες
Ἔσσονθ', ὡς ἐθέλυσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνέων,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς ὐκ ἀναφύσω.
Ἢν γάρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,

vſ. 12. Τώδε] Non eſſe mutandum monuit *Toupius*.

vſ. 13. Ὁ μὲν ἦν εἴσπνηλος] Ex primis Edd. ſic ſcriptum fuit pro εἴσπνιλος. *Meurſio* verius videtur εἰσπνήλης. Scribi commode potuit: Φῶθ'· ὁ μὲν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὠ'μυκλαΐζων. ultimum recepi pro Dorico χ' ὠ'μυκλαΐσδων.

vſ. 14. Τὸν δ' ἕτερον] Ex antiquo Cod. videtur *Salmaſ.* ſic ſcriptum hunc v. enotaſſe: Τῶν δ' ἕτερος πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐτας. *T. H.* in libro ſuo emendaverat: Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, Ἀΐτας.

vſ. 15. Ἴσῳ ζυγῷ] In Ed. *Br.* proſtat ἰσοζύγῳ.

Ibid. Ἦ ῥα τότ' ἦσαν] Corrigit *Toupius*, ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες. ut eſſet pro πάλαι ποτ' ἦσαν. In aliquot Codd. πάλιν ſcribitur pro πάλαι· cuius loco μάλα γ' *Eldikius* putabat legendum: mihi placet, quam nuper mecum communicavit *Waſſenbergius*, coniectura: ἦ ῥά ποτ' ἦσαν Χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες.

vſ. 23. Αἰνέων] Editum fuit ex Codd. pro αἰνῶν. — In h. v. pro ὡς, ὅσσ' eſt in Cod. MS.

vſ. 24. Ῥινὸς — ἀραιῆς] *Heinſius* hic ſcribendum putat ἀραίας· id eſt, καταράτου. et, ſi quid id eſt, ἀραιᾶς hic legitur in Codd. ὐναφύσω ſcriptum pro ἀναφυσῶ.

vſ. 25. Ἢν γάρ καί τι] Καί τυ δάκῃς, legitur in duobus minimum Codd. male.

Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὡς περίαλλα
Ξεῖνον ἐτιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
Ὃς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται, μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

vſ. 26. Ἀπῆλθον] Ex Codd. poſui pro ἀπῆνθον· cuius loco quod in primis eſt Edd. ἀπῆνθες *Reiskius* revocavit: hoc in ἀπῆλθες mutavit *Brunckius*.

vſ. 28. Ὄλβιοι οἰκοίητε] Legitur et in Codd. οἰκείητε, et οἰκείοιτε. quod vero vulgatur genuinum eſt.

Ibid. et vſ. 29. Περίαλλα Ξεῖνον ἐτιμήσ.] Veram hic ex Codd. lectionem Poëta recepit, pro vulgata, περὶ ἄλλων Ξείνων τιμήσασθε. atque ita legendum viderunt *Salmaſ.* et partim *D. Heinſ.* edi- ditque ita *Br.*

vſ. 33. Ἑὴν ἐς μητέρ' ἀπῆλθεν] Ex duobus ita Codd. ſcripſi, quorum in altero legitur ἐς, in altero ἀπῆλθον. in Edd. vulgatur ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.

vſ. 35. Ἐπιβωστρεῖ] Ἐπιβωτᾷ, quod in duobus eſt Codd. et in Ed. Florent. quodque hic forte legerat *Euſtath.* [ad Il. β. p. 218, 11.] genuinum videri poterit et aliis, ut viſum fuit *Brunckio*.

vſ. 37. Μὴ φαῦλον] Μὴ φαῦλοι emendavit *Reiskius*, haud abſurde.

ΥΛΑΣ.

Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὸν Ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὔθ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀὼς,
Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,

vſ. 1. Ὡς ἐδοκεῦμες] Sincerum a *Wartono* tentari non debuerat.

vſ. 3. Ἦμες] Ut in hac voce ubique variant, hic etiam ἦμεν et εἶμες in Codd. proſtant: ἦμεν edidit *Br.*

vſ. 4. Ἐσορῶμες] Suo more hic ἐσορεῦμες ſcripſiſſe videtur *Theocr.*

vſ. 8. Καί μιν] Legitur et in Codd. Καί νιν· quod recepit *Br.*

vſ. 11. Οὔθ' ὅκα ἁ] Repoſui ex Codd. pro vulgatis: Οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς. in quibus, quod *Heinſ.* e coniectura dabat, ἐκ Διὸς, in Codice repertum, mihi quoque placet.

vſ. 12. Οὔθ' ὁπόκ' ὀρτ.] Hoc etiam ex Codd. recepit Poëta, pro Οὐδ' ὁπότ' ὀρτ.

Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονάμενος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι,
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργὼ,
Ἅτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ

vſ. 13. Πετεύρῳ] Recte ſcriptam vocem in πεταύρῳ mutatam volebat *Heinſius*. abſurda lectio *D'Orvillio* tribui non debebat ab Editore *Oxon*.

vſ. 14. Ὡς αὐτῷ] Qui ſupra non ſuo loco haerent, verſus 8. et 9., huic praefixi in ſua ſede viderentur poſiti: Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα, Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο, Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονάμενος εἴη.

vſ. 15. Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων] Sincerum eſſe nondum perſuadet *Toupius*: εὖ ἥκων placuit *D. Heinſio*; εὖ εἴκων *Iſ. Voſſio*. ἐξέλκων *Schotto* praebuit Codex MS. εὖ εἴκων receperat in ſuam Ed. *Br.* poſtea dubitaſſe videtur.

vſ. 15. Vulgatam lectionem αὐτῷ (i. e. σὺν αὐτῷ) εὖ ἕλκων, qui prius damnaverat, pro genuina agnoſcit, et exemplis confirmatam illuſtrat Cl. Toup. in curis poſter. BRUNCKIUS.

vſ. 16. Ἀλλ' ὅκα τὸ] Sic edere auſus ſum cum *Br.* pro ἀλλ' ὅτε τὸ — ſed Ἰήσων in Ἰάσων non mutarem.

vſ. 19. Ἵκετο χὡ] In Cod. Palat. *Salmaſ.* ſic verſum ſcriptum invenit: Ἵκετο καὶ ταλαεργὸς ἀνὴρ εἰς ἀφνειὸν Ἰωλκόν. ἐς ibi poſito, modulus recte ſe haberet: ταλαεργὸς ἀνὴρ in alio etiam Cod. legitur: vulgata tamen lectio verſus eſt, me iudice, vera.

vſ. 21. Εὔεδρον ἐς Ἀργὼ] Codex MS. εὔανδρον offert: εὔεδρος eſt εὔζυγος. εὔεδρον recte legit et in ſuis Codd. *Euſtathius*.

vſ. 24. Μέγα λαῖτμα] Iure tuetur *Toupius*; vox prorſus in-

Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένω εἴαρος ἤδη·
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος
Ἡρώων, κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότω τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ᾽ ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ᾽ ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντα
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ᾽ ἐτάμοντο κύπειρον.
Κῶχεθ᾽ Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ᾽ Ἡρακλῆϊ, καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)

audita μεγάλαιχμος hunc in verſum intrudi non debuerat a *Reiskio*.

vſ. 26. Τετραμμένω] Pro τετραμμένου ſcripſi cum *Br*.

vſ. 29. Νότῳ τ. ἆ. ἀέντι] Miror in nullo Codice lectum, νότω τρίτοι ἆμαρ ἀέντος. vulgata lectio vera eſt, et ex more *Theocriti*.

vſ. 30. Εἴσω δ᾽ ὅρμον] Scribi quoque potuerat Εἴσω δ᾽ ὅρμω ἔθεντο Π. Sed ſcripſit Poëta prout vulgatur.

vſ. 31. Αὔλακας εὐρύνοντι] Apte dari etiam potuiſſet, ut *Heinſius* legendum putabat, εὐθύνοντι. Sed nihil eſt cur alterum repudiemus: ὤλακας hic etiam edidit *Br*.

Ibid. Βόες τρίβοντες ἄροτρον] Ἀρότρῳ corrigendum ſuſpicabatur *Hemſterhuſius*: ἄροτρα legitur in Ed. Florent.

vſ. 32. Κατὰ ζυγὰ] *Audacter* ait *Wartonus* ſe corrigere καταζυγα δαῖτα· vocem non Graecam nemo probabit.

vſ. 34. Ἔκειτο, μέγα] Haec ab *H. Steph*. probata ſcriptio mihi quoque vera videtur: quod in primis legitur Edd. et Codd. aliquot, Λειμὼν — μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ· revocatum fuit a *Reiskio*.

vſ. 35. Βαθύν τ᾽ ἐτάμοντο] Τ᾽, a *Stephano* poſitum, pro δ᾽, cum aliis recepi. Pro βαθὺν, in uno Cod. ſcriptum βαθύ· pro Ἔνθεν, in uno Ἔνθα δὲ, ſive Ἔνθαδε.

vſ. 38. Οἳ μίαν ἄμφω] Paene neceſſariam arbitror emenda-

Χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκη,
Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

tionem *Hemsterhusii*, in libro suo corrigentis: Οἱ μίαν ἀμφὶ ἑταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν, sive τράπεσδαν. quod ultimum dedit *Br*, qui, alibi mutatum, recte reliquit vs. 39. ἐνόησεν.

vs. 40. Ἡμένῳ ἐν χώρῳ] Legitur etiam in Codd. ut in Edd. primis, Εἱμένῳ ἐν χόρτῳ. in Ed. Flor. Εἱμένῳ ἐν χώρῳ· quorum prius revocavit *Reiskius*. Νηνέμῳ ἐν χώρῳ corrigebat *Musgravius:* mihi vulgata lectio sincera videtur.

Ibid. Θρύα πολλὰ πεφύκη] Positum pro, θρύα πολλὰ πεφύκει. θρύα praebuerunt Ed. Flor. et Cod. MS. probarunt *Toup*. et *Brunck*. qui dedit, θρύα πόλλ' ἐπεφύκει. — δρία *Reiskius* ediderat.

vs. 40. χόρτῳ et θρύα habent duo Caesarei codices: in aliis non extat hoc Idyll. Licet in plerisque codicibus scriptum sit χόρτῳ, quae est etiam veterum editionum lectio, a Reiskio, quem sequutus sum, recepta, vulgatum in recentioribus editionibus χώρῳ praeferendum censeo, quod quanto praestet, Homeri et aliorum poëtarum exemplis demonstrat Cl. Warton. In seq. Idyll. v. 14. ubi sensus χόρτῳ admittit, et reponebat Heinsius, codices omnes χώρῳ habent: et haec est utrobique sincera lectio, Brunckius.

vs 41. Χλοερόν τ' α.] Χλωρὸν in nonnullis est Codd. alterum hic praestat,

vs. 42. Εἰλιτενὴς] Sincerum est: *T. H.* suspicabatur, εἰλιγενὴς lectum ab Etymologo.

vs. 43. Ἀρτίζοντο] Scriberem et hic ἀρτίσδοντο.

vs. 44. Ἀγροιώταις] Recte scribitur: in Codice et in Ed. Mediol. legitur ἀγροιῶται.

vs. 45. Εὐνίκα] Verum est nomen; absurdum Εὐκνίκα, quod hic edidit *Reiskius*.

vs. 46. Ποτῷ] Sive ποτῶ, suspectum est; neque tamen placet *Piersoni* ῥόῳ. — κῶρος cum *Br*. posui, pro κοῦρος.

Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν·
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὄκα πυρσὸς ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐν πόντῳ· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέραις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ
Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὰ χείρ·
Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόρρω.
Ὡς δ' ὁπόκ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λῖς ἐσακούσας

vſ. 48. Ἀμφεδόνησεν] Unius auctoritate Codicis recepi, pro ἀμφεκάλυψεν· cuius loco legebatur in alio Cod. ἐξεφόβησε.

vſ. 50. Ὄκα πυρσὸς — ἀστὴρ] Ut rarius, ex Codd. et ex Ed. Flor. pro πυῤῥὸς, πυρσὸς a me fuit receptum; pro ὅτε, ὄκα· ἀπ' οὐρανῶ iam edidit *Wintertonus*, pro οὐρανοῦ· ὠρανῶ dedit *Brunck.*

vſ. 51. Ἐν πόντῳ] Ex Codd. repoſitum fuit, pro Ἐς πόντον.

Ibid. Ἑταῖρος] In duobus minimum Codd. ſcribitur ἑταίροις. Scribi potuit olim: ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταίροις· ut edidit *Br.*

vſ. 52. Πλευστικὸς οὖρος] Πλευστικὸν οὖρος in uno legitur Cod. et in Ed. Mediol. in uno etiam Cod. πνευστικὸς οὖρος. — hoc in v. ποιεῖσθ' in ποεῖσθ', ut et alibi, mutavit *Br.* qui v. ſeq. recte dedit κῶρον.

vſ. 54. Παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν] Vitioſum παρεψυχῶντ' ex Ald. Ed. aliisque *Reiskius* recepit: παρέψηχον probaſſe videtur *Erneſtius.* mihi vulgata lectio non diſplicet.

vſ. 56. Εὐκαμπέα τόξα] Τόξον hic probare non debebant *Iſ. Voſſius* et *Wartonus.*

vſ. 59. Ὑπάκουσεν] Ed. *Br.* ὑπάκοισεν· et v. 61. ἐσακοίσας.

vſ. 61. Ὡς δ' ὁπόκ'] In uno Cod. ſervatum, recipi debuit pro ὁπότ'; ſine Codicis auctoritate receperat *Wintertonus.*

Νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἄγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ·
Πεσδᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

vſ. 62. Ὠμοφάγος λῖς] Ὠμοφαγήσας ex Codice fuit enotatum: vulgata recte ſe habent.

vſ. 63. Ἑτοιμοτάταν] Sic iam dedit *Winterton.* pro forma vulgari.

vſ. 64. Ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις] Servandum nunc arbitror; olim ſuſpicatus legendum, ἐν ἀτρύτοισι Κιανοῖς.

vſ. 68. Ναῦς μένεν] Sic legitur in Codd. vitioſum μὲν ex Edd. primis non debuerat a *Reiskio* revocari. Excogitatum a *Wartono*, Ναῦς ἔμεν' edidit *Br.*

Ibid. et vſ. 69. Τῶν παρεόντων Ἱστία] Haec diſtinxi ad mentem *Toupii* in Append. qui ante fuerat ſuſpicatus, mendoſam eſſe v. 68; in v. autem 69. ſcribendum, Οὖρον δ' ἠΐθεοι μ. ἐξεκάθαιρον. *Reiskius* legebat, Ἰκρία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἔστ' ἐκάθαιρον. *Eldikius*, Ἱστία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἔστε καθεῖλον.

vſ. 71. Χαλεπὰ γ. ἔ. θεὸς] Hoc ex duobus Codd. Italicis, Pariſino, et primis Edd. revocavi, pro χαλεπός.

vſ. 75. Πεσδᾷ] Cum *Br.* recipere non dubitavi, quia fuit in Cod. veteri repertum; in aliis legitur πεζᾷ, pro πεζός.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Εἰδύλλιον ιδʹ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἀλλὰ τὺ αὐτὸν,
Αἰσχίνα.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡς χρόνιος.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἂν, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι.

vſ. 1. Χαίρην] Χαίρειν potius ſcribendum arbitror.

Ibid. Τὺ αὐτὸν] Repoſuit e coniectura *Reiskius*, pro τοὶ αὐτῷ. Codices hic dant τὺ αὐτὰ, τὺ αὐτὸ, et τὺ αὐτός. Alia proſtat *Reiskii* coniectura, qua legit, ἄλλα τοιαῦτα Αἰσχίνα. haec etiam fautores inveniet.

vſ. 4. Πολὺς οὗτος ἂν] Pro ἄρ', ex Codd. etiam a *D'Orvillio* adhibitis, hic ἂν fuit repoſitum. vox, a *R.* hic excogitata, ἀναυγαλέοι, Graeca non eſt. vulgato αὐαλέοι praelatum nuper fuit αὐσταλέοι. — κίκιννοι ex Cod. ſic ſcriptum prodiit, cuius loco erat κικῖνοι.

Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις ὦ 'γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα
Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεὶς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὺ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὸν, τί τὸ καινόν;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς

vſ. 5. Πυθαγορίκτας] Ex Ald. Ed. veram formam revocavit *Reiskius*, quam, pro Πυθαγοριστὰς, praeter Edd. primas, Codices etiam dant optimi, et in his Pariſinus.

vſ. 6. Ἦμεν] Etiam repertum in Codd. hic melius videbatur vulgato ἦμες.

vſ. 10. Ἄσυχος, ὀξὺς] In nonnullis eſt Codd. ἄσυχα ὀξύς. quod recepit *Br.* emendavit *Heinſius*, ἔξοχα ὀξύς. corrigere tentabat *Eldikius*; ἁλίκος ὄξος Πᾶν τελέθων κατὰ καιρόν. *ſi res ita ferat, totus quantus acetum es.* alieniſſima *R.* comminiſcitur.

vſ. 11. Ὅμως δ' εἰπὸν] Recte ſe habet: εἶπεν eſt in Edd. Ald. Flor. hinc εἰπὲν fecit *R.* quod et edidit, pro εἰπεῖν, ut putabat, poſitum.

vſ. 12. Ὁ Θεσσαλὸς] Abeſt articulus a primis Edd. Med. Ald. Flor.

vſ. 14. Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν] In nonnullis legitur Codd. Ἐν χώρᾳ. Ἐν χόρτῳ corrigit *D. Heinſius:* vulgatum recte tuentur *Palmerius*, *Reiskius*, *Toupius* et *Musgravius*.

vſ. 15. Θηλάζοντα] Scripſiſſe ſuo more Poëta videtur Θηλάσδοντά τε χοῖρον. et ſic edidit *Br.*

Ibid. Βίβλινον] Scripſi, pro Βύβλινον, cum *L. Holſtenio* et *Brunckio*.

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν, ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἧς πότος ἀδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,
Ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὥτινος εἰπῆν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρέοντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νῶν;
Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν,
Χ' ἥφθα; εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις;
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,

vſ. 16. Τετόρων ἐτέων σχεδὸν,] Iſta ſic iungenda videbantur cum *Pierſono*.

vſ. 17. Βολβός τις κοχλίας] Κοχλίας τ' ab *Heinſio* emendatur: κολχίας ut in Codd. et in primis eſt Edd. lectum videtur a Schol. Ab his abeſt vocula hic minus apta τις. qua omiſſa *R*. edidit vitioſe, Βολβὸς κοχλίας ἐξηρέθη. Mihi placet lectio ab *Heraldo* ad *Martial.* propoſita, Βολβὸς καὶ κοχλίας ἐξηρέθη. Ab his diverſa *Brunckius* edidit: βόλβοι τε κοχλίαι τ' ἐξήρεθεν.

Ibid. Ἧς πότος ἀδὺς] Recte ſcribitur. In Codd. Rom. Pariſ. et duabus primis Edd. male, οὗ πότος ἀδύς.

vſ. 19. Εἰπῆν], Pro εἰπεῖν recte poſuit *Br*.

vſ. 21. Τίν' ἔχεν μ' ἐδόκεις νῶν;] Sic ex Codd. edidi, pro τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν. Codicum lectionem adprobat *Wartonus*: quamvis in uno Cod. repertum, νῶν cum *Br*. recipere recuſarem.

vſ. 22. Ἔπαιξέ τις,] Iſta ſic ſaltem videntur a ſeqq. ſeparanda; pertinent enim ultima ad iſta λύκον εἶδες. Priora verba ſunt Aeſchinis ad Thyonichum. *Pierſonus*, una litera mutata, legebat: λύκον εἶδες, ἔπαιξα, τις ὡς σοφὸς εἶπεν.

vſ. 23. Χ' ἥφθα] Sic edidit *Winterton*, ſequutus *Stephanum*: ſi ſenſus requireret ἐφλέχθη, cum *Aurato* ſaltem ſcribi deberet Χ' ἥφθη, vel χἄφθη cum *Brunckio*. Vitioſiſſimum Κῆρα, quod eſt in Ald. Ed. recepit *R*. ſcribens Κῆρα εὐμαρέως. In Codd. et in Edd. Med. Florent. leguntur iſta: κῆφατ' εὐμ. Χῆφατευ εὐμαρ. κῆφατ' ἔτ' εὐμ. et κῆφα εὐμ. In his lectionibus vera latet. Scribendum puto: Κῆφατο, (εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις) Ἐντὶ Λύκος, etc. ut haec tandem dixerit Cyniſca.

Εὐμάκης, ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
Τούτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χ' ἁμῖν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἄσυχον οὕτως.
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενείων.
Ἤδη δ' ὦν πόσιός τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,
Χὼ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα

vſ. 25. Εὐμάκης, ἁπαλὸς] His χ' interiectum auctoritate Codicum et Flor. eieci, quod et tollendum *Toupius* iudicabat: — hoc in v. ἦμεν etiam praetuli vulgato ἦμες.

vſ. 27. Ποχ' ἄσυχον οὕτως] Pro ποθ' ἥσυχα, prodiit ex Codd. a *Wartono* probatum, a *Brunckio* receptum; qui praeterea ſcripſit, ut alibi paſſim, οὑτῶς. a vicinis ſeparatum, αὔτως ſcribendum videbatur *Heinſio*.

vſ. 29. Ὦν] Pro οὖν recte dedit *Brunck*.

vſ. 30. Ἀπ' ἀρχᾶς] Ex Codice poſitum pro ἀρχῆς.

vſ. 31. Θεσσαλικόν τι μέλισμα] Tuetur *Palmerius* adverſus *Heinſium*, cui σόφισμα legendum videbatur. μέλιγμα ſcribendum recte cenſuit *Brunckius*.

vſ. 32. Παρὰ ματρὶ] Prodiit ex duobus Codd. pro περὶ μ. a *Br.* etiam receptum.

Ibid. Κόλπω ἐπιθυμήσασα] Genuinum eſt: κόλπων in nonnullis Codicibus legitur; et in Ed. Flor. vitioſe ἐπιθυμήνασα· cuius loco ſcribebat *Iſ. Voſſius* ἐπιθρηνήσασα.

vſ. 34. Ἴσης τὺ] Omnino mutandum non eſt cum *Iſ. Voſſio* in ἴσησθα, inuſitatum.

vſ. 35. 36. Ἀνειρύσασα δὲ πέπλως Ἔξω ἀπώχετο] Haec, mirum in modum a *R.* depravata, optime tractarunt *Io. Meurſ.* et *Toup.*

vſ. 37. Ἄλλος τοι] In uno Cod. legitur, Ἄλλος τις γλυκίων. *Br.* Ed. τὶν γλυκίων.

Θάλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάστακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν·
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον·
Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Οἶ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·

vſ. 38. Μᾶλα ῥέοντι] Hoc etiam male tentavit *R.* Μᾶλα merito *Toupius* tuetur. μάχλα placuit *S. Musgravio*.

vſ. 39. Χελιδὼν] In uno alterove Cod. male legitur ὑπωροφίοισιν ἀηδών.

vſ. 40. Πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρεν] Sic iſta diſtinguenda *Toupius* oſtendit; ut edidit *Wintertonus*. Ἀγείρεν pro ἀγείρειν, prodiit ex Cod. MS. ἀχείρην Ed. *Br.*

vſ. 41. Ὠκυτέρα] Non deterius eſt Ὠκύτερον, ex uno ſaltem Cod. enotatum.

vſ. 42. Ἀμφιθύρω] Edidit *Winterton.* pro forma vulgari.

vſ. 43. Ἔβα καὶ ταῦρος] In quibusdam Codd. legitur ἔβα κεν ταῦρος. ſcribendum putabat *Reiskius* κα. quod quo ſenſu cepit eſt inuſitatum.

vſ 44. Δέκ' ἄλλαι] Καὶ ἄλλαι cur legi voluerit *Iſ. Voſſius* mihi minus liquet. Ad haec declaranda Codices nil iuvant. Pro δύο μᾶνες, legitur in uno, δέκα μᾶνες. μῆνας legendum putabat *Reiskius*.

vſ. 45. Ἐνδέκατος] Ἐνδεκάτα, quamvis vera lectio videatur, recipi tamen e coniectura non debebat, niſi monito Lectore.

vſ. 46. Οὐδὲ Θρακιστὶ] Scholiaſten legiſſe, οὐδὲ Καριστὶ κέκαρμαι· atque iſtam lectionem egregiam eſſe *Toupius* iudicabat. Vocem fingens non Graecam ἀλγάων, pro ἀλλήλων, repoſitam volebat *R.* hac ſervata, *W.* pro οὐδὲ, vel οὐδ' εἰ, ut eſt in Codd. quibusdam, legebat, vel κ' οὐ δὴ Θρ. quod habet Ed. *Br.*

vſ. 47. Οἶ δὲ Λύκος] Pro Ἁ δὲ Λύκῳ, cum in Flor. Ed. Οἶδε Λύκος legeretur, egregiam lectionem *Toupius* hinc reſtituit, Οἶ δὲ Λύκος νῦν πάντα· quam cum *Br.* recipere non dubitavi.

Ἄμμες δ' ὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ὔτ' ἀριθματοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι.
Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
Χὤ,τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος.
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.
Πλευσεῦμαι κἠγὼν διαπόντιος· ὔτε κάκιστος,

vſ. 48. Οὔτ' ἀριθματοὶ] Ex Codd. forma Dorica rediit, pro vulg.

vſ. 49. Ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ] Dediſſe mihi Poëta videtur, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρῃ. quod miror, nuper prodiit ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

vſ. 50. Κεὶ μὲν ἀποστέρξαιμι,] *Heinſius* ſcribendum contendit Κεἴ μιν ἀποστ. ut et Scholiaſten legiſſe putabat *Salmaſius*. *Toupius* pro Κεὶ μὲν, ſcribi mavult Καὶ μὶν ἀπο. Neutrum neceſſarium arbitror; vitioſum, Κεὶ μὲν ἀποστέρξαι με, *R.* ex Ald. Ed. revocavit.

vſ. 51. Νῦν δέ ποθ', ὡς] Suas iterum coniecturas *R.* in hunc verſum invexit, quem ſic edidit: Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας. eadem nobis edidit, quod factum nollem, *Br.* Modeſtius ποθ', ὡς, in ποχ', ὡς, cum *VV intertono* mutari, et γεύμεθα relinqui potuerat intactum. forte dederat, Θυώνιχ', ἐγεύμεθα π.

vſ. 52. Τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχ.] Scripſerat ſuo more probabiliter, τὸ φάρμακόν ἐντὶ γ' ἀμαχανέοντος ἔρωτος. quae dedit nuper *Br.* absque γ' interiecto.

vſ. 53. Τᾶς Ἐπιχάλκω] Ex Codd. poſitum pro Ἐπιχάλκου.

vſ. 54. Ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας] Hoc ex Codd. recepi pro ἡλικιώτας· quod ex uno etiam Cod. adnotatum erat a *Sanctamando*, ex Pariſino a *Ruhnkenio*, ἐπανῆνθ', ex alio ἐπανῆλθέ μοι, ſuo loco relinquo.

vſ. 55. Πλευσοῦμαι κἠγὼν] Hoc ex Codd. poſitum pro κἠγώ· forte etiam ſcribi more *Theocriti* poterit Πλευσεῦμαι. πλευσεῦμαι ex Cod. fuit adnotatum: tuas aures Πλευσοῦμαι, a *Brunckio* quoque receptum, gratius accidit; πλευσεῦμαι probavit *Pierſon*.

Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρῆν κατὰ νῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ᾽ οὕτως ἄρα τοὶ δοκεῖ, ὥστ᾽ ἀποδαμεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ᾽ ἀνὴρ ποῖός τις;

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ᾽ ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων·

vſ. 56. Ὁ στρατιώτας] In *Stobaeo* ſuo *Grotius* edidit ὡς στρατιώτας· atquè hoc *Reiskius* etiam videtur excogitaſſe. *Koehleri* proſtat elègans coniectura legentis, ἐν στρατιώταις.

vſ. 56. Elegans eſt Koehleri conjectura ſcribentis, ὁμαλὸς δέ τις ἐν στρατιώταις, quam tamen invitis ſcriptis libris recipere nolui. Brunckius.

vſ. 57. Χωρῆν] Ex Codice fuit poſitum pro χωρεῖν. qui hoc recepit, recte *Br.* hic νοῦν intactum reliquit, alibi et hoc ipſo carmine in νῶν mutatum.

vſ. 58. Ἀποδαμεῖν] Ex Codd. receptum pro ἀποδημεῖν. forſan dederat et ἀποδαμῆν.

vſ. 59. Ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος] In Codd. quibusdam et in Ed. Iuntina, diverſis iſta tribuuntur; Aeſchini, Ἐλευθέρῳ οἷος; Thyonicho, Ἄριστος.

vſ. 60. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος] Ὥς τις ἄρ. corrigebat *Salmaſ.* δῖος ἄριστος legitur in *Stobaei* Florileg. ubi hic verſus cum ſeqq. proſtat. Duas dat ſuſpiciones ſuas *R.* quarum prima ſatis probabilis; periiſſe nobis partem verſus Theocritei, atque ad hiatum implendum haec ex v. praeced. repetita. Alia coniicit *W*.

vſ. 61. Φιλόμωσος] Cur, quaeſo, mutatum fuit in φιλόμουσος;

vſ. 63. Αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων] Legendum ſuſpicor, αἰτευμένῳ (*petenti*) οὐκ ἀνανεύων· Οἷα χρὴ βασιλῆ᾽· in quibus Οἷον legi-

Οἷα χρὴ βασιλῆ'. αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Αἶ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῆν τι δεῖ ἇς γόνυ χλωρόν.

tur apud *Stobaeum.* Proftat et fufpicio *Wartoni*, quem fequutus *Br.* edidit, Βασιλέα. αἰτῆν. qui feq. v. dedit, αἴ τοι — ἀρέσκει.

vf. 66 Λῶπος ἄκρον] Omnino fcribendum erat, non Λῶπον· hoc in plerisque Edd. illud legitur in Florent. Rom. et nupera Argentor.

Ibid. Ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ β.] Pro ἐπ' ἀμφοτέρων, fic edidi ex Codd. etiam Parifino, et primis Edd. in his vitiofe βεβακὼν fcribitur pro βεβακώς.

vf 67. Μένειν] Ex Codd. etiam μένην adnotatur: fcribendum μένειν θρασὺν ἀ.

vf 68. Αἶ τάχος] Vitiofum eft Ὦ Ed. Ald. αἶ genuinum; ut alibi legitur. — Κροτάφων rectius, quam κροτάφω, in Codd. etiam repertum.

vf. 69. Ἕρπει] Ἕρποι fcribi poffet ex Codd. Scholiis, et *Euftathio.*

vf. 70. Ποιῆν τι δεῖ ἇς] Pro Ποιεῖν τι δεῖ οἷς, fua *Theocritus* recepit ex duobus faltem Codd. ἇς, pro ἕως pofitum, iure hic *Toupius* adprobavit; recepitque *Brunckius.*

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ,
[ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

vſ. 1. Γοργοῖ] Scriptum ex Codd. pro Γοργώ. — Χρόνῳ ſcribatur, an χρόνω [cum *Salmaſio* Valck. 2.], parum refert. [Illud tamen praetuli Valck. 2.] — His *Praxinoae* nomen praefixi; deletis nominis *Eunoës* indicibus literis.

vſ. 2. Θαῦμ' ὅτι κ. ν. ἦνθες] Cum *Wartono* hic ἦνθον legendum, et haec *Gorgoni* tribuenda, ſequentia iterum Praxinoae: ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ; cenſeo. — Hoc v. αὐτᾷ poſitum, pro αὐτῇ, cum *Wintertono* et *Toupio*. Valck. 1. — His dudum ſcriptis iſta ſic vulgavit, renovata carminis Ed. *Brunckius*. — Qui in his, velut Praxinoae verbis, ἦνθε legebat, *T. H.* ex Etymologi loco ſuſpicabatur ſequentia ſic ſcribenda: φέρ' ὦ δρίφον, Εὐνόα, αὐτᾷ Valck. 2.

vſ. 3. Γ. Ἔχει κ.] *Gorgoni* haec attribui cum *Caſaub.* et

ΓΟΡΓΩ.

Ὢ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὅμοιος.

Reiskio; non *Eunoae*, cuius hic in Edd. nomen legebatur. Καθίσδεν hoc vſ. ſcribendum puto. VALCK. 1. — Pro καθίζεν, ſuo more probabiliter ſcripſerat Poëta καθίσδεν. quod nuper exhibuit *Brunckius.* VALCK. 2.

vſ. 4. Ἀδαμάτω] Diverſimode vox ſcribitur in Codd. vide Adnotationes. *Scaligeri* ἀλεμάτω fortaſſe verum eſt. VALCK. 1. — Edd. praeferunt ἀδεμάτου vel ἀδεμάτω. Praeter iſtas, hae quoque lectiones proſtant in Codd. ἀδαμάτου· ἀδαμάντου· ἀδιμάντου, ἀδειμάντου. — Quod *Scaligero* placuit, et *Henr. Stephano*, ἀλεμάτου, vel ἀλεμάτω, mihi quidem non diſplicet; ſed ἀδαμάτω, quod probant *Caſaub.* et *Toup.* Codicibus nititur. VALCK. 2.

vſ. 5. Πολλῶ μὲν ὄχλω] Pro vulgatis in ε, dederat *Wintertonus.*

vſ. 7. Ἄτρυτος] Ἄτρυτος nonnemini placebat. Pro ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀπ. corrigendum puto, ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

vſ. 7. Graece dicitur ἑκὰς, ἑκαστέρω, ἑκαστάτω. Incognitum et barbarum eſt ἑκαστοτέρω. Scr. cum Cl. Valckenaer: τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς. Scholiaſtae expoſitio, πόῤῥω μοι οἰκεῖς, arguit pronomen olim in tertio caſu lectum fuiſſe. BRUNCKIUS.

vſ. 7. Ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς] Μεῦ ἀποικεῖς corrigentem *Scaligerum* alii ſequuti ſunt; ſed, ἑκαστοτέρω cum Graecum non ſit, vere mihi videor iam olim emendaſſe: τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς. quod adprobavit, et recepit in Ed. huius carminis ſecundam *Brunckius.* — Hoc in vſ. male tentatum, ἄτρυτος, omnino ſervandum eſt. VALCK. 2.

vſ. 8. Γᾶς] Nititur Codd. — Πάραρος pingatur, an πάραρος, nihil intereſt.

vſ. 10. Αἰὲν ὁμοῖα] In Codd. etiam legitur αἰεὶ (vel αἰὲν) ὅμοιος· et ὁμοίως. Scribendum videtur ὁμοίως.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· ὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,

vſ. 10. Αἰὲν ὅμοιος] Αἰὲν ἐμεῖο hic in vulgatis erat Edd. in vett. ἐμοῖο. in una Florent. αἰὲν ὁμοῖος. hoc etiam legitur in Codd. et ὁμοίως. In hac poſtrema lectione ſuſpicatus ſum rariſſimum ὁμείως latere; quod nuper etiam admiſit *Brunckius*. Valck. 2.

vſ. 11. Δίνωνα τοιαῦτα] Pro τοιαῦτα, Δινῶνα, dederunt optimi Codices. Δείνωνα, verum nomen, *Toupius* memorat. Valck. 1. — Hoc admiſi cum *Brunckio*. Valck. 2.

vſ. 14. Πότναν] Ποτνίαν eſt in tribus Codd. et genuinum videtur. Valck. 1. Hoc cum *Br*. recepi. Valck. 2.

vſ. 15. Μὰν] Eſt ex Codd. duobus pro μέν. ex illis δὲ hic etiam fuit interiectum. [cum Toupio Valck: 2.] *Reiskii* coniectura lectu digna in Adnot. ſubiectis [p. 306.] collocabitur. Valck. 1. — Quae plurimorum codicum eſt lectio, λέγομες τὰ πρώαν θὴν πάντα, recepi. Paulo impeditior conſtructio ſic ordinanda: λέγομες θὴν ΠΡΩΑΝ τὰ πάντα. Quod in uno Vaticanorum eſt, λέγομες δὲ πρώαν merito praetulit Cl. Toup in curis poſterioribus, qui libellus, ut ſagaciſſimi viri caetera omnia, exquiſitiſſimae doctrinae plenus, poſt excuſum hoc volumen [Analector. vett. Poët. Gr. primum] editus eſt et longo poſt temporis intervallo ad me pervenit. Brunckius. — Reiskii coniectura corrigentis Ἄπφυς μὲν τῆνος (πρώαν θὴν πάντα λέγωμες) Νίτρον· mihi hic perplacet. *Brunckius* hunc verſum [in ſec. Ed.] ita edidit: ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν πᾶν) Νίτρον. Valck. 2.

vſ. 16. Νίτρον] Hinc verſum orſus, *Reiskius* verbum ἔβα, aptiſſimum, adiiciebat: hoc admiſſo, et ἀγοράσδων, vel ἀγοράζων, in ἀγοραζῶν mutato, apte ad haec reſpondebit in v. ſeq. Κἦν-

Ἧνθε φέρων ἄλας ἅμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠρὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

θε φέρων, quod illic pro Ἧνθε φέρων in Codd. legitur primisque Edd. Legamus itaque: Νίτρον ἴβα καὶ φῦκος ἀπὸ σκιᾶς ἀγοράξων, Κῆνθε φέρων ἄλας ἅμμιν. haec nuper ut Theocritea vulgare ausus est *Brunckius*. VALCK. 2.

vſ. 17. τρισκαιδεκάπαχυς] Formam Doricam pro vulgari, τρισκαιδεκάπηχυς cum *Br*. recepi. VALCK. 2.

vſ. 18. Ταῦτά γ'] Erat ſcribendum cum *Reiskio*, et *Toupio*, pro ταῦτά. γ'. et ἀργυρίω cum *Wintertono*. VALCK. 1. — ἀργυρίω e dialecto ſcribendum et in ſeq. v. δραχμᾶν. BRUNCKIUS.

vſ. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Ἑ. δραχμᾶν ſcribendum, non Ἑπταδράχμως. *Bentleio* hic quoque perſpicacior fuit *Toupius*. — Πηρᾶν ex Codd. prodiit, pro πηρῶν.

vſ. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Si voces ſeparatim eſſent ſcribendae, δραχμᾶν requireretur. In Codd. et in Edd. primis legere licet, ἑπτὰ δραχμῶν, vel ἑπταδράχμως; poſtremum, a *Bentleio* probatum, et *Weſſelingio*, recepit in ſuam Ed. *Reiskius*: ἑπτὰ δραχμᾶν legebat *Toupius*. ego ſcribendum arbitror ἑπταδράχμω, quod ſit ab ἑπτάδραχμον. VALCK. 2.

Ibid. Γραιᾶν, — πηρᾶν] *Scaliger* legendum conieccerat κυνάδων γραιᾶν ἄκος. πυῤῥᾶν. Pro πηρᾶν, πυγᾶν corrigebat *Toupius*; quod recepit *Br*. VALCK. 2.

vſ. 20. Ῥύπος] Ῥύπον hic legit *Euſt*. ut eſt et in Cod. MS.

vſ. 20. Scr. ἅπαν ῥύπον, ut ex Euſtathio jam monuerat Henr. Stephanus Theſauri T. III. 727. H. Collatorum codicum unus hoc habet Benedictinorum recentior: caeteri omnes minus bene ῥύπος. In praec. v. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, quae codicum eſt lectio, tuetur Cl. Valckenaer, ſequendo Reiskii expoſitionem, cui patrocinatur gloſſa in Regiorum codicum uno voci πηρᾶν ſuperſcripta, τυφλῶν οἰῶν. — πυρῶν in codicum, qui mihi innotuerunt, nullo comparet; ſed eſt Calliergi lectio, quae, undecunque eam habuerit, ad feſtivum illud πυγᾶν, cujus me recepti non poenitet, Toupium manu duxit. BRUNCKIUS.

vſ. 20. Πέντε πόκως] Non variant Codd. ἀντὶ πόκων edidit *Br*. quorum vulgato ῥύπος praetuli ῥύπον. VALCK. 2.

Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

vſ. 21. Λαζεῦ] Λάσδευ potius ſcribendum. [quod admiſit *Br.* Valck. 2.]

vſ. 22. Βᾶμες] Servandum puto: Βῶμες legitur in duobus ſaltem Codd. Valck. 2.

vſ. 23. Θασόμεναι] Ex duobus Codd. enotatum, Θασόμεθα, hac in ſede poni potuit: mihi vulgatum placet.

vſ. 24. Ἐν ὀλβίω] Melius altero, *ἐν ὀλβίῳ*, et *ἐνολβίῳ Toupii.* Valck. 1. — Qui hoc (*ἐνολβίῳ*) poſuerat in contextu, poſtea *Br.* alterum mecum probavit. Valck. 2. — Vera procul dubio eſt lectio *ἐν ὀλβίω*, i. e. *ἐν ὀλβίου οἴκῳ*, familiari admodum ellipſi, cujus apud Theocritum ipſum multa exempla. In cod. Caeſareo ſcriptum *ἐν ὀλβίω*. Brunckius.

vſ. 25. Ὧν εἶδες] Vid. Adnot. [p. 322.] — In ſeq. vſ. Ἕρπειν melius erat quam ἕρπην. [Praetulit illud et *Br.* in Ed. renovata. Valck. 2.]

vſ. 25. Hoc verſu facile carere poſſemus, et qui eum una litura deleret, ei non obloquerer. Sic autem partim e codicibus, partim e certioribus conjecturis ſcribendus eſt: *ὅσσ' ἂν ἴδοις εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.* In vulgatorum librorum lectione nec linguae, nec ſenſui, nec rhythmo conſultum fuit. *ὧν ἴδες*, quod dedi, ſoloecum eſt: tum ſenſui repugnat. Spectaculi enim, de quo ſermo eſt, nihil adhuc viderant hae mulieres: proinde neo una alteri dicere potuit: *quae vidiſti, ſic alii qui non viderit narraveris.* Sed dicere debuit: *quae videris, ὅσσ' ἂν ἴδοις.* In Regio codice ſcriptum *ὧν εἶδες ὧν εἶπες καὶ ἰδοῖσα.* Voci *εἶπες* ſuperſcriptum *εἴποις* vel *εἴπαις*. — *καὶ* et *κεν* in codicibus ſaepiſſime permutata. Brunckius.

vſ. 25. Ὧν εἶδες....] Sic in Edd. ſcripto verſui, quo, iudice *Brunckio*, facile careremus, nullus ineſt ſenſus. *Toupius* et *Eldikius* emendabant Ὧν ἴδες ὧν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν·
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἃδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

Toupii lectiones receperat *Brunckius*; postea versum suspicatus est scribendum: Ὅσσ' ἂν ἴδοις, εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι. quomodo scriptum versum praebet Ed. carminis renovata. *Wassenbergio* corrigi posse hac ratione versus videbatur, si scriberetur: Ὧν ἴδες, ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσά τι τᾷ μὴ ἰδοίσᾳ. Valck. 2.

vs. 27. Αἰνόθρυπτε] Correctorem exspectat, vel interpretem. Valck. 1. — Αἰνόδρυπτε legitur in Ed. Flor. et in duobus certe Codd. probavitque *A. Schottus*. εἰνόδρυπτε in uno Cod. est Vatic. in εἰνόθρυπτε forte mutandum: Reiskii coniecturae non sunt memoratu dignae. Valck. 2.

vs. 28. Χρήσδοντι καθεύδεν] Pro χρήζοντι καθεύδειν, Codices etiam dederunt.

vs. 31. Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε] Hoc δύστ. mutata sic distinctione iungendum cum seqq. vidit *Io. Luzac.*

vs. 31. Ἄρδεις] Non ἀρδεῖς erat scribendum. [cuius loco ἀρσεῖς alicui placuerat. Valck. 2.]

vs. 32. Ὁποῖα] Ex Ed. prima Mediolan. prodiit, pro οἷα. Valck. 1. — Mirabar cur sincerum ἐδόκει *Heinsio* in δεδόκει videretur mutandum. — Pro τοιαῦτα in uno Cod. legitur ταύτηγε. Valck 2.

vs. 34. Μάλα τοι] Μάλα τὶν Ed. *Br.* renovata; et v. sq. Τῆνο πρέπει. λέγ' ἐμὶν, pro vulg. τοῦτο πρέπει· λέγε μοι. Valck. 2.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾶ ποκ' ἔλειπες
Τὠμπέχονον; Φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον· μορμώ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,

vs. 36. Μνᾶν] Legendum, non μνᾶς. vid. Adnotat. Valck. 1. — Legendum μνᾶν, non μνᾶς, monuerunt *Scaliger*, *Bentlei. D'Orvillius*: μνᾶν quidem probavit R. sed interpretando corrupit; et vicina male distinxit. Valck. 2.

vs. 37. Ποτέθηκα] Positum, pro vitioso προτέθηκα.

vs. 38. Εἶπας] Non placet; neque ἔμπας. Aptum foret καλόν ἐστι.

vs. 38. εἶπες aut εἶπας merito Cl. Valckenario damnatur, qui probabiliter admodum reponit, ναὶ, καλόν ἐντι. Brunckius.

vs. 38. Πᾶ ποκ' ἔλειπες Τὠμπέχονον;] Sic emendata debet *Theocritus Eldikio*. in Edd. hic vulgata: Ναὶ· καλὸν εἶπας. absurdam praebent sententiam. Eorum loco Codex dabat Flor. τοῦτο καὶ εἶπες· Ed. Flor. τοῦ τόκα εἶπες· Codex Vatic. τοῦτο καλ' εἶπας. ex his, a me memoratis, genuinum illud eruit et mecum communicavit *Eldikius* Zutphaniensis, quod Poëtae restituere non dubitavi. Idem alibi eadem felicitate *Theocrito* restituit τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας. — In hoc et seq. v. primum τὶν pro τοὶ more suo dedit *Br.* qui tum vulgavit Ed. repetita: — ναὶ, καλόν. εἶπα Τὠμπέχονον φέρ' ἐμίν. Valck. 2.

vs. 41. Ὅσσα θέλεις] Praestat, ὅσσ' ἐθέλεις ex Cod. Vat. Valck. 1. — Ὅσσ' ἐθέλεις] In Cod. oblatum praestabat vulgato Ὅσσα θέλεις. Valck. 2.

vs. 42 Παῖσδε] Verbum hic omnino requiri, *lude*, vidit *Io. Luzacius*: μικκὸν παῖσδα praebens *Gregorius* me deceperat, et

Τὰν κύν᾽ ἔσω κάλεσον, τὰν αὔλειαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,

Is. Vossium. Valck. 1. — Si non satis firmo tibicine nititur Doricum παῖσδα, vulgatum reponi παῖδα non aegre patiar. Sed quod afferunt viri doctissimi τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα, vereor ut sincerum sit. παίζω verbum est neutrum: αὐτὸν subaudiri non potest: σὺν αὐτῷ vix reticeri potuit. De παῖζε ne cogitavit quidem Gallicus interpres *Longepierre*, qui vertit: *Prens mon fils, Phrygienne, et le divertis bien.* Sed syllabarum numeri et τοῦ ὁμοιοτελεύτου necessitate adstrictus, demit, mutat, addit, ut sui compleantur versus, quo se redactos sentiunt quicunque gallico carmine poëtam graecum aut latinum reddere aggrediuntur, rem difficillimam, si modo eam accurate exsequi linguae vernaculae indoles et versificationis ratio sinunt. Minus reprehendendus idem Longopetraeus, ubi v. 39. θολίαν vertit *mon parasol.* Umbella, quae Gallice *parasol* dicitur, capiti non imponitur, ut θολία, sed manu geritur. At quo tempore vivebat Longopetraeus, nondum excogitaverant ornatrices nostrae, quae sollerti et foecundo ingenio caeteros omnes artifices superant, muliebre illud capitis gestamen, quod τὴν θολίαν refert, nunc gallice dictum *une caleche.* Brunckius. — παῖσδε] Verbum hic requiri videbatur, facile vel a Phrygia supplendum per σὺν αὐτῷ. Valck. 2.

vs. 45. Ἀνήριθμοι] Probandum, non ἀνάριθμοι. Valck. 1. — Ἀνάριθμοι] Dedit *Winterton.* pro ἀνήριθμοι. Valck. 2.

vs. 48. Παρέρπων] Praestat fortasse παρειπών.

vs. 48. παρέρπων Αἰγυπτιστὶ, *decipiens Aegyptiorum more,* παραλογιζόμενος: ex Homerico ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδ᾽ ἐμὲ πείσεις. Hesych. παρελεύσεαι, παραδραμεῖς, καὶ παραλογίσῃ. Idem est παρέρπειν et παρέρχεσθαι. Hoc a viro doctissimo sollicitari non debuerat. Brunckius. — Recte tuetur *Brunckius:* de alia hic lectione cogitari non debuerat. — Servandum etiam v. 49. ἔπαισδον. Valck. 2.

Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἅδιστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥος· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, ὀ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός, σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

vſ. 50. Ὁμαλοὶ κακὰ τ.] Sic iungenda videbantur, ut et in vſ. 49. ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄ. — Ad v. ἐρειοὶ variae proſtant coniecturae: vera lectio latet. VALCK. 1. — πάντες ἐρειοὶ] Pro voce vitioſa *Scaligero* venerunt in mentem ἐρεμβοί. *Caſaubono*, ἄρειοι· *Toupio*, ἀνεργοί· *Wartono*, ἀραῖοι· mihi olim ἤλεοι. *Musgravio*, ἀγρεῖοι· Verſum ſic corrigendum ſuſpicatur *Eldikius*: Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια παῖσδεν ἄριστοι. VALCK. 2.

vſ. 51. Πτολεμισταὶ] Dorica forma, πολεμίκται, ſi vel in uno Cod. legeretur, a me quoque fuiſſet recepta. VALCK. 2.

vſ. 53. 54. Κυνοθαρσὴς Εὐνόα,] Haec ſic iungenda, primus monuit *Reiskius*.

vſ. 55. Ὠνάθην] Ὠνάμην corrigit *T. H.* quod verum puto, vel potius, Ὠνήμαν. [hoc in Ed. 2. poſuit *Br.* VALCK. 2.] — In hoc vſ. ἐνδοῖ ſcribendum cum *Caſaubono*. VALCK. 1. — Scripſi ἐνδοῖ cum *Caſaub.* et *Br.* — hic etiam nuper dedit ἐμίν. VALCK. 2.

vſ. 59. Ὅσος ὄχλος ἄμμιν] Sic ex primis Edd. (quibus et Codices concinunt,) recte *R.* edidit, pro ὄχλος πολὺς ἄμμιν.

vſ. 60. Ἐξ αὐλᾶς] Rectum eſt; ἐξαυδᾷς vitioſum; neque ἐξαυδα conveniret.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Κάλλιστα παίδων, πείρη θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ᾽ Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ᾽ αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ᾽ εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴτι γένοιο

vſ. 60. Vulgata lectione non mihi deterior videtur haec, quam exhibet etiam unus e Regiis codicibus. ΓΡ. ἐγὼν, τέκνα. ΓΟ. εἶτα παρενθεῖν. Iſtud εἶτα interrogativum eſt, Gallice diceremus: *eh bien? peut-on penetrer?* Brunckius. — Hic quoque poni potuerat παρενθῆν. Valck. 2.

vſ. 61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Sunt ex Codd. pro ἐς Τροίαν π. ἦλθον. [vſ. 62. παιδᾶν nollem nuper bis vulgatum. Valck. 2.]

vſ. 64 Ἀγάγεθ᾽ Ἥραν] Pro ἠγάγεθ᾽ Ἥρην, Codices dederunt. [Hunc verſum cum *Brunckio* tribui Praxinoae. Valck. 2.]

vſ. 67 Μὴ τὺ] Μή τι π. *Br.* Ed. ſecunda. Valck. 2.

vſ. 68. Ἀπρὶξ ἔχευ] Sic connectenda iam monuit, ante *L. Boſſium*, *H. Stephanus.* [Suo more hic probabiliter etiam dedit ἁμέων. Valck. 2.]

vſ. 70. Εἴ τι] *Αἰ τὺ*, vel Αἴθε, forſan praeſtaret.

vſ. 70. Scribendum erat αἶ, i. e. αἴθε. Vide Heſychium in hac voce. Brunckius. — *Αἰ τὺ* praeſtant; ut *Br.* Ed. 2. Valck. 2.

Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

'Αθρόος ὄχλος·

'Ωθεῦνθ' ὥσπερ ὗες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

vs. 71. Φυλάσσεο] In φυλάσσευ mutari non debuerat a *Wintertono*.

vs. 72. Φυλάξομαι] Servandum puto: si placet aliud, ex Codd. saltem scribendum, φυλαξεῦμ'· Π. 'Αθρόος ὄχλος.

vs. 72. Φυλάξομαι] Ex Ed. Ald. vitiosa repetiit *Reiskius* φυλαξοῦμαι. Π. ἀθρόος ὄχλος. eadem sunt et in Codd. ne placebit quidem attendenti, φυλαξοῦμ'. Π. 'Αθρόος ὄ. VALCK. 2.

vs. 73. Ὥσπερ ὗες] Est ex Codd. et primis Edd. pro ὥστε ὗες.

vs. 74. Κεὶς] Κὴς esset ex more Poëtae.

vs. 75. Χρηστῶ] Dedit *Winterton.* pro χρηστῶ.

vs. 76. Φλίβεται] Pro Θλίβεται restitutum ex Vat. Cod. et *Eust.* Φλίψεται praeferebat [frustra. VALCK. 2.] *Casaubonus.* — Vulgato hic praestaret βιάσδευ. [Formam, ni fallor, genuinam, βιάσδευ, recipere tamen non sum ausus. VALCK. 2.]

vs. 79. Λεπτὰ καὶ ὡς] Mutari non debebat a *Reiskio*, qui miram excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χαρίεντα. Sed proxima ingeniose corrigebat: θεῶν περ νάματα (περινεύματα est

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

in uno Cod.) φησεῖς. — Legendum puto, — θεῶν νήματα φασεῖς. his ſcriptis, Amico cuidam meo [*Ruhnkenio.* Valck. 2.] venerunt in mentem θεῶν γε πονάματα. [*Waſſenbergio*, θεᾶ γε π. *ipſius Deae Palladis,* meam lectionem exhibet Ed. renovata *Br.* Valck. 2.]

vſ. 80. Ἀθαναία] Poſitum pro Ἀθηναία.

vſ. 82. Ἑστάκαντι] Ex Codd. poſui pro ἑστήκαντι. Sicilienſem formam daret ἱστάκοντι.

Ibid. Ἐνδινεῦντι] Aliis forte placebit ἐνδινεῦνται. mihi vulgatum ſatisfacit.

vſ. 83. Ὤνθρωπος] Ἄνθρωπος hic vitioſum eſt.

vſ. 84. Θαητὸς] Eſt Doricum, non θηητός.

vſ. 86. Τριφίλατος] Recte ſcribitur; male in antiquis Edd. τριφίλητος. φιλεῖται hoc in vſ. ſollicitari non debebat.

vſ. 87. 88. Ἀν. κωτίλλοισαι Τρυγόνες] Sic iſta in plerisque Edd. male diſtracta iungi debent cum *T. H.* et *Reiskio.*

vſ. 88. Ἐκκναισεῦντι] Mutandum mihi videtur in ἐκκναίοντι, vel potius in ἐκκνυσδοῦντι. verbum fuit Κνυζῶσαι. [In ἐκκνυσδεῦντι mihi quidem mutandum videtur: forte quis praeferat ἐκκναίοντι. Valck. 2.]

Ibid. Πλατειάσδοισαι] Hanc ſcriptionem, a variis [a Criticis primariis. Valck. 2.] probatam, Codices [optimi Codd. et primae Edd. Valck. 2.] confirmarunt. [ut mirum ſit, cur πλατυάσδοισαι vel πλατυιάσδοισαι placuerit *Toupio.* Valck. 2.]

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῆς καὶ τῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι,

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῆ, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· ὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,

vſ. 89. Μᾶ] Tentari non debuerat a *Toupio* et *Wartono*. — [Septem verſus ſeqq. Praxinoae tribuuntur in Ed. *Brunckii*. Valck. 2.]

vſ. 90. Πασάμενος] Pro Πασσάμενος, iam dudum aliunde reſtitutum, Codices adprobant.

Ibid. Συρ. ἐπιτάσσεις;] Scriberem potius, Συρηκοσίαις· alterum non mutem futuro ἐπιταξεῖς; vel infinit. Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσειν; Valck. 1. — ἐπιτάσσεις in ἐπιταξεῖς mutandum non eſt; ſed ſcribendum potius Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσειν; quod et *Br.* exhibuit Ed. 2. Valck. 2.

vſ. 91. Ὡς εἰδῆς] Malim, Ὡς δ' εἰδῆς.

vſ. 92. Πελοποννασιστὶ] Eſt et ex Codd. pro Πελοποννησιστί. vitioſum omnino Πελοποννασυσιστί. [Forma Dorica fuit, ut puto, πελοποννασικτί. Valck. 2.]

vſ. 94. Ἀμῶν] Ἀμέων hic quoque dederat, ut alibi. Valck. 2.

vſ. 95. Μή μοι κενεὰν] Nihil paene dant Adnotat. [p. 387.] niſi diverſorum interpretamina. † Verum hic etiam latet.

vſ. 95. Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς] Haec *Aurato*, *Scaligero*, *Caſaubono*, aliisque ſincera videbantur; *Toupio* ſic leviter corrigenda: Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι κονίαν ἀπομάξῃς· *unum tantum metuo, ne pulverem in me abſtergas*. iſta recepit in priorem Ed. *Brunckius*; cui placuit in ſecunda: μή μοι κενεὰν ἀπομάξεις· *Petro Fonteinio* vox κενεὰν in κυνέαν, *umbellam*, videtur mutanda. — vſ. ſeq. ἀεῖδειν Ed. *Brunck*. Valck. 2.

Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.

vſ. 98. Σπέρχιν] In πέρυσιν immutandum male ſuſpicabatur *Reiskius*. Multa dabunt, ut in re obſcura, Adnotationes. — ἀρίστευσε ſcribi poterit ex Cod. MS.

vſ. 98. Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε] Hoc Codex dedit MS. pro ἠρίστευσε. cur τὸν Ἰαλέμου legi voluerit *Muretus*, non liquet. VALCK. 2.

vſ. 100. Γολγώς τε] Pro Γολγόν τε, unus Cod. dabat, Γολγώ τε. hinc veram formam reſtitui. Γολγώς τε καὶ Ἰ.

vſ. 100. Recte Cl. Valckenaer edidit Γολγώς et vſ. ſeq. αἰπεινὸν praefert. BRUNCKIUS.

vſ. 101. Αἰπεινάν] Sic etiam Codd. Hic tamen Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα dare forſan debueram cum *Wintertono*.

vſ. 101. Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα] Cum *Wintertono* et *Br.* nunc edidi, pro vulgato Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα. VALCK. 2.

Ibid. Χρυσῷ παίσδοισ'] Eſt ex Codd. pro χρυσῷ παίζουσ' Ἀ. mirum cur aliis placuerit χρυσωπίζοισ' Ἀφροδίτα. alieniſſima hic dedit *R*. VALCK. 1. — Nihil hic mutandum oſtendunt *Heinſ.* et *Toup.* ut mirum ſit, cur tot fuerit coniecturis vulgata lectio tentata. Χρυσωπίζουσ' Ἀ. *Scaligero* placuit; χρυσῶ (pro ἀντὶ χρυσοῦ poſitum) παίσδουσ' Ἀ. *Caſaubono*; χρυσῷ κεῖθουσ' Ἀ. *Hemſterhuſio*. VALCK. 2.

vſ. 102. Ἀενάω] Recte publicaverat *Winterton*. pro ἀενάω. — [hoc v. οἷον τὶν edidit nuper *Br*. VALCK 2.]

vſ. 103. Μαλακαίποδες] Μαλακαὶ πόδας placebant *Sanctamando*; nec forſan male: μαλακαὶ πόδες, et μάλα καὶ πόδες, ab eodem ex Codd. adnotantur. [Pro Μηνὶ, hoc in vſ. μανὶ eſt in Ed. *Brunck*. VALCK. 2.]

vſ. 105. Βροτοῖς αἰεὶ] Pro βροτοῖσιν ἀεὶ, ex Codd. revocavi. — Pro φοροῖσαι, ſcripſi φέροισαι cum *T. H.*

Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,

vſ. 106. 107. Ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Vulgabatur, ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. In duobus Codd. ſcribitur, ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπων· ultima litera vocis Ἀνθρώπων omiſſa, vera rediit Poëtae ſcriptio, ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω. — Βερενίκαν, pro Βερον. *Iunta* et *Winterton.* iam dederant; et paulo poſt Βερενικεία.

vſ. 106. Quum codices omnes habeant ἀνθρώπων, id miror mutatum in ἀνθρώπω coniunctum cum θνατᾶς, quod per ſe ſufficit, ἐποίησας ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς ἀνθρώπω. Verum eſt quod dedi, ἀνθρώπων ὡς μῦθος. Sic Euripides initio Iphig. A. — ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει), Λακεδαίμον' — ubi e Clemente Alex. minime Ἀργείων pro ἀνθρώπων reponendum eſt. Non enim verba in parentheſi eo ſenſu intelligenda ſunt, quo interpretatus eſt doctiſſimus Markland. Referuntur ad ὁ τὰς θεὰς κρίνας, non vero ad ἐλθὼν Λακεδαίμονα. *Veniens enim e Phrygia ille, qui, ut hominum ſermo eſt, dearum fuit iudex.* Huius litis diſceptationem nemo Argivorum viderat. — vſ. 109. Χαρισδομένα ſcribendum erat. Brunckius.

vſ. 166. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς] Ex duobus ſaltem Codd. enotatum ἀπὸ θνατᾶς recepi; atque ad illud accommodabam quod ſequitur Ἀνθρώπων mutatum in Ἀνθρώπω· optimo ſenſu; cui nunc praetuli, quod *Brunckius* probavit: Ἀνθρώπων ὡς μῦθος. Valck. 2.

vſ. 109. Πολύναε] Genuinum eſt: πολύαινε, quod in duobus eſt Codd. ſcioli correctoris. — Χαρισδόμενα hoc in vſ. primitus ſcriptum puto.

vſ. 113. Ἁπαλοὶ κᾶποι] Diſplicere ne hic quidem debuerant Editori *Theocriti*, *Wartono.*

vſ. 115. Πλαθάνῳ] Pro πλαθάνη, ex Codd. reſtitui, aliunde

Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ὦ

firmatum. — Sincerum in h. v. Εἴδατα tentari a *Wartono* non debebat.

Ibid. Πονέονται] In πονέοντι mutant *Koenius* et *Toupius* [quos sequutus, πονέοντι recepit *Br.* VALCK. 2.]; in Codd. legitur πονέονται· in uno ποιεῦνται. hoc, et in primis Edd. lectum, *Reiskius* adprobat; non male fortasse.

vs. 117. Ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ] Recte se habent; vitiosa dedit *Reiskius*, τά τ' ἐνύγρῳ ἐλαίῳ.

vs. 118. Ἑρπετὰ τᾷδε π.] Non intellecta sibi, mutata sic voluit *Reiskius*, Ἑρπεστὰ δὲ πάρεστι. Male omnino. Ferri etiam vix possunt *Wartoni* suspiciones. [Ne πάρεστι quidem in πάρεντι mutari debuerat. VALCK. 2.]

vs. 119. Βρίθοισαι] Pro βρίθουσαι cum *Br.* recepi. VALCK. 2.

vs. 120. Ὑπερποτόωνται] Ex primis Edd. et Codd. restitui, pro ὑπερπωτῶνται.

vs. 121. Ἀηδονιδῆες] Voci vulgatae, ἀηδονῆες, hic literulam interserui [Idem Ed. renovata exhibet *Brunckii;* qui initio versus οἷον, in fine posuit δενδρέων. VALCK. 2.]

vs. 121. Certissima est et extra omnem dubitationem Cl. Valckenarii emendatio ἀηδονιδῆες. Eruditae notae, qua hanc scripturam astruit, pauxillum hoc eodem pertinens addere liceat, quod tradit Eustathius ex Aristophanis Grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, p. 1625. l. 46. παρδάλεων δὲ σκύμνοι, καὶ παρδαλιδεῖς, unde in Oppiani Κυνηγ. γ'. 467. versum misere corruptum, et in quo sensus nullus, emendaveram: Ἀμφιέσας ῥινοῖς αἰγλήεσι παρδαλιδήων. BRUNCKIUS.

vs. 122. Ὄζον ἀπ' ὄζω] Ὄσδον ἀπ' ὄσδω recte scribit [verisimiliter coniecit, VALCK. 2.] *Toupius;* [exhibet id Ed. *Br.* VALCK. 2.]

Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.

vſ. 123. Ὦ ἔβενος] Hic hiatus in Ω repetito mihi placeret, Ὦ ἐβένω, ὦ χρυσῶ.

vſ. 124. Αἰετὼ — φέροντες] *Eldikii* vera videtur coniectura legentis, (ὦ) — Αἰετῶ — φέροντος. [Has lectiones *Eldikii* measque *Brunckius* admiſit in Ed. ſuam renovatam. Valck. 2.]

vſ. 125. Πορφ. δὲ τάπητες ἄνω,] Haec et ſeqq. ſic mihi videntur reſtituenda: Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακωτέρος ὕπνω Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τ. Σ. κ.) Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄ. [Sic emendata *Brunckius* probavit, exhibuitque in Ed. repetita. Valck. 2.]

vſ. 125. Locum hunc valde impeditum feliciter expedit Cl. Valckenaer. Accuſativus eſt doricus pluralis numeri μαλακωτέρος. Sic ſcriptus hic locus conſtructione naturali et eleganti facillimum praebet ſenſum. Brunckius.

vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης] Vel — ετὴς, praeſtat aliis certe formis Codicum: in quorum nullo legitur, quod quis forte praeferat, Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν. P. *Fonteinio* verſus ſpurius videbatur. Valck. 2.

vſ. 130. Περὶ] Male in πέρι mutatum *R.* voluit. — Πυῤῥὰ forte fluxit ex margine. λάχνα ſenſum daret facillimum.

vſ. 130. Contrarium ejus, quod dicere debuit, hic, librariorum, ut credere par eſt, culpa, dicit Theocritus. πυῤῥὸς eſt, cui jam increvit barba genis. Supra VI, 3. πυῤῥὸς opponitur τῷ ἡμιγενείῳ. Decimo octavo aut nono aetatis anno adoleſcentes in Aſia fere barbatuli ſunt: ſed hoc peculiare habuit Adonis, ut juvenilem genarum florem nondum amiſerit, et ideo illius ſuavium Venerem non pungebat: ſed abſurdum eſt, quod ſequitur, ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά. Senſu exigente ſcribendum reor, ἐπεὶ οὐ οἱ χείλεα πυῤῥά. Brunckius.

vſ. 130. Ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] Senſus etiam ineſſet optimus ſic ſcriptis, ἔτι οἱ περὶ χείλη ἴουλος. Sed nihil nunc arbitror

Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεἰς Ἀχέροντα,
Ἀμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
Οὔθ', οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια

mutandum; non certe περὶ in πέρι mutandum cum R. neque cum B. legendum, ἐπεὶ οὐ οἱ χείλεα πυῤῥά. Valck. 2.

vs. 131. Αὐτᾶς] Pro forma vulgari iam dudum ediderat *Winterton*.

vs. 136. Scr. κἠς Ἀχέροντα. Recte infra v. 147. κἠς οἶκον. Reponendum etiam est XVIII. 15. κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος. — vs. seq. scribendum ἀμιθέων. Brunckius. — Hic quoque legi poterit, ut alibi, κἠς et vs. 147. quod admisit *Br*. Valck. 2.

vs. 137. Ἀμιθέων] Cum *Wintertono* recepi pro Ἡμιθ. [Pro μονώτατος male legitur in Cod. Vat. νεώτατος. Valck. 2.]

vs. 139. Γεραίτατος] Debetur Codicibus; vulg. γεραίτερος.

vs. 140. Οὐ Πύῤῥος] Pro ἢ Π. ex Codicibus *Reiskius* iam receperat. — ἐπανελθὼν non debebat tentari. [ἐπανιθὼν, ut auribus ingratum, reiicerem. Valck. 2]

vs. 141. Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες] Mutanda sic, πρότεροι Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίωνος, *Reiskius* suspicabatur; male.

vs. 143. Ἵλαθι] Sincerum est; vitiosum Ἵλα [in Edd. Ald. et Rom. repertum et probatum *Reiskio*. Valck. 2.]

vs. 145. Ἁ θήλεια Ὀλβία ὅσσα ἴ.] Sic ista videntur et vicina distinguenda.

Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὡνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

vſ. 146. Γλυκυφωνεῖ] Ex Codd. recepi, pro γλυκύφωνος. [in Ed. novata recte probatum a *Brunckio*. Valck. 2.]

vſ. 148. Ὄξος ἅπαν] Ex duobus Codd. reſtitui, pro ὄξος ἄγαν· ὀξὺς ἄγαν legendum putaverant *Iſ. Voſſius*, *Reiskius*, et *Toupius*. [ὄξος ἅπαν merito probavit etiam *Brunckius*. Valck. 2.] — In eod. vſ. pro μηδέποτ' ἔνθης, edidi μηδὲ ποτένθης· probatum a *Caſaubono*, *Hemſterhuſio*, Reiskio, *Toupio*, *Wartono*. — Pro ἀγαπητὲ vſ. ultimo genuinam formam *Winterton*. iam ediderat.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ.

Εἰδύλλιον ιϛ΄.

Αἰεὶ τῦτο Διὸς κώραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτϋς, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαί ἐντι, θεὺς θεαὶ ἀείδοντι·
Ἄμμες δὲ βροτοὶ, οἱ δὲ βροτὺς βροτοὶ ἀείδωντι.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίϋσιν ὑπ᾽ ἀῶ,
Ἀμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, ϋδ᾽ αὖθις ἀδωρήτως ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς πόσιν οἴκαδ᾽ ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι, ὅτ᾽ ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ

vſ. 1. Αἰεὶ τοῦτο] In Codd. quibusdam et Edd. primis eſt, Εἴτοι τοῦτο Δ. κ. μ. αἰὲν ἀοιδαῖς· quod revocavit *Reiskius;* mihi placent vulgatae lectiones; κώραις ſuo tamen more ſcripſiſſe videtur Poëta.

vſ. 2. Ἀθανάτους] Ἀθανάτως edidit *Wintertonus;* θεώς, v. 3. βροτὼς, v. 4. ex his primum etiam dedit *Br.*

vſ. 4. Οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδωντι] Hoc proximum accedit lectionem Codicum, ἀείδοντι. vera forte eſt a *Scaligero* excogitata, ἀείδωμες. ἀείδοντι, Edd. *Br.* et *R.*

vſ. 5. Τίς γὰρ] *Wartonus* legendum coniecit, Τίς δ᾽ ἄρα. recepit hoc *Br.* deditque ναίοντι, pro ναίουσιν.

vſ. 6. Ἀμετέρας] Ex Codice prodiit pro Ἡμετέρας. dederat et *Winterton.*

vſ. 7. Ἀδωρήτως] Codex dedit Flor. pro ἀδωρήτους, quod retinuit *Winterton.*

vſ. 9. Ἀλιθίαν ὁδὸν] Recte tuetur *Toup.* ἀλητείην ἦνθον ex Ald. Ed. revocari non debebat a *Reiskio.*

vſ. 10. Χηλῶ] Eſt ex Ed. *Wintertoni*, pro vulgato χηλοῦ.

Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ', ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη·
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκοῦσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς

vſ. 12. Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρα] Hoc genuinum eſt: in Codice Flor. legitur, Ἔνθ' αἰεὶ σφίσιν ἕδραι. Ex Cod. Vat. ἵκωνται in hunc verſum recepi, pro ἵκωντι. idem edidit *Br.*

vſ. 13. Τίς εὖ] Male tentat *Wartonus.*

vſ. 14. Ἐπ' ἔργμασιν] Non dubitanter ex Codd. recepi, pro ἐπ' ἔργοις. — ἔργμασιν — ἐσθλοῖς Ed. *Br.*

vſ. 15. Νενίκανται] Ab uno quamvis Codice oblatum poni debuit, pro vulgato νενίκηνται.

vſ. 16. Κόλπω] Ex Codice poſitum Flor. et Flor. Ed. pro κόλπου. dedit etiam *Winterton.*

Ibid. et 17. Πόθεν αὔξεται, ἀ. Ἄργυρος] Sic in Codd. legitur et in primis Edd. atque ita ediderunt *Reiskius*, et *Brunckius*: vulgo ſic iſta leguntur: πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ Ἄργυρον.

vſ. 18. Κνήμα] Genuinum illud firmant Codices: κνήμας ex Ald. Ed. male fuit revocatum, quod eſt et in Ed. Mediol. et in Cod. Pariſ. Κνάμα editum a *Wintertono.*

vſ. 19. Τιμῶσιν ἀοιδούς] Ἀοιδώς Ed. *Wint.* τιμῶντι ἀοιδούς. Ed. *Br.*

vſ. 20. Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκοῦσαι;] Enormis et immodulatus in primis erat Edd. ut in Cod. Pariſ. verſus: Τίς δέ κεν αὖθις ἀκοῦσαι ἄλλου· πάντεσσιν Ὅμηρος· non aliam tamen ſe lectionem deſiderare ſcribebat *Reiskius.* ἄλλω editum a *Wintertono.*

vſ. 21. Ὃς ἐξ ἐμεῦ] Ed. *Br.* ὁ δ' ἐξ ἐμεῦ.

Κείμενος; ὐχ ἅδε πλύτω φρονέωσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δῦναι ἀοιδῶν·
Πολλὺς δ᾽ εὖ ἔρξαι παῶν, πολλὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζᾳ
Μειλίξαντ᾽ ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι·
Μυσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα καὶ εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκύσῃς,
Μηδ᾽ ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῶ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.

vſ. 23. Οὐχ ἅδε] Οὐχ ὧδε ſcribitur in aliquot Codd. et primis Edd. πλούτω dedit *Winterton.* πλούτου retinuit *Br.* ſed ἅδε recepit.

vſ. 25. Εὖ ἔρξαι] Non deterius, εὖ ῥέξαι, in Cod. MS. fuit inventum: πολλὼς eſt in Ed. *Wintert.*

vſ. 26. Ῥέζειν] In ῥέσδειν mutavit *Br.*

vſ. 27. Τραπέζᾳ] Receptum fuit ex uno Cod. pro τραπέζῃ. ſine Codice a *Wintert.* τραπέσδᾳ Ed. *Br.*

vſ. 28. Ἐπὰν ἐθέλητι] Hoc, a *Reiskio* reſtitutum, legitur in Codd. Rom. et Pariſ. et in Edd. primis: ſcribi etiam potuit, ut eſt in Ed. Flor. ἐπὰν ἐθέλωντι. quod habet Ed. *Br.* vitioſum eſt ἐθέλοντι· coniecturae *W.* ſunt infeliciſſimae.

vſ. 29. Ἱερούς] Ἱερὼς edidit *Winterton.* qui ἱερεὺς reliquit, edidit *Br.* Μωσάων.

vſ. 30. Ὄφρα καὶ εἰν] Ex Ed. Flor. probatum a *Toupio,* recepi, pro vulgato, Ὄφρα κε κ᾽ εἰν. vel Codicis lectione, Ὄφρα κε κὴν.

vſ. 31. Ψυχρῶ] Dedit iam *Winterton.* pro forma vulgari.

vſ. 33. Ἀχὴν,] Ex Ed. Flor. vocem rariſſimam, cum *Reiskio* et *Brunckio*, recepi, inprimis cum Codex Vatic. daret εὐχὴν pro vulgato Δειὴν, cuius loco Δειλὰν ſcripſit *Winterton.* Ἀχὴν, opinor, viſum probaſſet *Toupius.*

vſ. 33. ἀχὴν, optime a Reiskio repoſitum, in codicibus depravatum eſt in εὐχὴν. At in Vaticano Gloſſa, μὴ ἔχων τι, veram lectionem monſtrat. Eſt autem ἀχὴν contractum ex ἀεχὴν, unde

Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς

prima longa. Vide Etymol. M. in ἀχῆνες, et in ἴχνος. Brunckius.

vſ. 36. Σκοπαδαισιν] Quod in primis eſt Edd. a *Reiskio* probatum, Σκοπάδεσσιν, in Cod. quoque repertum MS. mihi natum videtur, inſtar ſimilium, ex vitioſa pronunciatione.

vſ. 36. Unicus, qui hoc Idyllium habet, Caeſareus codex lectionem Σκοπάδεσσι exhibet, quam docte a Reiskio adſtructam ſinceram eſſe credo. Brunckius.

Ibid. Σακὸν] Σακοὺς et σηκοὺς duo ſaltem dant Codd. ſcripſiſſe Poëta videtur σακώς, ut edidit *Br.*

vſ. 37. Κεραῇσιν] Obtulerunt duo Codd. Flor. genuinum, pro κεραοῖσιν. dedit *Br.* et ἐμυκάσαντο.

vſ. 39. Ποιμένες] In Ποίμναις mutandum fruſtra cenſebat *Iſ. Voſſius.* — Quod, pro Κρεώνδαις, eſt in Edd. Mediol. et Ald. Κλεώναις dat etiam Cod. Pariſin.

Ibid. Μᾶλα] Codex dedit Flor. pro μῆλα. In vſ. ſeq. pro ἐπεὶ, ἐπὴν in Vat. Cod. legitur; ἐπεὶ genuinum eſt.

vſ. 41. Στυγνοῦ Ἀχέροντος] Στυγνοῖο Χάροντος erat coniectura *Lambini:* cum *Toupio* ſcribendum arbitror, στυγνοῖο γέροντος, quod recepit *Br.* Στυγνῶ Ἀχέρ. dederat *Winterton.* et vſ. 43. μακρώς.

vſ. 44. Δεινὸς ἀοιδὸς] Κεῖνος ἀοιδὸς ex duobus Codd. paene recepiſſem: — αἰόλα φωνέων hoc in vſ. tentari non debuerat.

vſ. 45. Ὀνομαστοὺς] Hic etiam Dorica eſt forma in Ed. *Wintertoni.*

Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπως, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐνθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν· ἐσιγάθη δ' ὁ συφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βωσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
Καὶ φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.

vſ. 46. Τιμᾶς] Ex duobus enotatum Codd, pro τιμὰς restitui cum *Br.*

vſ. 48. Ποτὶ] Πόκα Ed. *Br.*

vſ. 52. Ἀνθρώπους] Ἀνθρώπως, Ed. *Wintertoni*, ex qua ἐνθὼν recepi.

vſ. 54. Ὁ συφορβὸς] Ex Cod. Vatic. cum *Br.* recepi, pro ἐνυφορβός. v. 55. pro βουσὶ, βωσὶ dedit *Winterton.*

vſ. 56. Λαέρτας] Pro forma vulg. eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 59. Ἀμαλδύνοντι] Ex Codice fuit Flor. receptum, pro ἀμαλδύνουσι. atque ita quoque fuit correctum in Pariſino, editumque ſine Codd. a *Wintertono.* idem dedit *Br.*

vſ. 60. Κύματα μετρεῖν] Tentari non debebat a *Wartono.*

vſ. 62. Ἰοειδέϊ] Omnino ſervandum puto: δινειδέϊ eſt in Codice Vat. et in Ed. *Br.*

vſ. 63. Φιλοκερδείᾳ] Dedit Codex Vatic. pro φιλοκερδείῃ. — In hoc vſ. βεβλαμμένον non ſane mutem *Reiskiana* βεβλημένον.

Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δ' ᾧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι ἀοιδοῖς
Κωράων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βωλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' ὠρανὸς, ὠδ' ἐνιαυτώς·
Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται ὠτὸς ἀνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ,

neque παρελθεῖν cum παρειπεῖν *Wartoni:* illud tamen forte vitiosum est: παρέλκειν adscripserat *Hemsterhusius:* παρενθεῖν dederunt *Winterton.* et *Br.*

vs. 64. Ὅστις τοῖος] Rectius videtur, quam ὃς τοιοῦτος, quod ex duobus tribusve adfertur Codd. et receptum fuit a *Br.*

vs. 66. Ἐγὼν τιμὰν] Pro ἐγὼ τιμὴν, duo Codd. obtulerunt Flor. ediditque *Br.*

vs. 68. Δίζημαι δ' ᾧ κεν] Ex Flor. Codice cum *Br.* recepi pro Δίζημαι δὲ τίνι. — hoc forsan in loco repertum olim fuit, quod *Hesychius* praebet, Δίσδημαι.

vs. 69. 70. Τελέθοντι ἀοιδοῖς Κωράων ἀ. Δ.] Ex Codice Flor. partim ex Ed. Flor. veras lectiones recepit *Theocritus*, pro vulgatis, τελέθουσιν ἀοιδᾶν, Μουσάων ἀ. *Toupio* quoque vox Κωράων ut genuina placuit; et ἀοιδῶν videbatur scribendum: genuinas lectiones dedit etiam *Br.*

vs. 70. Μέγα βουλεύοντος] Ut in Codd. Rom. et Paris. in duabus primis Edd. inventum fuit μεγάλου βασιλῆος. vulgatum βουλεύοντος infeliciter tentabat *Ez. Spanhemius.*

vs. 71. Ἐνιαυτοὺς] Ἐνιαυτὼς Ed. *Wintertoni.* qui ἐνιαυτοὺς, et huius similia multa reliquit, *Br.* tamen edidit ὠρανός.

vs. 72. Κινησεῦντι] Doricum ex Cod. Flor. cum *Br.* recepi pro vulgari κινήσουσιν.

vs. 73. Ἐμεῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ] Pro vulgatis, ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ, ex uno Flor. ἐμεῦ, ex alio Flor. et Vatic. et primis Edd. ἀοιδῇ recepi, in suam formam mutatum: ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδᾶ, *Winterton.* idem exhibet Ed. *Br.*

Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλȣ.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἀελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐῤῥίγαντι·
Ἤδη βαστάζȣσι Συρακόσιοι μέσα δȣ̃ρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται, ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάȣσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρα θ' ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρȣ̀ς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματȣ̀ς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγρȣ̀ς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἵ τ' ἀνάριθμοι

vſ. 75. Ἴλου] Ἴλω, Ed. *Wintertoni.*

vſ. 76. Ἀελίῳ] Pro ἠελίῳ, eſt ex Cod. Flor. etiam in Ed. *Br.*

vſ. 77. Ἐῤῥίγαντι] Pro ἐῤῥίγασιν, auctoritate duorum Codd. munitum, iure probavit *Toupius:* ſua ſolius auctoritate iam receperat *Winterton.*

vſ. 78. Βαστάζουσι] Scripſiſſe videtur, quod *Winterton.* et *Br.* dederunt, βαστάζοντι, minime autem, βαστάσδοντι.

vſ. 81. Σκεπάουσιν] Σκεπάοντι ἔθειραι, Ed. *Br.*

vſ. 83. Κώρα] Poſitum pro Κούρη, et πολυκλάρων, pro πολυκλήρων, ex Codice Flor. Formas vulgatas reliquit *Winterton.* Doricas dedit *Br.*

vſ. 85. Κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι.] Haec fruſtra tentata coniecturis vere monuit *Toupius:* Ἐχθρὼς dedit *Wintert.*

vſ. 87. Ἀριθματοὺς] Ἀριθματὼς Ed. *Wint.*

vſ. 88. Ἄστεα δὲ] Quod dedit *Winterton.* a Cod. Flor. firmatum, recepi, pro Ἄστεά τε. et, pro ναίοιντο, ναίοιτο. — ſeq. v. ἐλωβάσαντο Ed. *Br.* ubi in Cod. MS. eſt κατάκρως.

vſ. 90. Αἵ τ' ἀνάριθμοι] Hoc quoque male fuit ſollicitatum.

Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
'Αμπεδίον βλήχοιντο, βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὖλιν
'Ερχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ,
Ποιμένας ἐνδίως πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
'Αχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
'Υψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντω Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
'Ασφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγὼν, πολλὼς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλως

vs. 91. Μήλων — βοτάναις] Ed. *Br.* μάλων — βοτάνᾳ.

vs. 92. 'Αγελαδὸν] Codex praebuit Flor., pro ἀγεληδόν.

vs. 93. Σκνιπαῖον] Pro σκιπναῖον in tribus legitur Codd. est enim et in Reg. Parif. — σκιμβαῖον placuit *Brunckio*.

vs. 93. σκνιπαῖον. Benedictinorum codex apud Warton. σκνιφαῖον. Sed π suprascriptum τῷ φ. Cod. Caesareus etiam σκνιπαῖον, ut et Aldina editio. Et sic revera scribi debet, si deducatur hoc adjectivum a σκνὶψ, quae est species quaedam culicis lignum arrodentis. Editiones recentiores σκιπναῖον. Neutra vox apud lexicographos occurrit, et quantum memini, non aliunde quam ex hoc loco innotuit et Scholiastae expositione, quae sic se habet: σκιπναῖον δὲ, ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνὶψ γάρ ἐστι ζῶον βραδυκίνητον. Suspecta mihi est. Forte scripserat poëta σκιμβαῖον. Hoc derivatur a σκιμβάζειν, χωλεύειν, et hic bene *tardum* significaret. Viator, qui tardo incedit pede, quum videt boves ad stabulum revertentes, intelligit jam serum esse diei, et sibi festinandum esse, ne antequam in diversorium pervenerit, a nocte occupetur. BRUNCKIUS.

vs. 95. Ἔνδοθι δένδρων] Ὑψόθι δένδρων legitur in Cod. Flor. recepitque *Br.*

vs. 97. Βοᾶς] Rationem non exputo, cur βοὰ scribendum censuerit *Salmasius*.

vs. 99. Ὅπη] Ex uno enotatum Codice Flor. ὅθι, mihi hic genuinum videtur: ὅπᾳ dedit *Winterton*.

vs. 100. Ἐμβασίλευεν] Auctius una litera, ἐμβασίλευσεν est in Codice Flor. — In seq. v. ἐγὼν recepi cum *Br.*

Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμηταν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποκα Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέραισιν ἱκοίμαν,
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

vſ. 102. Τοῖς πᾶσι μέλοι] Ex Ed. Rom. τοῖς πᾶσιν ἴκοι, vitioſam lectionem, quam dant et Cod. Pariſ. et Ed. prima, revocavit *Reiskius*, quem ſequitur *Br.* Σικελὰν recepi cum *Wintertono* pro Σικελὴν qui formas tamen vulgares recte reliquit v. 101, πολλοὺς — καὶ ἄλλους.

vſ. 103. Αἰχμηταν] Scripſiſſe Poëta videtur, non αἰχματὰν, ut eſt in Cod. MS.

vſ. 104. Ὦ Ἐτεόκλειοι θύγατρες θεαὶ] Ex Codd. et primis Edd hoc recipere non dubitavi pro vulgato, Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, quod ſequitur, αἱ, intactum reliqui.

vſ. 105. Ἀπεχθόμενόν ποκα] Ex Codice Flor. receptum, pro ἀπεχθόμενόν ποτε, iam dederat *Winterton.*

vſ. 106. Ἔγωγε μένοιμι] Revocavi ex primis Edd. pro ἐγὼ μίμνοιμι. ἔγωγα μένοιμι Ed. *Br.*

vſ. 107. Ἱκοίμαν] In duobus eſt Codd. ἱοίμαν, quod nollem nuper receptum.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.

Εἰδύλλιον ιζ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἀδωμεν ἀοιδαῖς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπῆν,
Ὑμνήσαιμ'· ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθὼν,
Παπταίνει, παρεόντος ἅδην, πόθεν ἄρξεται ἔργω.

vſ. 1. Ἐς Δία] Eſt ex Codd. pro εἰς Δία.

vſ. 2. Ἀιδωμεν] Mutari non debebat in αἰνῶμεν. ἄδωμες dedit *Winterton.*

vſ. 3. Ἀνδρῶν δ' αὖ] Ἀνδρῶν δὲ Ed. *Br.* qui ſaepius iſta ſic mutavit.

vſ. 4. Προφερέστατος] In duobus Codd. lectum προφερέστερος tranſiit in Ed. *Br.*

vſ. 5. Ἀμιθέων] More ſuo ſic dederat, ut edidit *Winterton.* pro ἡμιθέων.

vſ. 6. E Grammaticorum Canone de Dorica dialecto, quem vide apud Gregorium p. 144. ſcribendum erat σόφων. Brunckius.

vſ. 7. Ἐγὼ] Ἐγὼν Πτολεμαῖον — Ed. *Br.* quocum εἰπῆν recepi.

vſ. 9. Ὑλατόμος] Pro ὑλητόμος praebuerunt Ed. Flor. et Flor. Codex. ἐνθὼν, pro ἐλθὼν, eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 10. Ἔργω] Iam dedit *Wint.* pro forma vulgari.

Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βωλὰν, ἃν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο
Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας,
Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.

vſ. 12. Ἐτίμασαν] Prodiit pro ἐτίμησαν, vulgatum etiam a *Brunck*.

vſ. 13. Οἷος μὲν ἔην] Quam et Codices praebent, lectio non debuerat ex Ald. Ed. mutari.

vſ. 14. Ὁ Λαγίδας] Articulum delendum cenſebat *Salmaſ.* qui abeſt ab Ed. Flor.

vſ. 17. Ἀθανάτοις] Ἀθανάτοισι, velut numeroſius, *Toupio* placet, recepitque *Br.*

vſ. 19. Αἰολομίτραις] Pro αἰολομήτραις, in plerisque erat Codd. αἰολομίτρας· ut edidit *Winterton.* αἰολομίτραις legendum viderunt *H. Stephanus*, *Caſaub.* *Iſ. Voſſ.* et *Reiskius.*

vſ. 22. Σὺν ἄλλοισιν] Ed. *Br.* σὺν ἄλλοισι θαλίας ἔ. οὐρανίδαισι. ultimum iam dedit *Winterton.*

vſ. 24. Μελέων ἐξείλετο γῆρας] Horum ultimum etiam nunc in κῆρας mutandum cenſeo: pro μελέων, μεδέων nonnullis placuit.

vſ. 25. Θεοὶ νέποδες] Θεῶν νέποδες placuit *Scaligero*, et *Iſ. Voſſio*: mihi cum *D. Heinſio* et *Bentleio* legendum videtur, θεοὶ νέποδες· quod et *Br.* recepit.

Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρω Ἥβας
Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
Ἔπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κώρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὰν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον· ὧδέ κε παισὶ

vſ. 31. Ὄζοις] Ὄσδοις Ed. *Br.*

vſ. 32. Λευκοσφύρω] Recte edidit *Wintert.* pro forma vulgari.

vſ. 33. Ἄγοντι γενειήταν] Codices MSS. hanc lectionem adfirmant: vitioſa, γεννήταν, ex *Ald.* Ed. revocari a *Reiskio* non debebat: ἄγοντι hic eſt ex Ed. *Wint.* ſic dedit et *Brunck.*

vſ. 36. Τᾶς] Pro τῆς, Codex praebuit Flor. quod eſt in Vatic. τᾶ recepit *Br.* cuius eſt κώρα, pro κούρα.

vſ. 37. Ἐσεμάξατο] In duobus inventum Codd. receptum fuit pro ἐπεμάξατο. Quod eſt in Scholiis, ἀπεμάξατο placuit *Hemſterhuſio.*

vſ 38. Γυναῖκα] Codex Flor. dat γυναικῶν· in aliis Codd. et in Edd. primis legitur γυναικᾶν· quod nollem nuper receptum. ſcripſiſſe videtur γυναικῶν. — In vſ. ſeq. ἑὴν recte mutatum fuit in ἑάν.

vſ. 40. Ὧδέ κε παισὶ] *Reiskius* quod legi poſſe putabat ὧδε καὶ παισὶ, nemini adprobabit. Qui ediderat ὧδέ τι παισὶ, *Brunckius* poſtea haec et ſeqq. ſic corrigi poſſe credidit: ὧδε καὶ οἷσι Θαρσήσας παίδεσσιν ἐπιτρέπει. nimiam eſſe mutationem nunc, opinor, fatebitur.

vſ. 40. Editiones: ὧδέ κε παισὶ —. Supervacua eſt et nullius vis hic particula κε. Caeſar. Cod. ὧδε καὶ, reclamante metro, ſed ad ſenſum bene. Forte ſcripſerat poeta: ὧδε καὶ οἷσι θαρσήσας

Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεοίσας.
Ἀστόργω δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰὲν,
Ῥηΐδιοι δὲ γοναὶ, τέκνα δ' ὔποτ' ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον ὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.

Πᾶ-

παίδεσσιν ἐπιτρέπει — quod vulgatae lectioni, meo judicio, praestat. BRUNCKIUS.

vſ. 41. Ἐπιτρέπει] Ex Cod. Vatic. et Flor. Ed. ſcribi poſſet ἐπιτρέποι.

vſ. 42. Ὁππότε κεν] Ed. *Br.* Ὁππότε κε. — pro βαίνει hoc in v. βαίνῃ erat in Ed. Flor. quod, a *Br.* probatum, recepi. — φιλεοίσας, pro φιλεούσης, iam edidit *Wintertonus.*

vſ. 42. Alii βαῖνεν, alii βαίνει. Scribendum eſt βαίνῃ· ὁπόταν βαίνῃ. Alias ſoloeca eſſet phraſis. BRUNCKIUS.

vſ. 43. Ἀστόργω] Ex Ed. *Wint.* pro ἀστόργου admiſi. Hunc verſum et ſequentem pro ſpuriis habuit *Erneſtius:* tentavit minus feliciter *Wartonus.* vox ultima αἰὲν in εὐνᾷ mutanda videbatur *Eldikio.*

vſ. 43. Nullus dubito quin olim ſcriptum fuerit ἀστόργω δὲ — v. 51. ἤπιος ἄδε βροτοῖς, μαλακῶς — doriſmum a librariis obliteratum ubique reſtituendum cenſeo. Sic 56. et 57. αἰχματὰ et αἰχματᾷ ſcripſerim. 62. ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα — et ſic de ſimilibus, in quae, quum ea facile quisque emendare poſſit, in poſterum, ne taedioſus ſim, non amplius animadvertam. BRUNCKIUS.

vſ 45. Ἀριστεύοισα θεάων] Hanc etiam elegantiam eripere *Theocrito* tentavit *Wartonus.*

vſ 46. Ἕνεκεν] In ἕνεκα mutatum a *Br*, qui vſ. 48. recte dedit κατενθῆν pro κατενθεῖν.

vſ. 50. Ἑᾶς δ' ἀπεδ. τιμᾶς] Mutari certe non debet. v. 51. μαλακῶς Ed. praebuit *Wint.* ἄδε poſitum pro ἥδε.

Πᾶσιν δ' ἤπιος ἅδε βροτοῖς μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνείει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυανόφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.
Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο, καδδ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·

vſ. 52. Ποθέοντι] Omnino etiam ſervandum eſt.

vſ. 57. Ἀρίζαλος] Eſt ex Codice Flor. pro ἀρίζηλος, quod non offendit *Wintertonum.* qui alterum nuper recepit, *Br.* ſcribendum putat v. 56. et 57. αἰχματὰ, et αἰχματᾷ.

vſ. 58. Ἀτίταλλε] Ἀτίτηλε ſcribendum cenſet *Brunckius.*

vſ. 58. Ut conſtet temporum ratio, ſcribendum eſt ἀτίτηλε, quod ſaepe ex antiquis codicibus pro ἀτίταλλε reponendum animadverti. Brunckius.

vſ. 59. Πράταν] Hic dedit Codex Flor. pro πρώταν. ſine Codice dederat *Wint.* ὄκα πράταν Ed. *Br.*

vſ. 60. Εἰλείθυιαν] Εἰλήθυιαν Ed. *Br.*

vſ. 62. Ἁ δέ οἱ εὐμενέοισα] Hoc iam dedit *Wint.* pro Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα.

vſ. 64. Ἀγαπατὸς] *Wint.* iam edidit pro ἀγαπητός.

vſ. 64. De ſignificatione verbi ὀλολύζειν, quam non recte tradunt lexica, praeter auctores a Cl. Weſſeling laudatos ad Diodor. Sic. T. II. p. 90. adeundus Mericus Caſaubonus in Diſſertatione 1. de Homeri editione Hackiana p. 38. ὀλολυγὴ, vox eſt foeminis propria, et fere ad ſacra pertinens; *Sacer Jubilus*, quem primum in Minervae Tritonidis ſacris adhibitum fuiſſe auctor eſt Herodotus p. 364. Brunckius.

Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλαισιν,
Ὄλβιε κῶρε γένοιο, τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίοπος καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὅν κε φιλάσῃ
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδεῖ,
Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,

vs. 67. Δῆλον] Mutari non debet; quamvis in Cod. Flor. legatur Δᾶλον, quod recepit *Br.* qui hoc etiam v. praetulit ἐτίμασε.

vs. 68. Τρίοπος] Alia lectione cur mutetur nihil est causae, τιμᾷ hoc in v. edidit *Wint.*

vs. 70. Ὅσσον καὶ Ῥήναιαν] Pro vulgato Ἶσον, quod *Toupio* placuit, cum repertum sit in Cod. Reg. Paris. recepi. *Reiskii* coniecturae syllabae modulus obnititur.

vs. 72. Ὑπαὶ] Frustra cum *R.* in ὑπὲκ mutaretur. — vs. seq. Ζανὸς — σᾶμα dat Ed. *Br.*

vs. 73. 74. Μέλοντι Αἰδοῖοι βασιλῆες] Ex Codd. et *Ald.* Ed. sic cum *Casaubono*, *Reiskio*, et *Br.*, corrigendum videbatur, pro μέληται Αἰδοίου βασιλῆος. — Pro φιλάσει, cum *Br.* dedi φιλάσῃ.

vs. 75. Ὀπαδεῖ] Suo sic more scripsisse videbatur, pro ὀπηδεῖ.

vs. 76. Πολλᾶς μὲν κρατέει γαίας] Ed. Flor. μὲν subministravit pro vulgato δέ; γαίας, pro γαίης, Codex Flor. Hoc dedit et *Br.* non illud.

vs. 78. Ἀλδήσκουσιν] Ἀλδήσκοντι Ed. *Br.*

vs. 79. Χθαμαλὸς Αἴγυπτος] Retinendum videtur: χθαμαλῆς Αἰγύπτου placuit *Reiskio.* χθαμαλὰ Αἴγυπτος Ed. *Br.* in qua legitur φύῃ pro φύει.

Νεῖλος ἀναβλύζων διεραν ὅτε βώλακα θρύπτει·
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων·
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφύλοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σαμαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοισί τε Καρσί,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.

vſ. 80. Ὅτε] Ὅκα Ed. *Br.*

vſ. 84. Ἐνδεκάδες τρεῖς] In Flor. Cod. legitur, ἐννεάδες τρεῖς· apud *Tzetzen*, ἐννέα καὶ τρεῖς· Poëta dediſſe videtur quod vulgatur.

vſ. 87. Συρίας, Λιβύας τε] Codex dedit Flor. pro vulgatis Συρίης, Λιβύης τε·

vſ. 88. Παμφύλοισι] *Io. Schradero* debet *Theocritus*, pro Παμφυλίοισι.

vſ. 89. Σαμαίνει] Ex Codice MS. reſtitutum, pro Σημαίνει, etiam a *Br.*

Ibid. Φιλοπτολέμοισί τε Καρσί] Ex Codd. ſic legendum monuit *D'Orvillius*, pro vulgatis, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι. dudum ita correxerat *Iof. Barneſius.*

vſ. 90. Νάσοις. Hoc omnino retinendum eſt.

vſ. 94. Σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι] Horum prius, male tentatum, tuetur *Toupius.* Pro ἀσφαραγεῦντι in duobus Codd. Flor. legitur ἀμφαγέροντι, in Cod. Vat. ἀμφαγέρονται· et, pro οἱ, in v. 93. μιν eſt in iisdem Flor. — hinc μιν — ἀμφαγέρονται recepit *Brunckius:* vulgata mihi non videntur tribui poſſe librariis, vel correctoribus.

Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηίων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπίπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος, ἀεὶ κέχυται, μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίας. Τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη

vs. 95. Καταβεβρίθει] Ex duobus Codd. enotata fuit non spernenda lectio, κε καταβρίθοι.

vs. 96. Τόσσον] Frustra mutaretur: Τόσσος *Reiskio* placuit.

vs. 103. Ξανθόκομος] Quod *Reiskio* placebat, ξανθοκόμας a *Br.* fuit receptum.

vs. 104. Ἐπίπαγχυ] Scribendum censui cum *H. Stephano*, aliisque, pro ἐπὶ πάγχυ. seq. vs. *Br.* Ed. κτεατίσδεται.

vs. 109. Αἰὲν ἀπαρχ.] Pro Αἰεὶ ἀπαρχ. ex Cod. Flor. cum *Reiskio* recepi, et *Br.*

vs. 116. Ἀντ' εὐεργεσίας] Positum pro Ἀντ' εὐεργεσίης· ex Cod. Florent.

Ὀλβίῳ, ᾗ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν ὐκέτι νόστος.
Μῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.
Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἴσατο ναώς·
Ἐν δ' αὐτὼς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγώς.
Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει
Μησὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς ὔτις ἀρείων

vſ. 120. Ἀέρι πᾶ κέκρυπται] Cum *Reiskio* et *Toupio* mihi quoque Poëta ſcripſiſſe videtur, Ἀέρι πάντα κέκρυπται. *Br.* Ed. ἀέρι πα.

vſ. 121. 122. Μοῦνος ὅδε προτέρων] In vſ. 122. Στειβομένα praeferunt Edd. Ald. Flor. et Codd. quidam ſcripti. — A *Reiskio* et *Wartono* diverſis iſta modis tentata ſic nuper ſcribenda cenſuit *Brunckius:* Μῶνος ὅδε προτερὰ τοκέων, ἔτι θερμὰ κονίᾳ Στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη.

vſ. 122. Plerique codices cum Aldina editione στειβομένα. Licet ι non ſubſcriptum ſit, ex accentus poſitione intelligitur tertium eſſe caſum, conſtruendum cum praecedenti κονίᾳ. Non mihi placet προτέρων τοκέων, et credo ſcripſiſſe poëtam πρότερα τοκέων, quod a male ſedulo, qui metro cavebat, mutatum fuerit. Ordo eſt: μόνος ὅδε ἐκμάσσεται τὰ πρότερα ἴχνη τῶν ποδῶν τῶν τοκέων ἔτι θερμὰ ὄντα καθύπερθε ἐν τῇ στειβομένῃ κονίῃ. Sic locus ſcribendus et diſtinguendus: Μῶνος ὅδε πρότερα τοκέων, ἔτι θερμὰ κονίᾳ Στειβομένᾳ καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. Brunckius.

vſ. 123. Ματρὶ — ναώς] Recte *Br.* Ed. pro Μητρὶ — νηώς. vſ. 124. αὐτὼς v. 125. ἀρωγὼς iam dedit *Wint.* ἵδρυσε pro Ἵδρυσεν *Br.*

vſ. 126. Ὅδε μηρία καίει] Receptum a *Br.* pro ἐπὶ μ. κ. duobus nititur Codd.

vſ. 128. Ἀρείων] Literam, a ſequente eliſam, ad ἀρείω adieci, cum *Iſ. Voſſio*, *Reiskio*, *Brunckio*.

Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦ 'ναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἁμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετάν γε μὲν ἐκ Διὸς ἕξοις.

vſ. 130. Ἐκ θυμῶ] Relictum ex Ed. *Wint.* pro Ἐκ θυμοῦ.

vſ. 132. Οὓς τέκετο] Aldina lectio, Οὓς τίκε, in Codicibus etiam reperta, hic tolerari nequit. ἔτικε, a *Wartono* probatum, *Br.* recepit. Ὀλύμπω eſt in Ed. *Wint.*

vſ. 133. Ἐν δὲ λέχος] Sic recte ſcripſit *Reiskius*, pro Ἓν δὲ λ. — Hoc in vſ. forte dederat Poëta, Ζανὶ καὶ Ἥρᾳ.

vſ. 134. Φοιβήσασα] Φοιβάσασα ſcribendum videbatur *Io. Aug. Erneſtio.*

vſ. 136. Ἁμιθέων] Ut alibi, hic etiam probabiliter ſcripſerat, ut dedit *Wint.* pro ἡμιθέων.

vſ. 137. Ἕξοις] Pro αἰτεῦ, a *Br.* recte receptum, praebuerunt Codd. Flor. Rom. et Pariſ. Edd. Ald. Flor. — ἀρετὰν iam edidit *Wint.*

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη΄.

Ἐν ποκ᾽ ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,

vſ. 1. Ἐν ποκ᾽ ἄρα Σπάρτᾳ] Cauſam exputare nequeo, cur ſincera ſollicitaverit Editor *W*. Graece quidem dicitur ἦν χρόνος ἡνίκα vel ὅτε· dicique adeo potuit Ἦν, ὅτ᾽ ἄρ᾽ ἐν Σπάρτᾳ. ſed optima ſunt quae hic vulgantur.

vſ. 2. Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον] In Codice Reg. Pariſ. quem adhibuit *T. H.* legitur θάλλονθ᾽ ὑακίνθω κόσμον ἔχοισαι· idem praebent Editiones primae Mediol. et Ald. et probabiliter fuit in Cod. ex quo lectio vitioſa fluxit in Romanum Cardin. Ottob. θάλλονθ᾽ ἀμίνθω κόσμον. Cum vero in Codice legatur Vatic. θάλλοντα κόσμον ὑακίνθινον· ſuſpicor genuinam eſſe lectionem vulgatam; alteram ex Scholio natam marginali. [Quam recepit *Br.* VALCK. 2.]

vſ. 3. Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω] Miror viris Doctiſſimis, *Iſ.* etiam *Voſſio* hic a vulgata diverſam lectionem in mentem veniſſe, νεορράπτῳ, vel νεοπάκτῳ· *novus thalamus*, ut dicitur νεοπαγὴς, dubium non eſt quin dici etiam potuerit νεόπηκτος. νεόρραπτος vero Graecis, opinor, fuit ignotum: *pictus nuper thalamus* commode hic dicitur νεόγραπτος.

vſ. 4. Μέγα χρῆμα Λακαινᾶν] Permulta quidem dantur ſimilia, qualia proſtant ad *Eurip.* Phoen. nonnulla p. 71. vix quicquam tamen reperietur, quod ad hanc elegantiam accedat. Συὸς μέγιστον χρῆμ᾽ in Meleagro dixit *Sophocles* apud *Lucian.* T. III. p. 437. hinc συὸς χρῆμα θεόπεμπτον eſt apud *Suidam* in v. Βρεβίον. in *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1030 μέγα χρῆμα τῆς ἐμπίδος. Πρᾶγμα μέγα φρέατος, et ſimilia, dedit *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 111. Propius accedit *Plauti, ſatis ſcitum filum mulieris*, in Mercat. IV, IV. 25.

Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ᾽ ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις, περὶ δ᾽ ἴαχε δῶμ᾽ ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρῴιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν᾽ ἔπινες, ὅτ᾽ εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ᾽ ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,

vſ. 5. Τυνδάρεω κατεκλάξατο] In verſum ſeq. pro Μναστήσας facile revocari potuit Μναστεύσας ex Codd. Pariſino, Toletano, et ex Edd. Florent. ac Romana: ſed ſcripſeritne *Theocritus* in hoc 5. verſu κατεκλάξατο, vel aliud quid, decernere non auſim. In Codice Genev. κατεκλάχετο, ἀντὶ τοῦ ἐκληρώθη, *Caſaubonus* invenit: hinc fluxit vitioſum illud in Vaticano Codice et Florentino, κατεκλάγετο. κατεκλίνατο in nonnullis legi Codd. *D'Orvillius* teſtatur in *Charit.* p. 125., in multis κατελέξατο. ad Κατεκλίνατο pertinet Scholion a Clar. *Salvinio* enotatum ex Cod. Florent. ἐπὶ τὴν κλίνην ἰδίαν ἐν ἐξουσίᾳ ἔλαβεν. — Ἀνίκα Τυνδαρίδα (Τυνδαρίαν dat Ed. Iuntina) κατελέξατο proſtat in Codd. Florentinis, Romano, Pariſino; in Edd. Mediol. et Aldina. Harum mihi lectionum nulla ſatisfacit. Scholion Vaticani Codicis συνεκοιμᾶτο ἐκείνῃ conveniret verbo παρελέξατο. Pleriſque, ob verſum 77. Eid. XV. ſincerum videbitur vulgatum κατεκλάξατο. *Heſychium*, vel antiquiorem Grammaticum, dediſſe ſuſpicor: Κατεκλάξατο, κατέκλεισε, κατακεκλεισμένην εἶχε. Scholion ex Cod. Flor. ad Eid. XV, 77. dedit *Salvinius*: παροιμία — εἴρηται ἀπό τινος νυμφίου, λαβόντος τινὰ νύμφην, καὶ εἰσελθόντος εἰς τὸν θάλαμον, καὶ κλείσαντος αὐτόν. [ἀγκλάξατο venit in mentem *Eldikio*. VALCK. 2.]

vſ. 8. Ποσσὶ περιπλίκτοις] Ex Codice Pariſino [quem adhibuit T. H. VALCK. 2.] pro Π. περιπλέκτοις, iure probatum a *Kopierſio* in Obſerv. Philolog. p. 61, in hunc verſum recepi: vocem vulgatam hic fruſtra tuetur *Heinſius*: correctoris erat Χερσὶ περιπλέκτοις· quod in Cod. Genev. *Caſaubonus* invenit.

vſ. 11. Reponendum ὅτ᾽ εἰς εὐνὰν [in textu poſitum a *Br.* ὅκ᾽ ἐ. ε.] — eſt enim pro ὅτι, non pro ὅτε, quod monuit Sanctamandus. BRUNCKIUS.

vſ. 12. Εὕδειν μὲν χρήζοντα] Formas Doricas, Εὕδεν μὲν χρή-

Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παλάσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,

σδοντα, restituendas recte monuit *Toupius*, etiam in Epistola ad Wartonum T. II. p. 332. — In proximis adprobat *Toupius Heinsii* coniecturam verbum εὗδειν repetentis, ut legatur ex more *Theocriti*: Εὗδειν μὲν χρήσδοντα καθ' ὥραν εὗδειν ἐχρῆν τυ. vulgatae lectioni defensor venit *Hemsterhusius* ad *Lucian*. I. p. 230. ea vi hic positum observans αὐτὸν, quae interpretes fefellerit; illa tamen *Wintertonum* non fugit, qui hic Latina dedit: *te solum oportuerat dormire*. vocem hac significatione positam mihi quidem hic sequentia postulare videntur, — καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ etc. In Ed. Mediol. et Ald. hic scribitur, καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ. quod revocari non debuerat. In margine Codicis Flor. legebantur ista: αὐτόν σε ἐχρῆν καθεύδειν, χρήζοντα ὕπνε.

vs. 12. Recentiores editiones εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ, παῖδα δ' ἐᾶν — Heinsii conjecturam, quam Cl. Toup probavit, in textum admisi, quod forte factum non oportuit, quia lectio recepta, quando nihil absurdi habet, non facile mutanda. αὐτὸν autem hic est pro μόνον, quod et Sanctamandum fefellit, cujus caeteroquin docta est in hunc locum nota. Sed etiam, absque hac voce ea significatione posita, eadem manet oppositio. *Si cubitum ire volebas*, TE QUIDEM *oportebat tempestive dormire*, AT PUELLAM etc. Ita ut non videam, vocem αὐτὸν salva sententia abesse non posse. Id saltem verissimum est, multo elegantiorem esse alteram lectionem. Suspicari etiam quis possit lacunam olim fuisse in hoc versu, quam librarius expleverit addendo vocem αὐτόν. Nam veteres libri omnes et editiones priscae habent καθ' ὥραν χρῆν, vel ἐχρῆν, αὐτόν τυ. Sic positum αὐτὸν additītium videtur. BRUNCKIUS. — Mihi olim servandum videbatur αὐτόν· nunc movet me paene *Brunckius*, ut verius videatur εὗδειν repetitum. VALCK. 2.

vs. 14. Καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ] Recte ex Ald. et Flor. Edd. ἔνας pro ἔναν restituit *Reiskius*; in Ed. Mediol. legitur ἔνανας· indicio, utramque scriptionem in vetustis fuisse Codd. ut certe legitur utraque in Cod. Reg. Paris. Ἔνας apud *Hesych*. redditur εἰς τρίτην. Quae de hac vocula et finitimis dici possent huius non sunt loci; ad *Hesychianum*, Ἔναρ, εἰς τρίτην, Λάκωνες. nonnulla notavit Clariss. *Io. Alberti*. [ἔναρ edidit *Br*. et παίσδην. VALCK. 2.]

Κὴς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μῶνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.

vſ. 15. Κὴς] Poſitum pro Καὶ ἐς, et ἅδε pro ἤδη. Valck. 2.

vſ. 17. Ὡς ἀνύσαιο] Vim verbi huius medii, minus intellectam a *Dan. Heinſio*, optime *Toupius* animadvertit, haec interpretatus, *ut has nuptias conſequerere:* vid. *Rich. Daweſii* Miſcell. Crit. p. 206. Scripſerat probabiliter *Xenophon* K. A. VII. p. 246, 38. οἳ δ' ἂν φανεροὶ ὦσιν ἀλήθειαν ἀσκοῦντες, τούτων οἱ λόγοι, ἤν τι δέωνται, οὐδὲν μεῖον δύνανται ἀνύσασθαι, (ed. δύνανται ἂν ἔσεσθαι) ἢ ἄλλων ἡ βία. *poſſint conſequi:* vicina firmant emendatam lectionem. — In iis, quae hic praecedunt, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν· *Spartam venienti dextram aliquis tibi ſternuit adprobationem:* ἀγαθὸς eſt ἐναίσιμος. *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1478. ad Ἐναισίμῳ δὲ συντύχοιμι, adſcribuntur in Scholiis, quae ad proxima pertinent, μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω. conf. *Toupii* Emend. in *Suid.* I. p. 133.

vſ. 18. Μοῦνος] Hic et alibi prodiit in Ed. *Brunckii* μῶνος. Valck. 2.

vſ. 19. Ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο] Quod in margine Codicis legitur Pariſ. et in Ed. Iuntina, ἵκετο, genuini verbi ᾤχετο fuit interpretamentum. Formam loquendi *Berglerus* illuſtravit in *Alciphron.* I. Epiſt. 38. p. 176. cuius obſervatis adduntur nonnulla in Miſcell. Obſerv. V. p. 59. — Verſus ſequens, 20. ut in Cod. Reg. Pariſ. legitur in Ed. prima *Theocriti* Mediol. et in Aldina, Οἵα γαῖαν Ἀχαιΐδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλη. quod *R.* in ſuam Ed. revocavit, ἄλλη in ἄλλα mutato. [Iucundior meis quidem auribus v. accidit ſic ſcriptus οἵα Ἀχαιϊάδων etc. *Reiskium* hic ſequutus eſt *Brunckius.* Valck. 2] — In vſ. 20. pro τίκτεν, τίκτοι legebat *Iſ. Voſſius;* in v. 21. ματέρι dedit Wintertonus, pro μητέρι.

vſ. 21. Scr. αἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον. Optativum requirere caſtigatam ſcribendi rationem jamdudum animadverti, et ſic etiam Iſ. Voſſio placuiſſe docet me Cl. Valckenarii nota. Brunckius.

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ὠυτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ᾽ Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ᾽ ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ᾽ Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Τίκτει non immerito placet et *Brunckio*, qui vſ. 22. ſcripſit, αἷς, VALCK. 2.

vſ. 23. Παρ᾽ Εὐρώταο λοετροῖς] Quam praebet Codex Pariſ. ſi lectio ῥεέθροις in aliis reperiretur Codd. forſan alteri videri poſſet anteponenda. Hic memoratus puellarum Lacaenarum δρόμος propria quadam adpellatione deſignabatur a Lacedaemoniis. *Heſychius*: Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. Sed quid iſta ſibi vox velit, latet: quod hic in Cod. Flor. legitur adſcriptum, μόναι αἱ κόραι ἔτρεχον· fidem non inveniet. [Pro ἀνδριστὶ dederat forſan ἀνδρικτί. VALCK. 2.]

vſ. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα] In id conſpirant *Dan. Heinſius*, *Toupius*, et *Reiskius*, ut verſum ſequentem huic verſui cenſeant praefigendum; in emendandi modo diſſentiunt a ſe invicem. *Reiskius*, pro καλὸν, in v. 26. τεὸν ſubſtituit: in ſuis ſibi coniecturis ipſe *Heinſius* non ſatisfecit. Proxime verum mihi *Toupius* acceſſiſſe videtur, verſus transpoſitos ſic corrigens, ut legatur: Πότνια νύχθ᾽ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον· Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ᾽ ἐν ἡμῖν· ſecundum iſtam correctionem verborum ſtructura ſit oportet: ἅτε ἀὼς πότνια, (λ. ε. χ. ἀ.) ἀντέλλοισα διέφαινε καλὸν πρόσωπον νυκτὶ, etc. Ut λευκὸν ἔαρ, ſic dubium etiam non eſt quin ἠὼς dicatur πότνια· ſed νυκτὶ mihi videtur in his a verbo διέφαινε nimis remotum. Pro ἡμῖν autem ſcribendum eſt ἄμμιν. VALCK. 1. — Hac ratione vulgata corrigebat *Eldikius*: Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν ἅτ᾽ ἔφαινε πρόσωπον Πότνια νύχθ᾽, ἅτε λευκὸν ἔαρ, χειμῶνος ἀνέντος· Ὧδε κ. τ. λ. Sic vero *Io. Bern. Koehlerus*: Πότνια Νὺξ, ἅτε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλόν τοι ἔφαινε πρόσωπον. haec ut ſine controverſia ſincera probavit *Brunckius*. VALCK. 2.

vſ. 26. Elegantiſſimam et procul dubio veriſſimam conclamati hujus loci emendationem, qui doctiſſimorum virorum conamina eluſerat, debeo Io. Bern. Koehler, qui Lubecae an. 1767. libellum edidit notarum et emendationum in Theocritum. vſ. 27. ſcribendum τὶν dorice pro τοί. Ex τὶν ἔφαινε facillime depravari

Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἁμῖν.
Πιείρα μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,

potuit lectio in διέφαινε. Locum autem ipse sic vertit: *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens Aurora pulchrum tibi ostendit vultum, sic et aurea Helena elucebat inter nos.* Brunckius.

vs. 29. Πιείρα μεγάλα τ' ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα,] Haec fere est primarum Editionum lectio, Mediol. et Aldinae, quam ad istam rationem nuper expolivit *Toupius*, voce μεγάλη mutata in μεγάλα τ'. In plerisque Edd. post Romanam Zach. Calliergi vulgatum fuit: Πιείρα, μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ. Sed κόσμος legitur in Codicibus Vaticanis, Florentino, quem *Salvinius* adhibuit, et Romano Cardin. Ottoboni. Πίειραν μεγάλαν τ' ἄρουραν optime iungi *Toupius Homeri* loco demonstravit. Facillima nunc verborum est structura: ἅτε κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα πιείρα μεγάλα τε, ἢ κάπῳ, — Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. de quo postremo versu nunc, opinor, aliter iudicabit Amicus Clarissimus, quam fecit olim. In Eid. VIII. versus est 79. Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. *Aelianus* V. H. II, c. XIII, Socratem dixit ἄνδρα, — καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. *Musgravius*, cui lectio altera Codicum et Editionum veterum nondum innotuerat, corrigendum suspicabatur: ἅτ' ἀνέδραμεν ὄχμος ἀρούρα· per ὄχμον *segetem* intelligens: *Hesychii* et aliorum interpretatio nititur *Homeri* loco in Il. Λ. 68. 69. ubi Ὄγμον, vel Ὄχμον πυρῶν ἢ κριθῶν legimus: *seges* simpliciter, ut puto, ὄχμος dici non potuit.

vs. 29. Ordo est: ἅτε μεγάλα κυπάρισσος ἀνέδραμε, κόσμος πιείρα ἀρούρα, ἢ κάπῳ, ἢ — quis non malit μεγάλα jungi ἐπιθετικῶς substantivo κυπάρισσος, quam cum ἀρούρα construi, addendo copulam τε, quae ab omnibus libris, tam scriptis, quam typis expressis, abest? (saltem scribendum fuerat μεγάλα θ' ἅτ'.) Vera est quam dedi hujus versus lectio, qui sic in Aldi editione legitur: Πιείρα, μεγάλη, ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα. Longe diversa est ratio loci Homerici in scuti descriptione, ubi ad extollendum Vulcani artificium multa ad unicum ἄρουραν congesta epitheta: Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ —. At hic ἄρουρα unico epitheto πίειρα insigniri

Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα

debuit, quo redditur ratio cur arbor adeo creverit. *Magna Cupressus in pingui arvo.* Brunckius.

vs. 29. Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος] Sic vidit *Brunckius* legendum. Valck. 2.

vs. 33. Ἄτριον] Doricam formam oblatam ex Cod. Vatic. pro vulgata ἤτριον recepi. *Hesychius*, Ἄτριον, ὕφος. λεπτόν· καὶ Εὐάτριοι, εὐυφεῖς. εὐάτριον est in epigramm. *Leonidae*: vid. *Piersonus* ad Excerpta ex *Herodiano* p. 464. εὐήτριον ὕφασμα et similia frequenter occurrunt.

vs. 34. Ἐκ κελεόντων] Sic ex Cod. Genev. corrigendum, pro ἐκ καλεόντων, *Casaubonus* iam monuerat: id ipsum in Codice Sambuci repertum iure probavit *R.* Ad hos, duo Codices accedunt Vaticani: κελέοντας dictos *pedes textorii mali, e quo stamina deducuntur*, docuit *Abr. Berkelius* ad *Antonin. Liberal.* p. 249.

vs. 36. Hic versus abest a Cod. Parisino. Valck. 2.

vs. 37. Ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί] Ultimum illud mutandum in ἕνται, pro εἵνται, *sedent*, frustra suspicabatur *R. Aristoph.* Ran. v. 1077. οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. — [vs. seq. 38. κόρα scriptum fuit cum *Br.* Valck. 2.]

vs. 39. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον] Nihil hic Codices variant aut Edd. Δρόμον tuetur *Toupius*, *gymnasium* vel *stadium* intelligens; sed non ad cursum se ἦρι, *proximo mane*, sed ad flores legendos abituras canunt Spartanae puellae. Quod *Reiskio*, *Is.* quoque *Vossio* venit in mentem legendum δρυμόν· huic vero lectioni versus modulus reluctatur: Δρόσον placuit *Koppiersio* in Observ.

Ἐρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένας ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶται τοὶ στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πρᾶται δ᾽, ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ᾽ ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις

Philol. p. 62. ut *prata rore madentia*, per ἓν διὰ δυοῖν, dixerit Poëta δρόσον καὶ λειμώνια φύλλα. *Eldikius* legendum putabat ἐς ῥόδον. neutrum *Theocrito* cenſeri poterit indignum: mihi tamen δρόσον prae altero placeret. [Mihi placet ἐς δρόσον. VALCK. 2.]

vſ 41. Πολλὰ τεῦς] In Codicibus legitur Vaticanis, Πολλὰ τεῦς (vel τεὰ) Ἑλένα· τεὰ ſcriptum et in Cod. Paris. et in Edd. Mediol. et Ald. τεῦς in Iuntina: hoc, ut ſupra fuit ex Codd. poſitum in Eid. XI, 25. hic etiam erat reſtituendum pro vulgatis, Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα. In ſequenti verſu, pro γειναμένης, γειναμένας erat in Edit. Wintertoni. [Μαστὸν in Μασδὸν mutavit *Br.* VALCK. 2.] — vſ. 42. pro Πρᾶται τοι et vſ. 45. pro Πρᾶται δ᾽ recte edidit *Reiskius*, Romanam ſequutus Editionem Z. Calliergi, Πρᾶται τοι, et Πρᾶται δ᾽, ut ſcribendum etiam cenſuit *Wartonus*.

vſ. 44. Σκιερὰν κ. ἐς πλατάνιστον] *Io. Meurſius* nihil adeo habebat cauſae cur hic ſcribi mallet, σκιερὸν καταθήσομεν ἐς πλατανιστᾶν· et vſ. 46. ὑπὸ σκιερὸν πλατανιστᾶν; in Miſcell. Lacon. IV. c. XV, p. 311. In *Pauſaniae* quidem Laconicis, p. 242. locus memoratur recte dictus Πλατανιστᾶς· infra, p. 269. bis memorat Πλατανιστοῦντα· ἐς ταύτην τὴν ἄκραν, τὸν Πλατανιστοῦντα. utrumque aeque eſſe analogicum oſtendit *Sylburgius*. Illic loca deſignantur a platanis dicta Πλατανιστᾶς· Πλατανιστοῦς· et Πλατανιστών, nam et haec forma reperitur. More Poëtarum *Theocritus* τὴν πλάτανον dixit hic πλατάνιστον σκιεράν· ut Eid. XXII, 76. συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. Eid. XXV, 20. Κείνῃ ἔνθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύκασι.

vſ. 46. Λασδόμεναι] Sic edidit Wintertonus. In aliis eſt Edd. Λαζόμεναι· in Iuntina, Λαζύμεναι. [Hoc praetulit *Br.* VALCK. 2.] In Eid. XV, 21. λαζεῦ vulgatur; (leg. λάσδευ.) in Eid. VIII, 84. Λάσδεο.

Ἀννείμη) Δωριστὶ, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίαν· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἶσον ἐρᾶσθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,

vſ. 48. Ἀννείμη] Pro Ἀνγνοίη, repertum in Ed. Florentina, egregie *Toupius* adfirmavit auctoritate inprimis Schol. *Pindari* ad Iſthmion. II. in fine: Ἀννείμη legitur et in Codice Vaticano, cum interpretamento adiecto ἀναγνώτη. Ταῦτ' εἴδῃ ſcriptum in Cod. Reg. Pariſ. et in Florentino, quem contulit *Salvinius*, ut vulgatum in Edd. Mediol. et Aldi: ſed ex eiusdem Cod. Flor. margine quod ad εἰμὶ *Salvinius* adnotavit, ανειμη, leviter correctum dabit Ἀννείμη. Rariorem iſtam vim verborum Νέμειν et Ἀνανέμειν iam attigerant *Abreſchius* in Miſcell. Obſ. VI. p. 406, et *T. H.* ad *Heſych.* in Ἀπόνειμον. Scholiorum vero in *Pindarum* emendatorum laus uni *Toupio* eſt tribuenda: ultima illic, ut puto, ſcribi quoque poterunt: καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ Ἄννεμε, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι· καὶ Ἀννείμη Δωριστὶ, ὁ Βουκόλος. — Ceterum in hoc vſ. pro σέβου, Σέβειν edidit Wintertonus: *Wartono* εἰμὶ in ἐμμὶ mutandum quoque videbatur. [σέβειν, et ἐμμὶ, *Br.* Valck. 2.]

vſ. 50. Κουροτρόφος] Ed. *Br.* κωροτρόφος. quocum vſ. 51. Εὐτεκνίαν poſui pro Εὐτεκνίην. Valck. 2.

vſ. 51. Εὐτεκνίην] Non hic *Homerum*, ſed alios ſequutus, *Theocritus* plures Menelao dediſſe videtur ex Helena liberos: Homerea quidem Helene [Hermionen] unicam ſibi filiam memorat in Il. Γ, 175. Hic in margine Theocritei Codicis Medicei hoc Scholion invenit *Salvinius:* Μενελάου καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης, Νικόστρατος καὶ Ἴαλμος. οἱ δὲ Θρόνιον, καὶ θυγατέρας Μελίτην καὶ Ἑρμιόνην. in καὶ Ἴαλμος latere videtur καὶ Αἰθιόλας. Nicoſtratum certe et Αἰθιόλαν ex Helena Menelao natos teſtatus eſt antiquiſſimus Poëta Lacedaemonius *Cynaethon*, quod ex *Porphyrio* tradit *Schol.* in *Homeri* Il. Γ, 175. ubi duo etiam alii commemorantur: praeter ceteros, Αἰθιόλαν etiam nominant *Euſtath.* in Il. Γ. p. 303. 29. et *Tzetzes* ad *Lycophronis* Alex. v. 851.

Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ ᾽πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

vſ. 55. Μὴ ᾽πιλάθησθε] A *Reiskio* et *Wartono* probatum, recepit illud *Theocritus* ex Codicibus Vaticanis, pro vulgatis, μή τι λάθησθε· quod *Heinſio* viſum fuerat in μή τι πάθησθε mutandum, ſed πάθητε ſaltem ſcribi debuerat. Praeterea ad mentem *Reiskii* vulgatum hic fuit ἔγρεσθαι, pro ἔγρεσθε, diſtinctione ſublata. — In vſ. 56. πρᾶτος ἀοιδὸς quis fuerit *D. Heinſius* docuit L. T. c. XXII, in fine. [vſ. 57. δειρὰν cum *Br*. dedi pro δειρήν. VALCK. 2.] — Ultimo verſu ſincera, Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, tentari non debent: ἦ μὰν, vitioſam lectionem, praeter Aldinam, editio praebet Mediol. Cod. Flor. et Cod. Reg. Paris. *Hymen, o Hymenaee*, in *Catulli* carmine LX. ſaepe recurrunt; vid. *Toupii* Emend. in *Suid*. III. p. 242. et 244.

ΚΗΡΙΟ-

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Εἰδύλλιον ιθʹ.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δακτύλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὡ τυτθὸς μὲν ἔῃς, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ] Ut Theocriteos, hos octo versus *Stobaeus* exhibet, qui tamen *Bionis* esse videntur.

vs. 1. Ποτ' Ἔρωτα] Πὰρ' Ἔρ. Ed. *Br.*

vs. 5. Δεῖξεν τὰν] Ed. *Br.* Δεῖξεν τὰν ὀδύναν. vulnus per ὀδύναν significatur.

vs. 7. Τὺ δ' οὐκ ἴσον] Hoc, pro ἴσας, praebuit Ed. Ald. In Ed. Flor. pro τὺ legitur τί, quod si placet, scribi poterit, τί δ'; οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις; Ed. *Br.* τί δ'; οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσᾳ; sic legendum coniiciebat *Wartonus*.

vs. 8. Χὠ τυτθὸς μὲν ἔῃς] Minus ista sincera videntur: scribi forte potuit: Ὃς τυτθὸς μὲν ἐών. Ed. *Br.* Χαὶ τυτθὸς μὲν ἐών.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, Ἔῤῥ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ὁ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μή τύ γά μευ κύσσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνεί-
ροις.

vſ. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε] Minus feliciter hunc verſum ambo tentarunt Editores nuperi: nomen Εὐνίκα recte *Toupius* adfirmavit in Append. Notar. in *Theocr.* [Neque ſane probari (à *Br.*) debebat *Wartoni* ἁδυφιλᾶσαι. VALCK. 2.] — *Dan. Heinſii* iudicium (L. T. p. 294. a.) ſequutus, hoc carmen rectius equidem ad *Moſchum* velut auctorem retuliſſem: ſed argumentum, quo hoc poëmatium *Theocrito Toupius* abiudicat, in Append. Notar. in Eid. VII, 19. imbecillum admodum eſt: uſus etiam illo iam fuerat *D. Heinſ.* Lect. *Theocr.* p. 340. a.

vſ. 4. Ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν] Non illa didicerat Ἀγροίκως (*ruſticos*) φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν, vel φλίβειν. ſi hoc carmen eſſet *Theocriti*, ſic forſan [vel φλίβειν VALCK. 2.] hic ſcripſiſſet; ut in Eid. XV, 76. dediſſe Φλίβονται, non, quod vulgatur, Θλίβεται, ex *Euſtathio* iam monuerat *Caſaubonus*: Φλίβεται illic in Vaticano fuit Codice detectum. [Φιλέειν nuper receptum (a *Br.*) et ἀστικὰ χ. θλίβειν. VALCK. 2.]

vſ. 5. Μή τύ γά μευ κύσσῃς] Prout *Toupius* hunc verſum emendavit, ponere non dubitavi, κύσσῃς pro κύσῃς· et pro τύ γε, τύ γα. Hoc carmen in uno tantum Codice Vaticano fuit a Sanctamando repertum. — Sequentia, Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς· *Berglerus* p. 179. recte contulit cum his *Alciphronis*, οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπεν.

Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·

vſ. 7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις] Mihi quidem valdè placet coniectura quam mecum ſuam communicavit *E. H. Eldikius*, legens, Ὡς τρυφερὸν γελάεις. ubi mox iſta ſequuntur, ὡς κώτιλα ῥήματα φράσδεις et paene proxima praeceſſerunt, ὁπποῖα λαλεῖς· haec media poni vix poterant, Ὡς τρυφερὸν λαλέεις. Hic nodum in ſcirpo quaerit *Palmerius*. [Pro ὁπποῖα λαλεῖς v. 6. in ſua Ed. *Br.* poſuit ὁπποῖα φιλεῖς. VALCK. 2.]

vſ. 9. Χείλεά τοι] Ed. *Br.* Χείλεα τὶν — et χέρες δὲ τὶν ἐντί. VALCK. 2.

vſ. 10. Καὶ κακὸν ἐξόσδεις] Vel tanquam ruſticus, ut ille in *Ariſtoph.* Nub. v. 50, Ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων. vel etiam τοῦ στόματος ὄζων κακὸν, ut loquitur *Pherecrates* apud *Athen.* IV. p. 159 F. Contra de poculo *Theocr.* Eid. I, 149. θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει· ubi imitatur *Euripidem* in Cyclope v. 153.

vſ. 11. Τοιάδε μυθίσδοισα] Sic pro μυθίζοισα Wintertonus edidit; neque aliter ſcripſiſſe videtur Poëta.

vſ. 12. 13. Συννεχὲς εἶδεν Χείλεσι μυχθίσδοισα] Removi hinc diſtinctionis notam, ut ad mentem *Hemſterhuſii* commode iungi poſſent συννεχὲς Χείλεσι μυχθ. Hic Editiones praeferunt μυθίζοισα, niſi quod Wintertonus dedit μυθίσδοισα. Recepi hunc in locum μυχθίσδοισα· ſic autem, vel certe μυχθίζοισα legendum cenſuerunt *Hemſterhuſius* in *Lucian.* T. I. p. 353. f. *Toupius*, et *Reiskius.* Hic praeterea edidit λοξοβλεποῖσα· et λοξοβλέποισα, repertum in Codice Vaticano, vulgaverat Aldus: mihi nec λοξοβλέπειν neque λοξοβλεπτεῖν uſus Graecorum admiſiſſe videtur: ſervandum omnino quod vulgatur λοξὰ βλέποισα. [Fine verſus 12. ſcripſit *Br.* εἶδε, initio, κἤμ', ut et v. 2. VALCK. 2.]

vſ. 13. Revocanda lectio λοξὰ βλέποισα. Vere doctiſſimus Valckenaer monet λοξοβλέπω et λοξοβλεπτέω Graecis incognita eſſe verba. BRUNCKIUS.

Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· ὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·

vſ. 15. Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν] Litera mutata hic quoque legi malim cum *T. H.* καί τι σεσαρὸς Καὶ σοβαρόν γ' ἐγέλαξεν. *Theocriti* Lycidas in Eid. VII, 19. dicitur laudabiliter σεσαρὼς Ὄμματι μειδιόωντι. — Quod ibi legitur in Scholiis, ὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει, corrigendum omnino videtur cum *Wartono*, ὐκ εὖ κέχρηται τ. λ. Ubi proſtat in Eid. V, 116. σεσαρὼς, in aliis olim exemplaribus, teſte Scholiaſte, ſcriptum fuit σιγηρῶς. Certe σεσηρέναι, *ringi*, plerumque ſemper eſt vel invidi, vel contemptoris, vel animum certe malignum ficto riſu celantis. Recte in *Ariſtoph.* Pace v. 619. Ἠγριωμένυς ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας Schol. ad Σεσηρότας· ἀπὸ τῶν κυνῶν, inquit, ἡ μεταφορά. ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. egregie *Dion. Chryſ.* p. 16. C. ἀντὶ μὲν τῦ προσφιλῦς μειδιάματος ταπεινὸν ἐσεσήρει καὶ ὕπυλον· ſic enim cum *Caſaub.* legendum. nonnulla dedit *Gataker.* in *M. Antonin.* p. 20. — In vſ. ſeq. 16. ἔρσᾳ tentari a *R.* non debuerat; multo minus λιποῖσα vſ. 17.

vſ. 18. Μωμήσαθ'] In μωμάσαθ' immutatum eſt in Ed. *Br.* et v. 19., εἴπατέ μοι, in εἴπατ' ἐμὶν, ubi forte ſine Codd. ſcribi potuiſſet τὸ κράγυον. VALCK. 2.

vſ. 22. Ὡς κισσὸς] In ora libri correxerat Clar. *T. H.* Ὡς κισσῶ ποτὶ πρέμνον. vid. *Toup.* Epiſt. Crit. p. 165. Dorico more ſcripſerat probabiliter Poëta, ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπήναν. Πυκάσδεν ſcripſit *Theocr.* Eid. II, 153. πυκάσδη, III, 14. VALCK. 1. κισσὸς non videtur mutandum: Sed ſcribi poterit in hoc verſu, ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπάναν. ut Ed. *Br.* VALCK. 2.

vſ. 23. Περὶ κροτάφοισι κέχυντο] Ed. *Br.* περὶ κροτάφοις ἐκέχυντο. VALCK. 2.

Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ

vſ. 25. Ὄμματά μοι γλαυκᾶς] Aldus ediderat, Ὄμματά μοι χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. verſus defectum impleruнt interiectis voculis, Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπ. Veram lectionem ſubminiſtrarunt Codex Vaticanus, et Editio Iuntina, γλαυκᾶς. Verſus autem 24. et 25. ſic ante diſtinguebantur: Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις· Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. haec nunc edita ſunt, ut illa diſtinguenda cenſuit Sanctamandus. Praeterea literam mutatam vellem, ut, pro ἐπ' ὀφρύσι, legeretur: ὑπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις Ὄμματά μοι.

vſ. 26. Πακτᾶς γλυκερώτερον] Adeone vocem reperire non potuiſſet Poëta, ut eamdem dederit, quam aptam adhibuit in vſ. ſequente, γλυκερώτερον; illic enim Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω. Quamobrem vero στόμα dixiſſet πακτᾶς γλυκερώτερον; Galatea, ni fallor, ipſi Cyclopis innotuerat Theocritei (ex Eid. XI, 20.) λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. *Cogere lac*, τυρὸν τρέφειν, et τυρὸν πᾶξαι dicitur in Theocriteis Eid. XXV, 106. X, 66. *Lac coactum*, πηκτὸν γάλα, paſtoribus erat Sicilienſibus πακτὰ, voce forſan τάμισος ſuppreſſa. — Suſpicor Codicibus antiquioris librarii oculum hic aberraſſe ad vicina: poſuiſſe autem hic γλυκερώτερον, cum ponere debuiſſet πακτᾶς ἁπαλώτερον· ſic certe legendam arbitror. *Ovidii* Polyphemo Galatea dicitur fuiſſe *Mollior et cygni plumis, et lacte coacto*, Met. XIII, 795.

vſ. 26. Ingenioſe doctiſſimus Valckenaer conjicit ſcriptum a poëta fuiſſe τὸ στόμα καὶ πακτᾶς ἁπαλώτερον, quod adeo eſt veriſimile, ut pro vero haberi debeat. Quis enim ſanus ejusdem epitheti in duobus continuis verſibus repetitionem poëtae tribuerit? Librarii, quum haec deſcriberet, a priori verſu ad alterum aberravit oculus, unde multae in veteribus libris corruptelae. Exemplo eſſe poſſit locus in Apollonii Argon. I, 593. ubi duo continui itidem verſus participio εἰσορόωντες clauduntur. Alterum librarii oſcitantiae debetur, et ſic a poëta ſcriptum fuiſſe arbitror:

Ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκνεύσαντες.
ἠῶθεν δ' Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες —

Brunckius.

Ἔρρεε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ ὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' ὔποτ' ἀκύει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτα,

vſ. 27. Ἢ μελικήρω] Nonnullos ſcribere, ἢ μέλι κήρω, monuit *H. Stephanus:* hoc genuinum videtur Clar. *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr.* Aliis placet ἢ μελίκηρον. mihi ſervandum videtur ἢ μελικήρω. Poſt comparativa ſic interdum ἢ πλεονάζειν, *Stephanus* iam obſervaverat in Append. Theſ. p. 28. *Thucyd.* VII, p. 497. 91. ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. atque ita *Theocritus* ſcripſit Eid: XV, 37. πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν Ἢ δύο: *minis plus duabus argenti puri:* de hoc more ſcribendi dedit nonnulla *G. Koenius* in *Gregor.* de Dialect. p. 37. — [vſ. 28. Ed. *Br.* ἁδὺ δ' ἐμὶν τὸ μέλιγμα. Valck. 2.] — vſ. 29. ſollicitari non debet.

vſ. 30. Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα] Ed. *Br.* καὶ πᾶσαί με καλὸν κατὰ τὤρεα. Valck. 2.

vſ. 31. Ἁ δ' ἀστυκὰ ὐκ ἐφίλασεν] Iſta ſic, recte, ni fallor, emendata, iam dederat in ſua Edit. *Wintertonus;* cum in reliquis adhuc legeretur: Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν·, quam lectionem tueri voluit *H. Stephanus;* minus feliciter tentat *Wartonus.* Ut *Winterton.* correxere *T. H.* et *Toupius,* niſi quod ambo ſcribi maluerint, Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ'· ἁ δ' ἀστυκὰ ὔ μ' ἐφίλασεν. [quae *Br.* recepit. Valck. 2.] Hic etiam, ut alibi ſaepenumero, iudicium miror Editoris *W.* qui ſcribi potuiſſe crediderit: τὰ δ' ἄστυ κατ' ὔ μ' ἐφίλασεν, atque adeo *puellam ex urbe* dici τὰν ἄστυ κατ'.

vſ. 33. Ὡς καλὸς] Χ' ὠ καλὸς legitur in Ed. Aldi, et Codice Vatic. *Reiskius* [et *Brunckius.* Valck. 2.] vulgavit, κ' ὔ ποτακύει. Χὠ καλὸς Διον. ſcribi [forte Valck. 2.] poſſet: κὔποτ' ἀκύει, Χ' ὡς καλὸς Διόνυσος. ut illud pro καὶ ὡς, vel ὡς καί, poſitum cenſeretur. [Pro ἐπ' ἄγκεσι *Br.* Ed. ἐν ἄγκεσι, quocum βώτα recepi v. 34. pro βούτα. Valck. 2.]

Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; ἐ βωκόλος; ὅν γε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.

vſ. 35. Αὐτὸν Ἄδωνιν] Elegantius videri poterit, quod *Waſſenbergio* venit in mentem, legendum; ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ; Καὶ Φρυγίης (Φρυγίοις legitur in Cod. Vaticano) ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσι καὶ τὸν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. [Hoc recepit *Br.* et Φρυγίοις pro Φρυγίης, in Φρυγίας mutando. Pro ἐν δρυμοῖσι φίλασε ead. Ed. *Br.* ἐν δρυμοῖς ἐφίλασε. Valck. 2.] Una litera mutata ſcribendum putabat *Iſ. Voſſius*, ἐ τὸν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν; In vſ. 37. praeſtiterit poſuiſſe, ὅνγε Σελάνα Βωκαλέοντα φίλασεν. [Hoc pro vulg. ὅν τε recepi cum *Br.* Idem τίς ἦς dedit pro τίς ἦν.]

vſ 38. Βωκολέοντα φ.] Poſui pro Βουκολέοντα φ. Ed. *Br.* βωκολέοντ' ἐφίλασεν· — et Ὠλύμπω, pro uſitata, etiam Dorienſibus, forma, Οὐλύμπω. Valck. 2.

vſ. 39. Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε] In una legitur Ed. Flor. Iuntae: Λάτμιον αἶπος ἀνῆλθε. in ceteris A. ἀν νάπος ἦλθε. Recte literas *T. H.* vidit iungendas, ut ἀννάπος eſſet pro ἀνὰ νάπος. Huius generis ſunt Ἀνείμη *Theocriti* Eid. XVIII, 48. ἀμπεδίον, Eid. XVI, 38. ἀμπέλαγος, Eid. XXII, 20. etc. In Ald. eſt Edit. Λάθριον ἀνάπος ἦλθε.

Ibid. Καὶ εἰς ἕνα παιδὶ καθεῦδε]. Diverſiſſimis modis tentata feliciter emendaſſe *D. Heinſius* videtur, καὶ εἰς ἅμα παιδὶ κάθευδε. quod enim ab aliis diceretur ἅμα παιδὶ καθεύδειν, *ſimul cum puero dormire*, a *Theocrito* dicitur, per pleonasmum voculae εἰς· εἰς ἅμα παιδὶ κ. ſic ἐς τρὶς et εἰς ἅλις, ab illo ponuntur Eid. II, 13. et XXV, 17. Dicebatur et συνάμα· legitur in Eid. inter Theocritea XXV, 126. ſed ſaepius apud recentiores; Schol. in *Eurip.* Hecub. v. 505. *Euſtath.* in *Hom.* Il. Λ. p. 814. 5. in Il. H. p. 535. 46. ubi dicitur Ino καταπιοῦσα συνάμα τῷ παιδὶ — εἰς θάλασσαν. — Legitur hic in Ed. Aldi, εἰς ἱμά. in Cod. Vat. κεὶς ἱμᾶ. in Ed. Iunt. καὶ εἰ στόμα· unde *Brodaeus* effecit εἰς στόμα· εἰς ὁμὰ placuit *Iſ. Voſſio* et *Reiskio* [idque edidit *Br.* Valck. 2.]; *Scaligero*, εἰς

Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ἐν. quod ex Codice Toletano *A. Schottus* enotavit: ab his omnibus diversa *Wartonus* excogitavit.

vſ. 39. Valckenario monente ſcr. *ἀνάκτος*. Supra vſ. 22. recte edidit *ὑπάναν*. Brunckius.

vſ. 41. *Αὐτὸς ἐπλάγχθης*] Lectio Vaticani Codicis, (in quo uno hoc fuit Eid. inventum a *Sanctamando*) ὄρνις ἐπλάγχθης, quam *nonnihili faciendam* iudicabat *Wartonus*; mihi talis videtur, ut indoctis illa librariis imputari vix poſſit. Suſpicor itaque ſcriptum a Poëta *annon tu etiam Iupiter διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης; ob puerum paſtorem ales vagatus es?* Cum humanam Deus adſumſiſſet formam, qui paulo ante viſus fuerat ales, apud *Lucian.* T. I. p. 208. ad ipſum ὁ Βοηνόμος· — *ἄνθρωπε, ait, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με*: *Ovidio* teſte Met. X, 157. *nullâ tamen alite verti Dignatur, niſi quae poſſit ſua fulmina ferre.* Sed ſecundum pleroſque veri nominis aquilam miniſtrum hac in re Iupiter fidelem fuit expertus. In Adoniazuſis quaedam erunt dicenda, ut videatur illic Poëta mentionem feciſſe v. 124. *Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντος.*

vſ. 41. *Ὄρνις ἐπλάγχθης*] Lectio Vaticani Codicis nunc pro vulgata *αὐτὸς ἐ.* fuit in contextum admiſſa. Valck. 2.

vſ. 42. *Εὐνίκα δὲ μόνα*] Hoc mihi multo melius videtur, quam *μόνον*, quod, in Cod. lectum Vaticano, probat *Wartonus*, ex Ed. Ald. in ſuam tranſſumſit *Reiskius*. — [vſ. 43. *Eldikio* legendum videtur *καλυκώπιδος ἅτε Σελάνας*. — Pro *ἅτε*, *ἅδε* legitur in Vatic. Cod. *ἠδὲ* in Ed. *Br.* Valck. 2.] — In ultimo verſu quod ſcribitur *μώνη*, prorſus Dorienſibus inuſitatum, mutandum eſt in *μούνα*. *μοῦνος*, et *μούνη*, vel *μούνα*, ſunt in Theocriteis; alterum nusquam. — Sed ultimi duo verſus quid ſibi velint non ſatis liquet: vid. *Caſaub.* in fine cap. XIX. L. T. cui *Palmerius* adſtipulatur. Dat nonneminis coniecturam ſatis audacem *Wartonus*.

vſ. 44. 45. In duobus ultimis his verſibus alluſio eſt ad Ve-

neris et Adonidis amores, et μῆτι κατ' ἄστυ intelligendum de Adoniorum festo. *Non itaque, Venus, dulcem tuum Amasium osculere amplius, nec in urbe, nec in montibus, solaque dormias, siquidem indecorus est bubulci amor.* Hac ironia fastidiosam urbanam puellam dimittit. Nisi hic est horum versuum, qui sinceri et incorrupti videntur, verus sensus, quid iis significare voluerit poëta, Oedipus dixerit: is mihi non videtur esse Casaubonus. Sic Bion in Epit. Adon. 36. ἁ δὲ Κυθήρα πάντας αἰαῖ κναμώς, καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει. — In ultimo versu μώνη seu μώνα, tanquam Doriensibus inusitatum, damnat vir dialectorum graecarum peritissimus. Hoc tamen unde habeat vellem indicasset. Doricum est κῶρος pro communi κόρος seu κοῦρος: κώρα pro κόρη *puella*, et etiam pro κόρη *oculus*. Sic μόνος, μοῦνος, μῶνος. ὄνομα, οὔνομα, ὤνομα. ὄρος, οὖρος, ὦρος, et talia infinita. Certissima est haec analogia. Brunckius. Μοῦνα scribendum, non μώνα. Valck. 2.

ΑΛΙΕΙΣ.

Εἰδύλλιον κά.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ καὶ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· ὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἴφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,

vſ. 2. Εὕδειν] Scribi quoque poterit cum *Brunck.* εὕδεν.

vſ. 4. Ἐπιψαύσῃσι,] Defendi non debebat Aldinum ἐπιβαύσῃσι· ſed recte *Reiskius* diſtinxit poſt ἐπιψαύσῃσι.

vſ. 5. Θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι] Ex Ald. Ed. et Rom. ἐπιστάμεναι revocavit in ſuam *Reisk.* Praeter illud, θορυβεῦντι *Br.* admiſit. — Pro μελεδῶναι nonnemini hic potius placebant μελεδῶνες. — mihi vulgata genuina videntur.

vſ. 10. Λῆδα] Sincerum eſſe *Toupius* oſtendit: nonnullis λῖνα· aliis placuere, τὰ φυκιόεντ' ἀγρευτά· *Brunckio*, λαδη.

vſ. 10. Heſych. λαῖδος, λῆδος, τριβώνιον. λήδιον, τριβώνιον εὐτελές. Etymol. M. λήδιον. Φιλήμων φησὶ σημαίνειν εὐτελὲς χιτώνιον, ἢ χλανίδα παλαιάν. Peculiarem hic ſignificationem monſtravit Cl. Toup; ſed de vocis forma non omnis ſublata mihi ſuſpicio eſt. Sincerum eſt λῆδος; ſed nullibi occurrit λῆδον. Quod ſaepe factum fuiſſe conſtat, hic quoque contigiſſe credo, transpoſitas fuiſſe vocales, et ſcripſiſſe Theocritum λαδη, dorice pro ληδη, λήδεα. Brunckius.

Ὁρμιαί, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσά
Πάντ' ἐδόκει τήναις ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

vſ. 11. Ὁρμιαὶ, κύρτοι τε,] Sic, vocula adiecta, verſum implendum monuit *Toupius*: quod vulgo aberat, τε legitur in Ed. Flor.

vſ. 12. Κῶας] Vitioſum κῶα non debuerat ex Ed. Ald. revocari a *R.* κῶπαι placent *Brunckio*: a quo litera δ' in τ' hic recte fuit mutata.

vſ. 12. Pro κῶα, qua voce pelles notantur, quae in piſcatoria ſuppellectile non cenſentur, probabiliter vir doctus κῶπαι reponit. Brunckius.

vſ. 13. Εἵματα, πῖλοι] Ex Ald. εἵματ' ἀπύστοι *Reiskius* effingebat, εἵματα βύσαι.

vſ. 15. Οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα] Vulgatam iſtam lectionem, quae debetur *Aurato*, tandem probavit *Toupius*. Legitur in Ed. Ald. ut in Cod. Vat. οὐ χύθραν εἶχ' οὐκίνα· in Ed. Rom. οὐ χύτραν εἶχ' οὐχ ἵνα. *Scaliger* emendare tentabat: Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ χόα. *Brunck.* legendum coniecit: οὐδεὶς δ' οὐ χύτρον εἶχ' οὐ πόδα. ut ſic dictum ſit pro χυτρόποδα.

vſ. 15. Ald. edidit οὐδεὶς δ' οὐ χύθραν εἶχ' οὐκ ἵνα. Sic etiam in Vat. cod. ſcriptum, ſeu οὐ κίνα. Quod hodie in editionibus legitur οὐ κύνα, e neſcio cujus emendatione eſt, ſed ea peſſima. Quid enim, ſummo jure quaerebat Cl. Toup, piſcatori cum cane? in toto Oppiani poëmate ne minima quidem operae, quam canes piſcatoribus praeſtare poſſent, mentio. Canes ollas libenter lingere, ſciunt etiam qui non Ariſtophanem legerunt; ſed an inde conficitur pauperes piſcatores inutile et famelicum animal alere debuiſſe? bona eſt etiam Scaligeri emendatio, οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ' οὐ χόα. *ni pot ni marmite.* Forte ſcripſerat poëta; οὐδεὶς δ' οὐ χύτρον εἶχ' οὐ πόδα, facete pro οὐ χυτρόποδα. Brunckius.

vſ. 16. Πάντ' ἐδόκει τήνας] Τήνοις eſt in Cod. Vatic. atque ita legendum plerique conſentiunt: Πάντ' ἐδόκει τήνοις. — Proxima, certe vitiata, ſic corrigebat *Iſ. Voſſius*: ἄγρα πενίας γὰρ ἑταῖρος·

Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
Θλιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὼς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τάματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμαν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Αὐτομάτως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

mihi necdum displicet: ἄγραν πενίας φὰν ἑταίραν. *Br.* Ed. ἄγρα πενίας ψιν ἑταίρα.

vs. 17. Παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν] Hoc dedit *Winterton.* pro αὐτὴν· παντᾶ, *H. Stephanus*, pro πάντη, quod est in Flor. Aldinum πενία est in Cod. Vatic. πενίᾳ receptum a *Brunckio.* Duae prostant *Reiskii* coniecturae, legentis, πολία δὲ π. (πολιὰ tum saltem cum *Is. Voss.* scribi debuisset:) vel, Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσᾳ γείτων πέλεν· ἁ δὲ παρ' αὐτὰν — postremum habet quo se commendet.

vs. 20. Τοὺς δ' ἁλιεῖς] Ed. *Br.* τὼς δ' ἁλιεῖς.

vs. 22. Ψεύδονται] A *Reiskio* revocatum ex Aldina Ed. Ψεύδοντο recepit etiam *Br.*

vs. 23. Ζεὺς] Omissum in Ald. Ed. repertum fuit in Codd. — Pro ὅτε, ὅκα Ed. *Br.* —

vs. 25. Μὴ λαθόμαν] Recepi cum *Br.* pro Μὴ λαθόμην.

vs. 26. Αὐτομάτως] Sic per Edd. vulgata, Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς Αὐτομάτως παρέβα. — voce transposita, commode restituit *D. Heinsius*, quem cum *Brunckio* sequutus sum. — Nomen Ἀσπαλίων non absurde placebat *Reiskio: Toupio* corrigi posse videbatur: Ἀσφαλίων, τί μέμφῃ; —

vs. 28. Ποιεῖ τιν] Genuinum videtur; vitiosum ποιεῦντι, quod est in Edd. Ald. Flor. et Cod. Vatic.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Ἆρ᾽ ἔμαθες κρίνειν ποκ᾽ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζευ.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ᾽ ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γὰρ ποιῆν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ᾽ ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Λέγε μοί ποτε νυκτὸς

vſ. 31. Μερίζευ] Μερίζου eſt in Cod. Vatic. Μερίζευ edidit Br.

vſ. 32. Οὐ γὰρ νικαξῇ] Tuetur *Reiskius:* corrigendum putaverant *Scaliger.* et *Heinſius*, Ὃς γὰρ ἂν εἰκαξῇ.

vſ. 34. Σχολή ἐστι.] Ed. *Br.* σχολὰ ἐντί, quocum ποιῆν recepi pro ποιεῖν.

vſ. 35. Ἐν φύλλοις] Εὐφλοίσβοις ποτὶ κύμασι *Reiskio* venit in mentem: κύμασι dedit *Br.*

vſ. 36. Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ] Quod eſt in Ed. Ald. Ἄλσενος ἐν ῥ. praebet etiam Codex Vatic. Ingenioſe hinc *Reiskius* effecit Αἰόνος ἐν ψάμμῳ, *in arena litoris;* quod velut genuinum *Br.* recepit.

Ibid. Τὸ δὲ λύχνιον] *Aurato*, *Iſ. Voſſio*, aliisque ſuſpectum optime tuentur *B. Martinus*, et *Iſ. Caſaubonus: Br.* nuper edidit, τί δέ; et locum aliter cepit, quam fecerant priores.

vſ. 36. τί δέ; *quid vero?* i. e. quid nobis deterius fiet, ſi tempus colloquiis triverimus? *Oleum, ut ajunt, in Prytaneo*, i. e. ut oleum nunquam in Prytaneo deficit, ſic *nunquam locus iſte ſine piſcibus eſt*, quos, quando libuerit, capiemus. Miſerum in modum corruptus erat hic locus, quem veriſimili conjectura ſic reſtitui. Brunckius.

vſ. 37. Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν] Ultimam vocem in ἄγαν mutabat *D. Heinſius:* αἰὲν cum abeſſet ab Ed. Ald. ut abeſt a Codice Vatic. edere auſus eſt, ſua ſolius auctoritate, *Reiskius:* φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τόδ᾽ ἔχειν· *Brunckius*, φαντί γε· καἰὲν ἄγραν τόδ᾽ ἔχειν. — λέγε μοι πόκα.

Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ᾽) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ᾽ ἐδόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.)
Χὠ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ᾽ ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον, εὗρον ἀγῶνα,

vſ. 38. Πάντα τεῷ δὲ λέγων] Non haec quidem ſana ſunt: corruptiora tamen dederat ex MS. Cod. *Aldus:* τά τις ἴσσεο δὲ λέγει μάνυαν ἑταίρῳ. eadem praebet Cod. Vatic. niſi quod habet μάνυεν. unde ſcribi potuit μάνυσον. Ex Aldina lectione haec efformavit et mecum communicavit *Eldikius*: — ἄγε δή ποκα νυκτὸς Ὄψιν, τὰν τὺ ἐσεῖδες, ἐμὶν μάνυσον ἑταίρῳ. iſta vero *Brunckius*, Ὄψιν, καί τι σοὶ ἐσθλὸν ἄγει, μάνυσον ἑταίρῳ· quae nobis in Ed. ſua repraeſentavit.

vſ. 39. Δειλινὸν] Δειλινὸς mihi hic placeret cum *Wartono*, et *Brunckio*.

vſ. 40. Ἐν ὥρᾳ] A *Pierſono* tentatum, et *Musgravio*, ſervari poterit.

vſ. 42. Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα] Scribendum puto βεβαῶτα, cum *H. Stephano*, aliisque: in eodem vſ. cum *Brunckio*, καθεσδόμενος δ᾽ ἐδόκευον edidi, pro καθεζόμενος δὲ δόκευον. Ex Vat. Cod. enotatum ἰδόκευον.

vſ. 43. Ἐκ καλάμων] Scripſerat, opinor, ἐκ καλάμω.

vſ. 44. Καί τις] Ex Aldina lectione, ἤ τις, praeter alia, *Reiskius* effinxit Ἧς τις· vulgata praeſtat.

vſ. 46. Τὠγκίστρῳ] Sic iam edidit *Winterton*. pro τὤγκίστρῳ. et τῶν ᾽γκίστρων erat in Cod. Vatic. — vſ. 47. τῶ cum *Br.* recepi pro τοῦ.

vſ. 48. Τὼ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον,] Iſta ſic cum *Heinſio* iungenda videntur: miram lectionem Aldinam, Τ. χ. τεινόμεναι περικλαόμενον, revocavit *Reiskius*; probavit *Wartonus*: altero

Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τρώματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς· καὶ ᾧ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνείλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Πάντοθε τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ δεῖμα,
Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθὺς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.

relicto, περικλώμενον dedit et Br. maluit Eldikius: Τᾷ χέρι τεινόμενος περὶ κλώμενον.

vſ. 49. Πῶς μὲν ἕλω] Pro μὲν, Reiskio κεν vel μιν legendum videbatur: μιν exhibuit Br.

vſ. 50. Ὑπομιμνάσκων] Ὑπομίμνασκεν praeferunt Reiskius et Eldikius. — Τρώματος cum Brunck. recepi pro τραύματος· quia legitur in Vatic. Cod.

Ibid. Ἆρ' ἐμὲ νύξεις;] Eldikio corrigendum videbatur, ἠρέμα νύξας.

vſ. 51. Καὶ νύξῃ χαλεπῶς] Νύξιν legit Heinſius: Aldi lectio est et in Cod. Vatic. Καὶ νύξεαι χαλίξας. Haec et ſequentia ſic corrigere tentabat Eldikius: Κἤνυξ' αὖ χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα. Brunckius edidit e Wartoni coniectura, χέρα δ', οὐ φεύγοντος, ἔτεινα. alia quoque Wartono venerunt in mentem.

vſ. 52. Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον] Ἤνυσα δ' αὖ τὸν ἄεθλον, legendum putabant Scaliger, H. Stephanus, et Iſ. Voſſius: vulgatum ἰδὼν tuetur Toupius, legens Ἄνυσ' ἰδών. Eldikio placebat Ἤνυσ' ἴδ' ὡς τὸν ἄεθλον. Wartono, Ἤνυσ' ἐγὼν τὸν ἄ. Br. Ed. κἄνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον.

Ibid. Ἀνείλκυσα] Poſitum ex Cod. Vatic. pro ἀνήλκυσα.

vſ. 53. Πάντοθε] Poſitum pro παντᾶ. cuius loco in primis erat Edd. πάντῃ τοί, in Cod. Pariſ. πάντα τε. illud merito placuit Brunckio: alieniſſima Reiskio hic etiam in mentem venere. Valcken. — In Regio codice ſcriptum πάντα τι τῷ. Unde ſcribendum πάντοθι τῷ. Brunckius.

Ibid. Εἶχε δὲ δεῖμα] Hoc recte ſe habet: ex Ald. Ed. νῆμαν quod eſt et in Cod. Vatic. edidit Reiskius.

vſ. 54. Μή τι Ποσειδάωνι πέλοι] In Ald. eſt Ed. πέλει ὁ π. in Flor. πέλοι ὁ π. Illinc mira nobis effinxit ediditque Reiskius: Μή τι Ποσειδάωνι πέλει ὁ π. i.

vſ. 55. Ἀμφιτρίτας] Suo more dederat, non Ἀμφιτρίτης.

Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρεια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε

Τὰν

vſ. 56. Ἐγὼν] Hic requirebatur; pro ἐγὼ ab *Iſ. Voſſ.* et *Br.* poſitum. *Reiskio* placebat, ἐγὼ 'κ τῶν ἀγκίστρων. in Ald. Ed. et Vat. Cod. ſcriptum τῶν 'γκίστρων.

vſ. 57. Μή ποτε] Μὴ πάκα Ed. *Br.* qui poſtea legendum coniecit: Μή πόκ' ἀπὸ στόματος τἀγκίστρεια χρυσὸν ἕλοιεν.

vſ. 58. Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι] Eadem dat Ed. Flor. niſi quod habet πιστῆρσι. ſunt itaque in Codd. reperta. Ex Aldinis lectionibus, Καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλά γε τὰν ἠπείρατον, quas praebet paene easdem Cod. Vat. *Reiskius* effecit: Καὶ τὸν μὲν πίστευσα, καλόν γε τὸν ἠπειράταν· — haec autem *Eldikius:* Κἀυτόθ' ἐπιστεύσας ἀκάτῳ γ' ἄγον ἠπειρόνδε. In Edit. *Br.* ſic e coniecturis ſcriptus legitur verſus: Καὶ τῷ μὲν πίσυνος, χαλάσας τὸν ἐπήρατον ἰχθύν. — poſtea ſcribendum monuit ἄρας, pro χαλάσας.

vſ. 58. Sic in R. cod. ſcriptus eſt hic verſus: αι τον μεν πιστευσασα καλα γε τον:επηρατον. Vatic. in collat. Wart. πιστεύσασα. καλάγε τὸν ἐπήρατον. In Aldina editione legitur: καὶ τὸν μὲν πιστεύσασα καλάγε τὸν ἠπείρατον. Omnia haec ſenſu caſſa ſunt. Sed inepte hunc verſum refinxit Calliergus, aut quisquis eſt alius, cui debetur vulgata lectio: καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο. Linea et hamo captus fuerat piſcis, et manu in littus adductus, ibi hamo ſolutus. Quid iterum neceſſe eſt eum adducere, et quidem rudentibus, qui jam in littore humi jacet? Haec mihi adeo viſa ſunt abſurda, ut in contextu relinquere nefas duxerim. Si non genuina eſt, ſaltem minus incommodi habet lectio, quam e veſtigiis veteris ſcripturae eruì, in qua, meo judicio, nil deſiderandum erit, ſi pro χαλάσας ſcripſeris ἄρας. Καὶ τῷ μὲν πίσυνος, ἄρας τὸν ἐπήρατον ἰχθὺν Ὤμοσα — et *hoc auro fretus, ſublato, ſuſcepto amabili piſce, juravi* etc. BRUNCKIUS.

vſ. 59. Πελάγευς] Πελάγευς ediderunt *Wintert.* et *Brunck.* qui dedit etiam, ὤμοσα μηκέτι.

vſ. 60. Τῶ χρυσῶ βασ.] Nihil ſane erat cur mallet *Reiskius*, τῷ χρυσῷ 'μβασιλεύειν.

Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ.

Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· ἐκ ὤμοσας· ἐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον ὡς ἴδες εὗρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ἐ κνώσσων τὺ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθὺν,
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

vſ. 62. Ταρβῶ] Θαῤῥῶ, quod eſt in Ald. Ed. et in Codice Vat. genuinum *Reiskio* videtur. — ἐγὼν — ταρβέω ſunt in Ed. *Br.*

vſ. 63. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς] Quia, μὴ forte omiſſo, τρέσσεις erat in Ed. Ald. legi poſſe putabat *Reiskius:* Καὶ σύ γε μή τι τρέσσεις. quod mihi Graecum non videretur. — Pro σύ γε, τύ γα edidit *Br.*

vſ. 64. Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες] Haec, pro vulgatis, χρύσεον εἴδες ἢ εὗρες, repoſui cum *R.* et *Br.* ex Ed. Flor. eadem ſunt in Ed. Ald. et Cod. Vatic. niſi quod in his ſcribitur εἴδες. Quod ſequitur, ἴσαι a *Reiskio* non debuerat in ἴσα mutari, quia εἴσαι erat in Ald.

vſ. 65. Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσων] Haec certe vitiata ſunt. — Ex Aldinis (quae ſunt et in Cod. Vat.) εἴ με γὰρ κνώσσων τοῦτο χωρία ταῦτα ματεύσεις· iſta *Reiskius* effinxit non abſurda: Εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις, haec *Wartonus:* Εἰ μὲν ἄρ' οὐ κνώσσων τὺ τὰ χ. τ. μ. eadem, εἰ in αἰ mutato, *Brunckius.*

vſ. 65. In R. cod. ſcriptum ει με γαρ κνωσσων τουτο χωρια ταυτα ματευεις. Unde facillima emendatione dedi αἰ μὲν ἄρ' οὐ κνώσσων. Brunckius.

vſ. 66. Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ] Audacter edidit *Reiskius* ſuam nobis coniecturam, Ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει. — Hos verſus ſic commode legi poſſe putabat *Eldikius:* — οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσαι μὲν ψεύδεσιν ὄψεις· Εἶδες γὰρ κνώσσων. τὺ δὲ, χωρία ταῦτα ματεύσας Εὐθὺς ἐὼν ὕπνου, ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν.

vſ. 67. Καί τοι] Scribendum puto, κἀν τοῖς χρυσοῖσιν ὀνείροις. et καὶ τοῖς adſcripſerat *Iſ. Voſſius;* idque edidit *Br.*

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κώρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίως δύ' ἀδελφὼς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῶ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', αἳ δύνοντα καὶ ὠρανῶ ἐξανιόντα
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἑκάστω,
Ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχως
Ἀμφοτέρως· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ ὠρανῶ ὄμβρος

vſ. 2. Ἐρεθίζεν] Ed. *Br.* ἐρεθίσδεν.

vſ. 3. Μέσας] Vocem emendate ſcriptam a *Reiskio*, *Hemſterhuſio*, et *Brunckio*, reſtitui pro vulgata μέσοις.

vſ. 5 Ἀδελφοὺς] Ἀδελφὼς dat Cod. Vat. ſed in hoc hymno Doriſmi rariora ſunt veſtigia. — *Br.* Ed. Κώρας Θ. Λακεδαιμονίως δυ' ἀδελφώς. permultas tamen in hoc hymno formas vulgares prudenter *Br.* intactas reliquit.

vſ. 8. Καὶ οὐρανοῦ] Legendum κὰς οὐρανὸν cenſuit *Hemſterhuſius*.

vſ. 9. Ἄστρα βιαζόμεναι] Male tentatum a *Wartono*, *Toupius* explanat: πιαζόμεναι erat, opinor, inauditum Graecis.

vſ. 12. Τοίχους] Ed. *Br.* τοίχως ἀμφοτέρως.

Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθȣ̃ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος, ἢ πρώτȣ Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρω ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα προφυγȣ̃σα πέτρας εἰς ἓν ξυνιȣ̃σας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντȣ,

vſ. 16. Ἀῤῥήκτοισι] Omnino ſervandum monuit et *Reiskius*. — hoc verſu κοπτομένα Ed. *Br.*

vſ. 17. Ἔμπας] Theocriteum hic etiam Codex habet Flor. deditque *Winterton.* pro Ἔμπης.

vſ. 18. Αὐτοῖσιν ναύταισιν] In Vat. Codice ſcriptum ναύτῃσιν. Utrum αὐτοῖσι ponatur ex Ald. Ed. cum *Reiskio*, an αὐτοῖσιν, nihil intereſt.

vſ. 19. Ἀπολήγοντ' ἄνεμοι] Sincerum eſt; vitioſum, me iudice, ἀπελήγοντ', ut nuper ex nonneminis coniectura fuit repoſitum.

vſ. 19. Quum ea quae ſequuntur verba tempore indefinito poſita ſint, recte pro ἀπολήγοντ' repoſitum eſt ἀπελήγοντ'. Sic autem ſcribendum erat unico λ. Vide Cl. Erneſti ad Ιλ. ό. 31. Apud Apollon. Rhod. in duobus codicibus, qui nunc penes me ſunt, ſcriptum eſt I. 1271. συνεχέως, ὅτε δ' αὖτε μεταλήγων καμάτοιο. BRUNCKIUS.

vſ. 24. Κιθαρισταὶ] In Ed. *Br.* ſunt κιθαρίκται.

vſ. 25. Ἄρξομ' ἀείδειν] Non abſurde ſuſpicatur *Reiskius*, aliquid hinc excidiſſe; vel legendum ἀείδων, aut ἀοιδήν. quorum prius admiſit *Br.*

vſ. 26. Ἀμφοτέρω] Pro Ἀμφοτέρους ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi; qui dedit etiam πρᾶτον ἀείσω.

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν,
Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ' αἰολόπωλος, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Λάλλαι κρυστάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

vſ. 30. Ἀμφοτέρων ἐξ] Sic ex Codd. et primis erat Edd. ſcribendum, ut et ex Etymologico M. Pro ἀμφοτέρων ἐκ.

vſ. 31. Νηὸς] Ναὸς Ed. *Br.* ſed et Ἰησονίης.

vſ. 36. Παντοίην — ὕλην] Ed. *Br.* παντοίαν — ὕλαν.

vſ. 39 Λάλλαι] Pro Ἄλλαι, emendationem egregiam *D. Ruhnkenii* recipere non dubitavi, a *Toupio* probatam, *Hemſterhuſio*, et *Brunckio*. Ἄμμοι hic fuit editum a *Reiskio*, quod verum eſſe *Wartonus* putabat.

vſ. 39. λάλλαι. Egregia haec emendatio Cl. Ruhnkenio debetur in Auctario emendationum ad Heſychii p. 420. T. II. BRUNCKIUS.

vſ. 40. Ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν] Pro δὲ πεφύκεσαν, dederat *Br.* δὲ πεφύκασιν eſt in Ed. Ald. et Cod. Vatic.

vſ. 45. Τεθλαγμένος] Ex Cod. Vatic. adnotatum, ut *Brunckio*, ſic mihi melius videbatur vulgato τεθλασμένος.

vſ. 46. Ἐσφαίρωτο] *Hemſterhuſius* legendum ſuſpicabatur ἐσφήκωτο.

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός.
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, ὅστε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις·
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοί, ὧν ὅδε χῶρος;

ΑΜΥΚΟΣ.

Χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

ΑΜΥΚΟΣ.

Θαρσέω· οὐκ ἐκ σοῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἠδ' ὑπερόπτης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω.

vs. 49. Ὀλοοίτροχοι, οὕστε] Scribendum potius: ἠΰτε πέτροι ὀλοίτροχοι, οὕς γε —

vs. 54. Ὅστ' ἐσσί·] Ὅ, τις ἐσσὶ, corrigebat *Is. Vossius.*

vs. 55. Τοὺς μήποτ' ὄ.] In Vaticano Cod. legitur, τοὺς μὴ πρὶν ὄπωπα. — Pro ὅτε τ' ἄνδρας, cum *Br.* scripsi ὅτε γ' ἄνδρας ὁρῶ.

vs. 57. Ἐκ σοῦ] Ἐκ σεῦ est in Ed. Flor. et illa *Br.* alibi in hoc ipso carmine in utraque σεῦ.

vs. 58. Ἠδ' ὑπερόπτης] Ad vulgatas, ἢ ὑπερόπτης, literam adieci, quam adscripserat *Hemsterhusius.*

vs. 59. Τοιόσδ', οἷον ὁρᾷς] Sic editum oportuit, non οἷος. quod et viderunt *R. W.* et *Br.* — In Ald. erat Ed. Τοιοῖδ' οἷοι ὁρᾷς. *Heinsio* placebat Τοιοῖδ' οἷος ὁρᾷς, cui οἷος Dorice pro οἵους videbatur positum.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν πάλιν οἴκαδ᾽ ἱκάνοις.

ΑΜΥΚΟΣ.

Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ᾽ ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Δαιμόνι᾽, οὐδ᾽ ἂν τοῦδε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης.

ΑΜΥΚΟΣ.

Γνώσεαι, εἴ σευ δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσει.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ᾽ ὀρθά;

ΑΜΥΚΟΣ.

Πὺξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

ΑΜΥΚΟΣ.

Ἐγγὺς ὁρᾷς· οὐ σύ μ᾽; Ἄμυκος κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης.

vſ. 60. Τοῦδε πιεῖν] Hic cum *Br.* praetuli vulgato, τοῦγε πιεῖν.

vſ. 64. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς] Legendum putat *Wartonus:* Ἄργυρον, ἢ τίνα μισθὸν ἐρεῖς. mihi vulgata videtur lectio melior: illius coniectura nuper fuit recepta.

vſ. 66. Πυγμάχος] Hunc verſum recte Polluci tribuit *Reiskius;* ſequentem Amyco: vocem etiam ὄμματα ex Ald. Ed. revocavit, quam praebent et Cod. Vatic. et Ed. *Wint.* ἄμματα fluxit ex Ed. Flor.

vſ. 69. Ἐγγὺς ὁρᾷς οὐ σύ μ᾽; Ἄμυκος] Hunc verſum, nondum tamen ſincere ſcriptum, exhibui ad mentem *Reiskii, Toupii,* et *Brunckii:* Ἄμυκος ab illo reſtitutum pro ἀμὸς, quod erat in Ed. Ald. in qua legebatur etiam οὐ σύ μῃ vulgata lectio, οὐ γύννις ἐὼν κεκλ. fluxiſſe videtur ex Ed. Flor.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ δηριςόμεθ' ἄμφω;

ΑΜΥΚΟΣ.

Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

ΑΜΥΚΟΣ.

Εἴτ' ὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέυσι
Γεινόμεθ', ὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλαταν ίστως,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακρὺς εἵλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.

vſ. 70. Δηριςόμεθ'] Edd. δηριςσόμεθ' ἄμφω. Literam hic ſuperfluam recte ſuſtulit *Brunckius*.

vſ. 70. Male caeterae editiones δηριςσόμεθ'. δηρίομαι ι producit, ut et verba omnia in ιω. Hom. Odyſſ. θ. 76. Ὥς ποτε δηρίσαντο, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ. Male ibi Barneſius δηρίσσαντο, qui iterum doctiſſimo Toupio fraudi fuit. Ex hoc enim Theocriti verſu prave ſcripto, et ex altero, quem ex Homero protuli, quemque ipſe e Barneſiana editione laudat, in Idyll. XXV. 82. ubi recte editum ἐδήρισεν περὶ τιμῆς, reſcribere jubet ἐδήρισσεν. In ſeq. Idyll. v. 52. ἐκύλισεν repoſui pro ἐκύλισσεν, a κυλίω. BRUNCKIUS.

vſ. 74. Γεινόμεθ'] In Ed. *Br.* Γινόμεθ' — et μαχησαίμεσθ'. hoc in Cod. legitur Vat.

vſ. 75. Μυκάσατο] Quod adſcripſerat olim vir D. *an* βυκανάσατο; retractatum reieciſſet.

vſ. 76. Ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστως] Pro σκιερᾶς πλατανίστω, ſic editum ex Vatic. Cod. etiam a *Br.* σκιερᾶς πλατανίστας erat in Ed. Ald.

Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω,
Χερσὶ τιτυσκόμενος. τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρίν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μήπως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἤτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πλαγαῖς μεθύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,

vſ. 85. Ἀλλ' ἰδρείῃ] Hoc, a Codicibus firmatum, mutari non debet.

vſ. 93. Μιν] Νιν erat in Cod. Vatic. et in Ed. Flor. hic, et alibi, a *Br.* alterius vice poſitum.

vſ. 98. Πλαγαῖς] Quia paulo poſt id ipſum dant Edd. hic admiſi cum *Br.* pro πληγαῖς.

vſ. 101. Ὄμματα δ' οἰδήσαντος] Recte ſe habent; neque de alia hic erat lectione cogitandum: ἀπεστείνωντο dat Ed. Flor.

vſ. 102. Ἐτάραξεν] Altera lectio ἐτίνασσεν, vel ἐτίναξεν, non indigna eſt quae exigatur.

vſ. 104. Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε] Sollicitari non debebat.

Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλως δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' οἳ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλω δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπτόμενος φορέεσκε πόνω, χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτᾷ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεὶς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον,

vſ. 111. Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον] Μέτωπον erat in Vatic. Codice; συνέφυρσε in Ed. Flor.

vſ. 112. Σάρκες δ' οἳ μὲν] Vera *Reiskii* videbatur iſta correctio ſic legentis, pro αἱ μὲν, a *Wartono* probata, et a *Br.* recepta.

vſ. 114. Χροιῇ δ' ἔτ' ἀμείνω] Pro vulgo receptis, καὶ χροιῇ ἀμείνων, iſta prodierunt ex Vatic. Cod. et partim ex Ed. Ald. ἀμείνω eſt ex emend. *Toupii: Reiskius* hunc verſum mirum in modum interpolavit.

vſ. 116. Ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης] A *Reiskio* tentata *Toupius* tuetur: *Hemſterhuſii* forte correctio placebit, qua legit, ἑτέροις ὑποφήτης Φθέγξομαι.

vſ. 117. Ὅσσ' ἐθέλεις] Pro ὡς ἐθέλεις, ex Codice recepi Vatic. probatum etiam a *Wartono* — Ed. *Br.* ὅσσ' ἐθέλεις τύ, αὐτᾷ iam dedit *Wint.*

vſ. 120. Ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων] Ἑτέρῳ (nempe ποδὶ) legendum *Toupius* oſtendit; cui in vſ. ſeq. ob caeſuram productum placet ex Ald. Ed. ἀπὸ, pro ἀπαί. ſed in altero Aldinae Ed. exemplo proſtat ἀπαί. — A *Toupio* probata dedit *Brunck.*

Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὅγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω,
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

vſ. 122. Καί κε τυχὼν] Ex Ed. Flor. hic verſus, fruſtra *Reiskio* ſuſpectus, pervenit in Editiones recentiores; neque adeo omitti debuerat a *Br*.

vſ. 125. Ἐκ δ' ἐχύθη] Pro Ἐκ δὲ χύθη, prodiit ex Cod. Vatic. et ex altero exemplari Ed. Ald.

vſ. 126. Λαιῇ δὲ στόμα τύψε] Hoc ex Edd. Rom. et Flor. fluxit in recentiores: ex Aldina, Ἀλλ' ὄγε δὴ στόμα τύψε, novas lectiones effinxit *Reiskius*: — πυκνοὶ hoc in vſ. mutandum certe non eſt cum *Wartono*.

vſ. 127. Δαλεῖτο] In Codicibus inventum *Aldus* iam dederat, neque tentari debuerat.

vſ. 128. Ἐπὶ γαῖαν] Ἐπὶ γαίᾳ vel γαίας ſcribendum putat *Reiskius*.

vſ. 129. Νῖκος ἀπαυδῶν] Sic, pro νεῖκος, ſcribere non dubitavi cum *Caſaubono* et *Hemſterhuſio*.

vſ. 134. Μήποτ' ἔτι] Ex ἐπὶ, quod eſt in Ed. Flor. quin et ex Aldino, μήποτέ τοι, recte Μήποτ' ἔτι efformavit *H. Steph.*

vſ. 135. Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ.] Ex altero exemplari

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς, καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένȣ Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρȣσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἁμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας
Τάσδε πολὺ προτέροις· ἁμῖν γάμος ȣ̈τος ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' ȣ̓ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βȣσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,

Aldino, in quo tamen erat ὕμνησέ μοι, ista lectio fuit efformata: in altero legitur: Καὶ σὲ μὲν ὕμνησ' ὦ φίλ' ἄναξ. mihi placet ab *H. Stephano* vulgata ex Ed. Flor.

vſ. 137. Τὼ μὲν] In antiquis Edd. ut in Codd. ista sic praecedentibus subiunguntur; in Edd. recentioribus ab istis distinguuntur: excidisse nonnulla *Reiskius* non absurde suspicatur.

vſ. 141. Ἀλλ' ὅτε] Ἀλλ' ὅκα Ed. *Br.*

vſ. 142. Ἐκ δίφρων ἅμα] Hoc ex Ed. Flor. recepit et recte quidem *H. Stephanus*; *Aldus* ἄρα dederat, quod etiam est in Cod. Vatic.

vſ. 144. Λυγκεὺς δ' αὖ μ.] Λ. δ' ἄρ μ. Ed. *Br.*

vſ. 147. Ἁμῖν τοι] Ἡμῖν τοι scribitur in altero exemplo Aldino, in Ed. Flor. aliisque: Κἀμῖν enotatum ex Vat. Cod. hinc fluxit in alterum exemplar *Aldi* ἢ ἁμῖν· male *Reiskius* edidit Ἡ ὑμῖν. Ἁμῖν *Winterton.* quod praetuli, quia mox recurrit.

vſ. 148. Τάσδε πολὺ προτέροις] Hoc, Codice Vaticano firmatum, ex Ed. Flor. in suam recepit *H. Stephanus:* ex altero Aldino exemplari *Reiskius* recepit: Ταῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος.

vſ. 149. Ὑμεῖς] Ὕμμες Ed. *Br.* quod et paulo post legitur in Edd.

vſ. 150. Ἀλλοτρίοις κτεατ.] *Toupius* legendum iudicat ἀμετέροις κτεάτεσσι. quod in suam Ed. recepit *Br.*

Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ȣ̓ πολύμυθος ἐών περ·]
Οὐχ ȣ̆́τω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μναστεύειν ἀλόχȣς, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἄλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε, καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, ȣ̆́τε φυῆς ἐπιδευέες, ȣ̆́τε νόοιο.
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλοιτε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βȣ́λοιντό γε πενθεροὶ εἶναι.
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τȣ̃τον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα.

vſ. 153. *Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα*] Sequutus Edd. Rom. et Flor. ſic recte *Stephanus* edidit: ex Aldinis *Reiskius* revocavit *Αὐτὸς ἐγὼ στὰς ἔειπα*· quod etiam eſt in Cod. Vatic. Ed. *Br. αὐτὸς ἐγὼν στὰς εἶπα.*

vſ. 155. *Μναστεύειν*] Ex Codice Vat. ſcriptum pro *Μνηστεύειν*. ex Aldinis *Μαστεύειν* poſuit *Reiskius*.

vſ. 158. *Σισυφὶς ἀκτὰ*] *Σισυφὶς ἄκρα* legitur in Cod. Vat. *αἶα* cur placeret *Wartono*, nihil erat cauſae.

vſ. 161. *Ἅς κ' ἐθέλοιτε*] Hoc e Vatic. Cod. vulgato *ἐθέλητε* cum *Br.* praetuli.

vſ. 162. *Βούλοιντό γε*] Ed. *Br. βούλοιντό κε πενθεροὶ εἶμεν.*

vſ. 164. *Πατρώϊον*] Mihi quoque placet *ματρώϊον*· quod ex Ed. Flor. fuit enotatum. — Cur *ἅπαν* in *ἅμα* fuerit nuper mutatum, non exputo: *ἅμα διάκριτον* eſt in Cod. Vatic.

vſ. 166. *Πάντες*] Servandum nunc videtur; olim placuerat *ἐπιφραζώμεθ' ἄνακτες.*

vſ. 167. *τὰ δ' εἰς ὑγρ. ᾤχ. κ. πν. ἔχ. ἀνέμ.* Hinc male defen-

Πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν.
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίϊον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ἑὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσυσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης·
Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροισι λίπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκυ
Εἷς· ἀτὰρ ὥλλοι πάντας εὐφρανέυσιν ἑταίρυς,

deretur vulgata lectio in Pharmaceutria 7. ubi recte ſcribendum ἢ ῥά οἱ ἄλλῳ ὤχετ' ἄγων ὁ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας Proverbialiter ſic Galli dicimus: *Autant en emporte le vent.* Brunckius.

vſ. 169. Aphareus et Tyndareus fratres erant: horum filii fratres patrueles. Hinc eſt quod v. 172. [173.] Lynceus, Pollucem *conſanguineum ſuum* vocat: καὶ ὅμαιμος ἐμός. Nupero editori Anglo commodum videtur Reiskii inventum, pro ἐμὸς reponentis ὑμός. Vir profecto fuit inter eruditiſſimos cenſendus Cl. Reiskius ὁ μακαρίτης; ſed metri leges ſusque deque habuit, et a poëtis manum abſtinere debuiſſet. ὑμὸς priorem ubique producit. ὅμαιμοι non dicuntur fratres ſolum, ſed etiam *cognati*, συγγενεῖς. Ne minimum quidem in hoc verſu offendiculum erat. Brunckius.

vſ. 171. Ὑμῖν] Ὕμμιν Ed. *Br.*

vſ. 172. Ἔχθεα λῦσαι] Quod ex Rom. recepit *H. Steph.* firmatur Codice Vatic. — ἔγχεα λῦσαι eſt in Edd Aldinis et Florent.

vſ. 173. Ὅμαιμος ἑὸς] Ex coniectura felici *Iſ. Voſſii* ἑὸς edidi, pro ἐμός· cui Voſſianum, opinor, praeferet *Br.* qui *Reiskii* hic coniecturam, ut indignam Editore Poëtae, iure notavit.

vſ. 174. Ἀποσχομένω] Pro vulgato ἀπεχθομένας, ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, qui edidit etiam ὑσμίνας· — et vſ. 175. ἐγὼν Κάστωρ τε.

vſ. 177. Ἁμετέροισι λίπωμεν] Sic ex Ed. ſcripſi Flor. pro Ἁμετέροις λείπωμεν· huius loco λείπωμες ſcripſit *Winterton.*

vſ. 178. Πάντας] Vera mihi videtur lectio; πάντες, quam praebent Cod. Vatic. Ed. Flor. et alterum exemplar Aldinum, eſt in Ed. *Br.*

Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
Τάσδ᾽· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε. τὰ δ᾽ οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.
Τὼ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ᾽ ὤμων τεύχε᾽ ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ᾽ εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄντυγα πρώταν.
Ὣς δ᾽ αὔτως ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Κάστωρ· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴπου τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ᾽ ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ᾽ ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.
Τὼ δ᾽ ἄορ᾽ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις
Τεῦχον ἐπ᾽ ἀλλάλοισι· μάχης δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱπποκόμον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ᾽ ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ᾽ ὅσον λόφον ἵκετ᾽ ἀκωκή.

vſ. 179. Ὑμεναιώσουσι δὲ] Haec Codicum est et primarum Edd. emendata scriptio. — κώρας Ed. *Br.*

vſ. 180. Τάσδ᾽ ὀλίγῳ τοι] Sic ista recte sunt a se invicem distincta: pravam lectionem huc invexit *Reiskius.*

vſ. 182. Τὼ μὲν γὰρ] Ex Cod. Vat. et Flor. Ed. fuit editum, pro Τοὶ μὲν γάρ· vitiosum Τὰ ex Ed. Ald. receptum in illam *Reiskii.*

vſ. 185. 186. Ἄκρας ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Κάστωρ] Haec recepta sunt, etiam a *Brunckio*, ex Ed. Flor. et Flor. Cod. pro vulgatis, Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς Καρτερός.

vſ. 186. Ἀμφοτέροις] In Vatic. Cod. est ἀμφοτέροισι· mihi tamen δὲ non videtur omittendum.

vſ 187. Πόνον εἶχον] Omnino retinendum est.

vſ. 190. Σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι] Elegantem *Reiskii* coniecturam in hunc vſ. admisi, pro Σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι.

vſ. 191. Ἐκ κολεοῖιν] Hoc alteri praefero κολεοῖο, quod est in Ed. Ald. et Cod. Vatic. pro αὖτις, Αὖθις ex primis est Edd. repetitum.

Τȣ̃ μὲν ἄκραν ἐκόλȣσεν ἐπὶ σκαιὸν γάνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, ὅθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλȣ̃· ἔγκατα δ' εἴσω
Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν ȣ̓δὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑστίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόωσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅγε σταλαν Ἀφαρηΐȣ ἐξανέχȣσαν
Τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ȣ̓κ ἐν ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἁμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε. φίλοι δέ γε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,

vs. 199. Ὅθι] Vulgato τόθι cum *Brunckio* praetuli.

vs. 206. Λαοκόωσα] Pro Λαοκόεσσα, veram nominis formam restitui aliunde notam: Λαοκοωσσα erat in Ed. Flor. — Vs. 207. ἐξανέχοισαν Ed. *Br.*

vs. 212. Οὐκ ἐν ἐλαφρῷ] Iam olim a me repositum, pro οὐκ ἐπ' ἐ. cum in Ed. Flor. invenissem, et ab *Hemsterhusio* emendatum, cum *Br.* recipere non dubitavi.

vs. 213. Κρατέοντε] *Brodaeum* sequutus sic *H. Stephanus* emendavit ante vulgatam κρατέοντες. Novam lectionem in hunc vs. *Reiskius* intulit, Αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε scribi commode poterit κρατέοντι· quod *Wartono* venit in mentem.

vs. 215. Φίλοι δέ γε] Pro δέ τε, scripsi cum *Hemsterhusio*.

Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε, πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

vſ. 218. Ὑμῖν] Ὕμμιν eſt in Ed. Florent. et v. 221.

vſ. 221. Ὑμῖν δ' αὖ] Literam his voculis interieci ex Cod. Vat. — hoc in vſ. ex Ed. Flor. ſcripſi λιγεῶν μειλίγματα Μουσῶν, ſi placet λιγέων, ſcribendum etiam Μοισᾶν, cum *Br.* qui vſ. 222. dedit παρέχοντι· vſ. 223. ἀοιδά.

ΕΡΑΣΤΗΣ,

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ.

Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον ὀυκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ ὀυδὲ ἓν ἅμερον εἶχε·
Κοὐκ ἤδη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κὴν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής·
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ὀυκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, ὀυκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, ὀυ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, ὀυχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα·
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ

vſ. 1. Ἀπηνέος] Lectio Codicis Vat. ἀνάμερον fluxit ex interpretamento ἀνημέρου. — Ἐφάβω *Winterton.* edidit pro ἐφάβου.

vſ. 2. Οὐκ ἔθ' ὁμοίω] Hic quidem *Heinſianum*, οὐκ ἐν ὁμοίῳ, reiiciendum et omnino ſervandum eſt quod vulgatur.

vſ. 4. Ἤιδη] Scribatur, an ᾔδει ex Edd. Ald. Flor. et Cod. Vatic. nihil intereſt. *Br.* hoc vſ. edidit, τίς ἧς θεὸς, αἰλίκα τ.

vſ. 5. Ποτὶ παιδία] Recte ſcribitur: ποτικάρδια legendum putarunt *Henr. Stephanus*, et *D. Heinſius.*

vſ. 9. Τὸ κουφίζον] Tentari non debet; niſi cum *Br.* quis illud in κουφίσδον velit mutatum. Ex altera lectione Aldina, τὸ κουφίζειν, quae eſt et in Cod. Vat. novam effingere tentabat *Reiskius.*

vſ. 10. Ὑποπτεύησι] Quod praetulit vulgato *Io. Aug. Erneſti*, ὀπιπτεύησι recepit in ſuam Ed. *Brunckius.*

vſ. 11. Ἄγρια] Sic recte fuit poſitum pro Aldino ἄρια· quod dat etiam Cod. Vatic. ἄρινα praebet Ed. Flor. εὔρια placebat *Reiskio.*

Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾶ δὲ χολᾶ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος· ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
"Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω

vſ. 12. Εἶχεν ἀνάγκαν] Tuetur *Toupius*: εἶδεν ſcribendum putabat *D. Heinſius*. Iuam coniecturam, ἦ κεν ἀνάγκα, in hunc verſum recepit *Reiskius*.

vſ. 14. Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος] Meo quidem iudicio vitiata, velut recte ſcripta *D'Orvillius* explanare tentavit, quae mihi olim ſic ſcribenda videbantur: φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς Ὕβρικτα ὀργὰν περιειμένω. meas coniecturas recepit *Brunckius*: verſum hic intermedium excidiſſe putabat *Wartonus*.

vſ. 15. Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς] Aldinam lectionem, Flor. Ed. Cod. Vaticani: ἦ καλὸς δ' ἐξόργας, vel ἐξόργα, ſic recte videntur emendaſſe *H. Steph. Iſ. Caſaubonus* et *D. Heinſius*, ſcribentes ἐξ ὀργᾶς. Pro ἦν, ἦς edidit *Br.* et ἐρεθίσδετο.

vſ 16. Ουκ ἤνεικε τόσαν φλόγα] Quam reſtitui, lectionem veram debemus *Eldikio* Zutphanienſi, qui illam feliciter eruit ex his Ed. Aldinae, οὐκ ἶνι καὶ τοσαμφαέστατος· quae eadem ſunt in Ed. Flor. et Cod. Vat. Eorum loco quae recentiores Editores dederunt, οὐκ ἤνεικε τὰ δάκρυα, vel τὰ σύμφορα, diverſis fuere modis fruſtra tentata.

vſ. 17. Ἐνθὼν] Pro ἐλθὼν iam edidit *Wintertonus* et, in vſ. 20, ἦνθον, pro ἦλθον.

vſ. 22. Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν κεχολωμένον] Primum illud eſt ex Vat. Cod. pro Κῶρε, θέλω. — λυπῆν κεχολωμένον ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* In altero exemplari Ald. et in Vat. Cod. legitur λύπης κεχολωμένος· hinc *Eldikius* effingebat λυπῆν ποχ' ὀρώμενος.

Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος·
Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτει·
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.

mirum in modum *Reiskius* haec interpolavit: aliena quoque *Wartonus* excogitavit. In Ed. *Br.* est κεχολωμένος.

vſ. 24. Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι] Sic iſta cenſuit interpungenda *Reiskius*: ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. quae probabat *Warton* ſic vero ſcribenda *Toupius* iudicabat: ὅπη λόγος ἦμιν ἀταρπὸν Ξυνὸν, τοῖσι δ' ἐρῶσι τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος. haec in ſua dedit Ed. *Br.*

vſ. 26. Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον] Ex Edd. Flor. et Rom. ſic dederunt recentiores: cetera eadem, ſed χόλον, pro πόθον, praebet alterum exemplar Aldinum, et Cod. Vatic. *Reiskius* ſcribendum putat τὸν ἐὸν κότον· ego vulgatum praefero.

vſ. 27. Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιτέλλομαι potius placebat *Reiskio*.

vſ. 30. Μαραίνεται ἁνίκα πίπτει] Pro πίπτῃ, ex Aldinis et Rom. Ed. πίπτει revocavi, quod et *Reiskio* placebat; qui peſſime recepit in hunc verſum ex Aldino altero, μαραίνεται δ' ἁνίκα π. quique, ſi δ' omittendum ſit, ſcribendum putat: Λευκὸν τὸ κρίνον, ἔστε μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει. *Br.* e coniectura edidit: λευκὸν τὸ κρίνον εὐθὺ μαραίνεται, ἁνίκα πίπτει.

vſ 31. Τάκεται, ἁνίκα παχθῇ] Importunum δ' inter primas voces *Reiskius* hic iterum interiecit ex Aldino altero: pro παχθῇ ſcribendum ſuſpicatur ταλφθῇ, quod et *Iſ. Voſſio* venit in mentem: ἀνίκ' ἰανθῇ eſt *Eldikii* coniectura. mihi nihil horum genuinum videtur: *Br.* dedit, — τάκεται, ἢ καὶ ἐπάχθη. v. 32, ἐντί, et in proximis, ἥξεῖ — φιλασεῖς — κλαυσεῖς.

Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ σχοίνω με, καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλα-
σον·
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα· μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὅ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίῃς, τόδε μοι τρὶς ἐπαῦσον, Ὦ φίλε κεῖσαι·

vſ. 35. Κἂν τοῦτο] Καὶ τοῦτο legitur in Cod. Vatic. in Edd. Ald. et Flor. mihique, ut *Iſ. Voſſio*, melius videtur vulgato.

vſ. 36. Ἐξενθὼν] Recte tuetur *D'Orvillius*, reiecta coniectura *Lennepii*, legentis ἐξ οὐδῶν.

vſ. 38. Ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ] Ed. *Br.* ἐ. δέ τι δάκρυ.

vſ. 39. Τῶ σχοίνω] Cum *Reiskio* et *Br.* ſic edidi ex altero Aldi exemplari, et Rom. Ed. pro τᾶς σχοίνω.

vſ. 41. Κἂν νεκρῷ] Hic quoque ſcribi malim cum *Iſ. Voſſio*, Καὶ νεκρῷ.

vſ. 42. Εἴγε διαλλάξας με φιλάσεις] Vitiata videntur, quae recepit ex Ed. Rom. *Henr. Stephanus*: in altero exemplari *Aldi* (in utroque ζῆν omiſſum) legitur: εἴ σε διαλλάξας με φιλάσας. in altero, εἶν σε διαλλάξεις με φιλάσσας. atque ita eſt et in Ed. Flor. et in Cod. Vatic. Ex his nihilo meliorem hanc effinxit lectionem *Reiskius*: εἰ, σε διαλλάξας, μ' ἐφίλασας· hanc vero meliorem *Eldikius*: οὐ δύναμαί γ' ἰδεῖν σε· διαλλάξεις δὲ φιλάσας. *Brunckius* edidit: οὐ δύναμαι ζῆν, αἴγε διαλλαξεῖς με φιλάσας.

vſ. 43. Χῶμα δέ μοι κοίλανον] Ex Ed. Flor. hoc recte, me iudice, tranſiit in recentiores, Codicibus firmatum. Ex Aldina lectione, Χῶμα δέ μευ κοιλόν τι τὸ μευ κρ. τ. ἔ. *Reiskius* effinxit, Χῶμα δέ μοι κοίλου· τὸ δ' ἐμεῦ — vel, τὸ δέ μευ κρύψει τὸν ἔρωτα. *Br.* Ed. Χῶμα δ' ἐμὶν κοίλανον.

vſ. 44. Κἂν ἀπίῃς] Ex Edd. Ald. Florent. et ex Vatic. Codice recepi, pro Κἂν ἀπίῃ. Ed. *Br.* κὴν ἀπίῃς, τόδ' ἐμὶν τ. ε. et vſ. 45. καλὸς ἐμὶν ὤλεθ' ἑ.

Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω.
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ στὰς τάδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.
Ὧδ' εἰπὼν λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐλυγίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ

vſ. 46. Τό σοι στίχοισι χαράξω] Vitium monſtrat prima ſyllaba vocis στίχος· qua ratione tollendum ſit minus liquet: ad *Suidam Toupius* στιχίοισι corrigebat; in Add. in *Theocritum* ſcribendum putat: τὸ τοῖσι στίχοισι χαράξω. *Lennepio* placuerat, τόσσοισι στίχοισι χαράξον. et certe τόσοις praebet Codex Vatic. dederat, opinor, *Theocritus*: τόσοισι στίχοισι χαράσσων, *tam paucis verſibus*. Ed. *Br.* τὸ τίνγε στίχοισι χαραξῶ.

vſ. 49. Λίθον εἷλεν] *Μίτον εἷλε*, quomodo legendum ſuſpicabatur *D. Heinſius*, exhibet Ed. *Br.*

vſ. 50. Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν] Sunt haec obſcuriſſima: quae deeſſe videbantur intermedia ſupplere tentavit *Reiskius*.

Ibid. Ἧπτεν ἀπ' αὐτῶν Τὰν λ.] Ex Edit. Flor. hoc recepit in ſuam *Henr. Steph.* pro vitiato, quod erat in Aldinis, ὀπότ' et ὁπότ'· ἧπτεν adfirmat Codex Vatic. ἆπτεν Ed. *Br.*

vſ. 51. Τὰν λεπτὰν σχοινῖδα] Τὰν πλεκτὰν σχ. *Brunckius* emendavit; praetulit etiam ἐνέβαλλε vulgato ἔμβαλλε.

vſ. 52. Τὰν ἕδραν] Τὰν πέτραν ſcribi malebat *D. Heinſius*. — ἐκύλισεν pro ἐκύλισσεν cum *Brunckio* recepi.

Ibid. Ὑπ' ἐκ ποδὸς] Ex Ed. Rom. recepit illud ὑπ' ἐκ *H. Stephanus*; quod abeſt ab Ed. Flor. Ex αἶτε, lectione Aldina, cuius loco αἶται eſt in Cod. Vatic. ἀπαὶ probabiliter effinxit *Reiskius*, quod in ſua dedit Ed. *Br.*

vſ. 54. Οὐδ' ἐλυγίχθη Τὰν ψ.] Veram correctionem *Hemſterhuſii* in hunc verſum cum *Br.* recepi, pro vulgato verbo ἐτυλίχθη.

vſ. 55. Οὐ κλαῦσε νέον φόνον] Dubitat *Reiskius*, ſitne ſic le-

Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτρῶν,
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες αἶται· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

gendum, an, οὐ κλαῦσεν ἑὸν φόνον, mihi placet, quod *Salmaſius* et *Hemſterhuſius* ſuis libris adſcripſerunt, ut legatur, οὐ κλαῦσε νέον φόνον.

vſ. 56. Βαῖνε δ' ἐς ἄθλως] Cum *Reiskio*, et *Brunckio*, ſcripſi pro vulgatis ἐπ' ἄθλον, quae ſolius nitebantur Ed. Rom. auctoritate: ἐς ἄθλω legitur in Edd. Ald. et Flor. et in Cod. Vatic.

vſ. 59. Ἵστατ' ἐπὶ κρηπῖδος Ἔρως] Sic ſcribendum erat cum *Brunckio* pro ἀπὸ κρηπῖδος· quod *Higtium* moverat, ut legendum cenſeret, Ἵπτατ' ἀπὸ κρηπῖδος· — Ἔρως, ſive libris ſcriptis nitatur, ſeu coniectura, aptiſſimum, iam reperitur in Edd. Flor. et Rom. Ex Aldinis, Ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδας (vel κρηπῖδος) ἐς ὑδατῶδ' ἐφύπερθεν, quae Codex etiam dat Vat, miras lectiones effinxit *Reiskius*.

vſ. 61. *Αἷμα δ' ἐφοινίχθη*] Hic mihi *Reiskii* correctio placet legentis Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· cui favet Aldina lectio ἅμα, quae etiam eſt in Cod. Vatic.

vſ. 63. Αἶται] Αἶτας ſic recte *Caſaubonus* emendaverat: in altero exemplo erat Aldino εὔητες, ut et in Cod. Vatic. hinc ἄιτες effecit ediditque *Reiskius*.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος.
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα,
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.
Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων

vſ. 1. Ἡρακλέα] Hoc quidem, tamen quodque ſequitur, XXV, fortaſſe partes fuere veteris cuiusdam Heracleae.

vſ. 3. Ἀμφοτέρως] Pro forma vulg. iam dedit. *Winterton.*

vſ. 4. Ἐς ἀσπίδα] Ex Vatic. Cod. cum *Br.* recepi, pro ἐπ' ἀσπίδα.

vſ. 9. Εὐνάζοισθε] Ex Ed. Flor. dedit *H. Stephanus*; ex Romana *Reiskius* et *Brunckius* receperunt εὐνάζοισθε.

Ibid. Ἀῶ ἵκοισθε] Ἠῶ ἴδοιτε enotatum fuit ex Vatic. Cod. ἀῶ ἴδοιτε, vulgato non deterius, *Br.* edidit.

Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν, βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦνθον,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὅγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλω ὕπερ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης· οὔλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, ὅθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείραισιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν,

vſ. 16. Οἴκω] Edidit *Winterton.* pro οἴκου, quod *Reiskio* ſuſpectum eſt.

Ibid. Ἀπειλήσασα] Ἀπειλήσαντα, ut ad πέλωρα referri poſſit, veriſimiliter corrigit *Hemſterhuſius.*

vſ. 17. Ἐξειλυσθέντες] Hoc ex Ed. Florent. dedit *Stephanus*: ex Rom. ἐξειλυσθέντε praetulit *Reiskius*, quod et mihi praeferendum alteri videtur.

vſ. 18. Ἐκύλιον] In Ed. Florent. legitur vitioſum ἐκύλισσον.

vſ. 19. Ἐρχομένοις] *Pierſoni* Δερκομένοις acute quidem eſt excogitatum; vulgatum tamen *Toupius* recte tuetur.

vſ. 20. Ἦνθον] Edidit *Winterton.* pro ἦλθον, *Br.* praeterea, ἀλλ' ὄκα δὴ, et, vſ. 21. καὶ τόκ' ἄρ' ἐξ.

vſ. 23. Ἄϋσεν] Literam ex Ed. Rom. vulgatae formae, ἄυεν, recte *H. Steph.* interſeruit. — v. 24. Κοίλω eſt ex Ed. *Wint.* pro Κοίλου. — v. 25. Ed. *Br.* ποσὶ διελ.

vſ. 28. Ὅθι — τέτυκται] Pro τόθι cum *Br.* recepi ὅθι, non item κέχρυπται· quod eſt in Cod. Vatic. κέκρυπτα fluxiſſe videtur ex interpretamento.

vſ. 29. Ὀφίεσσι, τὰ] Mutatum fuit a *Br.* in ὀφίεσσιν, ἃ —

Ἀψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῶ ἀναγκαίω πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρῆν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι
Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἅτερ ἠριγενείας;
Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅῤῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστω τελαμῶνος,
Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, στιβαρὰς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας.
Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀϋτεῖ.

vſ. 33. Δεσμῶ ἀναγκαίω] Iam dedit *Wint.* pro formis vulgaribus; praeterea cum *Br.* ſcripſi εὑρῆν. — qui v. 34. edidit ἐσάκουσε.

vſ. 38. Οὐ νοέεις] Ἦ οὐ νοέεις legitur in Ed. Flor. — vſ. 39. Ἠριγενείας eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 42. Ὥρμησε] Ed. *Br.* ὥρμασε· pro ὅῤῥ' οἱ ſcribi mavult *Br.* ὅ ῥ' οἱ. [laudans Erneſtii notam ad Hom. Il. π'. 228.]

vſ. 44. Νεοκλώστω] Dedit *Wintertonus* pro νεοκλώστου. praeterea *Br.* v. 45. κουφίσδων.

vſ. 47. Δὴ τότ'] Ed. *Br.* δὴ τόκ' ἄϋσεν.

vſ. 49. Στιβαροὺς δὲ θυρῶν] *Wintertonus* edidit Στιβαρὰς, quod hinc in alias venit Edd. In Cod. Vatic. ſcribitur στιβαρᾶν δὲ θυρᾶν, quod edidit *Br.*

vſ. 50. Ἄνστατε] Vocula interiectà legendum putabat *If.*

Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπεύδοντος ἑκάστω.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωροσύνα, γελάσας δὲ πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα.
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτω.
Ὄρνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμόν,

Vossius. Ἄνστατέ μοι δμῶες. ego vulgata potius servarem. — Inter versum 50 et 51. haec interserta dicuntur in Codice Vatic. ἣ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισιν. Inter versum 49 et 50. forte legi potuerunt sic scripta: Ἣ ῥα γυνὴ Φοίνισσα μύλαις ἐπὶ κοῖτον ἔχοισα, Ἄνστατε δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς ἀΰτεῖ. qua in sede mihi quidem genuina videntur: illud αὐτὸς famulae Phoenissae potius convenit, quam ipsi *hero*.

vs. 52. Ἑκάστω] Edidit *Winterton.* pro ἑκάστου.

vs. 55. Συμπλήγδην ἰάχησαν·] Sic mihi quoque videntur ista coniungenda, distinctione posita post ἔχοντα v. 54. illud ἔχοντα male tentavit *Warton.*

vs. 56. Δεικανάεσκεν] In Florent. Ed. scribitur δεικνυάασκεν. quod exhibet *Br.*

vs. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δείους] Hic frustra de alia fuit lectione cogitatum: vulgatam *Toupius* iure tuetur.

vs. 62. Κοίτω] Positum a *Wintertono* pro κοίτου. et in v. 63. Ὄρνιχες, pro Ὄρνιθες.

vs. 63. Ἄειδον] Ἄεισαν ex Vaticano Codice fuit enotatum.

vs. 65. Χρέος κατέλεξε] Τέρας, quod est in Cod. Vatic. recepit *Br.* mihi χρέος genuinum videtur, et adscriptum instar Scholii τέρας.

Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν
Ἠνώγει· Μηδ', εἴτι θεοὶ νοέοιντο πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγεν βασίλεια. ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως,
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα·
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νῆμα
Χειρὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνατὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ,
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.

vs. 66. Ὑποκρίνεσθαι] Sincerum verbum ab *Is. Voss.* non debebat in ἀποκρίνεσθαι mutari.

vs. 67. Νοέοιντο] Restitui, pro νοέοντι, ex Cod. Vatic.

vs. 69. Ἀνθρώποις]. Rectius est, quam Ἀνθρώπους.

vs. 72. Περσήϊον αἷμα]. Post hunc versum ista leguntur interserta in Cod. Vatic. Θάρσει· μελλόντων δὲ τὸ λώϊον ἐν φρεσί· Si his adiiciatur Βάλλε, versus integer et genuinus videri poterit.

vs. 74. Νῆμα] Iure fuit a *Reiskio* praelatum alteri νᾶμα.

vs. 75. Χειρὶ κατατρίψοντι] Quod erat in Ed. Rom. firmabat et Vatic. Codex; hoc itaque cum *Reiskio*, et *Brunckio*, recepi pro καταστρέψοντι, cujus loco κατατρίψοντι legitur in Ed. Flor. v. 76. ἴσῃ scripsit *Br.*

vs. 81. Μόχθως] Edidit *Winterton.* pro Μόχθους. Μόχθος scribitur in Ed. Flor. Pro θνητὰ, idem iam dedit θνατὰ, et, paulo post, ὁπανίκα.

Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἀχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ σχίζαισι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέροισα,
Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὔριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείω κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,

vſ. 86. Εὔτυκον] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Steph.* Εὔτυκτον ex Romana in ſuam intulit *Reiskius*.

vſ. 91. Συλλέξασα] Praetulit *Br.* e libro ſcripto συλλέξαισα.

vſ. 91. Συλλέξαισα. Sic apogr. Ald. (v. ad Id. XXVI.) Vide Maittaire de Dialect. p. 239. B. Brunckius.

vſ. 92. Φέροισα] Pro φέρουσα, dedit *Winterton*.

vſ. 93. Ῥωγάδας ἐς πέτρας] Quod legi voluit *Stephanus*, Ῥωγάδος ἐκ πέτρας edidit *Br.* — In hoc etiam verſu ὑπερούριον ſcribendum non improbabiliter cenſuit *Reiskius*, ut Ed. Br.

vſ. 99. Φᾶ] Scripſit, pro Φῆ, *Wintertonus*, ut eſt in Ed. Flor.

vſ. 101. Ἀλωᾷ] Ex Ed. Flor. receperat iam *H. Stephanus*, pro ἀλωῇ.

vſ. 102. Ἀργείω] Pro Ἀργείου, ſcripſit *Wintertonus*.

vſ. 105. Ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν] Scribendum cenſuit *D. Hein-*

Εὔρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλασσεν
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμωνίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φανοτῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τροχῶ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.

sius, ἐπὶ σκοπὸν εἶναι οἰστόν. vulgatam lectionem servandam *Barnesius* recte monuit, cuius loco ἐπίπλοκον εἶναι οἰστῶν scribi posse *Wartonus* putabat.

vs. 106. Ἐκ πατέρων] Ex Ed. Flor. recte recepit *Stephanus*. ἐκ πατέρος ex Romana revocavit *Reiskius*, quem sequitur *Br.*

vs. 107. Ἔπλασσεν] Restitui ex Ed. Flor. pro vulgata lectione ἔπλαξεν, quam pro lectione Ed. Rom. ἔπλαξαι dederat *H. Stephanus*.

vs. 110. Ἀλλάλως] Pro Ἀλλήλους, edidit *Wintertonus*.

vs. 112. Πυγμάχοι] Παμμάχοι potius scribendum iudicabat *Salmasius*; quod recepit *Br.*

vs. 114. Φανοτῆϊ] Corrigere non dubitavi ex Ed. Florent. pro Φανοπῆϊ. id ipsum dedit *Br.*

vs. 115. Θαρσαλέως] Frustra *Wartonus* mutatum voluit in Θαρσαλέος, quod est in Ed. *Br.*

vs. 117. Ἵππους] Ἵππως dedit *Winterton.*

vs. 118. Τροχῶ σύριγγα] Sic pro τροχῷ scribendum, vel τροχῶν, probabiliter censuit *Reiskius*.

Δȣ́ρατι δὲ προβλαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' ȣ̓́τις ὁμοῖος ἐν ἡμιθέοις πολεμισταὶς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρῖψαι νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικὸς, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον·
Εἵματα δ' ȣ̓κ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

[Λείπει τὸ τέλος τȣ̃ παρόντος Εἰδυλλίȣ.]

vſ. 125. Φάλαγγα] In Ed. Flor. ſcribitur φάλαγγι.

vſ. 127. Ἔδαεν, φυγὰς] Ed. *Br.* ἔδαε, φυγάς. — hoc v. ἐνθὼν iam dedit *Wint.*

vſ. 128. Ὁππόκα] Sic recte *Stephanus* emendavit ante vulgatam ὧ ποκα.

vſ. 130. Πολεμισταὶς] Edidit *Wintertonus* pro πολέμιστής: *Brunckius*, πολεμίκτας· qui v. ſeq. νεότητα mutavit in νεότατα. — vox ultima κνάμας iam erat in Ed. *Wint.* — Poſt v. 138. legitur in Ed. Flor. ἀτελές. huic carmini finem deeſſe vir quidam doctus negabat.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ.

ἢ, κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

Εἰδύλλιον κέ.

[Λείπει ἡ ἀρχή.]

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο,
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο

Id. XXV. Λείπει ἡ ἀρχή·] Versus aliquot in Codice scripto *Scal.* invenit, huius etiam Poëmatis incerto auctore prorsus indignos: hoc vero carmen *Wartonus* iudicabat *Theocriti simplicitate dignissimum:* mihi videtur ab huius ingenio prorsus alienum. Valck. — In apogr. Ald. titulus liujus Idyllii est: Θεοκρίτου Ἡρακλῆς πρὸς ἀγροῖκον, Δωρίδι, διηγηματικόν. Brunckius.

vs. 1. Βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ] Φυτῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς, quod repertum fuit in Codicibus Vaticano, et Florentino, mihi quoque genuinum videtur, ut *Brunckio* fuit visum.

vs. 1. Apogr. Ald. βοῶν ἐπίουρος ἀροτρεύς. Brunckius.

vs. 2. Μετὰ χερσὶν] Rectum est; vitiosum μετὰ φρεσσὶν dat Codex Vatic. et in vs. 3. ὡς, pro ὅσσ' (ἐρεείνεις.)

vs. 6. Ὁδίτην] Ὁδίταν scribi poterit ex Codice Flor.

vs. 7. Ἐΰτριχες] Εὔφρονος legitur in Codd. Vatic. et Flor. ex v. 29. repetitum: recepit *Br.*

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐθ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος, αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάσταις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσι περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἀμμέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι,

Χλωρὴ

vſ. 8. Οὐθ' ἕνα] Pro vulgato οὐδ' ἕνα praebuerunt iſti duo Codices.

vſ. 9. Νέμονται] Hoc, a *Toupio* probatum, *Wartono*, et *Brunckio*, prodiit ex iisdem Codicibus, pro νάοντες, quod minus feliciter tentabat *Reiskius*. — Fluvii nomen in hoc v. Ἐλισοῦντος, ſcribi malebat *Hemſterhuſius*, Ἐλίσοντος.

vſ. 10. Παρὰ ῥόον] More veteri legi ſcribique poterit παραῤῥόον.

vſ. 12. Ἑκάσταις] Pro ἑκάστοις, reſtitutum fuit ex Codicibus et ex Ed. Florent.

vſ. 15. Μηνίου] Πηνειοῦ, quod legitur in Codice Vat. *Br.* recepit.

vſ. 15. Πηνειοῦ. Sic praeter Vatic. Cod. apogr. Ald. Peneus fluvius Elidis, de quo Strabo p. 337. A. Brunckius.

Ibid. Ἀμμέγα] Pro ἂν μέγα, mihi quoque placuit ex Edd. Rom. et Flor.

Ibid. Μελιηδέα] Rectius videtur, quam πολυειδέα, quod eſt in Codice Vatic.

vſ. 16. Λειμῶνες θαλέθουσιν] Codices ſubminiſtrarunt pro vulgatis Λειμῶνές τε φέρουσιν. Pro ὑπόδροσοι in iisdem eſt ὑπὸ δρόσῳ. hoc etiam exhibet *Br.* et, in v. 18, ἐπὶ δεξιά.

Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὔρευς μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
Ἐς ληνὺς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' εὔφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἡ δίκη οἰκήων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) ὅττινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν, ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ ὔ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

vſ. 21. Χλωρή τ' ἀγριέλαιος] Corrigit *Hemſterhuiſ.* Χ. τ' ἀγριελαί', ὅθ' Ἀπόλλωνος νομίοιο. — Pro Ἱερὸν ἁγνὸν, in vſ. ſeq. 22. ἱερὸν ἔργον edidit *Brunckius.*

vſ. 23. Ἀγροιώταις] Pro ἀγριώταις, ex Ed. Flor. recte recepit *Henr. Stephanus.*

vſ. 29. Εὔφρονος] Ἐπίφρονος legitur in Codice Vatic.

vſ. 31. Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς] Minus recte ſcriptum in Cod. Vatic. μέχρι δ' ἐπ' ἐσχατιῶς. *Br.* Ed. μέχρις ἐπ' ἐσχατιῆς.

vſ. 33. Ἐπ' ἀγροῖς] Ἐπ' ἀγροῦ recepit ex Vatic. Cod. *Br.* et, ex eodem Cod. v. 34, τό μοι, pro τό τοι. ubi fruſtra περ in γὰρ mutatum voluit *R.*

vſ. 36. Ἠ καὶ δμώων] *Br.* Ed. ἠὲ δμώων.

vſ. 41. Θνητοῖσιν] In Flor. Cod. ſcribitur Θνατοῖσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μέν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινος ἐνθάδ' ἱκάνεις·
Ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·

vſ. 43. Αὐγείην] Αὐγείαν eſt in Flor. Cod.

vſ. 45. Εἰ — μένει] In utroque Codice ſic recte ſcriptum legitur pro μένῃ· ad eam rationem κρίνησι ſcribendum erat, in v. 46. pro κρίνῃσι. Μένοι hic erat in Edd. Rom. et Florent.

vſ. 47. Πρέσβυ] Ex duobus Codd. reſtitutum fuit loco vocis τῶνδε.

vſ. 48. Τῶνδε γεραίτερος] In Flor. Cod. legitur τῶν γεραρώτερος· in Vat. τῶν γεραρώτατον. *Sanctamandus* legendum ſuſpicabatur: Ὅστις ἐπ' ἀγρώταις γεραρώτατος. mihi vulgata lectio non diſplicet: *Br.* Ed. ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτερος.

vſ. 49. Πυθοίμην] Hic etiam Doricum πυθοίμαν eſt in Codd. Florent.

vſ. 50. Ἐπιδευέα] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Stephanus*: ex Romanae Ed. lectione hanc effingi poſſe putabat *Reiskius*: Ἄλλον δ' ἄλλα ἔθηκε θεός γ' ἐπὶ δήνεα φωτῶν· cui δήνεα ſunt *artes*.

vſ. 51. Δῖος ἀγρώτης] In duobus Codd. MSS. legitur δῖος ἀροτρεύς. quod *Br.* recepit.

vſ. 56. Χθιζός γ'] Χθιζὸς ὅδ' eſt in Codice Vatic. χθιζὸς ὅγ' in Ed. *Br.*

Ὥς πȣ καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μίν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν, χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τί οἱ ȣ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρȣ νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τὰς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χροὸς, δȣ́πῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τȣ̀ς μὲν ὅγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσον ἀείρων,

vſ. 61. Ἐς ἡμετέρην] Ἀμετέρην eſt in Codice Flor. in Ed. *Br.* ἐφ' ἡμετέρην. et, in vſ. 62, νόῳ δέ γε πόλλ' ἐμενοίνα. pro, νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα.

vſ. 63. Κορύνην] Κορύνας praebet idem Codex Flor.

vſ. 64. Μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι] Sincera mihi videntur: alias lectiones praebet Cod. Vatic. μέμονε δέ μιν αἰεὶ ἐρέσθαι, quas *Br.* recepit, αἰεὶ in κὲν mutato.

vſ. 65. Ἂψ δ' ὄκνῳ] Ὄκνος, quod malebat *Salmaſius*, recepit *Br.* pro ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα· legitur in Cod. Vatic. ἀνελάμβανε μυθήσασθαι.

vſ. 69. Ἀμφότερον, ὀδμῇ] Inter has voces τ' inſeruerant Editores, recte omiſſum ab *H. Steph.* quod monuerunt *Reiskius*, et *Toupius*.

vſ. 71. 72. Τὸν δὲ γέροντα, Ἀχρεῖον κλάζοντε, περίσσαινόν γ' ἑτ.] *Reiskius* ſic iſta mutanda cenſuit: Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν θ' ἑτ. *Brunckius* edidit: τὸν δ' ἑτέρωθεν Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν τε γέροντα. vitioſa dant duo Codd. ἄγρειον ἀλαζόντε.

vſ. 73. Ἄσσον] Sic recte legitur in duobus Codd. Vatic. et Flor.

Φευγέμεν ἀψ ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμȣ͂,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὅθ' ȣ̓͂νεκεν αὖλιν ἔρυντο,
Αὐτȣ͂ γ' ȣ̓ παρέοντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν,
Ὦ πόποι, οἷον τȣ͂το θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧτε καὶ ȣ̓κὶ,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τι καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππȣς,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκȣ́ς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα

vſ. 74. Τρηχυ] Πολλὰ legitur in iisdem Codd.

vſ. 76. Αὖλιν ἔρυντο] Ex Cod. MS. in Ed. Florent. receptum recte ſuit probatum: in Flor. Codice et Vatic. legitur αἰὲν ἔρυντο, quod *Br*. exhibuit.

vſ. 79. Ὡς ἐπιμηθές] Rectum eſt; ἐπιμηθεὺς Codicis Flor. vitioſum.

vſ. 80. Ἔνδοθεν ἦσαν] Ed. *Br*. ἔνδοθ' ἦσαν. In duobus Codd. legitur ἔνδοθ' ἔασιν.

vſ. 82. Οὐκ ἄν τοι] *Reiskio* legenti, Οὐκ ἄν οἱ, favet Cod. Flor. mihi lectio placet vulgata: οἱ recepit *Br*. qui ſcripſit etiam, ἐδήρισε περὶ τιμῆς.

vſ. 83. Ζάκοτόν τι] Recepi ex Flor. Cod. pro ζάκοτόν τε.

vſ. 84. Ἷξον ἰόντες] Homericum illud, pro ἷζον, hic cum *Br*. reſtituere non dubitavi: aliena protulit *Reiskius*. [Poſt hunc verſum caetera deſunt in apogr. Aldino. Brunckius.]

vſ. 85. Ἠέλιος] Huic verſui praefigitur in Edd. Flor. Rom. et in MSS. Codicibus vox Ἐπιπώλησις, de qua probabilis eſt *Reiskii* coniectura.

Ibid. Ἔτραπεν] In Vat. Cod. minus recte legitur ἤγαγεν.

Ὅσσα τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο.
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ἰόντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ἤει.
Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἵει,

vſ. 92. Γίνετ' ἰόντων] Reſtitui, pro γίνεται ὄντων, ex Cod. Vatic. atque ita ſcribendum *Reiskius* iam coniecerat.

vſ. 93. Μετὰ προτέροισι] Hoc, ex Cod. Flor. mihi quoque melius videbatur vulgata lectione μετὰ πρώτοισι.

vſ. 95. Βοῶν ἐπὶ βουκόλι' ἤει] Ex Ed. Flor. iſta recte recepit *H. Steph.* ἐπὶ βουκόλος ἴκει erat in Ed. Rom. hinc novam lectionem *Reiskius* excogitavit.

vſ. 100. Ἀπειρεσίων περ ἐόντων] Ex Ed. Flor. recepit *H. Stephanus*, repertum in Codice Vatic. partim etiam in Flor. in quo tamen legitur παρεόντων.

vſ. 101. Ἔργου] Forma Dorica ἔργω hic eſt in Cod. Flor.

vſ. 103. Παρασταδὸν] Παρασταδος ἐγγὺς, corrigit *Toupius*: vulgatam *Br.* tuetur.

vſ. 103. Cl. Toup emendat παραστάδος ἐγγὺς, *prope januam.* Hac ſignificatione παραστὰς ſemper, quantum recordor, in plurali uſurpatur. Tum quaeri poteſt, cur ſingulae ad portam adducendae eſſent, ut mulgerentur, boves. Nonne olim, ut hodie fit, ſingulae ſuo loco in ſtabulo ſtantes mulgebantur? Brunckius.

vſ. 104. Φίλαις ὑπὸ μητράσιν] Quod in duobus legitur Codd. collatis cum *Br.* recepi; qui hic quoque δ' αὖ in δὲ mutavit.

Πινέμεναι λαρoῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλους
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε, βίη τε βαρύφρονος Ἡρακλῆος,
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
Ἀμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵγε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ', ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα

vſ. 105. Λαροῖο μεμαότα πάγχυ] Sic in utroque Codice ſcriptum legitur, probante *Toupio*: λιαροῖο πέπληντο δὲ πάγχυ exhibent Edd. emendata dedit *Br.* qui, pro Πινέμεναι, maluit Πιέμεναι.

vſ. 106. Πίονα τυρὸν] Editionis Flor. lectionem τυρὸν *H. Steph.* recepit, a Codicibus firmatam. γέρον exhibet Ed. Rom. ὀῤῥὸν adſcripſerat *Iſ. Voſſius.* — Pro τρέφε, quod eſt in Cod. Vat. στρέφε *Br.* edidit.

vſ. 106. στρέφε e Vat. cod. recepi: *verſabat manibus caſeum pinguem*; ſcilicet, ut in orbem formaretur. τρέφειν γάλα, *lac cogere*, nota locutio, unde τροφαλὶς, lac concretum et nondum induratum, *fromage mou.* Sed τρέφειν τυρὸν, an recte diceretur, dubitabam. Vulgatam lectionem tuetur doctiſſimus Toup in curis poſter. Brunckius.

vſ. 110. Σὺν δ' υἱός τε] In Vatic. Cod. legitur Σὺν κάρτος τε βιὴν τε βαρύφρονος Ἡ. cum in Cod. etiam eſſet Flor. βαρύφρονος, hoc recepi, pro πολύφρονος.

vſ. 112. Ἔχων] In Vat. Cod. minus recte legitur ἄχων.

vſ. 114. Θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος] In duobus Codd. legitur θεῶν τότε· hinc *Br.* edidit, θεῶν τόδε μυρίον ἔργον.

Ἐς τέλος· ἐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νῦσος ἐκείνε
Βεκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθίνεσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰὲν ἀμείνες
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες εἶγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βεκολέοντο
Ἱεροὶ Ἡλίε· χροιὴν δ' ἔσαν ἠύτε κύκνοι,
Ἀργησταὶ, πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ᾔεσαν ὀσμήν.

vſ. 121. Ἐκείνου] Pro ἐκείναις, ex Vatic. Cod. reſtitui cum Br.

vſ. 122. Καταφθίνουσι]. Praeter Vatic. Codex dedit Florent. pro καταφθείρουσιν. — In hoc verſu νομήων ex Ed. Flor. recepit *H. Steph.* νομῆες erat in Rom. Ed. cuius loco, iudice *Reiskio*, ſcribi etiam potuit νομῆος. — *Br.* Ed. αἷς ἔργα καταφθίνουσι νομήων.

vſ. 123. Αἰὲν ἀμείνους] Sic ſcribendum probabiliter cenſebat *Iſ. Voſſius;* idque adeo, pro αἰεὶ ἀ. cum *Br.* reſtitui.

vſ. 127. Διηκόσιοί γε μὲν ἄλλοι] Sic recte ſcribitur in utroque Codice, pro vulgato διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι. infeliciter iſta tentavit *Reiskius.*

vſ. 130. Ἱεροὶ Ἡλίου] Ed. *Br.* ἱεροὶ Ἠελίοιο· qui v. 131. dedit πᾶσι δὲ μ.

vſ. 133. Ἔκπαγλον] Lectio genuinae vocis vitioſa ἔκπλαγον *Reiskio* vera videbatur, qui pro ἐξέπλαγτον ſic ſcribi potuiſſe cenſebat.

vſ. 136. Ὀσμήν] Pro ὀρμήν, reponere non dubitavi auctoritate duorum Codd. et Flor. Ed. Id ipſum videtur coniectura *Reiskius* adſequutus.

Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἔισκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἄνδρες,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη·
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅτε πρώτιστα κελεύθου,

vſ. 137. Δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο] Ex Vaticano Codice ſcriptum pro Δεινὸν δὲ βρυχῶντο. — Hoc in vſ. λεύσσοντε multo melius videtur quam λεύσσοντι, quod *Reiskio* aliquando venit in mentem. Qui alterum recte recepit, *Br.* edidit λεύσοντι.

vſ. 139. Ὑπεροπλίῃ] Hoc in duobus Codd. repertum *H. Steph.* exhibuit: ὑπεροπλίης niteretur auctoritate Edd. Florent. et Rom.

vſ. 142. Σκύτος αὖον] Σκύλος αὖον optime correxit *Toupius*, idque recepit *Br.*

vſ. 144. Μέτωπον] Πρόσωπον Codex exhibet Vatic.

vſ. 148. Ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν] Rectius forte ſcribi poterit περὶ νεῦρα τανυσθεὶς Μυῶν, partim ex Cod. Flor. partim ex coniectura *Iſ. Voſſii.*

vſ. 151. Βουκόλοι ἄνδρες] Sic legitur in Cod. Vatic. pro βουκόλοι ἦσαν· hinc in Ed. *Br.*

vſ. 155. Ὅτε] Pro ὅθι recepi, coniecturam *Iſ. Voſſii*, et

Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμῶν τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἰόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι·
Ἦλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὃς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἕθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὡς κεῖνός γ' ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν

Wartoni, qui mutabat etiam ἐπέβησαν in ἀπέβησαν. utrumque *Br.* recepit.

vs. 157. Ἀπὸ σταθμῶν] Praebuerunt Codd. Vatic. et Florent. pro ἀπὸ σταθμοῦ.

vs. 158. Ἀρίσημος] Ἀρίσαμος est in aliis Edd. vulgarem formam dant Codices.

vs. 159. Τῇ μὲν] In duobus Codd. Flor. et Vatic. scribitur Τοὶ μὲν. vulgata lectio sincera videtur.

vs. 160. Μετόπισθεν ἰόντα] Scribendum potius, μετόπισθεν ἰόντι, cum *Toupio*. [Idem probavit Brunckius.]

vs. 162. Ἀκούσας] Ἄκουσα hic legi posse, et in seq. vs. Ὥσπερ ἐγὼ, putabat *Wartonus*; sed. v. 163, ut ineptum, maiori iure reiicit *R. Dawesius*.

vs. 164. Νέος ἀκμὴν] Μέσος ἀκμῆς est in Codd. Vatic. et Flor. hinc in Ed. *Br.* Dici potuit ὡς μέσος ἀκμήν.

vs. 167. Ἀργείων τις] Ed. *Br.* Ἀργεῖός τις.

vs. 171. Μυκήνην] Μυκήνας dat Codex Florent.

vs. 172. Κεῖνός γ'] Adiectam literam Editio praebuit Flor.

(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι ἐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σὲ, δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ ἐκί·)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκεόντεσσιν ἔειπεν
Οὐ 'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ἐ μάλα τηλίκα βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκτες τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκέοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθε
Φυλεὺς, ὄφρα κιεσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένε κλύοι Ἡρακλῆος.
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ,ττι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῶδε πελώρε,

vſ. 173. Μιμνήσκομαι] Codex Flor. praebet μιμνάσκομαι.

vſ. 176. Καλύπτει] Sic Edd. Vett. et Codd. in nonnullas recentiores Edd. irrepſit male καλύπτη.

vſ. 179. Ἄμμιν] Ἧμιν eſt in Edd. Florent. Romana, et nupera Argentoratenſi.

vſ. 185. Λύκων ὀλοφ. ἔρνος] *Lennepii* ἔθνος, quod *Br.* admiſit in ſuam Ed. in talibus certe uſitatius eſt, quam, quod vulgatur, ἔρνος.

vſ. 186. Ἀκούοντες τότε μῦθον] Μύθων legitur in Cod. Flor. alterum hic praeſtat.

Ὅππως ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκϐειν·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, ϐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι,
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λῖς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίϐς,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτρᾶν
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς, ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοσχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον ὅθι λῖς ἦεν ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντη δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.

vſ. 202. Βεμβινιαίους] Pro Βεμβιναίους, ex Cód. Flor. recepi; a *Salmaſio* quoque reſtitutum.

vſ. 203. Ἀγχίμολοι] Vitioſam vocis ſcripturam; ἀγχίμοροι, revocavit ex Edit. Rom. *Reiskius*, qui nec proxima, ἄτλητα παθόντες, reliquit intacta. ἀγχίμολον Ed. *Br.*

vſ. 211. Ὅθι λῖς] In Cod. Flor. repertum, pro ὅπη λ. hic mihi quoque genuinum videbatur.

vſ. 212. Ἐπέλασσα κορώνῃ] In ſola legitur Ed. Flor. ἐπέκελσα, genuinum ἐπέλασσα praebent et duo Codices collati.

vſ. 213. Εἶθαρ ἔβησα] Nemo facile mutabit lectione Codicis Florent. εἰσανέβησα.

vſ. 215. Πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον] Male iterum ex Rom. Ed. κεῖνος revocatum fuit a *Reiskio*: πάρος τί μ' ἐκεῖνον ἰδέσθαι legitur in Cod. Flor. πάρος γ' ἔμ' ἐκεῖνον in Ed. *Br.*

Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ ὐδέπῃ ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, ὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βυσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε παραυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαροπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἄφαρ σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηΰσίως· ὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκριόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὃ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυρὺς δὲ χανὼν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.

vſ. 216. Οὐδέπῃ ἴχνια τοῖο] Pro οὐδ' ὅπῃ ſic optime correxit *Iſ. Voſſius*: in Cod. eſt Flor. οὐδενὸς ἴχνια τοῖα.

vſ. 222. Παραυτίκα] Receptum fuit ex Codd. Vat. et Florent. pro vulgato μεταυτίκα, cuius loco μετ' αὐτίκα ſcribendum putabat *Reiskius*.

vſ. 225. Χαροπόν τε πρόσωπον] Pro χαλεπόν τε π. ſine dubitatione reſtitui ex Codd. Vatic. et Flor. ab aliis etiam probatum.

vſ. 227. Ἄφαρ] Pro ἅμα praebuit Codex Florent.

vſ. 228. Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι] In duobus Codd. collatis legitur, Ἐν τρίβῳ ὑλήεντι. quod *Br.* recepit: corrigendum arbitror: Ἐν δρίῳ ὑλήεντι.

233. Διέδραμεν] Corrigitur in Codice Flor. διέδρακεν.

234. Ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε] Ex Codd. Vatic. et Florent. receptum fuit pro vulgatis, ὑπέδειξεν ὀδόντας· vox λαμυρούς in λαμυρὸς mutari mea opinione non debebat.

Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἕλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,

vſ. 236. Ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος] Pro ὅτι in duobus iſtis Codd. legitur ὡς: in iisdem ſincerum eſt ἐτώσιος· cuius vice ἐτώσια vulgabatur in Ed. Rom.

vſ. 239. Ἀνεμώλιος] Pro ἀνεμώλιον eſt in Cod. Vatic. — Paulo poſt, v. 241, Αὐερύειν in duo diſtraxi Αὖ ἐρύειν.

vſ. 242. Παρ' ἰγνύησιν] Quia vitioſa legebatur in Ed. Rom. περ' ἰγνύησιν, *Reiskius* vulgavit, περὶ ἰγνύησιν· quod prorſus tolerari nequit. — vſ. 244. πυῤῥαὶ eſt in Ed. *Br.*

vſ. 246. Εἰλυσθέντος] A Codicibus firmatum atque ab Ed. Flor. mutari non debet. — ὑπαὶ λαγόνας mutatum fuit a *Br.* in ὑπὸ λαγόνας· quod, ſi Codices darent, altero non mutarem.

vſ. 246. Recte hic pro vulgato ὑπαὶ, quod ſine ulla neceſſitate obtruſerunt infinitis in locis librarii et editores, ὑπὰ repoſui; ultima producitur ob ſequentem liquidam, ut ſupra 235. ἀπὸ νευρῆς, et 211. ὅθι λῖς ἦεν. Pronunciandum ἀποννευρῆς, ὅθιλλῖς. Obiter autem moneo λῖς leo περισπωμένως ſcribendum eſſe, ſi quae accentuum utilitas eſſe debet, quae etiam Aeſchrionis grammatici ſententia erat apud Euſtathium p. 841. l. 22. Brunckius.

vſ. 248. Ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο] Genuinum eſt; εὐκάμπτοιο legitur in Cod. Vatic.

Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινεὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι, ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα
Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύνῃσι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυνθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,

vſ. 249. Ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ] Vitioſam hic etiam lectionem Edit. Rom. in ſuam *Reiskius* recepit, κύκλε· et, velut Dorica, ἐπαξονίω — δίφρω. Ed. *Br.* ἐναξονίῳ κύκλα δίφρῳ.

vſ. 250. Ἐρινεὸς] Formam uſitatam, ἐρινεὸς, quam exhibet Cod. Vatic. quamque hic adſcripſerat *Iſ. Voſſ.* recepi loco vulgatae ἐρινός.

vſ. 251. Πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ] In Cod. legitur Vatic. πήδησε σὺν ὁρμῇ· quod probat *Warton.* recepitque *Br.* mihi vulgatum, a Cod. Flor. firmatum, praeferendum videtur.

vſ. 255. Κόρσης ὕπερ] Nihil intereſt utrum ſic legatur, an κόρσην ὕπερ, ut eſt in Ed. Florent.

vſ. 259. Ὑψόθεν ἐν γαίῃ] Recte ſe habet; Ὑψόθεν ἐκ γαίης legitur in Cod. Flor.

vſ. 260. Νευστάζων κεφαλῇ] Praefero lectioni Cod. Vatic. Νευστάζων κεφαλήν.

vſ. 262. Ὀδύνῃσι] Eſt ex Flor. Cod. pro ὀδύναισι.

vſ. 263. Ἀμπνυνθῆναι] Quod exhibent Edd. *Iuntae* Florent. et Cantabrig. *Wintertoni*, praetuli vulgato ἀμπνευθῆναι· cuius loco Codex dat Flor. ἀμπνησθῆναι.

vſ. 264. Ἤλασα προφθὰς,] Horum loco legitur in Ed. nupera *Br.* ἔφθασα μάρψας.

Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἧγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίοις ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μηρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βόλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητὴ, οὐδὲ λίθοις, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθ' ἐμὶν ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ἰωχμοῖο.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

vſ. 265. Πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην] Minus recte *Wartonus* reponendum putabat Πολύγραπτον.

vſ. 267. Μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ] Sic corrigentis *Toup.* pro σαρκὸς, coniecturam Cod. adfirmavit Flor. in quo male legebatur ὑποδρύψῃ.

vſ. 269. Οὐραίους ἐπιβὰς] Οὐραίου ἐπιβὰς in Florent. Cod. legitur; et πλευροῖσι, pro πλευρῇσι.

vſ. 271. Πελώριον ἔλλαχεν ᾅδης] Ex Codd. Vatic. et Flor. ἔλλαχεν recepi, pro ἔλλαβεν. in utroque legitur etiam πελώριος. Ed. *Br.* πελώριος ἔλλαχεν.

vſ. 273. Ἀπαὶ μελέων ἐρυσαίμην] Prodierunt ex Codd. iſta Vatic. et Flor. pro vulgatis, ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι. Altero recepto, *Br.* retinuit ſuo more ἀπὸ μ. qua etiam ratione hic legi poteſt.

vſ. 275. Οὐδὲ λίθοις] Pro οὐδὲ λίθῳ, hic poſitum praebuerunt duo Codd. et Ed. Florent.

vſ. 276. Ἔνθ' ἐμὶν] Dedit Codex Flor. pro Ἔνθα μοι.

vſ. 279. Ἰωχμοῖο] A duobus oblatum Codd. recepi cum *Br.* pro vulgatis, ὄφρα μοι εἴη.

vſ. 281. Μήλοις τε καὶ ἀ. κήδεα] Iſta *Brunckio* ſuppeditavit Codex Vatic. pro μήλοισι καὶ ἀ. πήματα.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ.

Εἰδύλλιον κϛ'.

Ἰνώ, κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὼς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίστας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρᾶτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐπιῶσα· τὰ δ' ὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.

Ἐξαπί-

ΛΗΝΑΙ] Hoc carmen a *Sanctamando* non fuit in ſcripto Codice repertum.

vſ. 1. Μαλοπάρηος] Vera eſt ſcriptio; vitioſa ſunt in Ed. Flor. μαλοπαρανος, et a *Stephano* adnotatum, μαλλοπάρηος, quod, ab *Heſychio* repertum, olim mihi non diſplicebat, et a *Br.* fuit receptum.

vſ. 5. Βωμὼς] Iam dedit *Wint.* pro βωμούς.

vſ. 10. Ἀλιβάτου] Ἠλιβάτω ſuſpicor olim hic poſitum: ἀλιβάτω edidit *Wint.* ut v. 12, ἰδοῖσα, ubi πρᾶτα quoque fuit poſitum. v. 13. Βάκχω eſt ex Ed. *Wint.*

vſ. 14. Τὰ δ' οὐχ ὁρόωντι] Scribendum putabat *H. Stephanus*: Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα τὰ οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι. quod mihi quoque

Μαίνετο μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε, τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόα ῥυθμὸς ωὑτός·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.

non displicet. In his ὀρεῦντι praefert *Br.* ediditque cum *Wint.* ἐπιοῖσα.

vs. 14. In codice, qui penes me est, quo, praeter alia multa, Theocriti continentur Idyllia quinque Aldi Manutii manu scripta, scilicet XXIV. XXV. hocce XXVI. XXVIII. et XXIX. omissis versibus, quos protulit Casaubonus ad Diog. Laërt., pro ὀρόωντι scriptum ὀρέοντι, quod praestat. Eustathius p. 1701. l. 22. ubi partem fragmenti Alcmanis profert, quod e Pindari Scholiaste auctius dedit F. Ursinus p. 66. ὀρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκέοντι δέ: addit ἔνθα ὅρα τὸ ὀρέοντι, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τρισὶν ὑποπέπτωκε συζυγίαις τὸ ὁρῶ. καὶ τὸ μὲν ὁράω, ὡς βοάω, τέτριπται κοινότερον· ἔστι δὲ καὶ ὀρόω πολλαχοῦ. ἰδοὺ δὲ καὶ ὀρέω παρὰ Ἀλκμᾶνι. Theocrito autem plus semel usurpatum verbum ὁρέω, unde ὁρεῦντι, ποθορεῦσα etc. Brunckius.

vs. 16. Φεῦγεν π.] Ed. *Brunck.* φεῦγε π. ut, vs. 13, ποσί.

vs. 17. Ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι] Frustra *Reiskius* corrigere tentabat, πρὸς ἰγνύαν εἰρύσασαι. vulgata correctionis non indigent. *Br.* Ed. ἐπ' ἰγνύας εἰρύσασαι.

vs. 19. Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε] Sic cum *Br.* dedi pro vulgatis, Αὐτ. τόδ' ἔειπε et *Reisk.* iam coniecerat scribendum Αὐτ. δὲ τάδ' εἶπε. — vs. 20. *Br.* Ed. μυκάσατο· v. 21, λεαίνας hoc etiam dedit *Wint.*

vs. 23. Αὐτονόα ῥυθμὸς ωὑτός] Ex Edit. Florent. sic optime *Toupius* restituit pro Αὐτονόας.

vs. 26. Φέροισαι] Iam erat in Ed. *Wint.* pro φέρουσαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
Εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' ὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσω,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

vſ. 27. Οὐκ ἀλέγω] Οὐκ ἂν ἐγὼ, legendum, in mentem venit *Reiskio;* neque tamen negat, vulgatum ſervari poſſe. — In ſuam Ed. admiſit *Br.* οὐκ ἂν ἐγών· — qui verſum 28. hac ratione ſuſpicatur corrigendum: μηδ' ὅς κεν ἐλάττονα τῶνδε μογήσῃ. — vſ. 29. edidit, ἢ κεν δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.

vſ. 28. Suſpectum χαλεπώτερα et a poëtae ſententia alienum mihi videtur. Statim poſt ſpreta Orgia poenas Baccho dedit Pentheus. An qui eo pejora fecerit, illius ultio in nonum aut decimum annum differenda? Probabilius eſt eum dixiſſe: *qui minori etiam ſcelere Bacchi iram commoverit, intra nonum aut decimum annum poenas luet.* Nihil hic juvat Aldinum quod habeo apographum, et a caeteris codicibus deſtituimur. Conjicio ſcripſiſſe: μηδ' ὅς κεν ἐλάττονα τῶνδε μογήσῃ. Sequenti autem verſu firmatur ſcriptura verſus Syracuſiarum 129. quam ſollicitat vir doctiſſimus: ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός. Hic in δεκάτῳ aſſumitur ἔτει, quae vox praecedentis vocabuli ὀκτωκαιδεκέτης compoſitioni includitur; et ſic in altero verſu aſſumitur ἐτῶν. BRUNCKIUS.

vſ. 31. Αἰετὸς οὗτος] Omnino mutari non debet cum *Wartono*; quod *Scaliger* et *Ez. Spanhemius* recte ceperunt.

vſ. 35. Αὐτᾶς] Iam dedit *Wint.* et v. 37. Διονύσω, pro formis vulgaribus.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.

Εἰδύλλιον κζ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Μᾶλλον ἐμ' ἥδ'. Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

ΚΟΡΗ.

Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

ΚΟΡΗ.

Τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

ΚΟΡΗ.

Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.

ΟΑΡΙΣΤΥΣ] Neque hoc carmen in Cod. ſcripto *Sanctamandus* invenit. In Ed. Florent. praefiguntur iſta: Θεοκρίτου Δάφνιδος καὶ Νηΐδος ὀαριστύς. Spurios aliquot verſus huic carmini praefixos e MS. Cod. profert *Scaliger*.

vſ. 1. Ἥρπασε] Ed. *Br.* ἄρπασε· v. 2. ἀδ' Ἑλένα τ. β. ἐντὶ φ. —
vſ. 2. Μᾶλλον] *Scaligeri* duplex proſtat coniectura, legentis Ἄλλον ἐμὲ — aut, μαλονόμον δ' Ἑλένα. quarum lectionum priorem veram putabat.

vſ. 6. Ὄφρα φιλάσω] Ὥς σε φιλάσω legitur in Ed. Flor. — Pro δίδου Ed. *Br.* δίδοι. — v. 7. τὶν — φιλέην, pro σοὶ — φιλέειν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.
Ἁ σταφυλὶς σταφίς ἐστι· καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

ΚΟΡΗ.

Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἁδέϊ μύθῳ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκώσῃς.

ΚΟΡΗ.

Τὰν σαυτῶ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν ὐδὲν ἀρέσκει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Φεῦ φεῦ, τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ τύγε κώρα.

ΚΟΡΗ.

Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθῃς.

vſ. 8. Τάχα γάρ ι σε π.] Τάχα γάρ σε π. ſcribi malebat *H. Stephanus*; idque habet Ed. *Br.* et ἥβη.

vſ. 9. Ἁ σταφυλὶς] Ut in Ed. Rom. et Argentor. hic verſus etiam Daphnidi fuit datus, cui omnino tribuendus videbatur *Hemſterhuſio*.

Ibid. Καὶ οὐ ῥόδον] Καλὸν ῥόδον corrigebat *Iſ. Voſſius*. idem *Eldikio* venit in mentem: vocula οὐ abeſt ab Edit. Rom. hinc efformavit *Reiskius*: Καὶ σταφυλὶς σταφὶς ἔσται, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. quae *Br.* nuper repraeſentavit.

vſ. 10. Κοτίνους, ἵνα σοι] Ed. *Br.* κοτίνως, ἵνα τοί τ. μ. ἐ. v. 11. ἀδεῖ admiſi pro ἡδεῖ.

vſ. 12. Ἀκούσῃς] Ed. *Br.* ἀκούσῃς· — quocum v. 13. edidi, Τὰν σαυτῶ, pro τὴν σαυτοῦ.

vſ. 13. Ὀϊζυρὸν οὐδὲν ἀρέσκει] Ἀρέσκῃ revocavit *Reiskius* ex Edd. antiquis. ὀϊζυρὸν ſcribendum putabat *Scaliger*. — v. 14. Ed. *Br.* τύγα.

vſ. 16. Λίνον ἄλλυτον] Ex Ed. Flor. recte recepit *H. Stephanus*: λίνον ἄκλιτον ex Ed. Rom. probarunt *Reiskius*, *Wartonus*, et *Brunckius*.

ΚΟΡΗ.

Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ πιβάλῃς τὰν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὐ φύγε παρθένος ἄλλα.

ΚΟΡΗ.

Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

ΚΟΡΗ.

Πολλοί μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ὔτις ἕαδε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθυσιν ἀνίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐκ ὀδύναν, ὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

ΚΟΡΗ.

Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑὺς τρομέειν παρακοίτας.

v. 17. Ὡς ἐθέλοι] Praeferrem, ὡς ἐθέλει. Ex Ed. Rom. ὡς ἐθέλεις *Reiskius*, et *Br.* ediderunt; in cuius etiam est Ed. quod miror, ἄμμιν ἀρηγοῖ· pro ἀρήγοι.

vs. 18. Χεῖλος ἀμύξω] Χ. ἀμύξῃς scribendum censebat *D. Heinsius*, sed versum hunc non suo loco legi.

vs. 19. Οὐ φεύγεις] Οὐ φεύγοις legit *Scaliger*. Ed. *Brunck.* Οὐ φευξεῖς· quod placet. Versum ille seq. sic vulgavit: Φευξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ σδυγὸν αἰὲν ἄειρε.

vs. 21. Δώσῃ] Frustra *Reiskius* praetulit a se excogitatum δώῃς. — hoc in vs. pro σὲ, τὺ, est in Ed. *Br.*,

vs. 22. Μ' ἐμνώοντο] Cum *Br.* scripsi pro με μνώοντο. eadem Ed. exhibet v. 23. ἐγὼν πολλῶν μναστήρ.

vs. 24. K. Καὶ τί, φίλος] *Is. Vossius*, legens, Καὶ τί φίλον ῥέξαιμι; tribuit et ista Daphnidi; sequentia, Γάμοι πλήθουσιν ἀνίας, puellae: in his πλήθοντι Ed. *Br.* quocum dedi v. 25. ὀδύναν et χορείαν. sed v. 26. reliqui φασὶ, mutatum in φαντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

ΚΟΡΗ.

Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τεὰ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.

ΚΟΡΗ.

Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.

ΚΟΡΗ.

Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;

ΔΑΦΝΙΣ.

Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἕξεις.

ΚΟΡΗ.

Ὄμνυε· μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

ΚΟΡΗ.

Τεύχεις μοι θαλάμως, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τεύχω σοι θαλάμως, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.

ΚΟΡΗ.

Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

vſ. 27. Τίνα] Abſonam hic dedit lectionem *Reiskius*: τί ἂν *Iſ. Voſſio* placuit: hoc in v. Ed. *Br.* κρατέοντι et τρομέοντι. v. 28. Εἰληθυίας: v. 29. τεὰ, et ἐντί. quorum illud admiſi.

vſ. 34. Ὄμνυε, μὴ] Haec etiam fruſtra tentarunt *Reiskius*, et *Wartonus*: veriſimiles lectiones exhibet Ed. *Br.* ὄμνυε, μὴ μετὰ λέκτρα, λιπόντ' ἀέκουσαν, ἀπενθῆν. — vſ. 36. θαλάμως recepi, pro θαλάμους. — vſ: 37, σοὶ *Br.* in τοὶ mutavit.

vſ. 38. Τίνα κεν] Ex Ed. Rom. lectione, τίνα μὲν, *Reiskius* effinxit τίνα μεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

ΚΟΡΗ.

Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δὲ πατήρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

ΚΟΡΗ.

Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑΦΝΙΣ.

Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟΡΗ.

Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Δεῦρ', ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.

vſ. 39. Οὔνομ' ἀκούσῃ] Ὤνομ' ἀκούσῃ Ed. *Br.* qui v. ſeq. ὤνομα quoque edidit. v. 41. ἐγών, — μάτηρ δὲ Νομαία: ultima recepi pro formis vulgatis. v. 42. dedit *Brunck.* ἐμμί.

vſ. 43. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα] Vocem non Graecam in hunc verſum *Reiskius* recepit, Οὐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα. quam nollem nuperus Editor admiſiſſet; qui dedit etiam τὶν ἐντί. et v. 44. ἐμίν.

vſ. 44. Σέθεν — ἄλσος] Quod in Edd. eſt Rom. et Flor. ἔθεν ἄλσος mutatum noluerat *Caſaubonus*; et, ne deſit copula, ſcribendum putat *Eldikius*: Δεῖξον ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπῃ θ' ἔθεν ἵσταται αὖλις.

vſ. 46. Βόσκεσθε· τὰ] Emendandum cenſuit *Hemſterhuſius*, Βόσκεσθ', ἵνα βωκόλω ἔργα νοήσω. id mihi perplacet ob ſequentia. His in verſibus βόσκοισθε et νέμοισθε praebet Ed. Florent. — Pro νοήσω, Ed. *Brunck.* νοασῶ.

vſ. 47. Παρθένῳ] Vitioſam formam παρθένι revocavit ex Edd. antiquis *Reiskius*: ut Romana, praebet illam Ed. Florent. edidit

ΚΟΡΗ.

Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟΡΗ.

Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά.

ΚΟΡΗ.

Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

Τᾷ Παφίᾳ πράτιστον ἐγὼ-τόδε δῶρον ὀπάζω.

et *Brunckius:* ἵνα τάλσια παρθένι δείξω. dedit etiam v. 48. *Br.* Τί ῥέσδεις — et μασδῶν.

vſ. 49. Χνοάοντα διδάξω] Vulgata tuetur *Caſaubonus;* ſecundum *Heinſium* mutanda in χλιδάοντα πιαξῶ· *Toupio* iudice, quem ſequitur *Br.*, in χλοάοντα μαλάξω. *Reiskius* edidit χνοάοντα διδράξω. verbum nusquam lectum.

vſ. 50. Ναρκῶ, καὶ τὸν Πᾶνα] Haec quoque Daphnidi tribuenda cenſebat *Caſaubonus;* ſequentia puellae; in quibus τεὰν, pro τεὴν, recepi.

vſ. 51. Ἔτρεμες] In Ed. Florent. legitur ἔτρεσας. — vſ. 53. τὼς πέπλως Ed. *Br.*

vſ. 54. Ἀπέστιχες] Optime iam revocavit ex Edd. primis *Wintertonus*, pro vitioſo ἀπέσχισες· *Iſ. Voſſio* placebat ἀπέστιχες· *Caſaubono*, Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν· ἀπόστιχε· ἐς τί δ' ἔλυσας; *Toupio* venit in mentem ἀπέσχασας, probatum a *Brunckio*, qui v. ſeq. edidit πράτιστον ἐγὼν — ὀπάσδω· de his tribus primum recepi, pro πρώτιστον.

ΚΟΡΗ.

Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκόω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς τοι μείζονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῄς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δαίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟΡΗ.

Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.

vſ. 56. Τάχα τίς τοι] Ed. *Br.* τάχα κέν τις.

vſ. 57. Ἀλλάλοις λαλέοντι] Erat in Ed. Florent. et *Wint.* non λαλέουσι. in vſ. etiam ſequente ῥάκος· non ῥάγος· quod ex Ed. Rom. repetiit *Reiskius.* —

vſ. 59. Ἄλλαν ἀμπεχόναν τᾶς σᾶς] Formas Doricas vulgatis ſubſtitui: praeterea, pro, τῆς σῆς τοι μείζονα, *Br.* edidit, τήνας τοι κρέσσονα δ. — et in v. 61. ἐπιβάλλην.

vſ. 62. Σὴ ἐρημιὰς] Hoc ex Ed. Flor. receperunt Editores plerique: erat in Rom. σὺ δ' ἔγημας. mira comminiſcuntur *Reiskius*, et *Wartonus;* elegans lectio fuit a *Toupio* excogitata, σοὶ Νηΐας οὐκέτι πιστή. *Brunckius* tandem edidit: μὴ νεμέσα γαμεθεῖσα, κοὐκ ἔτι πιστά.

vſ. 62. Veteres editiones Ἀ. μ. ν. σὺ δ' ἔγημας, κοὐκέτι πιστή. Sine ullo ſenſu. Non multo melius Florentina σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή. E genuinae lectionis veſtigiis, quae ſervare videntur priores editiones, poſt Wartonum, quam dedi lectionem, erui. Aliam excogitavit ſagaciſſimus Toup in cur. poſt. σοὶ Νηϊὰς οὐκέτι πιστή. Nihil vetat puellam, quae hic cum bubulco colloquitur, proprio nomine Νηΐδα fuiſſe appellatam, quod tamen in liquido non eſt. At nihil huc facit locus ex Idyll. VIII. prolatus. Daphnis enim, de quo ibi agitur, decantatus ille videtur eſſe Bucolici carminis inventor, cujus, amoris ignibus conſumti, mors

ΔΑΦΝΙΣ.

Ῥεξῶ πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

ΚΟΡΗ.

Παρθένος ἔνθα βέβακα· γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.
Ὣς οἱ μὲν, χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλάλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνά.
Χά μὲν ἀνεγρομένα γε διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένα, κραδία δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη,
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

celebratur Idyll. I. De eo Aelianus V. H. X. 18. narrat: ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι, καὶ νέῳ, καὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ. Theocr. καὶ Νύμφαν, ἄκραβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν. Brunckius.

vſ. 63. Αὐτᾷ βῶν] Αὐτὰν βῶν legentis *Toupii* vera mihi videtur emendatio.

vſ. 64. Βέβακα· γυνὰ] Doricas formas recepi, pro βέβηκα· γυνή· in v. 65. pro γυνὴ μήτηρ. v. 67. Ἀλλάλοις et εὐνά. illic etiam eſt in Ed. *Br.* ψιθύρισδον.

vſ. 68. Χὰ μὲν ἀνεγρομένα γε] Vocula hic neceſſaria prodiit ex Edit. Florent. vulgata, ἀνεγρομένη διέστιχε, *Scaliger* mutaverat in ἀνεγρομένη δὴ ἔστιχε. *Brunckius* in Χὰ μὲν ἀνεγρομένα διαπέστιχε. Formae hic etiam ponendae erant Doricae, et in vſ. ſeq. αἰδομένα et κραδία.

ΗΛΑΚΑΤΑ.

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶν νόος οἰκωφελέεσσιν σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὄππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῶ.
Τᾷδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διός,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγενημέναν,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσσομεν,
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἶα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.

vſ. 2. Γυναιξὶν νόος] Litera ſaltem erat ad Γυναιξὶ hoc in verſu, et ad οἰκωφελίεσσι, cum *Toupio*, adjicienda: pro νόος *A. Schottus* in MS. invenit πόνος· hoc placuit *Scaligero*, et *Toupio*, praeterea legenti: Γυναιξὶν πόνος οἰκωφελίεσσιν, σεῦ ἐπηβόλοις. mihi vulgata ἐπήβολος genuina videtur, quamvis vox per α ſcripta legatur in Cod. Vat. *Br*. Ed. σεῦ ἐπαβόλοις.

vſ. 3. Θαρσεῦσ'] In Vatic. Codice ſcribitur Θαρσοῖσ'. Ex apographo quodam Aldino, quod invehit *Brunckius*, hic repoſuit ὑμαέρτῃ, pro ὁμάρτει· cenſuitque cum *Perizonio*, nomen Νείλεω ſcribendum Νήλεω.

vſ. 5. ὑμαέρτῃ dedit apogr. Ald. Ibi prius ſcriptum videtur fuiſſe Νείλεω, correctum poſtea in Νήλεω, quae vera ſcriptura eſt. Vide Perizonium ad Aelian. V. H. VIII. 5. Brunckius.

vſ. 4. Ὑφ' ἁπαλῶ] Iſta certe vitioſa ſunt: ὑφᾷ καλῶ corrigebat *Scaliger*; non abſurde *Wartonus*, ὑπαὶ καλῶ. quae ſuam in Ed. *Br*. recepit [imo καλάμῳ — καλῷ]. — vſ. 5. Τᾷδε poſitum pro τῇδε.

vſ. Νικιέας] Scribendum puto cum *Hemſterhuſio*, Νικιέα. Pro Νικιέας τις, ex Cod. Vatic. adnotatur, νικίᾳ ασεις.

vſ. 10. Ἐκτελέσεις] Probabilis eſt conjectura *Hemſterhuſii* legentis, ἐκτελέσειν. Pro ἀνδρείοις in Ed. eſt Florent. ἀνδρείνοις.

Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνᾳ πόκως
Πέξαισ' αὐτοετεὶ, Θευγενίδος γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς, οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβολλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὤξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ τῳ, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

vſ. 12. *Μαλακῶς — πόκως*] Edidit *Winterton.* pro *μαλακοὺς — πόκους.*

vſ. 13. Εἵνεκ'] Ita vitioſum hoc in verſu ἕνεκ' emendarunt: ἕνεκ' eſt in Ed. Florent. quod [tanquam Aeolicum] ex apographo Ald. recepit *Br.*

vſ. 15. Ἐβολλόμαν] Pro ἐβαλλόμαν optime repoſuit *Toup.* ex antiqua Edit. in Florent. legitur ἐβολλάμαν. — Qui cum *Toupio* reſtituit ἐβολλόμαν, *Br. Reiskium* ſequutus, voculam μὲν recte, ni fallor, in κεν mutavit. Hoc in v. ἀκιρῶς edidit *Winterton.* ἀκιρὰς dederunt alii.

vſ. 19. Ἔχοισ'] Edidit et *Wint.* pro ἔχουσ'. σοφὰ in συφὰ mutandum cenſet *Br.*

vſ. 19. Ut ὕμοιον, στύμα (XXIX. 20. 25.) et ὑμάρτη v. 3., ſic procul dubio ſcripſit hic poëta σύφα. Vid. Maittaire de Dial. p. 155. C. Brunckius.

vſ. 21. Ἐραννὰν] Pro ἱερατινὰν, quod hic verſum vitiabat, recte iam repoſuit *Wintertonus;* repertum in Ed. Flor. et in Codice Vaticano; ἐραστὴν correxerat *Scaliger.*

vſ. 22. Πέλῃ] Erat in Edd. Florent. et *Wintertoni,* melius altero πέλοι.

vſ. 23. Παρέχῃς] Sic omnino ſcribendum eſt, ut iam dederant *H. Stephanus* et *Wintertonus;* vitioſae ſunt lectiones, παρέχῃ σε ξένω, et παρέχῃς γε ξένω.

vſ. 24. Ἐρεῖ τῳ] Pro ἐρεῖτω ſcripſi cum *Scaligero,* et *Brunckio.* Valck. — Recte ἐρεῖ τῳ apogr. Ald. Brunckius.

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Εἰδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼν μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
Ζῆ ταν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν τὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρέῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Καί κέν σευ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,

vſ. 2. Κἄμμες] Ed. Br. κἄμμε· quocum, v. 3. κἠγὼν recepi, pro κἠγώ.

vſ. 5. Ἄμισυ] Ex Cod. Vatic. poſitum fuit, pro ἥμισυ. ζοίας, pro ζωίας ex Ed. Flor.

vſ. 6. Ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν] In aliis Edd. ſcribitur: Ζῶ τ. σ. ἰδέαν. Τᾶς τᾶς ἰδέας, quod reponendum cenſebat *Wartonus*, recepit *Brunckius*, quocum admiſi τὺ, v. 7. pro σύ, v. 10. αἴ μοι pro εἴ μοι. [vſ. 8. Ἀμέραν· ὄκκα δ' οὐκ dedit *Brunckius*.]

vſ. 11. Τῷ καὶ] Paene praeferrem cum *Br.* Editionis Flor. lectionem Τῷ κεν. In ſeq. vſ. 12 δενδρέῳ recepi, pro δενδρείῳ.

vſ. 13 Ὅρπετον] Revocatum fuit ex Ed. Florent. pro ἑρπετόν.

vſ. 14. Νῦν δὲ] Legerem, Νῦν δ' ἐν τῷδε.

vſ. 16. Καί κεν] Hic certe rectius legitur in Ed. Flor. quam

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ. *

Εἰδύλλιον λ.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη,
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,

Σὺ

* Ed. prior [ΑΔΗΛΟΥ] ΕΙΣ Ν. Α.

vſ. 4. Τὰν] Pro τὴν praebuit Cod. Vatic. in quo uno hoc carmen repertum a Sanctamando; vſ. 5. αὐτὰν, et alia quaedam huius generis.

Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ Θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι.
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι·
Καί μευ κατεσίναζε.

vſ. 19. Ἴψω] Praeſtat alteri lectioni ἤψω, in Cod. Vatic. repertae.

vſ. 20. Σύ μευ] Scripſi μεῦ· v. 23. αὐτάν· vſ. 31. ἐμαινόμαν. Valck. 1. vſ. 22. pro Κυθήρη Ed. *Br.* Κυθήρα. vſ. 16. Κυθήραν· ſed vſ. 1. Κυθήρη. Valck. 2.

vſ. 32. Καί μευ ἔσινε κεραστὴς.] Pro vulgato κατεσίναζε, *Salmaſius* (f. et *Auratus*,) in MS. Palatino invenerat σίναζε κεραστής. hoc cum Codice niteretur, ἔσινε recepi ex coniectura *B. Martini* V. L. IV, 16. Valck. 1.

vſ. 32. Pro vulgato καί μευ κατεσίναζε, quod adeo corruptum eſt, ut nullus ex verbis ſenſus elici poſſit, Clar. Reiskii conjecturam recepi, κ' αἴ μευ κατεστυγνάζεν; ut tolerabilem et bonum aliquem praebentem ſenſum, licet στυγνάζειν, verbi neutri, formam mediam nullibi vidiſſe recordarer. Aliam lectionem profert partim e codice, partim e viri docti emendatione, Cl. Valckenaer:

γυμνὸν τὸν εἶχε, μηρὸν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι, *)
καί μευ ἔσινε κεραστής.

Hoc verſiculo bene clauditur apri apologia. *Nudum femur oſculari volui tantum: at dens exſertus (illud) laeſit.* Sed hanc lectionem vix ſinceram credo. Vox κεραστὴς ſua propria ſignificatione

*) Sic interpunxit haec in Ed. priore Valck.

Τήτως λαβῶσα, Κύπρι,
Τήτως κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
Ἐρωτικῶς ὀδόντας.
Αἰ δ' ὔχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χείλη.
Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
  Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
  Ἐκ τῶδ' ἐπηκολύθει,
Κὰς ὕλαν ὔκ ἔβαινε·
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

hic posita non est: apri enim dens exsertus e κεραντήρων numero non est. Scio generalem *dentis* notionem hoc vocabulum apud Nicandrum habere Theriac. 447. quem versum laudat H. Stephanus in Thesauro; sed facilis et simplex hujus carminis stilus vocem hanc, minime poëticam, et physiologis solis usurpatam, aegre admittere mihi videtur. Melior itaque e sinceriore codice expectanda lectio. BRUNCKIUS.

vs. 32. Καί μευ κατεσίναζε] Cum *Bern. Martino* forte legendum: καῖ μευ ἔσινε κεραντήρ. VALCK. 2.

vs. 33. Τούτους 'λαβοῦσα] Vocibus transpositis sic isti duo versus in Cod. leguntur Vatic. Τούτους λαβοῦσα τέμνε, Τούτους κόλαζε, Κύπρι, sic positos dedit *Br.* scribens λαβοῖσα. — in proximis formas quasdam cum illo Doricas admisi. VALCK. 2.

vs. 39. Τί γὰρ φιλεῖν ἐ.] Hic versus ex Vatic. Cod. ceteris fuit interiectus.

v. 44. Κὰς ὕλαν] Pro vulgato Καὶ ὕλαν, quod erat in Cod. Vatic. Καὶ σύλαν, facile sic in genuinam scripturam, Κὰς ὕλαν, mutari potuit.

vs. 44. Scr. κὰς ὕλαν. Vat. cod. σύλαν. Unde feci καί ἐς' ὕλαν. Cl. Valckenaer κὰς. Sed καὶ an bene in κὰς contrahatur, nescio. κὰν pro καὶ ἐν frequens; at κὰς legisse non memini. Saltem Doricum κὴς hic praestare videtur. BRUNCKIUS.

vs. 46. τὼς ἐρῶντας] Pro Ἔρωτας posui ἐρῶντας, probatum

et aliis, et *D'Orvillio*, et *Io. Luzacio*; vere tamen *Martinus* observat, *qua parte quis peccat, eadem censeri puniendum*; quam in rem multa dici possent. *Reiskii* et *Wartoni* coniecturas hic non attigi; alibi levi digito: in Adoniazusis his etiam examinandis locus dabitur. Valck. 1.

vs. 46. ἵκοισι τὼς ἔρωτας. Haec est Aldinae editionis lectio et Vat. cod. quam mutari nolim. ὀδόντας, aut ἱερῶντας subaudito ὀδόντας, absurdum est. Non alio sensu haec intelligi possunt, quam quo explicuit vir doctus in Baylii Lexico v. *Adonis*, *nota* D. In praec. v. scripsi καὶ δή. — τῷ in veteribus libris non est, nec articulum admittit hujus loci sensus. πυρὶ indefinite hic positum, et articulus vim ὁριστικὴν habet. Brunckius.

vs. 46. Ἔρωτας] *Bern. Martinus* legit ἱερῶντας· quod probarunt *D'Orvillius*, et *Io. Luzacius*: vulgatum *Br.* tuetur. Valck. 2.

Ἐκ τῆς ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ἀποσπασμάτιον.

Κ' αἴ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον,
Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα,
Σφάζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθύν,
Ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὁ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων,
Καί κε λίνα στήσαιτο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας
Ἔμπλεα.

Hoc ἐκ τῆς ἐπιγραφομένης Βερενίκης fragmentum, ab *Athenaeo* servatum VII. p. 284. A. emendatius exhibuerant *Scaliger* in *Theocr.* p. 234. *Casaubon.* L. T. p. 282. *D. Heins.* L. T. p. 372. et *Io. Toupius* Add. in *Theocr.* p. 408. Huic debentur in v. 1. εὐαγρεσίαν· pro, ἐπ' ἀγρεσύνην. v. 2. Ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή, pro, ἐξ ἁλός ἐν ᾧ ζώει, et v. 4. φιαρώτατος, pro, θ' ἱερώτατος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμματα.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
 Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
 Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μαλὸς,
 Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
 Βωκολικὼς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε.

I. vſ. 1. Κατάπυκνος] In Ed. Flor. male legitur κατάκαρποι.

vſ. 4. Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα] Corrigendum cenſuit *Toupius*, Δελφίδ' ἐπεὶ πέτραν· qui in v. ſeq. recte tuetur vocem μαλὸς, quae *album* ſignificat. *Branckius* vulgatam v. 4. lectionem ſervandam cenſet.

vſ. 4. Recte ſcriptus eſt hic verſus, cujus lectio non ſollicitanda: Δελφὶς πέτρα τὴν ἀγλαΐαν τούτου τοῦ δένδρου σοὶ ἔφυσε. Scilicet ἀγλάϊσε ſignificationem hic tranſitivam habet. Huc forte reſpexit Heſych. ἀγλαΐζει, θάλλει. Poſterius hoc verbum ſaepe etiam tranſitivum eſt. Alexander Aetolus [Anal. T. I. p. 419.] Πειρήνης ὕδωρ θαλλῆσαι μέγαν υἱόν. BRUNCKIUS.

II. vſ. 1. Καλᾷ σύριγγι] Mutandum non eſt cum *Wartono*.

vſ. 2. Βωκολικὼς ὕμνως] Recepi cum *Br.* pro Βουκολικοὺς ὕμνους.

Τὼς τρητὼς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὰν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
'Αμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
'Αγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Ἄντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
Σύκινον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
Ῥεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις, καὶ μύρτοισι, καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,

vſ. 3. Τὼς τρητὼς δόνακας] Sic emendantis *Salmaſii* correctionem admiſi cum *Br.* pro vulgatis, Τοὺς τρισσοὺς δ.

vſ. 4. Τὰν πήραν] Poſitum pro τὴν π. *Br.* Ed. καὶ πήραν.

III. vſ. 6. Καταγρόμενον] Καταγρόμενος placuit *Brodaeo*, et *Heinſio*: *Toupio* primum viſum fuit legendum κατεγρόμενος· poſtea καταρχόμενον, mihi κατεγρόμενος genuinum videtur: *Brunckio*, καταρχόμενον.

IV. vſ. 1. Τῶς] Scribatur, an τὼς, vitioſum illud videtur.

vſ. 5. Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς] Omnino ſervandum arbitror: *Salmaſio* Codicis lectio placuit: Ἕρκος δ' εὖ ἱερὸν περιδέδρομεν· in Ed. Flor. legitur: Κᾶπος δὲ σκιερός. *Toupio* ſcribendum videbatur Σακὸς δ' εὐΐερος. quod adprobat *Brunckius*.

vſ. 5. Scr. cum Cl. Toup σακὸς δ' εὐΐερος. Compoſitum hoc, quo carent lexica, plus ſemel occurrit in Orphei Hymnis. Loca ſuppeditabit Geſneri Index. BRUNCKIUS.

Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἄμπελος· εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·
Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀνταχεῦσι,
Μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεί, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους.
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τοῦδε τυχών, ἐθέλω τρισσὰ θύη τελέσαι·
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν. αἴοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, καροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.

vſ. 8. Βοτρυόπαις] Male tentatur a Reiskio.

vſ. 11. Ἀνταχεῦσι] Poſitum fuit ex emendatione *Scaligeri*, quam probat *Toupius*, pro vulgato ἀντιαχεῦσι. In v. ſeq. στόμασιν iam dederat *Wintertonus*. v. 13. Ed. *Br.* ἕσδεο.

vſ. 15. Ἢν δ' ἀνανεύσῃ] Qui ſenſum enodavit epigrammatis, *D. Heinſ.* ſcribendum cenſebat: Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χιμαρὸν καλὸν, ἢν κατανεύσῃ: Praeferrem ἐπινεύσῃ. quod in hoc v. legitur in Scholiis ad Antholog.

vſ. 16. Τρισσὰ θύη] Recte ſe habent; ex Ed. Rom. repetitum τρισσοθύην exhibent Edd. *R.* et *Br.*

V. vſ. 2. Κἠγὼν] Male mutavit *D'Orvillius* in κἀγὼ, et in v. 3. Ἀρξεῦμαι in Ταξεῦμαι. vulgatum Ἀρξεῦμαι optime tuetur *Toupius*. Valck. — Quaedam in hoc Epigr. interpolavit D'Orville ad Charit. p. 188. ſuppreſſis mutandi rationibus, quas vix credo legitimas allaturum fuiſſe. Brunckius.

vſ. 3. Βωκόλος] Receptum pro βουκόλος· et v. 4. καροδέτῳ· ut in MS. repertum fuit a *D'Orvillio*, pro κηροδέτῳ.

Ἐγγὺς δὲ στάντες λασίας δρυὸς ἄντρω ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνω.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνως ὦπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἄδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Ὀστέον ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ἄγαλμα ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῶ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδως γλύψατ' ἄγαλμα κέδρω,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποστὰς
Μισθόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

Ἐπιτάφιον ΟΡΘΩΝΟΣ. ή.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.

vſ. 5. Λασίας δρυὸς] Cur tandem a *D'Orvillio* mutatum ſit in λασιαύχενος, cauſam non exputo.

vſ. 6. Αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες] Pro vulgatis, αἰγιβόταν ὀρφανίσωμεν, recepi, ſic a *D'Orvillio* ex Codice probabiliter ſcripta: αἰγιβάταν *H. Stephanus* iam probaverat.

VI. vſ. 6. Ὀστέον οὐδὲ τέφρα] Quod *Reiskio* venit in mentem, ſcribendum, Ὀστέων οὐδὲ τέφρα, *Br.* recepit.

VIII. Ξεῖνε] In Codice MS. teſte *Hemſterhuſio*, hoc epigr. *Leonidae* nomen praefert; atque idcirco, in Theocriteis omiſſum, inter epigr. *Leonidae Tarentini* relatum fuit a *Brunckio*. *Hemſterhuſius* has exhibet a vulgatis diverſas lectiones: Ξ. Συρα-

Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. Θ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθ', ὡς ἐστ' οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ, κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπορῶν αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδυς.

Εἰς ἄγαλμα Μουσῶν. Ι.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον
Μουσικός. οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τοῦ φυσιογνώμονος. ΙΑ.

Εὐσθένεός τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.

κάσιος π. ἀ. τ. ἐ. Ὀνθαν., Χειμερίης μ. μ. ν. Ι. Κ. γ. ἐ. τ. ἐ. μέγαν, ἀντὶ δὲ φίλης. — Vocem v. 3. πολλᾶς, quam ſervandam putabat *Toupius*, variis modis tentarunt *H. Steph. D. Heinſ. Reiskius*: mihi vulgata lectio non diſplicet. [γαίης pro πολλᾶς Ed. *Br.*]

IX. Ἄνθρωπε] Duo tantum verſus proſtabant: reliquos quatuor ex Cod. MS. Antholog. primus edidit *Io. Georg. Graevius*; ultimum quidem minus emendate; ſed huius veram ſcripturam, hic a me exhibitam, ex ſcripto Cod. partim, dedit *Io. Pierſonus*: verſum ſecundum, vocula inſerta, ſic *Toupius* emendavit; *Brunckius* edidit: ναυτίλος, ἔστι, καὶ ὡς οὐ π. ἀ. β. VALCK. — Quam dedi, lectio ſumta eſt e Planudeae optimo codice, in quo ſcriptum ναυτίλος ἴσθι καὶ ὡς οὐ — ad ναυτίλος ſubauditur γίνου. BRUNCKIUS.

Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ἄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐταῖς δαιμονίως φίλος ἧς·
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής,
Καίπερ ἄκικις ἐὼν, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς τρίποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιβ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

XI. vſ. 4. Χ' ὑμνοθέτης] Recte ſic *Toupius* ſcripſit pro Χ' ὑμνοθέτης· et, pro ἦν, ἧς, ut erat in Ed. Rom. abſurda ſunt *Reiskii* commenta.

vſ. 5. Πάντων] Cum *Aurato* legunt *H. Steph. Toupius*, et *Brunckius*, Πάντων, ὧν ἐπέοικε, τύχεν· *Wartono* venit in mentem: Πάντ' ὧν, ὡς ἐπέοικεν, ἔχει.

vſ. 6. Ἄκικις] *Heinſii* ἄοικος legentis, a *Toupio* probata, mihi quoque placet coniectura, et a *Br.* fuit in hunc vſ. recepta.

XII. vſ. 1. Δαμοτέλης] Genuina nominis ſcriptura videtur; alteram, Δαμομέλης, male probavit *Reiskius*.

vſ. 2. Παισὶ] Pro πᾶσι recte revocavit *Reiskius* ex Edit. Rom, prout in Antholog. fuit vulgatum.

XIII. vſ. 1. Ἡ Κύπρις] Ed. *Br.* ἁ Κ. et τὰν θεόν· formam ille reliquit πάνδημος· v. 3. ſcripſit ἴσχε· v. 4. ἧς.

Ἐπιτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβω τῶδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθῶ.

Εἰς τὸ αὐτό. ιε'.

Γνώσομαι εἴτι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρε, ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

Εἰς Ἀνακρέοντος ἀνδριάντα. ιϛ'.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ· καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴτι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς Ἐπίχαρμον. ιζ'.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος· χὡ 'νὴρ, ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν, Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ

XV. vſ. 1. Γνώσομαι] Hoc epigramma partem praecedentis putabat *Reiskius;* diverſa eſſe, uni olim tumulo inſcripta, *Brunckius*. VALCK. — Manifeſtum eſt duo diverſiſſima eſſe epigrammata, quae tamen eidem uni tumulo fuerunt inſcripta. Utrumque, quibusdam aliis interjectis, in anthologiae appendice legitur, editionis Stephani pp. 517. et 518. BRUNCKIUS.

XVI. vſ. 4. Εἴ τι] Male tentatum a *Baxtero* vere monuit *Wartonus*.

Τὶν ὧδ᾽ ἀνέθηκαν.
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ πόλει,
Οἶ᾽ ἀνδρὶ πολίτᾳ.
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Ἐπιτάφιον Κλείτας, τροφȣ̃ Μηδείȣ *) ιή.

Ὁ μικκὸς τόδ᾽ ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ᾽ ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἑξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μάν; ἔτι χρησίμα καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν

XVII. vſ. 4. Τὶν] Cum illud ſaepenumero recurrat, fruſtra Τεὶν ſcribebat *Salmaſius.*

vſ. 5. Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾷ π.] Sic *Scaliger* et *Toupius* optime emendarunt ante vulgata: Τὸν Συραχόσσαις ἐνίδρυνται πελωριστᾷ πόλει· *Thomas Tyrwhittius* legendum cenſuit, πιδωριστᾷ· quod poſitum fuiſſet pro μετεωριστᾷ. — Haec minus feliciter tentabat ad *Solinum Salmaſius;* qui in ſeq. v. Οἶ᾽ ἀνδρὶ, fruſtra etiam mutabat in Ὡς ἀνδρί.

vſ. 7. Μεμναμένοι]. Hoc quoque *Scaligero* debetur, et *Toupio*, pro μεμναμένοις. — In v. 8. ſcribi quoque voluit *Toupius*, Πολλὰ καὶ π. quod *Br.* recepit: me quidem γὰρ, ſuo loco relictum, non offendit.

XVIII. vſ. 3. Τὰν χάριν ἁ γυνὰ] Formas cum *Br.* Doricas dedi pro vulgatis; et mox κῶρον et χρησίμα.

vſ. 4. Ἔθρεψε, τί μαν;] Optime ſic *Toupius* correxit literas ante male diſtractas, ἔθρεψ᾽ ἔτι μὴν ἴ. χ. κ.

*) Ed. *Br.* ΜΗΔΕΙΟΣ ΧΡΗΣΙΜΗι
ΤΡΟΦΩι ΚΛΕΙΤΗι.

Τὸν τῶν ἰάμβων, ȣ̃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μȣ̃σαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἀπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

ΕΙΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ

τȣ̃ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τȣ̃ Ζανὸς ὅδ' ὔμμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μȣσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὠ 'κ Καμείρȣ,
Χὤσȣς ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλȣς.
Τȣ̃τον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπισθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μȣσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ, κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

XX. vſ. 1. Ὕμμιν] Pro ὑμῖν recte iam vulgaverat *Wintertonus:* praterea hoc in verſu ὡ 'νὴρ ſcribi malim, quam ἀνήρ.

vſ. 4. Ὠ 'κ Καμείρου] *Scaliger* et *Caſaubonus* recte iam emendaverant pro ὡκ Καμειρίου.

XXI. vſ. 4. Κἂν θέλῃς ἀπόβριξον.] Horum verborum ſedes cum *Henr. Stephano* omnino non eſt immutanda, quem prava ſcriptio ſecundi verſus fefellit, quo τύμβῳ recte fuit repoſitum, pro τάφῳ.

Τȣ̃ αὐτȣ̃ εἰς τὴν ἑαυτȣ̃ βίβλον. κβ.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδ' ἔγραψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκόσιος,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννης·
Μȣ̃σαν δ' ὀθνείην ȣ̈ποτ' ἐφελκυσάμην.

XXII.] Hoc epigramma, ut *Artemidori* Grammatici, *Theocriti* carminibus *Brunckius* etiam praefixit; huius loco ceteris epigrammatibus aliud subiecit, in Cod. Vatic. *Theocrito* adscriptum, quod mihi non videtur Theocriteum.

vs. 1. Ὅς τάδ' ἔγραψα] Sic cum *Toupio* scribendum erat pro ὃς τάδε γράψα.

vs. 2. Συρηκόσιος] Cum in tribus Codd. Vatic. Συρακούσιοι, in uno legeretur Συράκούσιος, pro vulgato Συρηκοσίων, scribere malui Συρηκόσιος.

vs. 3. Φιλίννης] Legitimam nominis formam cum *Toupio* restitui, pro vulgata Φιλίνης. In ultimo versu Codex exhibet Vaticanus, οὔ τιν' ἐπεκτησάμην.

Ne quid Theocrito uspiam adscriptum in hac editione desideraretur, duo haec carmina adiunximus, subiectum Theocriteis a Brunckio epigramma, cuius supra mentionem fecit Valck., et Theocriti nomine insignitam *Syringa*, Theocriteorum in editione Brunckiana carmen XI.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα·
θεὶς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα Κάϊκος
χρήματα καὶ νυκτὸς βουλομένοις ἀριθμεῖ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΙΓΞ. *

Οὐδενὸς εὐνάτειρα, Μακροπτολέμοιο δὲ μάτηρ
μαίας Ἀντιπέτροιο θοὸν τέκεν ἰθυντῆρα·
οὐχὶ Κεράσταν, ὅν ποκα θρέψατο ταυροπάτωρ,
ἀλλ' ὃ Πιλιπὲς αἶθε πάρος Φρένα Τέρμα σάκους.
ὄνομ' Ὅλον, δίζωον, ὃ τᾶς μέροπος πόθον
κούρας γηρυγόνας ἔχε, τᾶς ἀνεμώδεος·
ὃς Μοίσᾳ λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ
ἕλκος, ἄγαλμα πόθοιο πυρισμαράγου·
ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
Παππῳφόνου, Τυρίαν τ' ἐῤῥύσατο.
ᾧ τόδε τυφλοφόρων ἐρατὸν
πᾶμα Πάρις θέτο Σιμιχίδας.
ψυχὰν ἀεὶ, βροτοβάμον,
στήτας οἶστρε Σαέττας,
κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
λαρνακόγυιε, χαίροις·
ἁδὺ μελίσδοις
ἔλλοπι κούρᾳ,
καλλιόπᾳ,
νηλεύστῳ.

* Carminis huius, quod ex *Brunckii* in Anal. Vett. Poët. T. I. p. 304. vel potius ex *Salmasii* recensione dedimus, primum in prioribus Edd. versum hunc, Σύριγξ οὔνομ' ἔχεις, ἀδεῖ δέ σε μέτρα σοφίης, abiecit cum *Salmasio Brunckius*, eundem in ceteris omnibus secutus, nisi quod v. 3. ποτὲ mutavit in ποκα.

ΒΙΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Εἰδύλλιον α.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
  Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπεὶς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῆ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ] Inter carmina *Theocriti* hoc olim editum, sub nomine *Bionis* primus vulgavit *Henr. Stephanus.*

vs. 5. Λέγε πᾶσιν] Legendum coniecit *Wassenbergius*, λέγε παισὶν, *Cupidinibus: Petro Fonteinio* placebat, λίγα βῶσον.

vs. 7. Μηρὸν ὀδόντι] Eleganter corrigit *Ioann. Ruardi*, — μηρὸν Ἄδωνις Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. *Adonidis* nomen hic perplacet repetitum. — Vox Λευκῷ ab *Heskino* non debuerat tentari.

vs. 10. Ναρκῆ] Inusitatae formae ναρκεῖ, Doricam ex Ed. Flor. et MS. Paris. substitui, probatam ab *Is. Vossio*, et *Brunckio.*

vs. 10. ναρκῆ. Sic Regius codex, e quo v. seq. χείλευς recepi, quod habet etiam Aldina editio. Sed hoc minus bonum est. Reponendum χείλεος, ut versus sit bucolicus. In hoc Idyllio versus sunt 98. e quibus 28. tantum bucolici non sunt. Brunckius.

vs. 11. Τῶ χείλεος] Hic, ut multo suavius, praetuli alteri formae Doricae χείλευς. χείλεος etiam probarunt *Vulcanius*, *Heskinus*, et *Brunckius.*

Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ȣ̓ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' ȣ̓κ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζȣσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίȣσιν Ὀρειάδες. ἁ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.

vſ. 12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit *Brodaeus* ἀποίσῃ. *Auferet*, *rapiet* dicitur ἀποίσεται, vel ἀποίσει. quorum hoc eſt in Edd. Ald. et Iuntae. Ex MS. Reg. Pariſ. ἀπησεῖ edidit *Brunckius*.

vſ. 12. ἀπησεῖ. Sic Reg. cod. pro ἀφησεῖ. Aldus ἀποίσει, quod e genuino ἀπησεῖ depravatum. Eſt autem hoc recentioris Doriſmi, in quem plura ex Ionica dialecto migrarunt. Brunckius.

vſ. 14. Οὐκ οἶδεν] Ex Cod. MS. protulit *Fulv. Urſinus;* quod merito alteri, οὐκ εἶδεν, fuit praelatum, etiam a *Brunckio*, qui in vſ. 13. edidit ἀρέσκει.

vſ. 18. Ὠρύσαντο] In Ed. Flor. legitur, ὠδύραντο· (in Aldi Veneta, ὀδύραντο) Utrum poſuerit *Bion*, dubitari poteſt. — Κεῖνον hoc in vſi in τῆνον *Brunckius* mutavit: Καλὸν placebat *Io. Ruardi*.

vſ. 20. Δρυμὼς] Poſui cum *Br*. pro δρυμοὺς, in Cod. MS. repertum a *D'Orvillio*.

vſ. 20. δρυμὼς ſuppeditavit cod. Reg. V. ſeq. alii minus bene νήπλεκτος. Heſych. νηπεκτέας, ἀκτενίστους. Brunckius.

vſ. 21. Νήπλεκτος] A *Brunckio* reſtitutum, νήπεκτος, a me iam olim fuit probatum.

vſ. 22. Ἐρχομέναν κείροντι] Ex Codd. fuit a *D'Orvillio* prolatum, pro vulgato τείροντι. κείροντι praebent etiam Edd. Ald. et Flor. et κείρουσι legitur in Cod. Reg. Pariſ. [Recte Aldus κείροντι, quod dein depravatum eſt in τείροντι. Cod. Reg. κείρουσι. Brunckius.] — Pro Ἐρχομέναν corrigendum Σπερχομέναν ſuſpicatur *D. Ruhnkenius*.

'Οξὺ δὲ κωκύϛσα δι' ἄγκεα μακρὰ Φορεῖται,
'Ασσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
'ΑμΦὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμΦαλὸν ἠώρεῖτο,
Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν Φοινίσσετο. οἱ δ' ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν 'Αδώνιδι πορΦύροντο.
  Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζϛσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδί μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ' ἁ μορΦὰ σὺν 'Αδώνιδι Κύπριδος, αἶ αἶ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἶ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς 'ΑΦροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
  Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
'Αχὼ δ' ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς ϛκ ἔκλαυσεν ἄν; αἶ αἶ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν 'Αδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,

vſ. 23. Κωκύουσα] *Br.* Ed. κωκύοισα.

vſ. 26. 'Εκ μηρῶν] Nonnemini hic μηρῶ videbatur praeferendum: ego vulgatam ſervarem.

vſ. 29. Τὸν καλὸν ἄνδρα] Nihil habebat cauſae *C. Barthius*, cur legi voluerit σὸν καλὸν ἄνδρα.

vſ. 30. Ὅτε] *Brunckius* edidit, ὅκα.

vſ. 33. Κλαίοντι] Cum in hoc ipſo carmine ſimilia legantur, illud cum *Br.* recepi pro forma vulgari κλαίουσι.

vſ. 35. 'Ερυθαίνεται] Ut ſuavius ex Ed. Flor. recepi, pro ἐρυθραίνεται· et, pro Κυθήρη, Κυθήρα.

vſ. 36. Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.], Iſta ſic vitioſe ſcripta leguntur in Ed. Ald. Π. ἀνακναμῶσ' ἀνάπαλιν αἰκό   ἀείδει. — In his πᾶσαν πόλιν praeferebat *Waſſenbergius*. *Ruhnkenius* legendum ſuſpicatur: Πάντας ἀνὰ κναμὼς κυανοστόλος οἰκτρὸν ἀείδει. ultimum in αὖτει mutandum cenſet *Io. Luzacius*.

vſ. 40. 'Ενόησεν] In ἐνόασεν mutavit *Brunckius*.

Ὡς ἴδε Φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ

vſ. 44. Χείλεα χείλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μάξω mutandum eſt, aut cum *Iſ. Voſſio* legendum, χείλεα χείλεσ' ἀμύξω.

vſ. 46. Ζώει] In Cod. Reg. Pariſ. et in Ald. Ed. legitur ζώη. quod *Br.* recepit.

vſ. 46. ζώη. Sic cod. Reg. a quo non multum differt Aldina editio, qua carebam, quum haec excuderentur, ξώη, ζ in ξ, ut ſaepiſſime in veteribus libris obſervatur, mutato. BRUNCKIUS.

vſ. 47. Κεἰς] Hic etiam κὴς praetulit *Br.* [Aldus κῦσ' ἐμόν. Inde ſcribendum eſt κὴς ἐμὸν, quod genuinum eſt. Et ſic V, 11. ſcr. καμάτως κὴς ἔργα. BRUNCKIUS.]

vſ. 48. Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ] *Br.* Ed. ῥευσεῖ. quod, accentu aliter poſito, legitur in Ed. Ald. et in Cod. Pariſ.

Ibid. Ἀμέλξω] Ἀμέρξω hic viro *D.* videbatur vulgato praeferendum: mihi idem verbum videtur ἀμέλγειν et ἀμέργειν pronunciatum.

vſ. 51. Ἔρχεαι] Recte *Io. Pierſonus* emendaſſe videtur οἴχεαι εἰς Ἀχέροντα· quod in ſuam Ed. *Brunckius* recepit.

vſ. 54. Ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri praeſtat, quod in nonnullis eſt Edd. ἐσσὶ καὶ αὐτά. — vſ. 55. κρέσσων poſitum fuit pro κρείσσων, etiam a *Br.*

Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσαῦτον ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν;

vſ. 55. Ἐς σὲ καταῤῥεῖ] *Vulcanius* ediderat ἐς σὲ καὶ Ἄδην suam coniecturam; factam ex vitioſa lectione Ed. Flor. ἐς σὲ καὶ ἄρη· in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει. Emendatam iam dedit *Fulv. Urſinus:* τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.

vſ. 55. ἐς σὲ καταῤῥεῖ. Sic olim ſcriptum fuiſſe indicio mihi fuit lectio parum depravata editionis Calliergi ἐς σὲ καὶ ἄρη. Aldus ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει. At procul dubio ſcripſit poëta ἐς τὺ κ. — Brunckius.

vſ. 56. Εἰμὶ] *Br.* Ed. ἐμμὶ, et h. v. ἀνίαν.

vſ. 57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] *Barthius* corrigendum putabat, καὶ σὲ φοβεῦμαι· *Koppierſius*, καὶ σὲ φοβεῖται. quod recepit in ſuam Ed. *Brunckius:* mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

vſ. 58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum, πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη. idem reſtituit, ediditque *Brunckius*, πόσις δ' ἐμὶν ὡ. ὄ. ἔ.

vſ. 59. Κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δῶμά γ' Ἔρωτες.

vſ. 60. Τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;] Corrigo: Τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγὲ, Κ. ἐ.

vſ. 61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam haeret vitium, emendandum ita, ut ſcribatur: τί γὰρ, τολμηρὲ κυνάγὲ, Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτο μέμηνας θηρσὶ παλαίειν; — *Brunckius* hanc, opinor, lectionem praeferet a ſe vulgatae ἔμεινας· alterique, qua legi poſſe putabat, ἐμήναο.

vſ. 61. Edebatur antea ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν, et ſic eſt in Aldina. Inde ſcribere potueram ἐμήναο, ut in Theocr. XXX. 31. ἐμαινόμαν φιλᾶσαι· quo etiam modo verſus bucolicus fieret. Sed ob praecedens τολμηρὲ Calliergi lectionem praetuli ἔμεινας, *ſuſtinuiſti.* Brunckius.

Ὠδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἴ αἴ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,

vſ. 64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσον ἐκχέει, partim ex Codd. et ex Ed. Flor. partim ex coniectura *D'Orvillii* recepi. [Reg. Cod. ἐγχέει. Vid. D'Orville in Miſcell. Obſervat. Vol. IV. p. 367. Brunckius]

vſ. 65. Τὰ δὲ πάντα] Litera mutata legendum arbitror: τὰ δὲ πακτὰ (id eſt πηκτὰ, ſive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. *terrae affixi ſanguinis grumi Venerisque lacrymae mutantur in flores.*

vſ. 68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] *Brunckius* edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

vſ. 69. Ἔστ' ἀγαθὰ] *Io. Luzacius* legendum coniecit, Ἔσθ' ἁπαλὰ στιβάς, —

vſ. 70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] Pro ἔχει ſcribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum cenſuit *Iſ. Voſſius.* — λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόν γ', ἴδε, νεκρὸς Ἄδωνις· placebat *Io. Ruardi.*

vſ. 72. Κάτθεό νιν] Ut legendum putabat *Waſſenbergius*, cum ſcriptum ſit in Cod. Reg. Pariſ. illud recepi pro vulgato, Κάτθεο καί. [κάτθεό νιν. Sic recte cod. Reg. e quo etiam v. ſeq. ἐμόχθη recepi. Brunckius.] — Pro φάρεσιν, οἷς, in Edd. Ald. et Flor. legitur φάρεσιν, οἱ ἐνίαυεν.

vſ. 73. Τοῖς] Scribi etiam poterit, Τῷ· ſi referatur ad κλιντῆρι. hoc in vſ. verbum ἐμόχθει, a *Br.* mutatum in ἐμόχθη, ſicut legitur in Cod. Pariſ. *Ruhnkenio* mihique de menda ſuſpectum eſt.

Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν ὀϊστὼς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'· ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λύει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.

vſ. 74. Πόθει καὶ στυγνὸν] Haec quoque videri poſſunt vitiata, et forte quis legi mallet: — Παγχρύσῳ κλιντῆρι ποθεινὸν στυγνὸν Ἄδωνιν. niſi ſenſus ſit: τὰ φάρη, οἷς ἐνίαυε, ποθεῖ, ſive ποθοῦσιν Ἄδωνιν, καὶ στυγνὸν ὄντα.

vſ. 75. Βάλλε δ' ἐνὶ στεφ.] Leni manu corrigit *Waſſenbergius*, Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι. — Sequentia ſic emendanda ſuſpicabatur *E. H. van Eldik*: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πάσσε· σὺν αὐτῷ Χὠ κῆπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit coniectura *Io. Luzacii* legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῷ, Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

vſ. 77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigit *D. Ruhnkenius*: Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In Ed. legitur Ald. ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι· correctoris eſſe videtur, quod ex Cod. Reg. Pariſ. *Brunckius* edidit: ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι.

vſ. 77. καλοῖσιν ἀλείφασι. Sic Reg. cod. In Ald. ſic ſcriptus hic verſus: ῥαῖνεν δὲ μιν μύροισιν ἀλίφασι ῥαῖνε μύρεσσιν. Calliergus ῥαῖνε — ἀλείφασί ῥαῖνε μύροισιν. Optimum et genuinum eſt, quod dedimus. Brunckius.

vſ. 82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In Ed. Flor. ſic ſcriptus verſus legitur: ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔκαιν', ὃς δὲ πτερόν. ὃς δὲ φαρέτρην.

vſ. 83. 84. Ὃς δὲ λέβησι Χρυσείοις] Rectius legitur in Ed. Flor. ὃς δὲ λέβητι Χρυσείῳ φορέησιν ὕδωρ. — Pro λούει nollem nuper editum fuiſſet λύει.

Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζυσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. ὐκ ἔτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν ὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλῃσι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίυσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδυσιν, ὁ δέ σφισιν ὐκ ἐπακύει.
Οὐ μὰν ὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν ὐκ ἀπολύει.

vſ. 86. Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν] Quod ſaepius eſt in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat *Lennepius*: Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. idque *Brunckius* in ſuam Edit. admiſit.

vſ. 88. Στέφος ἐξεπέτασσε] *Coronam reſolutam proiecit.* me quidem adeo vulgatum non offendit. a *Brunckio* receptum, ἐξεκίδασσε, placuit *Io. Pierſono*; ἐξεπάταξε, *Waſſenbergio.* — Proxima vſ. 89. recte diſtinxit *Heskinus.*

vſ. 90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum eſſe cenſet *Waſſenbergius.*

Ibid. Ἢ Ὑμέναιος] Sic ad mentem *Erneſti Gul. Higtii* reponere non dubitavi, pro αἱ Ὑμέναιοι. *Adonin magis adhuc, quam Hymenaeus, plorant Charites.*

vſ. 91. Τὸν υἱέα τῶ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο *Vulcanius* edidit.

vſ. 93. Αὐταὶ] In ſchedis ſuis correxerat *Pierſonus*: Αἲ αἲ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. commendat illud adiectum ὀξὺ λέγοντι· cuius loco δέξα λέγοντι eſt in Ed. Flor.

vſ. 94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte iam edidit *Vulcanius*, pro Μοῖραι· quod ab aliis revocari non debebat: veram hic lectionem probarunt *Barthius*, *Heskinus*, *Higtius*, *Pierſonus*, et *Brunckius.*

Ibid. Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν] Quod *Palmerio* venit in mentem, ne memoratu quidem dignum eſt. Placet inventum *Heskini*, haec et ſeqq. ſic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδουσιν. quae ſic ſcripta *Brunckius* recepit.

vſ. 95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

vſ. 96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει] Pro οὐ δύναται dictum putabat

Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Εἰδύλλιον β΄.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἐσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,

Heskinus; Higtius vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Ut *Brunckio*, mihi quoque placet *Koenii* correctio, Οὐ μὰν, ὄκκ' ἐθέλει, five potius ἐθέλοι.

vf. 96. ὀ μὰν, ὄκκ' ἐθέλει. Sic fcripfi ex emendatione doctiffimi Koen ad Gregorium de Dial. p. 81. BRUNCKIUS.

Ibid. Κώρα δέ μιν] Infelix eft *Barthii* tentamen fcribentis, Κώρα Κύριν οὐκ ἀπολύει.

vf. 97. Ἴσχεο κομμῶν] *Define planctuum.* Veram lectionem, dudum inventam a *Ruhnkenio*, pro vulgato κώμων reftitui. Idem illud in mentem venit *Barthio*, et *Wakkero*.

II. vf. 1. Ἰξευτὰς] Hi XVI verfus ex *Bionis Smyrnaei* Bucolicis fervati proftant in *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 400. *Grotii* p. 267.

vf. 4. Μέγα φαίνετο ὄρνεον] Syllaba fcribendum repetita: μέγα φαίνετο τὤρνεον αὐτῷ.

vf. 7. Ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ] Sic recte fcriptam vocem ediderunt *Urfinus*, *Gesnerus*, aliique: οὕνεκα, quod praebet Ed. prima *Stobaei*, fluxit ex interpretatione adiecta: eius loco ὅτι *Brunckius* edidit. — Ἀσχάλλων fcribatur, ἀσχαλάων, an ἀσχαλόων, nihil adeo intereft.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Εἰδύλλιον α.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανόστολε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιῇ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκῇ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ] Inter carmina *Theocriti* hoc olim editum, ſub nomine *Bionis* primus vulgavit *Henr. Stephanus.*

vſ. 5. Λέγε πᾶσιν] Legendum coniecit *Waſſenbergius*, λέγε παισὶν, *Cupidinibus*: *Petro Fonteinio* placebat, λίγα βῶσον.

vſ. 7. Μηρὸν ὀδόντι] Eleganter corrigit *Ioann. Ruardi*, — μηρὸν Ἄδωνις Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς. *Adonidis* nomen hic perplacet repetitum. — Vox Λευκῷ ab *Heskino* non debuerat tentari.

vſ. 10. Ναρκῇ] Inuſitatae formae ναρκεῖ, Doricam ex Ed. Flor. et MS. Pariſ. ſubſtitui, probatam ab *Iſ. Voſſio*, et *Brunckio*.

vſ. 10. ναρκῇ. Sic Regius codex, e quo v. ſeq. χείλευς recepi, quod habet etiam Aldina editio. Sed hoc minus bonum eſt. Reponendum χείλεος, ut verſus ſit bucolicus. In hoc Idyllio verſus ſunt 98. e quibus 28. tantum bucolici non ſunt. Brunckius.

vſ. 11. Τῶ χείλεος] Hic, ut multo ſuavius, praetuli alteri formae Doricae χείλευς. χείλεος etiam probarunt *Vulcanius*, *Heskinus*, et *Brunckius*.

Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα, τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώοντος ἀρέσκει,
Ἀλλ' οὐκ οἶδεν Ἄδωνις ὅ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον, ἄγριον ἕλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
Μεῖζον δ' ἁ Κυθέρεια φέρει ποτικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν Ὀρειάδες. ἁ δ' Ἀφροδίτα
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὼς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
Ἐρχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.

vs. 12. Ἀφήσει] Miror cur legi voluerit *Brodaeus* ἀποίσῃ. *Auferet, rapiet* dicitur ἀποίσεται, vel ἀποίσει. quorum hoc est in Edd. Ald. et Iuntae. Ex MS. Reg. Paris. ἀπησεῖ edidit *Brunckius*.

vs. 12. ἀπησεῖ. Sic Reg. cod. pro ἀφησεῖ. Aldus ἀποίσει, quod e genuino ἀπησεῖ depravatum. Est autem hoc recentioris Dorismi, in quem plura ex Ionica dialecto migrarunt. Brunckius.

vs. 14. Οὐκ οἶδεν] Ex Cod. MS. protulit *Fulv. Ursinus;* quod merito alteri, οὐκ εἶδεν, fuit praelatum, etiam a *Brunckio*, qui in vs. 13. edidit ἀρέσκει.

vs. 18. Ὠρύσαντο] In Ed. Flor. legitur, ὠδύραντο (in Aldi Veneta, ὀδύραντο) Utrum posuerit *Bion*, dubitari potest. — Κεῖνον hoc in vs. in τῆνον *Brunckius* mutavit: Καλὸν placebat *Io. Ruardi*.

vs. 20. Δρυμὼς] Posui cum *Br.* pro δρυμοὺς, in Cod. MS. repertum a *D'Orvillio*.

vs. 20. δρυμὼς suppeditavit cod. Reg. V. seq. alii minus bene νήπλεκτος. Hesych. νηπεκτίως, ἀκτενίστους. Brunckius.

vs. 21. Νήπλεκτος] A *Brunckio* restitutum, νήπεκτος, a me iam olim fuit probatum.

vs. 22. Ἐρχομέναν κείροντι] Ex Codd. fuit a *D'Orvillio* prolatum, pro vulgato τείροντι. κείροντι praebent etiam Edd. Ald. et Flor. et κείρουσι legitur in Cod. Reg. Paris. [Recte Aldus κείροντι, quod dein depravatum est in τείροντι. Cod. Reg. κείρουσι. Brunckius.] — Pro Ἐρχομέναν corrigendum Σπερχομέναν suspicatur *D. Ruhnkenius*.

Ὀξὺ δὲ κωκύοισα δι᾽ ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἷμα παρ᾽ ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο,
Στάθεα δ᾽ ἐκ μηρῶν φοινίσσετο. οἱ δ᾽ ὑπομαζοὶ
Χιόνεοι τὸ πάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.
Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις,
Κάτθανε δ᾽ ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἶ αἶ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, Αἶ τὸν Ἄδωνιν.
Καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὤρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ᾽ ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται· ἁ δὲ Κυθήρα
Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἶ αἶ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ᾽ ἀντεβόασεν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπριδος αἰνὸν ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; αἶ αἶ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἕλκος,

vſ. 23. Κωκύουσα] Br. Ed. κωκύοισα.

vſ. 26. Ἐκ μηρῶν] Nonnemini hic μηρῶ videbatur praeferendum: ego vulgatam ſervarem.

vſ. 29. Τὸν καλὸν ἄνδρα] Nihil habebat cauſae C. Barthius, cur legi voluerit σὸν καλὸν ἄνδρα.

vſ. 30. Ὅτε] Brunckius edidit, ὅκα.

vſ. 33. Κλαίοντι] Cum in hoc ipſo carmine ſimilia legantur, illud cum Br. recepi pro forma vulgari κλαίουσι.

vſ. 35. Ἐρυθαίνεται] Ut ſuavius ex Ed. Flor. recepi, pro ἐρυθραίνεται· et, pro Κυθήρη, Κυθήρα.

vſ. 36. Πάντας ἀνὰ κναμὼς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.] Iſta ſic vitioſe ſcripta leguntur in Ed. Ald. Π. ἀνακναμῶσ᾽ ἀνάπαλιν ἀπό ἀείδει. — In his πᾶσαν πόλιν praeferebat Waſſenbergius. Ruhnkenius legendum ſuſpicatur: Πάντας ἀνὰ κναμὼς κυανοστόλος οἰκτρὸν ἀείδει. ultimum in αὔτει mutandum cenſet Io. Luzacius.

vſ. 40. Ἐνόησεν] In ἐνόασεν mutavit Brunckius.

Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα, κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι
Δύσποτμε, μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Τοσσοῦτόν με φίλασον, ὅσον ζώει τὸ φίλαμα·
Ἄχρις ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεὶς ἐμὸν ἧπαρ
Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις.
Φεύγεις, μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα
Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἁ δὲ τάλαινα
Ζώω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν, ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ

vſ. 44. Χείλεα χείλεσι μίξω] Eleganter dictum; neque adeo μίξω in μάξω mutandum eſt, aut cum *Iſ. Voſſio* legendum, χείλεα χείλεσ' ἀμύξω.

vſ. 46. Ζώει] In Cod. Reg. Pariſ. et in Ald. Ed. legitur ζώη. quod *Br*. recepit.

vſ. 46. ζώη. Sic cod. Reg. a quo non multum differt Aldina editio, qua carebam, quum haec excuderentur, ξώη, ζ in ξ, ut ſaepiſſime in veteribus libris obſervatur, mutato. Brunckius.

vſ. 47. Κεὶς] Hic etiam κὴς praetulit *Br*. [Aldus κῦσ' ἐμόν. Inde ſcribendum eſt κὴς ἐμὸν, quod genuinum eſt. Et ſic V, 11. ſcr. καμάτως κὴς ἔργα. Brunckius.]

vſ. 48. Πνεῦμα τεὸν ῥεύσῃ] *Br*. Ed. ῥευσεῖ. quod, accentu aliter poſito, legitur in Ed. Ald. et in Cod. Pariſ.

Ibid. Ἀμέλξω] Ἀμέρξω hic viro *D*. videbatur vulgato praeferendum: mihi idem verbum videtur ἀμέλγειν et ἀμέργειν pronunciatum.

vſ. 51. Ἔρχεαι] Recte *Io. Pierſonus* emendaſſe videtur οἴχεαι εἰς Ἀχέροντα· quod in ſuam Ed. *Brunckius* recepit.

vſ. 54. Ἐσσὶ γὰρ αὐτὰ] Hoc alteri praeſtat, quod in nonnullis eſt Edd. ἐστὶ καὶ αὐτά. — vſ. 55. κρέσσων poſitum fuit pro κρείσσων, etiam a *Br*.

Πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σὲ φοβεῦμαι.
Θνάσκεις ὦ τριπόθατε; πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χήρη δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
Καλὸς ἐὼν τοσαῦτον ἐμήνας θηρσὶ παλαίειν;

vſ. 55. Ἐς σὲ καταῤῥεῖ] *Vulcanius* ediderat ἐς σὲ καὶ Ἄδην ſuam coniecturam; factam ex vitioſa lectione Ed. Flor. ἐς σὲ καὶ ἄρη· in Ald. legitur, τὸ δὲ πάγκαλον ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει. Emendatam iam dedit *Fulv. Urſinus:* τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.

vſ. 55. ἐς σὲ καταῤῥεῖ. Sic olim ſcriptum fuiſſe indicio mihi fuit lectio parum depravata editionis Calliergi ἐς σὲ καὶ ἄρη. Aldus ἐς σὲ καὶ ἄῤῥει. At procul dubio ſcripſit poeta ἐς τὺ κ. — BRUNCKIUS.

vſ. 56. Εἰμὶ] *Br.* Ed. ἐμμὶ, et h. v. ἀνίαν.

vſ. 57. Καὶ σὲ φοβεῦμαι] *Barthius* corrigendum putabat, κὴν σὲ φοβεῦμαι· *Koppierſius*, καὶ σὲ φοβεῖται. quod recepit in ſuam Ed. *Brunckius:* mihi vulgata commodam videntur admittere interpretationem.

vſ. 58. Πόθος δέ μοι] Dudum vidi emendandum, πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη. idem reſtituit, ediditque *Brunckius*, πόσις δ' ἐμὶν ὠ. ὄ. ἔ.

vſ. 59. Κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔ.] Rectius, ni fallor, legi poterit: Κενὸν δ' ἀνὰ δῶμά γ' Ἔρωτες.

vſ. 60. Τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;] Corrigo: Τί γὰρ, τολμηρὲ κυναγὲ, Κ. ἐ.

vſ. 61. Τοσσοῦτον ἔμηνας] Quod alibi, hic etiam haeret vitium, emendandum ita, ut ſcribatur: τί γὰρ, τολμηρὲ κυνάγὲ, Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτο μέμηνας θηρσὶ παλαίειν; — *Brunckius* hanc, opinor, lectionem praeferet a ſe vulgatae ἔμεινας· alterique, qua legi poſſe putabat, ἐμήναο.

vſ. 61. Edebatur antea ἔμηνας θηρσὶ παλαίειν, et ſic eſt in Aldina. Inde ſcribere potueram ἐμήναο, ut in Theocr. XXX. 31. ἐμαινόμαν φιλᾶσαι· quo etiam modo verſus bucolicus fieret. Sed ob praecedens τολμηρὲ Calliergi lectionem praetuli ἔμεινας, *ſuſtinuiſti.* BRUNCKIUS.

Ὣδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες,
Αἲ αἲ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἁ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
Αἷμα ῥόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
  Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
Ἔστ' ἀγαθὰ στιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἑτοίμα·
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις.
Καὶ νέκυς ὢν καλός ἐστι, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
Κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
Τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,

vſ. 64. Τόσσον χέει] Hoc, pro vulgato τόσον ἐκχέει, partim ex Codd. et ex Ed. Flor. partim ex coniectura *D'Orvillii* recepi. [Reg. Cod. ἐγχέει. Vid. D'Orville in Miſcell. Obſervat. Vol. IV. p. 367. Brunckius]

vſ. 65. Τὰ δὲ πάντα] Litera mutata legendum arbitror: τὰ δὲ πακτὰ (id eſt πηκτὰ, ſive πεπηγμένα) ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη. *terrae affixi ſanguinis grumi Venerisque lacrymae mutantur in flores.*

vſ. 68. Ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα] *Brunckius* edidit, ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα.

vſ. 69. Ἔστ' ἀγαθὰ] *Io. Luzacius* legendum coniecit, Ἔσθ' ἁπαλὰ στιβάς, —

vſ. 70. Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε] Pro ἔχει ſcribi malim ἔχοι. τὸ σὸν in τὸ μὲν mutandum cenſuit *If. Voſſius.* — λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σόν γ', ἴδε, νεκρὸς Ἄδωνις· placebat *Io. Ruardi.*

vſ. 72. Κάτθεό νιν] Ut legendum putabat *Waſſenbergius*, cum ſcriptum ſit in Cod. Reg. Pariſ. illud recepi pro vulgato, Κάτθεο καί. [κάτθεό νιν. Sic recte cod. Reg. e quo etiam v. ſeq. ἐμόχθη recepi. Brunckius.] — Pro φάρεσιν, οἷς, in Edd. Ald. et Flor. legitur φαρέεσιν, οἱ ἐνίαυεν.

vſ. 73. Τοῖς] Scribi etiam poterit, Τῷ· ſi referatur ad κλιντῆρι. hoc in vſ. verbum ἐμόχθει, a *Br.* mutatum in ἐμόχθη, ſicut legitur in Cod. Pariſ. *Ruhnkenio* mihique de menda ſuſpectum eſt.

Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι.
Ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἁβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν ὀϊστώς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'· ὃς δ' εὔπτερον ἆγε φαρέτραν.
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος· ὃς δὲ λέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ· ὁ δὲ μηρία λύει·
Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν Ἄδωνιν.

vſ. 74. Πόθει καὶ στυγνὸν] Haec quoque videri poſſunt vitiata, et forte quis legi mallet: — Παγχρύσῳ κλιντῆρι ποθεινὸν στυγνὸν Ἄδωνιν. niſi ſenſus ſit: τὰ φάρη, οἷς ἐνίαυε, ποθεῖ, ſive ποθοῦσιν Ἄδωνιν, καὶ στυγνὸν ὄντα.

vſ. 75. Βάλλε δ' ἐνὶ στεφ.] Leni manu corrigit *Waſſenbergius*, Βάλλε δέ νιν στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι. — Sequentia ſic emendanda ſuſpicabatur *E. H. van Eldik*: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι, καὶ ἄνθεσι πᾶσαι· σὺν αὐτῷ Χὠ κῆπος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη. Vulgatas literas propius accedit coniectura *Io. Luzacii* legentis: Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεα πάντα· σὺν αὐτῷ, Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

vſ. 77. Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι,] Optime corrigit *D. Ruhnkenius*: Ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασι. In Ed. legitur Ald. ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι· correctoris eſſe videtur, quod ex Cod. Reg. Pariſ. *Brunckius* edidit: ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείφασι.

vſ. 77. καλοῖσιν ἀλείφασι. Sic Reg. cod. In Ald. ſic ſcriptus hic verſus: ῥαῖνεν δέ μιν μύροισιν ἀλίφασι ῥαῖνε μύροισιν. Calliergus ῥαῖνε — ἀλείφασι ῥαῖνε μύροισιν. Optimum et genuinum eſt, quod dedimus. BRUNCKIUS.

vſ. 82. Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν'] In Ed. Flor. ſic ſcriptus verſus legitur: ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔκαιν', ὃς δὲ πτερόν. ὃς δὲ φαρέτρην.

vſ. 83. 84. Ὃς δὲ λέβησι Χρυσείοις] Rectius legitur in Ed. Flor. ὃς δὲ λέβητι Χρυσείῳ φορέησιν ὕδωρ. — Pro λούει nollem nuper editum fuiſſet λώει.

Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον. οὐκ ἔτι δ' Ὑμὰν,
Ὑμὰν οὐκ ἔτ' ἀειδόμενον μέλος, ᾄδεται αἲ αἴ.
Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, ἢ Ὑμέναιος,
Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν υἱέα τῶ Κινύραο,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλαισι λέγοισαι.
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὺ Διώνα.
Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,
Καί μιν ἐπαείδουσιν, ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει.
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει, Κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει.

vſ. 86. Αὐτὰν τὰν Κυθέρειαν] Quod ſaepius eſt in hoc carmine, hic quoque ponendum putabat *Lennepius*: Αἱ αἲ τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζοντιν Ἔρωτες. idque *Brunckius* in ſuam Edit. admiſit.

vſ. 88. Στέφος ἐξεπέτασσε] *Coronam reſolutam proiecit.* me quidem adeo vulgatum non offendit. a *Brunckio* receptum, ἐξεκίδασσε, placuit *Io. Pierſono*: ἐξεπάταξε, *Waſſenbergio*. — Proxima vſ. 89. recte diſtinxit *Heskinus*.

vſ. 90. Καὶ τὸν Ἄδωνιν] Καλὸν Ἄδωνιν legendum eſſe cenſet *Waſſenbergius*.

Ibid. Ἢ Ὑμέναιος] Sic ad mentem *Erneſti Gul. Higtii* reponere non dubitavi, pro αἱ Ὑμέναιοι. *Adonin magis adhuc, quam Hymenaeus, plorant Charites.*

vſ. 91. Τὸν υἱέα τῶ] Τὸν υἱέα τὸν Κινύραο *Vulcanius* edidit.

vſ. 93. Αὐταὶ] In ſchedis ſuis correxerat *Pierſonus*: Αἱ αἱ δ' ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τὺ Διώνα. commendat illud adiectum ὀξὺ λέγοντι· cuius loco δέξο λέγοντι eſt in Ed. Flor.

vſ. 94. Καὶ Μοῖσαι] Sic recte iam edidit *Vulcanius*, pro Μοῖραι· quod ab aliis revocari non debebat: veram hic lectionem probarunt *Barthius*, *Heskinus*, *Higtius*, *Pierſonus*, et *Brunckius*.

Ibid. Ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν] Quod *Palmerio* venit in mentem, ne memoratu quidem dignum eſt. Placet inventum *Heskini*, haec et ſeqq. ſic legentis: Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἄδωνιν Καλὸν ἐπαείδοισιν. quae ſic ſcripta *Brunckius* recepit.

vſ. 95. Οὐκ ἐπακούει] Legendum potius, οὐχ ὑπακούει.

vſ. 96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει] Pro οὐ δύναται dictum putabat

Λῆγε γόων Κυθέρεια, τοσήμερον ἴσχεο κομμῶν·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΙΩΝΟΣ ΛΕΙΨΑΝΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χὠ παῖς, ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,

Hoskinus; Higtius vero corrigendum, Οὐ μὰν, εἴ κ' ἐθέλοι. Ut *Brunckio*, mihi quoque placet *Koenii* correctio, Οὐ μὰν, ὅκκ' ἐθέλει, ſive potius ἐθέλοι.

vſ. 96. οὐ μὰν, ὅκκ' ἐθέλει. Sic ſcripſi ex emendatione doctiſſimi Koen ad Gregorium de Dial. p. 81. BRUNCKIUS.

Ibid. Κώρα δέ μιν] Infelix eſt *Barthii* tentamen ſcribentis, Κώρα Κύριν οὐκ ἀπολύει.

vſ. 97. Ἴσχεο κομμῶν] *Deſine planctuum.* Veram lectionem, dudum inventam a *Ruhnkenio*, pro vulgato κώμων reſtitui. Idem illud in mentem venit *Barthio*, et *Wakkero*.

II. vſ. 1. Ἰξευτὰς] Hi XVI verſus ex *Bionis Smyrnaei* Bucolicis ſervati proſtant in *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 400. *Grotii* p. 267.

vſ. 4. Μέγα φαίνετο ὄρνεον] Syllaba ſcribendum repetita: μέγα φαίνετο τὤρνεον αὐτῷ.

vſ. 7. Ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ] Sic recte ſcriptam vocem ediderunt *Urſinus*, *Gesnerus*, aliique: οὕνεκα, quod praebet Ed. prima *Stobaei*, fluxit ex interpretatione adiecta: eius loco ὅτι *Brunckius* edidit. — Ἀσχάλλων ſcribatur, ἀσχαλάων, an ἀσχαλόων, nihil adeo intereſt.

Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀροτρέα πρέσβυν ἵκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδιδάξατο· καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καί οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιόων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τὤρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλβιος ἐσσῇ
Εἰσόκα μή μιν ἕλῃς· ἢν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας, κεφαλὰν ἐπὶ σεῖο καθιξεῖ.

Εἰδύλλιον γ'.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστα,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα, τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βῶτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὣς λέγε, χ' ἁ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ', ὅσα βωκολίασδον

vſ. 11. *Μειδιόων*] Cum *Br.* dedi, pro *Μειδιάων*.

vſ. 12. *Φείδεο τᾶς θήρας*] Ex *Stobaeo Gesn.* recte dedit *Vulcanius:* ex Ed. *Trincavelli* *τὰν θήραν* exhibet Ed. *F. Urſini*.

vſ. 15. *Ἀπάλμενος*] Pro *ἐπάλμενος* repoſui cum *Higtio*, *Lazacio*, *Brunckio*; qui vſ. 16. edidit *ἐνθών*, vſ. 14. *ἔνθῃς*.

vſ. 15. *ἐπάλμενος*. Sic Stobaei editiones. Mallem *ἀπάλμενος*. Brunckius.

III. vſ. 1. *Ἁ μεγάλα*] Hos etiam XIII verſus ut *Bionis* praebet *Stobaeus Gesn.* p. 388. *Grotii*, p. 245. in Ed. prima *Trincavelli* et in MS. Leid. adſcriptum legitur: *ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν*.

Ibid. *Ἔθ' ὑπνώοντι*] Amico cuidam meo hic in mentem venerat *ἔτι χνοάοντι*. Veram lectionem detexit *Io. Fred. Herelius*, in literis ad *D. R.* datis corrigens, *ἔθ' ἡβώοντι*.

vſ. 3. *Τόσον δέ μοι*] Ed. *Brunckius*, *τόσον δ' ἐμὸν ἔ. μ.* vſ. 4. *μέλπην μοι φίλε βῶτα*.

vſ. 5. *Ἀπῆνθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βωκολίασδον*] In his *Brunckium* ſe-

Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὡς εὗρεν πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἀδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον, ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα,
Κἠγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν ἔρωτα δίδασκον,
Ὅσσα δ' ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωτύλα πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον δ΄.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἕπονται.

quutus, ἐγὼν tamen ſuo loco reliqui. Ante editum ἀπῆλθεν· et βουκολίασδεν· cuius loco βουκολιάσδων erat in Ed. *Gesn.* et Cod. ſcripto.

vſ. 6. Μαθεῖν] Ed. *Br.* μαθῆν.

vſ. 8. Κίθαριν δ' ὡς] Ed. *Br.* κιθάραν ὡς.

vſ. 9. Ἐμπάζετο] Ed. *Br.* ἐμπάσδετο.

vſ. 10. Ἀλλά μοι] Ed. *Br.* ἀλλ' ἐμὶν, — et, pro καί μ', κἠμ'. Cum illo vſ. 11. recepi, Θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθους. Copula voci θνατῶν ſubiecta aberat ab Edd.

vſ. 13. Ἐδίδαξεν] Ex *Stobaeo* MS. prodiit, hic melius vulgato ἐδίδασκεν.

IV. vſ. 1. Ταὶ Μοῖσαι] His etiam verſibus, qui ſunt in *Stobaeo Gesn.* p. 387. *Gratii* p. 241. adſcriptum in Cod. Leid. ut in Ed. Veneta: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν.

vſ. 1. 2. Οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ δὲ φιλεῦντι] Haec ad mentem meam *Brunckius* edidit, pro vulgatis, ἢ φοβέονται, Ἠ 'κ θυμῶ φιλέοντι. *Stobaei* Floril. MS. mihi praebuit οὐ φοβέονται. In Ed. *Gesneri* repertum οὐ φοβέουσαι dedit et *Urſinus;* quod recipi non debebat ab *Heskino.* — *Whitfordus* iam dederat, οὐ φοβέονται, Ἐκ θυμῶ φιλέοντι. vocula δὲ requirebatur interiecta, et verbi forma, his etiam Poëtis uſitata.

Κ' ἢν μὲν ἄρα ψυχάν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἢν δὲ νόον τις Ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
Ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής·
Ἢν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθανάτων τινὰ μέλπω,
Βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἢν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τι μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίροισα διὰ στόματος ῥέει ᾠδά.

vſ. 3. Ὀπηδῇ] Dubites, utrum ὀπαδῇ dederit Poëta, an ἀείδῃ. ἀείδῃ vetus eſt lectio Codicum, ab *H. Stephano* et *F. Urſino* reperta: hinc fluxit lectio primae Ed. *Stob.* δὴ δὴ, et MS. Leid. δ' εἰ δή. ὀπηδεῖ dedit in ſua Ed. *Gesn.* et ſatis commodum hic videtur ὀπαδεῖ, quod *Br.* admiſit; qui vſ. 4. ſcripſit διδάσκην.

vſ. 5 Ἢν δὲ νόον τις] Sic cum *Brunckio* edere non dubitavi, pro vulgato, Ἢν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι.

vſ. 7. Ἀληθης] Ed. *Br.* ἀλαθής.

vſ. 8. Ἀθανάτων] Pro ἀθάνατον, prout videram ſcribendum, ſcriptum praebuit *Stobaei* Cod. MS. — In vſ. ſeq. vitioſe olim legebatur Καμβαίνει.

vſ. 11. Καὶ τόκα μοι χαίροισα] *Ruknkenio* prae vulgato placet, Αὐτίκα μοι. *Brunckius* edidit, καὶ τόκ' ἐμίν· qui ſervandum putat χαίροισα· cuius loco χαρίεσσα· *Lennepio* videbatur aptius. [χαίροισα non ſollicitandum. i. e. *ſponte ſua fluit.* Brunckius.] — Hoc in vſ. pro ῥέει ᾠδά, in una legitur Ed. *Urſini*, ῥέει αὐδά. quod, ſi Codices exhiberent, praeferrem.

Εἰδύλλιον ε'.

Οὐκ οἶδ', οὐδ' ἐπέοικεν, ἃ μὴ 'μάθομεν πονέεσθαι.
Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μοῦνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι, τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖσα.
Εἰ δ' οὐχ ἀδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότω διπλόον χρόνον ἄμμιν ἔδωκεν
Ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἕνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἆ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβω;

V. vſ. 1. Οὐκ οἶδ'] In *Stobaei* Florileg. *Gesn.* p. 378. hic versus, ut *Bionis*, ceteris praefigitur; quem ut illius dedit etiam *Grotius:* ſequentibus in Ed. *Stob.* Veneta, et in MS. Leid. praefigitur, ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. [Brunck. eum tanquam fragmentum ſeparavit.]

vſ. 2. Εἴ μοι] Ed. *Br.* Αἴ μοι· qui hoc etiam in vſ. μοῦνα mutavit in μῶνα, et vſ. 4. 5. 9. Εἰ in αἰ.

vſ. 3. Κῦδος ἐμοὶ θήσοντι] Ed. *Br.* K. ἐμὶν θησεῦντι.

Ibid. Μοῖσα] Sic mihi quoque, pro Μοῖρα, ſcribendum videbatur cum *Piersono*, aliisque. vulgatam lectionem tueri voluit *Heskinus*.

vſ. 4. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθῆν] Pro μοχθεῖν ſic ſcripſi cum *Br.* πλήονα iam dederant *Vulcanius* et *Heinſius*.

vſ. 5. Ἄμμιν] *Grotius* edidit, ut uſitatius, pro ἀμίν· hic vitioſum erat αἰμῖν.

vſ. 8. Ποθ' ὕστερον] *Br.* Ed. πόχ' ὕστερον.

v. 9. Ἐλθεῖν] Genuinam formam ἐνθῆν hic etiam exhibuit *Br.* et vſ. 11. κὴς monuit ſcribendum.

Λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὡς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον.

Εἰδύλλιον ς'.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ καὶ ΜΥΡΣΩΝ.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ.

Εἴαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χείματος, ἢ φθινοπώρω,
Ἢ θέρεος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὔχεαι ἐλθεῖν;
Ἢ θέρος, ἁνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες;
Ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
Ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χείματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι θέλγονται ἀεργείῃ τε καὶ ὄκνῳ;

vſ. 15. *Λάχομεν χρόνον*] Hunc verſum, adiecto ἐμβιοτεύειν, ſuppleri poſſe putabat *Iſ. Voſſius*; λάχομες ſcribendum, *Brunck.* [velut ſupra ſcribatur πονεῦμες, βάλλομες.]

VI. vſ. 1. Εἴαρος] Ex *Stobaei* Eclogis Phyſ. MSS. in Bibl. Farneſ hos *Bionis* verſus primus protulit *F. Urſinus* in *Virg.* cum Gr. Script. collato, p. 2. 3. et paulo poſt eosdem edidit cum ceteris *Bionis* et *Moſchi* carminum fragmentis: Editis poſtea *Stobaeanis* iſtis Eclogis, *Gul. Canterus* eosdem exhibuit p. 18. et 19. velut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν, prout in Codice *Sambuci* vitioſe ſcripti proſtabant: *Grotius* in Excerptis dedit p. 147. 149. partim ex MS. Pariſ. emendatos.

Ibid. Φθινοπώρου] Ed. *Br.* φθινοπώρω· et vſ. 2. ἐνθεῖν, pro ἐλθεῖν.

vſ 4. Ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά] Cum *Cantero Grotius* edidit λιμὸς ἐλαφρός· ſed Dorice ἁ λιμὸς dicebatur, ut et in vulgari Dialecto. — ὅκ' ἀνδράσι, *Br.* Ed.

vſ. 6. Θαλπόμενοι θέλγονται] Sic recte vulgavit *Urſinus*: *Grotius* edidit, Θαλπόμενοι τέρπονται· ex coniectura corrigens vitioſa *Canteri*, θαλπόμενοι θάλποντας· huius Codex ſequentem vſ. ſui parte defectum exhibebat.

Ibid. Ἀεργείῃ] Vel ἀεργείᾳ ſcribendum; non ἀεργίῃ, vel ἀεργίᾳ. ἀεργείῃ dederunt *Canter.* et *Grotius.*

Ἦ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὔαδεν; εἰπὲ τί τοι φρὴν
Αἱρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἁ σχολὰ ἄμμιν.

ΜΥΡΣΩΝ.

Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἁδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἅδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἅλιος ὀπτῆ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὖλον χεῖμα φέρειν, νιφετὸν κρυμὼς τε φοβεῦμαι.
Εἶαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλῳ λυκάβαντι παρείη,
Ἁνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἅλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἴαρι πάντα κύει, πάντ' εἴαρος ἁδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοΐος ἀώς.

vſ. 8. Ἁ σχολὰ ἄμμιν] Pro ἀσχολάν, vel, ut erat in MS. Pariſ. ἀσχολαὶ, ſic fuit emendatum ab *Urſino*, et *Grotio*. — Pro ἡμῖν ſcripſi, more in his uſitato, ἄμμιν.

vſ. 10. Ἱερὰ ταῦτα] *Lennepio* ſcribendum videbatur ὥρια ταῦτα.

Ibid. Σεῦ δὲ ἕκατι] Sic ex Codd. ediderunt *Urſinus*, et *Grotius*, et in vſ. 11. πέλεν ἅδιον. vitioſa dedit *Canterus*.

vſ. 13. Νόσον] Νόσως, ut edidit *Brunckius*, ſcribendum putabat *Hemſterhuſius*.

vſ. 14. Νιφετὸν κρυμούς τε] Qui hoc in vſ. φέρειν quoque ſcripſit, *Br.* edidit νιφετὸν (νιφετοὺς, *Vulcan.*) κρυμώς τε. ſed in notis ex Ed. *Canteri* repetitum praefert κρυμνόν: haec mihi forma videtur vitioſa.

vſ. 14. κρυμώς τε. Hoc dedi e Fulvio Urſino, qui habet κρυμούς τε. Canterus in Stobaei Ecl. phyſ. p. 19. aliam habet lectionem, quam ſinceram puto, κρυμνόν τε, quod in Floril. Grotii depravatum eſt typothetae errore in κρυπτόν τε. Stobaeum Canteri inſpicere neglexeram. Heſychius: κρυμνός, ἢ κρυμός. πάγος, ψύχος, μέγα ῥῖγος. Doctiſſimi interpretes vocis κρυμνὸς exemplum non protulerunt. Hinc confirmari poteſt Heſychii gloſſa. BRUNCK.

vſ. 17. Βλαστεῖ] *Brunckius* edidit βλαστῆ. quae Dorica erat in his contractis ſcribendi ratio: Βλάστη dederant *Canter.* et *Grotius*.

ΕΙΣ ΥΑΚΙΝΘΟΝ.

ζ.

Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν τόσον ἄλγος ἔχοντα·
Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν.
Χρῖεν δ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
Ὠτειλάν· Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάρμακα πάντα.

η.

Ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
Ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῶ Πειριθόω παρεόντος,

Εἰ

VII. vſ. 1. Ἀμφασία] Hoc etiam carminis fragm. primus edidit *Urſinus* in *Virg*. p. 5. et paulo poſt Lyricorum fragmentis ſubiectum. melius vero ſcriptum *Canterus*, in *Stobaei* Ecl. p. 11. his ex Cod. adſcriptis: ἐκ τῶν Βίωνος βουκολίων (βουκολικῶν) εἰς Ὑάκινθον.

Ibid. Ἀμφασία τὸν Φοῖβον ἕλεν] *Gul. Canterus* et *Grotius* ſic ſcriptum in ſuis quisque Codd. invenerunt: ex *Farneſiano* dederat *Urſinus*, Ἀμφασία τὸν βίον ἕλεν· cuius loco τὸν Φοῖβον ſcribendum monuit et *Theod. Canterus*. — In ſua Ed. *Vulcanius* exhibuit: Ἀμφασίη δὲ Βίων' ἕλε τοσσόν δ' ἄλγος ἔχοντα. unde non abſurde fecerat *Higtius*: Ἀμφασία Παιῶν' ἕλε. ipſe Deus medicinae obſtupuit. Vera Codicum lectio eſt, τὸν Φοῖβον.

vſ. 2. Σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν] Vitioſum verbum ἐπεβώετο dederunt *Canter*. et *Grotius*; quod in ἐπεμαίετο mutandum cenſuit *Salmaſius*, qui tamen illud nusquam legerat. Ἐπεβαίνετο *F. Urſinus* invenit in Cod. Flor. hoc recte *Vulcanius* in ἐπεμαίετο emendavit, a *Dan*. quoque *Heinſio*, aliisque probatum. — In vſ. ſeq. formam ἀμβροσίῃ ne hic quidem mutandam arbitror in ἀμβροσίᾳ.

VIII. vſ. 1. Ὄλβιοι] Vt *Bionis* habet hos verſus *Stobaeus* in Floril. p. 389.

Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστας
Οὕνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἤρητο κελεύθως.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρω ζώοντος Ἀχιλλεύς,
Ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

θ΄.

Οὐ καλὸν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκτονα φοιτῆν,
Μηδέ τι πάντ᾽ ἄλλω χρέος ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Τεχνᾶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

ι.

Μοίσας Ἔρως καλέοι, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέροιεν·
Μολπὰν ταὶ Μοῖσαί μοι ἀεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τᾶς φάρμακον ἅδιον οὐδέν.

vſ. 5. Ἤρητο] *Grotii* lectionem cum *Br.* recepi, qui ſic emendavit a *Gesnero* vulgatum ἄρκτο. ἄρητο, *Vulcanius*; ἄρητο dedit *Heinſius*: ἀροῖτο legitur in Codice *Stobaei* Pariſino. Poëta forte ſcripſerat, ἠρεῖτο.

vſ. 7. Θνάσκων, ὅτι] Fruſtra *Gesnerus* legere tentabat, θνάσκοντ᾽, ὅτι — vulgata recte cepit *Grotius*.

IX. vſ. 1. Οὐ καλὸν] Hi tres vſſ. una cum fragm. XI. leguntur ut *Bionis Smyrnaei* in *Stobaeo Gesn.* p. 200. *Grotii* p. 132. In prima Ed. Veneta adſcriptum: Σμυρναίου βουκολικοῦ. in MS. Leid. ἐκ τῶν Βίωνος Σμυρναίου βουκολικῶν.

vſ. 2. Μηδέ τι πάντ᾽ ἄλλου] Ἄλλο, quod eſt et in Cod. Leid. dederunt *Trincavellus* et *Gesnerus*; e coniectura *Grotius*: Μηδ᾽ εἰ παντελέως χρείας ἰσχέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν Τεχνᾶσθαι κ. *Salmaſius* corrigere tentabat, Μηδέ τι πάντ᾽ ἄλλω. Una litera mutata veram, ut puto, lectionem reſtituet: Μηδ᾽ ἐπὶ πάντ᾽ ἄλλω χρείος ἰσχέμεν· *neque ad omnia alterius opera indigere.* — Rediit in hunc vſ. αὐτὸς, a *Grotio* in αὐτὸν mutatum.

X. vſ. 1. Μοίσας] Ex Cod. Farneſ. hoc carminis fragm. pri-

ια.

Ἐκ θαμινῆς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας
Χ' ἁ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται.

ιβ.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τῆνο, ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδω,
Λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκείας
Ἐλπίδας ὑστατίω μέχρι γήραος οὐκ ἀπολείψω.

mus edidit F. *Urfinus;* in Eclogis *Stobaei*, a *Cantero* poftea editis, legitur p. 22, ut ἐκ τῶν Βίωνος βουκολικῶν. Primus horum vf. vitiofe fcriptus in Ed. *Canteri*, in Excerpfis *Grotii* prodiit, p. 149. ex Cod. Parif. emendatus.

XI. vf. 1. Ἐκ θαμινῆς] Vid. ad Fragm. IX. — Vitiofa primi verfus fcriptio in Ed. Veneta *Stobaei*, ὡ κ' ὡς λόγος αἰ ιοισας praebet faltem formam rariorem, quam habet etiam Cod. Leid. αἰὲς ἰοίσας, a Grammaticis adnotatam. — In vf. feq. pro ῥωγμὸν *Brunckius* edidit ῥαχμόν. utraque forma fuit ufitata.

XII. vf. 1. Αὐτὰρ ἐγὼν] Hoc, velut ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν, dederat in fua Ed. *Trincavellus*, legitur in *Stobaeo Gesn.* p. 580. *Grotii*, p. 463.

Ibid. Βασεῦμαι] Hoc verbum dederant Editores ifti in tres voculas diftractum, βὰς εὖ καὶ, prout etiam legitur in Cod. Leid. Emendatum βασεῦμαι dudum praebuit ex *Stobaeo* MS. *Urfinus;* quod a *Vulcanio*, *Heinfio*, aliisque reftitui etiam debuerat.

vf. 2. ψιθυρίσδω] Scribi poterit [cum *Brunckio*] ψιθυρίσδων ex MS. Leid. et ex Ed. *Trincav.*

vf. 4. Οὐκ ἀπολείψω] Οὐκ ἀπολείψει eft in Ed. *Trinc.* ἀπολείψειν in Ed. *Gesn.* qui in margine corrigit, οὐκ ἀπολείψω, ut eft in Cod. Leid.

ιγ΄.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον, ἐπὴν χ' ὡ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν, ἔδωκε. τιμὰ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα ποιεῖ.

ιδ΄.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

ιε΄.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ. ΛΥΚΙΔΑΣ.

ΜΥΡΣΩΝ.

Λῇς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἁδὺ λιγαίνειν,

XIII. Μηδὲ λίπῃς] Ἐκ Βίωνος βουκολικῶν dedit et hoc fragm. *Trincav.* a *Gesn.* vulgatum p. 239. *Grotio* p. 163. — In horum versuum secundo, ut vitium tolleretur, *Brunckius* edidit formam rarissime certe obviam: Μισθὸν ἴδω. τιμὰ —. servata forma solemni, vox transponi poterit: Μισθὸν ἔδωκε· ποιεῖ δὲ τὰ πράγματα κρέσσονα τιμά.

XIV. Μορφὰ] Adscriptum huic vs. in Ed. *Stobaei* prima: ἐκ τῶν τοῦ Βίωνος βουκολικῶν. Est in *Stobaeo Gesn.* p. 407. Exc. *Grotii*, p. 269.

XV. ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ] Sic inscriptum, hoc carminis fragmentum inter reliqua *Bionis* ex duobus Codd. primus edidit *F. Ursinus*: emendatius scriptum exhibuerunt *Io. Dan. Lennepius* in Animadv. ad *Coluthum* III, c. X. et nuper in Analectis *Brunckius*.

vs. 1. Λῇς νύ τι] Suspicabatur *Io. Pierson.* tres primos ver-

Ἱμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικόν; οἷον ὁ Κύκλωψ
Ἄεισεν Πολύφαμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατείᾳ;

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Κἤν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον, ἀλλὰ τί μέλψω;

ΜΥΡΣΩΝ.

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, ἀδὺν Ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἕσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν,
Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
* Ἀνδήνη τ' ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ΛΥΚΙΔΑΣ.

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ βωκόλος. ἆγε δ' ἐς Ἴδαν,

ſus ad aliud olim pertinuiſſe carmen; quo Lycidam *Bion* fecerat amores cantantem Polyphemi; huiusque carminis *Bionei* partes feciſſe fragm. XII. et XIV. idem de fragm. X. forte ſuſpicari liceret.

vſ. 3. Ἠϊόνι] Ed. *Br.* αἰόνι. vſ. 4. Κἠμοὶ σ. [et Μύρσων.]

vſ. 5. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μ.] Pro vulgatis, Σκύριον, Λυκίδα, ζαλῶν recte *Lennepius* correxit; atque id ſequuti ſunt *Toupius* et *Brunckius*.

vſ. 7. Ὅπως δ' ἐψεύσατο] Sic primus emendavit *G. Canterus*, pro ὅκως δὲ ἐγεύσατο. — Praeterea ſcriptum maluit *Lennepius*: Πῶς παῖς ἕσσατο φάρει. *Pierſono* venit in mentem: Πῶς παῖς ἕσσατο, φωτὸς ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.

vſ. 8. 9. Ἀπαλέγοισα Ἀνδήνη τ' ἄπαστον] Vitioſa, quae dedit ex Codd. *Urſinus*, hic intacta reliqui, variis coniecturis tentata. *Scaliger* legi poſſe putabat: θάλπ' ἀλέγοισα Ἄμμιγον καὶ ἄπαστον Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια. *Lennepius* emendare conabatur: ἄγ' ἀλέγιζεν Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δ. Quod *Toupius* in Epiſt. Crit. propoſuit, Χ' ὤπως — ἀμφαγαπάζοι Ἀμδῆ καὶ ἄπροτον Α. Δ. in ſuam Edit. recepit *Brunckius*: conferatur *Heskini* lectio. His, opinor, multo melior videbitur *Ruhnkenii* coniectura legentis: Χ' ὤπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀγκὰς ἔχοισα Πηλείδην ἀγάπαζεν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

vſ. 10. Τὰν Ἑλέναν πόθ' ὁ β.] Ed. *Br.* τὰν Ἑ. πόχ' ὁ β. qui vſ.

Οἰνώνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο δ' ἁ Λακεδαίμων,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν. οὐδέ τις Ἕλλην,
Ούτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἤλιδος, οὔτε Λακώνων
Μεῖνεν ἑὸν κατὰ δῶμα, * φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα,
Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς,
Εἴρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα·
Καὶ γὰρ ἶσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βάδισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ·
Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα,

ſeq. cum *Heſkino* recte literam δ' interiecit. Idem *Br.* vſ. 13. vulgavit Ἄλιδος.

vſ. 14. Φέρων δισσὶν ἀνὰν ἄρνα] Hic etiam *Urſini* vitioſa cum *Heinſio* et *Vulcanio* reliqui. *Scaliger* emendabat, φέρων τισὶν αἰνὸν Ἄρνα. accentu retracto τίσιν, *vindictam*, maluit *Lennepius*: exhibuit iſta in ſua Ed. *Brunckius*. Ab hac multum diſtat elegans, et, ut puto, vera *Ruhnkenii* coniectura, qua legit, — φέρων φθισαίνορ' Ἄρνα.

vſ. 15. Μοῦνος] Hic etiam a *Br.* in μῶνος fuit mutatum.

vſ. 17. Παρθενικὸν κόπον εἶχεν] Sic cum *Scaligero* ſcripſi pro κόρον· quod alii tamen ſervandum cenſuerunt, et a *Br.* fuit relictum.

Ibid. Ἐφαίνετο] Haec et proxima mihi quidem ſincera videntur, quae ſic mutanda videbantur *Heſkino*: ὑφαίνετο δ' ἠΰτε κώρα Καδδ' ἄρ' ἶσον τήναις θ. tum ſaltem ſcribi debuerat ὕφαινέ τι. ſed neque praepoſitio verbo θηλύνε·ο congruit.

vſ. 18. Καὶ τόσον ἄνθος] Corrigere tentabat *Eldikius*: καί τ' ἶσον ἄνθος Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς. ultimum illud in παρῇσι mutatum voluiſſe *Salmaſium*, *Iſ. Voſſius* adnotavit, ut verſus eſſet numeroſior. παρειαῖς Ed. *Br.*

vſ. 20. Παρθενικῆς] Qui παρθενικᾶς dedit, *Br.* et in hoc vſ. ἐπύκασδε καλύπτρᾳ· intactum tamen reliquit ἐβάδιζε.

vſ. 21. Θυμὸν δ' Ἄρεος] Recte, me iudice, *Lennepius* emendavit: Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα. et hoc *Br.* recepit. — In vſ. ſequentem, pro μαρίζετο, *G. Canteri* correctionem,

Ἐξ αὖς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδάμεια·
Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
* Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπῆνει.
Ἤσθιε δ' ἐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ·
Ἄλλαι μὲν κνώσσοντι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί,
Αὐτὰρ ἐγὼ μώνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
Αἱ δύο, παρθενικαί, συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
Ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἁ δὲ πονηρὰ
Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο * * *

παρίζετο admisi, a variis probatam: vera lectione inventa suam nollem *Heskinus* memorasset: παρίσδετο edidit *Brunckius*, et in vs. 23. καὶ πόκα μὲν τήνας. —

vs. 24. Στόμ' ἀνὰ] Mendosa, ut erant in Codd. reliqui: *Ursino*, corrigenti, Σῶμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, *Heskinus* et *Brunckius* adstipulantur. — Proxima hoc in vs. τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει. merito inepta videbantur *Scaligero*, sic autem haec quaeque praecedunt emendanda: Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα καίρε' ἐπήνει· priore correctione, quae *Salmasio* quoque venit in mentem, probata, sequentia *Lennepius* legebat: τῷ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει. Ab his diversum vulgato *Brunckius* substituit: τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπέρρει.

vs. 28. Μούνα μίμνω] Eleganter corrigit *Lennepius*: Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα δὲ σὺ, νύμφα, καθεύδεις. Sic edidit e coniecturis h. v. *Brunckius*: Αὐτὰρ ἐγὼν μώνα, μώνα τὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις.

vs. 29. Αἱ δύο, παρθενικαὶ] Viderunt *Salmasius*, et *Heskinus*, sic emendandam vocem, non Graecam, Αἱ δ' ὑποπαρθένικαι. Forsan in voce δύο ter repetita quaesiverat *Bion* elegantiam, dederatque adeo: Αἱ δύο παρθενικαὶ, δύ' ὁμάλικες, αἱ δύο καλαί.

vs. 30. Κατὰ λέκτρα] Pro vulgato καὶ, κατὰ posui cum *Scaligero*, *Heskino*, *Brunckio*: κάλλεκτρα ut *Salmasio*, placuit etiam *E. H. Eldikio*.

vs. 31. Νύσσα γὰρ δολία] In lectione *Scaligeri*, Νύσσα γὰρ ἀργαλέα· incommodus vocularum δὲ et γὰρ concursus evitabitur, si cum *Luzacio* legamus: ἁ δὲ πονηρὰ Νύσσα καὶ ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει. [Ed. Br. Νύσσα, καὶ δολία με τροφὸς α. σ. μ.]

ις΄.

Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας,
Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαυρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος· ὤνεκα τήνα,
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύεν. οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεράσθαι.

ιζ΄.

Ἅμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσας,
Τίπτε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;

XVI. Ἕσπερε] Hos verſus, inter *Moſchi* carminum reliquias absque ulla auctoritate vulgatos, ut *Bionis* exhibet *Stobaeus* *Gesn.* p. 388. *Grotii* p. 245.

vſ. 6. 7. Οὐκ ἐπὶ φωρὰν Ἔρχομαι,] Sic recte ſcripta iam dederat in Theſ. L. G. *Henr. Stephanus.* In Ed. prima *Stobaei* φωρῶν *Trincavellus* exhibuit; φωρᾷν, *Gesnerus*, et *Grotius*; quod etiam in Cod. eſt Leidenſi et in *Urſini* Bioneis.

vſ. 7. Ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω] Vere corrigit, ut equidem puto, *D. Ruhnkenius*: ὁδοιπορέοντα λοχήσω. Noti ſunt ὁδολόχοι, et νυκτιλόχοι.

XVII. Ἅμερε Κυπρογένεια] Hoc etiam *Bionis* fragm. debemus *Stobaeo*, cuius illud praebet Floril. in Ed. *Gesn.* p. 401. *Grotii* p. 267. — In his nihil novatum niſi vſ. 5, quo τί νυ αὐτὰ

Τυτθὸν ἔφαν, τί νυ τέσσον ἀπέχθεο, καὶ τί νυ αὐτᾷ
Ταλίκον ὡς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκηαι,
Ἄγριον, ἄστοργον, μορφᾷ νόον οὐδὲν ὅμοιον;
Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα δυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

a *Scaligero* positum, pro τίκτοντα. et vs. 6. ἄμμιν scriptum, pro ὑμῖν. — In ultimo versu τῆνον in πτηνὸν, vel πτανὸν, mutandum suspicatur *Villoisonus*. — [Ed. *Br.* vs. 3. 4. καὶ τί δ' ἀάσθης, Ταλίκον ὡς — τέκοιο.]

ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Εἰδύλλιον α΄.

Ἀ Κύπρις, τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα, μακρὸν ἐβώστρει,
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἢν δ᾽ ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ᾽ ὦ ξένε καὶ πλέον ἑξεῖς.
Ἔστι δ᾽ ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν·
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ᾽ εἴκελος· ὄμματα δ᾽ αὐτῶ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι φωνά·
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτὰς,

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ]. Ut *Moschi* legitur in *Stobaei* Floril. *Gesn.* p. 391. 392. *Grotii* p. 255. 257.

vſ. 1. Τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα] Has voces a ſeqq. ſeparavi, ut clamaſſe videretur Venus, εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα τὸν υἱέα.

vſ. 2. Εἴ τις] Αἴ τις Ed. *Brunckii.*

vſ. 5. Τὺ δ᾽, ὦ ξένε,] Sic recte vulgarunt *Vulcanius* et *D. Heinſius*, pro vitioſo τί δῶ ξένε, quod eſt in Ed. Ald. *Stobaeo Gesn.* et in Codd. Pariſinis, quos in meam gratiam contulit *Villoiſonus.* τὶ δ᾽, ὦ ξένε, dederunt *Grotius*, et *Brunckius.*

vſ. 6. Ἔστι] Relictum v. 3. hic in Ἐντὶ mutavit *Brunckius.*

Ibid. Ἐν εἴκοσι πᾶσι] Miror cur veterem ſcribendi morem obliteratum hic voluerit *D. Heinſius*, corrigendo παισὶ, quod, amici iudicium ſequutus, *Grotius* repraeſentavit.

vſ. 7. Ὄμματα δ᾽ αὐτῶ] Dorice ſic ſcribatur, an αὐτᾷ, nihil intereſt.

vſ. 10. Ἢν δὲ χολᾷ] Ex ſuo *Stobaei* Cod. diverſam lectio-

Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
Βάλλει κεἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
Καὶ πτερόεις, ὡς ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλως
Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον·
Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ

nem *Urſinus* enotavit, Ἐν δὲ χολᾷ· quae, ſi paululum adiuvetur, veram forte dabit: Ἐν δὲ χολὰ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος.

vſ. 13. Τήνω] *Iſ Voſſius*, quod in Cod. MS. reperit, praetuliſſe videtur τήνῳ.

vſ. 16. Ὡς ὄρνις] Pro ὅσον ὄρνις, quatuor Codices praebuere, Florentinus *Urſino*, Pariſinus *Grotio*, *Brunckio* Vindobon. Mosquenſis *Chriſt. Frid. Matthaeo*. [ὅσον ὄρνις. Cod. Caeſar. et Stob. in Floril. Grot. p. 267. ὡς ὄρνις, quod praeferendum videtur. Brunckius.] — Pro ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους in Cod ſuo legit *Urſin.* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. idem in Mosq. *Matthaeus.* in alio *Iſ. Voſſius*: Poeta probabiliter dederat more ſuae gentis: ἄλλοκ' ἐπ' ἄλλως.

vſ. 18. Ὑπὲρ τόξῳ] In duobus Codd. Reg. Pariſ. legitur ἐπὶ τόξῳ· qua etiam ratione ſcribi potuit.

vſ. 19. Τυτθὸν ἐοῖ] Pro Τυτθὸν ἐνὶ τὸ β. quod eſt in Edd. *Stob.* ſic ediderunt *Urſinus*, *Vulcanius*, *Heinſ.* aliique, ut inventum fuit in Codd.

vſ. 21. Κἠμὲ] Rectius in *Stob.* ſcribitur Floril. quam ab *Urſino* κἀμὲ.

vſ. 21. κἠμὲ habent Planudeae codices, Florentina editio, et Regius Bucolicorum codex. In recentioribus Anthologiae editionibus mutatum in κἀμέ. Sic ſingulis dialectis proprias formas obliteravit ipſorum editorum incuria aut prava ſedulitas. Supra 14. ſcribendum fuerat κὴς. et 28. χαρίσδομαι. Brunckius.

vſ. 22. Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα] *Pierſonus* emendabat, Πάν-

Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἤν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἤν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἤν γελάῃ, τὺ νιν ἕλκε· καὶ, ἤν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακόν ἐντι·
Ἤν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα· χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

τα μὲν ἄγρια ταῦτα· Io. vero *Luzacius* haec et seqq. hac ratione: Ταῦτα μὲν ἄγρια πάντα· πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα, τῷ ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. *Saeva quidem ista sunt omnia; sed multo his saevior est ipsi parvula fax, qua solem ipsum accendit.* — Has ex Cod. MS. lectiones *Is. Vossius* adnotavit: πολὺ πλεῖον δ' ἐστι κἀτῷ Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅ. α. ἀναίθει. In duobus Codd. Paris. *Villoisonus* invenit ἀναίθει· in tribus ἀνέχει.

vs. 24. Δάσας ἄγε] In *Stobaeo Gesneri* deterior est lectio δαμάσας ἄγε· quae reperta quoque fuit in quatuor Parisf. retinuit illam *Grotius*; Latina tamen dedit, *strictum rape*.

vs. 25. Κἤν ποτ' ἴδῃς] Recte *Brunckius* edidit, κἢν πόκ' ἴδῃς.

vs. 26. Κἤν γελάῃ] In tribus Parisini hoc fuit inventum, pro γελάα a *Br.* quoque receptum. VALCK. κἂν γελάῃ. Sic Planudeae codices quidam et Florentina editio. Perperam mutarunt in γελάα. BRUNCKIUS.

vs. 27. Φάρμακόν ἐντι] Genuinum arbitror, quod *Is. Voss.* ex MS. Cod. adnotavit, τὰ χείλεα φαρμακόεντα.

vs. 28. Χαρίζομαι] Hic etiam *Br.* scribi mallet χαρίσδομαι.

vs. 29. Μή τι θίγῃς], Mallem μὴ τὺ θίγῃς. BRUNCKIUS. Praeferrem cum *Br.* μὴ τὺ θίγῃς· μητοθίγῃς in Cod. legit *Is. Vossius*.

ΕΥΡΩΠΗ.

Εἰδύλλιον β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.
Ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ κατὰ φάεα δεσμῷ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος, Εὐρωπείη,
Ὠΐσατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἷο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει
Ἐνδαπίῃ, καὶ μᾶλλον ἑῆς περιΐσχετο κούρης·
Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε, καὶ ὥς ἀτίτηλέ μιν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμῃσιν
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι
Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρωπείην.
Ἡ δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,

ΕΥΡΩΠΗ] Editum ab *H. Steph.* velut *Moschi* carmen, huic adſcriptum invenit in duobus Codd. *Fulv. Urſinus*, altero Vaticano, altero Mediceo: ~~in Pariſinis Codd.~~ hoc carmen non fuit repertum.

vſ. 7. Εὐρωπείη] Cum aliquoties ſic nomen ſcribatur in hoc carmine, hic illud recte dedit etiam *Br.* pro Εὐρώπεια, et vſ. 15. Εὐρωπείην.

vſ. 15. Γέρας ἔμμεναι] Γέρας ἔμμεν οἱ, ut legendum *Io. Pierſonus* in Veriſim. ſuſpicabatur, edidit ex illius coniectura *Brunckius*.

Παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον·
Ἑζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρας δὲ
Εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δὲ δειμαλέην ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν,
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηκε;
Ποῖοί με στρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι;
Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, τὴν εἴσιδον ὑπνώουσα;
Ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.
 Ὣς εἰποῦσ' ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας
Ἥλικας, οἰέτεας, θυμήρεας, εὐπατερείας,
Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο,
Ἢ ὅτε φαιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρῳ,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἐΰπνοα λείρια κέρποι.
Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,

vs. 20. Ὀψὲ δὲ δειμαλέην] Cum *Brunckio* *Lennepii* coniecturam recepi, sic corrigentis vulgata, Ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ'· quia illam *D'Orvillius* scripti Codicis auctoritate confirmatam invenit.

vs. 20. Ὀψὲ δὲ δειμαλέην αὐδήν. Ex hac sincera lectione depravata est ea, quae editiones omnes obtinet, ὀψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' αὖ. Vid. d'Orville ad Charit. p. 480. Brunckius.

vs. 24. Τὴν] Ex Ed. Iunt. a me positum fuit pro ἣν.

vs. 26. Ὡς σφετέρην ἴδε παῖδα] Servandum est ἴδε, quamvis τὶς, quod amico venit in mentem, primo adspectu blandiri possit.

vs. 30. Ἐντύναιτο] In Ed. prima Ald. legitur ἐντύναιντο· et vs. seq. φαιδρύνοιντο· quae, aliunde adfirmata, genuina poterunt videri.

vs. 31. Ἀναύρῳ] Ἀναύρων est in Ed. Flor. Haesit in Ἀναύρου nomine *Palmerius*: *Heskinus* sequitur *Iac. Nicol. Loënsem*; hic Schol. *Apoll. Rhod.*

Τερπόμεναι ῥοθέῃ τε φυῇ, καὶ κύματος ἠχῇ.
Αὐτὴ δὲ χρύσεον τάλαρον φέρεν Εὐρωπείη
Θηητὸν; μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,
Ὃν Λιβύῃ πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἤϊεν· ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφαέσσῃ,
Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκεν, ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον.
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἰναχὶς Ἰὼ,
Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός.
Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἁλμυρὰ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένῃ ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἕστασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν.
Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ
Πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ

Ἐκ

vſ. 36. Κύματος ἠχῇ] Quod iam olim protuli [ad Ammon. p. 204] necdum displicet, κύματος ἀγῇ· hoc *Brunckius* recepit.

vſ. 41. Ἥτε οἱ αἵματος ἔσκε] *Caſaubonum* miror, cur legi voluerit: Ἥγε οἱ ἐννὸς ἔσκε· vel ἥγε ἑοῖ ννὸς ἔσκε. quorum prius *Brunckius* recepit: una tantum litera mutata legerem: Ἥγε οἱ αἵματος ἔσκε· *quae ipſi ſanguine erat iuncta.* Sic interdum loquuntur Poëtae.

vſ. 44. Ἰναχὶς Ἰὼ] Ἰνάχου Ἰὼ eſt in Ed. prima *Aldi*, hinc in illa *Urſini.*

vſ. 51. Πόρτιος Ἰναχίης] Pro vulgata voce εἰναλίης, *Pierſoni* coniecturam cum *Brunckio* recepi: has ex Cod. MS. lectiones edidit *Urſinus:* Πόρτιος· ἐς καλλίστην δ' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Clara verae lectionis veſtigia ſunt in his Ed. Ald. Πόρτιος εἶναι ληϊστὴν δι' ἑπτ. π. Ν.

vſ. 51. Recentiores editiones, πόρτιος εἰναλίης, τὴν — e neſcio cujus emendatione. Aldus: πόρτιος εἶναι ληϊστὴν δι' ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ. Cod. Caeſar. εἶναι ληϊστὴν δ' ἑπτ — Calliergus et F.

Ἐκ βοὸς εὐκεραοῖο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἡ δ' ἄρα πόρτις
Χαλκείη· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεύς.
Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δέ οἱ ἐκτετάνυστο
Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.
Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἕρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
Λειμώνων ἐαροτρεφέων πίπτεσκε πέτηλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειρην
Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔστη ἄνασσα,
Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χείρεσσι λέγουσα,

Ursinus: πόρτιες, ἐς καλλίστην δ' ἰντ —. Longe melius est, quod dedi e Piersoni emendatione, quem vide Verisimil. p. 51, Brunckius.

vs. 54. Χαλκείη] Sic recte scripsit *Br.* pro Χαλκεία.

vs. 60. Ταρσὸν ἀναπλώσας] Hic distinguendum erat; quo non animadverso libri orae *Is. Vossius* ἀναπλώσας' adscripserat.

vs. 61. Χρυσείου] Ex Ed. Flor. et optimo Cod. restitutum est pro vitioso Χρυσεῖο, forte nato ex Dorico Χρυσείω· quod probabiliter *Moschus* posuerat: ex diversis lectionibus Χρυσείου probarunt *D'Orvillius* [Vann. Crit. p. 379.] et *Brunckius*.

vs. 67. Ἐαροτρεφέων] Vulgatae scriptioni, ἱαροτρεφέων, legitimam praetuli, ex Cod. MS. ab *Ursino* oblatam.

Ibid. Πίπτεσκε] Huius loco Edd. Ald. et Flor. praebent θαλέθεσκε. quod paene *Moscho* restituissem.

Οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
Κύπριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
Δὴ γὰρ, ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
Κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὦλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
Τοῦ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσῳ μάρμαιρε μετώπῳ,
Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δὶ ἵμερον ἀστράπτοντε·
Ἶσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,

vs. 73. Παρθενίην μίτρην] Sic recte scriptum legitur in Edd. *Ald. Iunt.* et *Ursini.* non παρθενικὴν, quod hic minus erat commodum.

vs. 74. Hunc et duo sequentes versus habet Stobaeus Floril. Grot. p. 255. sub Theocriti nomine. Brunckius.

vs. 77. Δὴ γὰρ] Usitatius Τοιγὰρ est in Edd. *Iunt.* et *Ursini*: sed et alterum hoc in carmine similiter positum recurrit.

vs. 79. Κρύψε θεὸν] Primum suspicatus *Casaubonus*, legendum, Κρύψε θ' ἑὸν καὶ τρέψε δέμας· postea vidit nihil hic mutandum.

vs. 82. Οὐδ' οἷος ποίμνης ἐπιβόσκεται] Hunc certe versum, si abesset, nemo desideraret; nam non bene cohaerent quae sequuntur: οὐδὲ μὲν οἷος Ὅστις — ablato versu, vicini optime cohaerebunt.

vs. 86. Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε] Vitiosum ὑπογλαύκεσκε *Casaubonus* mutavit in ὑπογλαύσεσκε· quod *Brunckius* recepit: literam duplicatam malui.

Ἄντυγος ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ οὐκ ἐφόβησε φανθεὶς
Παρθενικάς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἱκέσθαι,
Ψαῦσαί θ' ἱμερτοῖο βοός, τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ
Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.
Στῆ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφάασκε, καὶ ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν
Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπεμόργνυτο, καὶ κύσε ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
Ὤκλασε δὲ πρὸ ποδοῖιν· ἐδέρκετο δ' Εὐρωπείην,
Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δὲ, βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
Δεῦτ' ἑταίραι φίλιαι καὶ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ τῷδε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἁπάσας,
Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηΰς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις

vſ. 91. Τοῦ δ' ἄμβροτος ὀδμὴ] Literam interiectam, quae vulgo omittitur, ex Ed. Iunt. recepi.

vſ. 94. Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην] Pro δέρην legendum χέρας cenſebat *Pierſonus:* ſervare malim vulgatum.

vſ. 95. Ἀμφαφάασκε] Omnino probandum eſt; vitioſum ἀμφαφάεσκε.

vſ. 96. Ἀπεμόργνυτο καὶ κύσε] Praebuit Ed. Iunt. pro ἀπομόργνυτο καὶ κύε· in Ald. etiam eſt κύσε.

vſ. 98. Ἀνηπύοντος] Nusquam compoſitum illud reperitur; ſcribendum arbitror ἂν ἠπύοντος, uſitato more; ut ἂν cum φαίης iungatur.

vſ. 104. Οἷά τε νηῦς] Οἷά τε νῆα eſt in Ed. prima Aldi. Alibi commoda, hinc aliena mihi videtur iſta comparatio. Si legerentur haec in Codd. ἀπάσας, Νῶτον ὑποστορέσας, ἀναδέξεται οἷά τ' ἀπήνα· mihi quidem placerent.

Ἄλλοισι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἠΰτε φωτὸς
Αἴσιμος ἀμφιθέει, μύνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
Ὣς φαμένη, νώτοισιν ἐφίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
Ἣν θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη. ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἠΰτε δελφίς·
Νηρεΐδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόωντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεὶρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος,
Κῦμα κατιθύνων, ἁλίης ἡγεῖτο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἠγερέθοντο
Τρίτωνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν τανάοις γάμιον μέλος ἠπύοντες.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ

vſ. 109. Ἀνεπίλνατο] Hic non convenit: ἀνεπίδνατο eſt in Ed. Iunt. ἀνεπίλλατο in Ald. ἀνεπήλατο recte in ora libri ſui correxiſſe videtur *Iſ. Voſſius;* prout in notis ſubiectis *Brunckius* etiam legendum cenſuit.

vſ. 109. Scr. ἀνεπήλατο, i. e. ἀνεπήδησε, ab ἀνεπάλλομαι. Imperfectum ἀνεπάλλετο temporum rationi contrarium eſt. Verbum debet eſſe in aoriſto. Caeſar. cod. ἀνεπήλλατο, quod emendationem meam confirmat. Aldus ἀνεπίλλατο. Caeterae editiones ἀνεπίλνατο, ſine ſenſu. BRUNCKIUS.

vſ. 115. Ἐστιχόωντο] Sic *Scaliger* emendavit ab *Aldo* vulgatum ἀντεχόωντο.

vſ. 119. Βαθυρρόου ἐνναετῆρες] Loco primae vocis βαθυθρόου legitur in Ald. Ed. pro ἐνναετῆρες, in Ed. Iunt. αὐλητῆρες.

vſ. 120. Κόχλοισιν τ.] Κόχλοισι τ. legi mallet *Brunckius.* [κόχλοισι. Et 133. νηυσί. Hanc ſcripturam confirmat Caeſar. cod. BRUNCKIUS.]

Εἰρὺε πορφυρέας κόλπε πτύχας, ὄφρα κεν ὤμ
Δεύοι ἐφελκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κέρην.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεν,
Φαίνετο δ'. ἔτ' ἀκτή τις ἁλίρροθος, ἔτ' ὄρος αἰπὺ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
Ἀμφί ἑ παπτήνασα, τοίην ἀνενείκατο φωνὴν,
Πῆ με φέρεις θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεαι, ἐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἁλίην τρομέεσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἁλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ θεός; τί θεοῖς ἀπεοικότα ῥέζεις;
Οὐθ' ἅλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, ἔτε τι ταῦροι
Ἐν πόντῳ στείχεσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
Ἄβροχος αἴσσεις, χηλαὶ δέ τοί εἰσιν ἐρετμά.
Ἦ τάχα καὶ, γλαυκῆς ὑπὲρ ἠέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς,

vf. 123. Ὄφρα κεν ὤμ Δεύοι] *Aurati* coniecturam, a *Cafaubono* probatam, legentis, ὄφρα μὴ ὤμ Δεύοι ἐφελκομένην, recepit *Brunckius*. Requiri omnino videtur μὴ, fed malim etiam Δευῇ· quod in vitiatis legitur ab *Urfino* editis ex Cod. MS. ὄφρα κε νηῶι ἐνδεύῃ. haec in Ald. funt Ed. ὄφρα κε νηῶν Ἐν δέ οἱ ἑλκόμενον· in Ed. Flor. κεινηῶν et ἐφελκόμενον.

vf. 125. Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος] *Lennepius* et *Pierfonus* emendarunt: Κολπώθη δ' ἀνέμοισι πέπλος· dudum ante idem placuit *Salmafio*.

vf. 127. Ἄνευθεν] Ἄνευθε hic fcribi maluit *Br.*

vf. 128. Ἁλίρροθος] Cum *Brunckius* meum illud [ad Eurip. Hippol. p. 291.] iam admiferit, pro ἁλίρροος recepi.

vf. 133. Νηυσὶν γὰρ] Νηυσὶ γὰρ legi mallet *Brunckius*.

vf. 138. Σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον] Sic ifta mihi, inftar fimilium, eleganter fcripta videntur; neque adeo mutanda in σὺ δ' ὡς χθόνα.

Ἴκελος αἰψηροῖσι ποτήσεαι οἰωνοῖσιν.
Οἴμοι ἐγὼ μέγα δή τι δυσάμμορος, ἥ ῥά τε δῶμα
Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἑσπομένη βοῒ τῷδε,
Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἴη.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἵλαος ἀντιάσειας· ἔέλπομαι εἰσοράασθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἀθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὣς φάτο· τὴν δ᾽ ὧδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα·
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἴδομαι εἶναι·
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι ὅ,ττ᾽ ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ᾽ ἐνένηκε τόσην ἅλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ᾽ ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἅπαντες ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

vſ. 154. Ταῦρον ἐειδόμενον] Homerico more ſcripſerat, opinor, *Moſchus*: Ταύρῳ ἐειδόμενον. [vſ. 155. Pro ὄπα *Br*. edidit ὅπη, ut ſupra etiam vſ. 13. βιαζομένη et vſ. 97. μυκήσατο.]

vſ. 156. Κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας] Ex Cod. Vindobon. hanc lectionem Poëta a *Brunckio* recepit: in vulgatis erat Edd. κλυτοὺς μάλα φύσεαι υἷας· ſed vox μάλα aberat a Vett. Edd. Adſcripſerat *Iſ. Voſſ.* „Ed. Rom. κλεινοὺς, lege, κλειτοὺς φύσσεαι υἷας.

vſ. 156. κλυτοὺς μάλα φύσεαι. Iſtud μάλα addidit neſcio quis ad fulciendum metrum: in veteribus editionibus non comparet. Aldus: ἐξ ἐμέθεν δὲ κλειτοὺς φύσσεαι υἷας. Hunc ſecuti Calliergus et F. Urſinus mutato ſolum κλειτοὺς in κλεινούς. Cod. Caeſareus κλυτοὺς φυτίσσεαι, unde vera et indubitata emergit lectio: κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας, quod reponendum. φύσεαι vix graecum eſt. Hac ſignificatione forma activa φύσεις ſola in uſu eſt. Brunckius.

vſ. 157. Ἅπαντες] A *Br*. jure probatum pro ἅπασιν, ex MS. Vindob. et ex Ed. Ald. recipere non dubitavi.

vſ. 157. ἅπασιν. Cod. Caeſar. et Ald. editio ἅπαντες, quod verum eſt. Tres Europae filii Minos, Sarpedon et Rhadamanthus

Ὣς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο· φαίνετο μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·
Λῦσε δέ οἱ μίτρην, καί οἱ λέχος ἔντυνον Ὧραι.
Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη.
[Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.]

omnes reges fuere; at non *omnes homines* sub imperio habuerunt. Brunckius.

vs. 162. Καὶ Κρονίδῃ] Ultimus mihi carminis versus fuisse videtur: *Ἡ δὲ πάρος κούρη Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη·* quique sequitur versus huius poëmatis conditore indignus.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ.

Εἰδύλλιον γ΄.

Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνείοιτε κορύμβοις.
Νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώνα·
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἶ αἶ
Βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελικτάς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
Ὄττι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅττι σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ] Hoc *Moschi* carmen, prout *F. Urſini Virgilio* cum Graecis Script. collato, ante hos annos triginta in Friſia renovato, fuit ſubiectum, hic repraeſentatur *): quae mutata ſunt, *Brunckii*, Codicumque Regii Pariſ. et Caeſar. Vindob. memoratu dignae lectiones hic adnotabuntur.

vſ. 3. Γοάοισθε] Sic legatur, an ex Ed. *Urſ.* γοάοιτε, parum refert: hoc dedit *Brunckius*.

vſ. 5. Νῦν ἀνεμώνα·] Scribi quoque potuit: νῦν ἀνεμῶναι.

vſ. 7. Βάμβαλε] Hoc, iam olim a me reſtitutum, idoneis iudicibus multo aptius fuit viſum ante vulgato Λάμβανε.

vſ. 10. Ἀρεθοίσας] Recte dedit *Br.* pro forma vulgari Ἀρεθούσης.

*) Notas etiam quasdam in carmen hoc dederat ibidem Valckenarius, quas infra poſt Commentarium in Adoniazuſas exhibemus.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα κύκνοι,
Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπατε πάσαις
Βιστονίαις Νύμφαισιν, ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος ὐκ ἔτι μέλπει,
Οὐκ ἔτ' ἐρημαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν ἥμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ παρὰ Πλυτῆϊ μέλος λάθαιον ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
Πλασδόμεναι, γοάοντι, καὶ ὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἵτε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇς,
Κὐκ ἔτι μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ

vſ. 14. Στρυμόνιοι] Scribi malim: Στρυμονίοις μύρεσθε παρ' ὕδασιν.

vſ. 16. Οἵαν ὑμετέροις] Hunc verſum, qui ſpurius videbatur *Heskino*, ut adulterinum prorſus omiſit *Brunckius:* ego vero ſuſpicari malo, verſum nobis *Moſchi* periiſſe, qui ſextum hunc decimum olim ſequebatur, quo Orpheï facta fuerit mentio.

vſ. 20, Κεῖνος] Ed. *Br.* Τῆνος, et vſ. 21. ἐρημαίαισιν. alibi quoque *Br.* et in hoc carmine hanc formam poſuit loco alterius.

vſ. 24. Οὐκ ἐθέλοντι] *Heskini* coniecturam, e *Theocriteis* hic etiam legentis, οὐκ ἔτι λῶντι, lectoribus repraeſentavit *Brunckius.*

vſ. 29. Ὕδατα δάκρυα γέντο] Quid velit Poëta ſatis liquet; ſed ſententiam ille ſuam, ut opinor, aliis verbis expreſſerat.

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων ὐκ ἔρρευσε καλὸν γλάγος, ὐ μέλι σίμβλων·
Κάτθανε δ' ἐν καρῷ, λυπεύμενον· ὐκέτι γὰρ δεῖ,
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰναλίαισι παρ' ᾀόσι μύρατο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἀν' ὤρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυόνος δ' ὐ τόσσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ,

[Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.]
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾆδεν,
Οὐ τόσον ἀῷοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀῶς,

vſ. 34. Κάτθανε δ' ἐν καρῷ] Sic dudum emendavit *Io. Luzacius* vulgatum, Κάτθανεν ἐν κ. Illud in Cod. repertum Vindob. in ſuum nunc locum rediit. [Κάτθανεν ἐν κ. Melius cod. Caeſar. κάτθανε δ' ἐν καρῷ. Brunckius.]

vſ. 35. Αὐτὸ τρυγᾶσθαι] In tribus quatuorve Codd. inventum, pro ἄλλο τρυγᾶσθαι, reſtitutum fuit.

vſ. 35. αὐτὸ τρυγᾶσθαι Sic Aldina et Reg. cod. ubi gloſſa ſuperſcripta, τὸ μέλι. In editione Aldina Idyllii IV. cui titulus: ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, extant tantum XIII. primi verſus, poſt quos ſine ulla diſtinctione ſequitur pars hujus Idyllii ab hoc verſu τῶ μέλιτος τῶ σῶ, usque ad finem. Ibi reperiuntur fere omnes bonae lectiones, quas e Regiis codicibus reſtitui. Mirum eſt Editorem Anglum Aldinam editionem neglexiſſe. In codice Bibl. Regiae MMDLI. eadem pars hujus Idyllii poſt XIII. primos verſus Idyllii IV. repetita eſt ſine ulla diſtinctione, ut in editione Aldina. Brunckius.

vſ. 40. Ἴαχε Κήϋξ] Sic legendum iam olim conieceram, pro ἴσχετο Κήϋξ. Ἴαχε *D'Orvillius* in duobus Codd. MSS. legit; in Pariſino *Villoiſonus*: idem exhibet altero ſaltem loco Ed. Ald. cum eadem alibi det ἴσχετο· quod priore illic eſt loco κήρυξ eſt et in Cod. Pariſ.

vſ. 41. [Ἄρχετε]. Verſum hic intercalarem omiſit *Brunckius*, recte, opinor.

vſ. 43. Ἀῷοισιν ἐν ἄγκεσι] Vitioſa dat Cod. Pariſ. οἰωνοῖσι ἐν

Ἱπτάμενος περὶ σᾶμα, κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑποφώνευν
Ὄρνιθες, λυπεῖσθε πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

ἄλγισι. est illud οἰωνοῖσι etiam in Ed. Ald. *Brunckius* legendum suspicatur: Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς· nam et hoc, forte fortuna scriptum in Cod. Vindobon. genuinum putat.

vs. 43. In Caesareo codice scriptum παῖδα τὸν Ἀοῦς, qui genitivi flexus in Bucolicis nostris nondum comparuit; at quum rarior sit, librario vix imputari potest, et ab antiquo codice derivata est haec lectio. Suspectum mihi est ἀμοισιν, quod diversimode in codicibus scriptum. Ad Trojam occisus et sepultus est Memnon. Non dubito quin scripserit poëta: οὗ τάφον Ἰδαίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς. ἄγκος de monte semper dicitur. Vide paraphrasin poëmatis deperditi Dionysii de Aucupio I. 6. Brunckius.

vs. 48. Καθισδόμεναι ποτὶ πρέμνοις] Genuinum hoc, ex Cod. Caes. oblatum a *Brunckio*, restitui pro vulgatis, καθ. δ' ἐπὶ πρέμνοις· quibus saltem δ' eiiciendum iam viderat *Heskinus*.

vs. 48. καθισδόμεναι ἐπὶ πρέμνοις. Caeterae editiones καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις. Perperam insertam particulam δὲ sustuli. At melius Caes. cod. ποτὶ πρέμνοις. Sic supra Bion II. εἶδεν Ἔρωτα ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον. — v. 50. nescio quid sibi voluerint librarii scribentes: ὄρνιθες λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. Brunckius.

vs. 50. Ὄρνιθες. λ. π. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς] Quamvis ne sic quidem scripta videantur ista sincera, pro ὑμεῖς posui ἡμεῖς ex duobus Aldi Codd. Parisino, et Vindob. In Cod. Paris. reperiuntur et vitiosa: λυπεῦσθαι πενθάδες· ἀ. κ. ἡμεῖς· in Caes. Cod. λυπεῖσθαι πενθάδες ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς. [Ed. *Br.* καὶ ὔμμες.]

vs. 51. Ἄρχετε Σικελικαὶ] Ἄρχετε βουκολικαὶ hic, et vs. 120, legitur in Ed. Ald. et in Cod. Paris.

Τίς ποτὶ σᾷ σύριγγι μελίξεται, ὦ τριπόθατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεῖ στόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα, καὶ τὸ σὸν ἆσθμα,
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ στόμα δειμαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.

vſ. 52. Μελίξεται] Pro μελίζεται, vel μελίσδεται, poſitum cum *Urſino* et *Brunckio*, legitur in Cod. Caeſ. et in Ed. Ald. Ex alio Cod. μελίξετε enotavit *Iſ. Voſſius*.

vſ. 52. ποτὶ σᾷ. Sic recte ediderat Aldus. μελίξεται, quod e conjectura ſcripſeram, habet Caeſareus codex. v. 56. et infra 93 μέλιγμα habent Regii codices et Aldina ſecundo loco. Dorica haec forma a futuro μελιξῶ deducta, e cod. reſtituta fuit Theocrito XX. 28. reponenda etiam Idyll. XIV. 32. Brunckius.

vſ. 53. Θησεῖ] Recte ſcripſit *Brunck*. pro θύσει.

vſ. 55. Τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς.] In Ald. ſcribitur Ed. τεᾶς ἐπὶ βόσκετ' ἀοιδᾶς· *Higtio* placebat τεᾶς ἔτι βόσκετ' ἀοιδᾶς· *Brunckio*, τεὰς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς. Ad horum mentem ſcribi etiam potuit τεαῖς ἔτι βόσκετ' ἀοιδαῖς.

vſ. 55. Manifeſtum eſt ex hujus loci ſenſu ἔτι hic eſſe reponendum, quod inſuper hoc commodum habet, quod verſus fiat Bucolicus, ut ſunt alii fere omnes: nam ex 131. verſibus, quibus conſtat hoc carmen, 25. tantum non ſunt Bucolici. In Aldina ſecundo loco diviſim ἐπὶ βόσκετ', quod emendationem meam confirmat. Sciunt qui veteres tractarunt libros, quam ſaepe ἐπὶ et ἔτι permutentur. Audax autem in his verbis eſt metaphora: τεὰς ἔτι βόσκετ' ἀοιδάς: *Tuos adhuc depaſcitur cantus. Se nourrit encore de tes chants.* Brunckius.

vſ. 56. Τὸ μέλιγμα] Ex Codd. hoc prodiit, pro μέλισμα ut et vſ. 93. *Lennepio* nollem placuiſſet τὸ μέλημα· mirum tamen, *fiſtulam* dici potuiſſe μέλιγμα. — Pro κἀκεῖνος, hoc in vſ. καὶ τῆνος edidit *Br*.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἇν ποκ' ἔτερπες
Ἐσδομέναν περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσας.
Οὐ γὰρ ἶσον Κύκλωπι μέλισδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
Ἁ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας.
Καὶ νῦν λασαμένα τῶ κύματος ἐν ψαμάθοισι
Ἕσδετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντα τοι, ὦ Βώτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαίοισιν Ἔρωτες.
Ἁ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον, ἢ τὸ φίλαμα,

vſ. 59. Ἂν ποκ' ἔτερπες] Male mutatum recte tuetur *D'Orvillius* ad *Charit.* Bene ſe habet Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος.

vſ. 60. Ἐσδομέναν περὶ σεῖο] In quinque Codicibus a ſe lectum παρὰ σεῖο merito reiicit *D'Orvillius:* non minus vitioſum eſt περὶ σεῖο. *Io. Luzacius* legendum putabat: Ἐσδομέναν παρὰ σοὶ ἐπὶ αἰόνεσσι θαλάσσας· quod mihi quidem non diſplicet: viro *D.* in περὶ σεῖο maris epitheton latere videtur. *Brunckius* legebat: περὶ σεῖο ποτ' αἰόνεσσι θ.

vſ. 60. Melius Caeſ. cod. ἐσδομέναν παρὰ σεῖο. Vix graecum eſt περὶ σεῖο. Dein ad vitandam eiusdem praepoſitionis repetitionem ſcribendum ποτ' αἰόνεσσιν. Sic integer verſus legatur: ἐσδομέναν παρὰ σεῖο ποτ' αἰόνεσσι θαλάσσας. BRUNCKIUS.

vſ. 62. Σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας] Sic ſcriptum inveni in Edd. Ald. et Iuntae, pro vulgatis, σὲ δ' ἁδὺ ἀπέβλεπεν ἅλμας. alterum in duobus legit Codd. Pariſ. probavitque *Brunckius.*

vſ. 62. σὲ δ' ἅδιον ἔβλεπεν ἅλμας. Sic duo Regii codd. et Aldina ſecundo loco. Inepta eſt vulgata. E mari non proſpectabat illum, ſed ei in littore ad latus adſidebat. Sic etiam verſus ſuo modulo reſtituitur. BRUNCKIUS.

vſ. 64. Ἕσδετ' ἐ.] Ἵζετ' ἐ. eſt in Cod. Pariſ. quem *Villoiſonus* adhibuit.

vſ. 68. Στυγνοὶ] *Urſinus* ſic recte iam dederat ex Ald. Ed. non στυγνόν. atque ita repertum fuit in duobus Codd. Reg. Pariſ. [Sic et *Brunck.*]

Τῷ πρώαν τὸν Ἄδωνιν ἀποθναίσκοντα φίλασε.

Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος.
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὅμηρος,
Τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν υἷα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ'. ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υἱέα δακρύεις, καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας.

vſ. 70. Τῷ] In omnibus hic haeſit Edd. Τὸ πρῴαν. *Io. Brodaeus* iam emendaverat Τῷ π. quod, me iudice, tanquam dubio vacuum, recipi potuit. — Poſt hunc vſ. 70. veriſimiliter ſuſpicabatur *Higtius*, olim lectum fuiſſe intercalarem, Ἄρχετε Σ. τ. π. ὦ. Μ.

vſ. 72. Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος] *Brodaeo* mirum eſt aliam placere potuiſſe lectionem, μέλει, *curae eſt*, repertam in Ed. Ald.

vſ. 74. Πολυκλαύστοισι] Scribatur, an πολυκλαύτοισι, nihil intereſt: quod mihi venit olim in mentem, πολυκλύστοισι, *Br.* recepit.

vſ. 76. Καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ τάκῃ·] Pro αἰνῷ hic emendantis καινῷ, *Higtii* iam olim vera mihi videbatur coniectura; quam lectionem cum *Brunckio* recipere non dubitavi, firmatam duobus Codd. Pariſinis, et Ald. Ed. in qua ſcribitur καὶ νῷ.

vſ 76. καινῷ δ' ἐπὶ πένθεϊ. Sic duo Regii codices. Superſcripta gloſſa νέῳ. In Aldina ſec. loco καὶ νῷ δ'. Quod attento et erudito editori genuinam lectionem indicaſſet. Brunckius.

vſ. 78. Ὁ δ' ἔχεν πόμα] Hic quoque vi caeſurae productum legi maluit *Brunckius*: ὁ δ' ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεθοίσας. hanc nominis formam ex Cod. cum eodem recepi. Nonnemini hic placebat εἷλε πόμα.

vſ. 78. ὁ δ' ἔχε πόμα. In ἔχε ultima producitur vi caeſurae. Importunum ν ἐφελκυστικὸν ſaepe ſine auctoritate et ex aurium ſolo judicio ſuſtuli, quod tamen, ex incuria aut feſtinatione, non ubicunque opus fuerat, feci. Hic monendus eſt lector codices Regium et Caeſareum ἔσχε et ἔχε exhibere. Regius τᾶς Ἀρεθοίσας. Brunckius.

Χ'ὠ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε θύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν υἷα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' ὀ πολέμως, ὀ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ ἀείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἁδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσκρα μὲν γοάει σε πολὺ πλέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ὀ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ὕλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐραννά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.

vſ. 85. Ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν] Hoc etiam cum *Br.* poſui, pro ἤρεσε, oblatum a tribus ſaltem Codd. collatis et ab Aldo, in cuius Ed. altero loco ἤρεθε legitur, altero ἠρέθιζε.

vſ. 85. ἤρεθε τὰν Ἀφροδίταν. Sic duo Regii, Caeſareus, et Aldina ſec. loco, quod vulgato ἤρεσε meliorem facit ſenſum. In Aldina priori loco genuinae lectioni ſubſtituta eſt: ἔτρεφεν ἐν κόλποισι καὶ ἠρέτιζε τὴν Ἀφροδίτην. Brunckius.

vſ. 89. Βοιωτίδες Ὕλαι] Sic, pro ὕλαι, ſcribendum cenſuit *Palmerius*, ut oppidi nomen, quod *Pindaro* fuerit natale, deſignetur: *Palmerium* hic et *Brunckium* ſequutus ſum.

vſ. 90. *Λέσβος ἐραννά·*] *Adrian.* emendavit *Heringa*, pro ἐρυμνά. Cum ἐρεννὰ legeretur in Codice Pariſ. et in Ed. Ald. *Heringae* illud recte *Brunckius* admiſit.

vſ. ἐραννά. Sic ſcripſi e Regiorum uno, in quo ἐρεννά. — τήϊον in ſeq. v. habent duo Regii, Ald. ſec. loco. Corrupte Caeſ. ἴηον. Brunckius.

vſ 91. Κήϊον ἄστυ] Sic ſcribendum eſſet, an Τήϊον, iam olim dubitatum, liquet ex Ed. Ald. quae altero loco utrumque, nempe κτήϊον ἄστυ, exhibet, altero Τήϊον. hoc vero, Τήϊον, exhibent Pariſini Codd. duo et Ed. Flor. quod mihi quoque genuinum videtur; ut intelligatur *Anacreon:* Κήϊον ἄστυ nobilitavit *Simonides.*

Σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται ἁ Μιτυλάνα.
Πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα, Βωκολιασταὶ
Ἐκ μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίοντι θανόντος·
Κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμυ κλέος, ἐν δὲ Κύδωσιν,
Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι,
Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἔν τε πολίταις
Τριοπίδαις ποταμῷ θρηνεῖ παρ' Ἄλεντι Φιλητᾶς·
Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ὐ ξένος ᾠδᾶς
Βυκολικᾶς, ἀλλ', ἅν τ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητὰς,
Κλαρονόμος, Μώσας τᾶς Δωρίδος· ἄμμε γεραίρων
Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδάν.

Ἄρχετε

vſ. 93. Μέλιγμα] Hic poſitum, ut vſ. 56, pro μέλισμα.

vſ. 94. Πάντες, ὅσοις] Hic verſus et quinque ſequentes, ut abſunt a Cod. Pariſ. quem adhibuit *Villoiſonus*, aberant ab Ald. exemplaribus: cum ex aliis Codd. eſſent editi, *Fulv.* tamen *Urſinus*, aliique crediderunt, a *Marco* fuiſſe *Muſuro* conditos ad explendam lacunam: ſed monuit *Ioſ. Scaliger.*, a *Muſuro* hos verſus, et a *M. Ant. Mureto* repertos in vetuſtiſſimis fuiſſe Codicibus: deſignat ipſe *Scaliger* Cod. in quo *hos* ſex *verſus* genuinos *antecedebat alius non eadem moneta cuſus*: Πάντεσι κλαύσει σ' ἡ νῆσος Σικελὴ τ' Ἀρέθουσα.

Ibid. Βωκολιασταὶ] Doricam hic quoque formam dedit *Brunckius*, βωκολιάκται.

vſ. 99. Παρ' Ἄλεντι] Ex Theocriteis notum fluminis nomen ſuſpectum eſſe non debuerat *Brodaeo*. — Vſ. ſeq. ἐγών τοι Ed. *Br.*

vſ. 103. Κλαρονόμος] Ut legendum fueram ſuſpicatus, pro Κλαρονόμως, praebuerunt duo ſaltem Codd. et Ed. Ald. idque *Brunckius* recepit, quocum in ſequentem verſum ex Codd. eademque Ed. admiſi ἀπέλειπες, pro ἀπέλειψας. — Poſita diſtinctione poſt vocem Δωρίδος, ad mentem *Herm. Tollii*, hic verſus intellectu facilior evaſit.

vſ. 103. κλαρονόμος. Sic Regiorum unus, Caeſareus, et Aldina ſecundo loco recte. Ordo eſt: οὐ ξένος ᾠδᾶς βωκολικᾶς, ἀλλὰ

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἴ, αἴ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό, τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ,
Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν ἀεὶ τὸν βάτραχον ᾄδειν.
Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει.

κλαρονόμος (ἐκείνης) αὐτ' ἐδιδάξαο — Seq. v. ἀπίλειπες Regii. Aldino secundo loco ἀπέλιπες, priori, ἀπέλιψας. Brunckius.

vſ. 107. Ἢ τὰ χλωρὰ σ.] Ex iisdem Codd. et Ed. Ald. ἠδὲ τὰ χλ. placuit *Brunckio*; mihi vulgatum Ἢ potius ſervandum videtur.

vſ. 109. Οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ] Καρτερικοὶ σοφοὶ ἄ. legitur in duobus Pariſ. in totidem Codd. quos Aldus adhibuit et in Ed. Flor. Vulgata retinenda cenſeo.

vſ. 109. Editio Aldina: ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτερικοὶ σοφοὶ ἄνδρες. Sic etiam ſcriptus hic verſus in Caeſar. cod. et Regiorum uno. At lectio, quam ſecutus ſum (καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ) praeſtat. μεγάλοι ſunt opibus potentes: καρτεροὶ, bello fortes: σοφοὶ, artibus clari, et ſpecialiter poëtae, qui κατ' ἐξοχὴν σοφοὶ appellantur. In ſeq. v. πρᾶτα e Regiis dedi codd. et Aldina ſec. loco. Brunck.

vſ. 110. Ὁππότε πρᾶτα] Hoc Doricum nititur Codd. Pariſinis et Ald. Ed. Ὁππόκα hic etiam *Br*. recepit.

vſ. 111. Νήγρετον. Sic in Ed. *Br*.] Scr. νήγρετον ὕπνον, ut recte in omnibus libris, nec mutandum fuerat. Sic apud Homerum multa in Somnum epitheta congeſta, Odyſſ. ν'. 179. Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. Brunckius. — Videri quidem hic potuit νήγρετον mutandum in νήγρετοι. ſed ſervandum potius cenſeo quod vulgatur. Valck.

vſ. 112. Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ] Hic verſus et duo ſeqq. mihi quidem huius carminis conditore prorſus videntur indigni, atque adulterini.

vſ. 114. Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθ.] Editio Ald. uno dat loco, Τοῖς δ'

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποτὶ σὸν στόμα, φάρμακον εἶδες.
Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι ποτέδραμε, κοὐκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον; ἔκφυγεν ᾠδάν.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας. ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε
Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. εἰ δυναίμαν δὲ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,

ἐγὼ οὐ φθ. altero autem, Οὐδ' ἐγὼ οὐ φθ. quorum hoc est et in Cod. Parif.

vf. 116 Φάρμακον ἦλθε] Doricum probabiliter dederat ἦνθε· quod in fua pofuit Ed. Br. Idem adfcripferat *Is. Voss.* et mox ad εἶδες εἶλες, quod et mihi venit in mentem.

vf. 117. Πῶς τευ τοῖς χείλεσσι π.] Videtur illud recte fe habere. In Ed. Ald. et in Cod. Parif. legitur: Τοιούτοις χείλεσσι πὰκ' ἔδραμε, οὐκ ἐγλυκάνθη· eadem funt in altero Parif. nifi quod praebet Τοιοῦτον· Alio loco Ed. Ald. idem eft ac in Ed. *Urf.* Τίς τευ τοῖς χ. ποτέδραμε. *Brunckius* exhibuit Τοιούτοις.

vf. 118. 119. Ἢ κεράσαι τοι Ἢ δοῦναι λαλέοντι τὸ φάρμακον] Sic duo Regii codd. optime, et Aldina fec. loco. Brunckius. Ex Codd. et Ed. Ald. editam a *Brunckio* lectionem repraefentavi, tametfi λαλέοντι vitiofum videatur, velut meliorem vulgatis: ἢ κεράσαι τοι Ἢ δοῦναι καλέων τὸ φάρμακον. In Ed. Ald. priore loco vulgatur κεράσαι Ἢ δοῦναι καλέοντι· pofteriore, κεράσαιτο Ἢ δοῦναι λαλέοντι· ex Cod. Parif. κεράσαιτο et λαλέων enotavit *Villoifonus.* Valck.

vf. 119. Ἔκφυγεν ᾠδάν.] Sic commode dici potuit de eo qui caruit omni fenfu elegantiae Muficae: videturque mihi illud praeferendum lectioni, quam *Brunck.* recepit, ἢ φύγεν ᾠδάν.

vf. 121. Ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθεϊ τῷδε] In Ed. *Br* eft ἐγὼν δ' ἐπὶ π. τ. Viro *D.* hic venit in mentem legendum: ἐγὼ δ' ὑπὸ δένδρεϊ τῷδε Δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. Ed. dat Aldi loco pofteriore: Δάκρυα καὶ τεὸν ὕδωρ οἶτον ὀδύρομαι. Eft in Cod. Parif. δάκρυα καὶ τεόν.

vf. 122. Εἰ δυναίμαν δὲ] Ed. *Br.* αἰ δὲ [illegible]

Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ, εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμαν τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ
Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδευ.
Σικελικὰ κἠκεῖνα ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν

vſ. 124. Κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δ. ἦλθον] Ed. Br. κἠγὼ τάχ' ἂν ἐς δ. ἦλθον.

vſ. 125. Εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις] In Cod. Pariſ. Reg. ſcriptum μελίσδῃς hoc in vſ. poſuit Brunckius, et in vſ. ſeq. ex eodem ἀκουσαίμαν. [pro vulg. ἀκουσαίμην.]

vſ. 126. Τί μελίσδεαι· ἀλλ' ἐπὶ Κώρᾳ] In Ed. eſt Aldi τί μελίσδεο καὶ παρὰ κώραν idem eſt in Cod. Pariſ. et ſincerum eſſe illud, ſi ſcribatur παρὰ Κώρᾳ, putabat Villoiſonus.

vſ. 128. 129. Σικελικὰ κἠκεῖνα ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν Ἀϊόσι], Emendatius ſcriptum verſum exhibui, qui ſic ferebatur in Edd. vulgatis: Κἠκείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν Ἀ. Dudum vero monuit Urſinus, in vetuſtiſſimis illum Codd. ſic legi: καὶ κεῖνος (vel καὶ κείνη) Σικελικὰ ἐν Αἰτναίοισιν ἔ. In Ed. Ald. qua bis eadem diverſis locis exhibentur, priore quidem ſcriptum, καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν altero autem, καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίοισιν quorum hoc eſt et in Cod. Pariſ. In Ed. Flor. καὶ κείνη Σικελαῖς καὶ ἐν Αἰτναίαισιν ἔ. Quam reſtitui, lectio debetur Heskino et Pierſono. In Cod. Vindob. quum legeretur ἄγγισι, Brunckius emendandum cenſuit: Καὶ τήνα Σικελά, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν Ἄγκισι. Optime correxit Ruhnkenius: ἐν Ἐνναίοισιν ἔπαιξεν Ἄγκεσι. Enna Proſerpinae congruit.

vſ. 128. Miſere depravati ſunt hi verſus in omnibus editionibus. Aldus, priore loco: καὶ κείνη σικελικαῖσιν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ᾀόσι. Calliergus: κἠκείνη σικελαῖσιν ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ᾀόσι. — Multo meliorem lectionem dedi (καὶ τήνα Σικελά, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν ᾀόσι) partim ex emendatione, partim e Regiis codicibus, qui habent, ut et Aldina altero loco καὶ κεῖνα σικελικὰ ἐν αἰτναίαισιν ἔπαιξεν ᾀόσι: ſed ultimum ᾀόσι ſincerum non eſt; quis unquam fando audivit αἰτναίας ἠϊόνας? ἠϊὼν littus eſt, fluvii aut maris, et monti non tribuitur. Cod. Caeſareus ἄγγισιν, unde ſcribendum eſſe manifeſtum eſt ἄγκισι. Sic igitur locus reformandus eſt: καὶ τήνα Σικελά, καὶ ἐν Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν ἄγκισι — BRUNCKIUS.

'Αιότη, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δώριον· οὐκ ἀγέραστος
Ἔσσεῖτ' ἁ μολπά. χὠς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἁδέα φορμίσδοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καὶ σὲ, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλουτέϊ κ' αὐτὸς ἄειδον.

vs. 129. Μέλος οἶδε] Cum illis ex Cod. Paris. et Ed. Ald. recepi pro ᾖδε. VALCK. — οἶδε suppeditavit cod. Reg. Est etiam in Aldina secundo loco. Verum hoc est, non ᾖδε. BRUNCKIUS.

vs. 132. 133. Εἰ δέ τι κἠγὼν Συρίσδων δυνάμαν] Pro Εἰ, Αἰ Ed. *Br.* qui Συρίσδων etiam recepit, pro Συρίσδεν. Συρίσδων, olim a me positum, nunc censebitur dubio vacare, quum in Codd. Parisinis fuerit, etiam Ald. Ed. repertum.

vs. 133. συρίσδων δυνάμαν, sic Regius unus. Alter συρίσδεν δυνάμαν, ut Ald. sec. loco. Hoc jam et alia multa ingenio assecutus fuerat elegantissimus Valckenaer, qui librorum MSS. ope destitutus Idyll. hoc multo emendatius, quam antea lectum fuerat, edidit post Virgilii cum graecis collationem. Quaecunque ex venustissimo hoc carmine ex MSS. codd. aut mutavi, aut mutanda supererant, accurate quantum potui notavi, cum quia dignissimum erat, quod integritati suae restitueretur, tum quia omnes, qui id in recentioribus editionibus repetierunt, praeter F. Ursini et Dan. Heinsii editiones nullum aliud subsidium quaesivisse videbantur. Spurium et adtititium versum, qui in editionibus post decimum quintum legitur, eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Versum intercalarem, quem post trigesimum nonum addunt editiones, MS. codicis auctoritate et Aldinae sec. loco ablegavi. Denique versus sex, quos a Marco Musuro in veteri codice repertos, Calliergus suo loco inseruit, quem imitari debuissent qui subsecuti sunt editores, suo loco reliqui, eorum doctum Cretensem non magis auctorem esse ratus, quam totius reliqui Idyllii. BRUNCKIUS.

ΜΕΓΑΡΑ
ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.
Εἰδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
Ἐκπάγλως ἀχέοισα, τὸ πρὶν δέ τοι οὐκ ἔτ' ἐρεῦθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
Ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεί θ' ὑπὸ νεβρῶ;
Ὦ μοι ἐγὼ, τί νυ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
Ἀθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἥτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἠδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.

ΜΕΓΑΡΑ] Hoc quoque carmen ſub *Moſchi* nomine ſcriptum invenerunt in Codd. *Michaël Sophianus*, *Henr. Stephanus*, et *Fulv. Urſinus*. Quae praecedunt, in *Moſchi* Poëmata, Ἔρως δραπέτης, Εὐρώπη, Ἐπιτάφιος Βίωνος primum certe et tertium pervenuſta ſunt. Sed hoc carmen, Megarae continens et Alcmenae querelas, cum iſtis, me iudice, non aequiparandum, neque eiusdem eſſe videtur Poëtae, ſed illius, cuius inter Theocritea legitur (XXV.) Ἡρακλῆς λεοντοφόνος.

vſ. 1. Μᾶτερ ἐμὰ] Ed. Br. Μᾶτερ ἐμή. et vſ. 2. ἀχέουσα. Alios etiam Dorismos Idem hinc ſuſtulit.

vſ. 3. Ἐπὶ ῥεθέεσσι] Ut pronunciabantur iſta, ſcribuntur in Edd. Aldi, Iuntae, *F. Urſini*, ἐπιῤῥεθέεσσι.

vſ. 6. Ἐτίμασαν] Ed. *Br.* ἐτίμησαν.

vſ. 9. Ἶσον φαέεσσιν] Codicis Caeſ. lectio, ἶσα φαέεσσιν elegantior *Brunckio* videtur.

Τῶ δ' ὅτις γένετ' ἄλλος ἀποτμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσων σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων·
Σχέτλιος, ὃς τόξοισιν, ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἠέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐρινύος αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἵλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον, ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύστηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δυνάμην αὐονὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκητον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕς τ' αἰνὸς ὄφις, ἔτι νηπιάχοντας,
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ·
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἆσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτοιο πελώρου·
Ὣς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,

vſ. 12. Οὐδὲ τόσων] Sic ſcr. pro οὐδὲ τόσον. Ita Caeſ. cod. editiones Aldi, Calliergi et F. Urſini. Brunckius. — Οὐδὲ τόσον male irrepſerat in Edd. recentiores: alterum dant veteres Edd. et Codices. Valck.

vſ. 14 Κηρῶν] Ed. Br. Κηρῶν.

vſ. 15. Παῖδας ἑοὺς κατέπεφνε] In *Euripidis* dramate una cum liberis Megara ſagittis confixa iacuit: in *Steſichorum* in his videtur et *Panyaſin* ſequutus: in hoc carmine narratis fere concinunt *Plutarchus* et *Pauſanias*.

vſ. 20. Ἀνίκητον] Hic poni poterat pro ἀνίατον ex Cod. Vindobon.

vſ. 20. Idyllium hoc Ionica dialecto ſcriptum eſt. Doriſmi, qui in eo obtinent, librariis imputandi ſunt, quorum memoriae inhaerebant, e frequenti in ſuperioribus Bucolicorum poëmatiis uſu. Hic cod. Caeſar. recte ἀνίκητον. Hinc v. 47. ſcribendum ἄλλος μὲν — Brunckius.

vſ. 27. Φίλον τέκος]. Φίλον γόνον edidit *Br.* forte quia in Cod. Vindob. legitur τέκον.

Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κατὰ πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς, κλαύσαντε, φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλαῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων
Λέξαντες κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἀονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρῶντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρας
Πολλοῖσιν δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι. σὺ δ' ἠύτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσα.

vs. 27. Φίλαν γόνον. Sic e conjectura scripsi. Editi τέκος, cod. Caes. τέκον, quae sic in singulari posita de pluribus natis non possunt intelligi. In vs. 31. desinit Caes. cod. Brunckius.

vs. 28. Δόμον κατὰ πολλὸν] Domus *ampla* sic recte dicta non debuerat esse viro *D.* suspecta.

vs. 31. Ἄρτεμι] *Ruhnkenio* versus alienus ab hoc loco videtur, et aliunde temere huc immissus.

vs. 36. Θήβαν ἱπποτρόφον] Θήβην κουροτρόφον ex Cod. MS. in sua Ed. praebet *F. Ursinus*: utrumque Thebis congruit.

vs. 38. Ἥρας] In Ἥρης mutavit *Br.*

vs. 40. Οὐδ' ἴ' ἐρωή.] *Piersono* scribendum potius videbatur, Δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐκ ἐρωή· mihi quidem haec lectio placet prae vulgata. In initium huius vs. Αἰὲν ὁμῶς cum *Br.* recepi, pro Αἰεὶ ὁμῶς.

vs. 46. Ἦμαθ' ὁπόσσα] In Cod. MS. legi ἤματα πάντα, te-

Ἄλλος μὲν οὐκ ἄν τις εὐφρῆναι με παραστὰς
Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει.
Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἰσθμοῦ
Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὅντινά κε βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναπτύξαιμι φίλον κῆρ,
Νόσφι γε δὴ Πύῤῥης συνομαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
Σῷ υἱῷ. πάντων γὰρ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείνασθαί σε θεῷ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.
Ὣς ἄρ' ἔφη. τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων
Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἐχέοντο,
Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ' αὔτως δακρύοισι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἤγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετηύδα.
Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
Πευκαλίμῃς; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἄλαστα λέγουσα; τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις εἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰὲν ἐπ' ἦμαρ

ſtatur *F. Urſinus*, v. 47. μὴν rectius ſcribitur a *Br.* quam in Edd. μάν.

vſ. 51. Οἷα γυνὴ πανάποτμος] Miram hic lectionem, nec dignam memoratu, commentus *Vulcanius*, in Graecis expreſſit et in Latinis.

Ibid. Ἀναπτύξαιμι] Ex Cod. Pariſ. oblatum a *Brunckio*, reſtitui pro vulgato ἀναψύξαιμι.

vſ. 51. ἀναπτύξαιμι. Genuina lectio, quae codici Reg. debetur; ſuperſcripta gloſſa ἀνακαλύψαιμι. Idem v. 58. τεκέων. BRUNCK.

vſ. 58. Μνησαμένη τέκνων] Cum in hoc vſ. mentio fiat τοκήων: τεκέων, quod ex eodem Cod. fuit prolatum, ſuo loco reliqui.

vſ. 61. Μύθοισιν πυκινοῖσι] Syllabam hic etiam praetulit *Br.* vi caeſurae productam; ediditque adeo, Μύθοισι πυκινοῖσι.

vſ. 65. Οὐχ ἅλις] Ex Cod. quoque Reg. ſcribi cum eodem poterit, Ἦ οὐχ ἅλις. — ut αἰὲν ἐπ' ἦμαρ ſcripſi, pro αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ.

Γιγνομένοις; μάλα μέν γε φιλοθρηνὴς κἄ τις εἴη,
Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι·
Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης.
Καὶ δ' αὐτὴν ὁρόω σε φίλον τέκος ἀτρύτοισιν
Ἄλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀσχαλάαν, ὅτε δή γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί,
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
Ἴστω γὰρ Κούρη τε καὶ εὔπεπλος Δημήτηρ,
(Ἅς κε μέγα βλαφθείς τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
Δυσμενέων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ἧσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες,
Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα·
Οὐδ' αὐτήν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τοῦτό γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν θάλος, ὥς σευ ἀκηδέω,

vſ. 66. Φιλοθρηνὴς κἔ τις εἴη] In Flor. legitur Ed. φιλοθρηνὴς κατ' ἂν εἴη. Parum iuvat formam poſuiſſe uſitatam φιλόθρηνος· cum haec et vicina obſcura ſint et videantur vitiata: neque enim ἀριθμῆσαι ἐφ' — ἀχέεσσι Graece dicitur, nec, ſi vel ita diceretur, ſenſus his commodus ineſſet.

vſ. 68. Θάρσει· οὐ τοιῆσδ' ἐ.] Corrigi forte poterit: Θάρσει γοῦν· τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεοῦ αἴσης· *bono animo esto itaque; tam triſte fatum divinitus fuimus ſortitae.*

vſ. 76. Ὀμόσσαι] Pro ὀμόσσῃ reponere non dubitavi, prout legendum recte monuit *Brunckius.*

vſ. 78. Suſpecta mihi eſt hujus verſus ſcriptura, ob ſecundam productam in νηδυόφιν, quae in νηδύος ſemper corripitur. Facile, et quidem diverſis modis refingi poteſt; ſed e melioribus libris vera lectio expectanda. BRUNCKIUS.

vſ. 78. Ὑπ' ἐκ νηδυιόφιν ἦλθες] Ut ſyllaba vocis vulgatae, νηδυόφιν, produci poſſet, forma fuit Homerica repoſita.

vſ. 81. Ἀκηδέω] Pro ἀκηδῶ editum fuit ex Ed. Flor. et ex Cod. Pariſ. VALCK. — E Regio cod. ſcribendum ἀκηδέω. BRUNCKIUS.

Εἰδύλλιον ε.

Τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα.
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἁ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ,

vſ. 1. Τὰν ἅλα] Hos XIII versus *Moſchi Stobaeus* nobis ſervavit; in cuius Floril. ed. *Gesn.* leguntur p. 377. *Grotii* p. 229. In Ed *Stob* Veneta et in MS. Leid. adſcriptum, ἐκ τῶν Μόσχου βουκολικῶν.

vſ 2. Οὐδ' ἔτι μοι γᾶ] Sic primus, pro Μοῖρα, emendavit *Simeon Boſius* apud *Lambin.* ad *Lucret.* atque ita *Salmaſium* etiam correxiſſe *Grotius* monuit, qui coniecturam in hunc vſ. recepit, ab aliis etiam probatam. — Pro ἐρεθίζομαι hoc in vſ. Ed. *Br.* ἐρεθίσδομαι.

vſ. 3. Ποτάγει δὲ πολὺ πλέον ἄμμε γαλάνα] In hac lectione tanquam ſincera omnes acquieverunt: debetur illa *Henr. Stephano*, qui in ſuis *Stobaei* exemplaribus invenit, ποθέει δὲ πολὺ πλέονα μεγάλαν ἅλα. ſic exhibent iſta Ed. prima Veneta, et recentiores; Codex etiam Leid. niſi quod in hoc Cod. ſcribitur et in Ed. Trincav. ποθέῃ. ποθείῃ eſt in Cod. Mosquenſi. Προσάγειν, quo ſenſu hic eſſet capiendum, Graece non adhibetur: mihi ποθέει genuinum, et ſic iſta ſcripſiſſe videtur Poëta: Τὰς φρένας τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι (οὐδ' ἔτι μοι γᾶ Ἐντὶ φίλα,) ποθέει δὲ πολὺ πλέον ἁδεῖ γαλάναν· *deſiderat vero illa* (nempe ἁ φρὴν ἁ δειλὰ) *multo magis mitem undarum tranquillitatem.*

vſ. 4. Ὅταν ἀχήσῃ] Formam uſitatam, ἠχήσῃ, edidit *Grotius:* ἦχος certe in hoc ipſo carminis fragm. recte legitur; quamvis enim Dorienſes ἀχεῖν ſcriberent, *ſonus* tamen ab ipſis ἦχος dicebatur.

vſ. 5. Ἐπαφρίζῃ] Ed. *Br.* ἐπαφρίσδῃ.

Ibid. Τὰ δὲ κύματα μακρά] Omiſſam in Edd. vocem μακρὰ vel ex Cod. MS. vel ex coniectura minime dubia recte *Grotius* inſeruit.

Ἐς χθόνα παπταίνω, καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἅλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀσπαστά, τάχα δάσκιος εὔαδεν ὕλα,
Ἔνθα καί, ἢν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ᾄδει.
Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ,
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἃ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγριον, οὐχὶ ταράσσει.

vſ. 6. Παπταίνω] Παπταίνων eſt in Ed. *Trincav.* Veneta, ſcribique verſus potuit: Ἐς χθόνα παπταίνων καὶ δένδρεα, τὰν ἅλα φεύγω.

vſ. 7. Γᾶ δέ μοι ἀσπαστά.] Pro vulgatis, Γᾶ δέ μοι ἁ πιστά, illud e Cod. Pariſ. *Grotius* recepit; cumque in alii eſſet Edd. τάχα δ' εὔσκιος, vel τάχα δ' ἄσκιος, recte dedit cum *Gesnero* τάχα δάσκιος quod et in MS. eſt Leid. Sinceras lectiones edidit *Brunckius*, ut et Γᾶ δ' ἐμὶν, pro Γᾶ δέ μοι.

vſ. 10. Ἁ πλάνος ἄγρα] Pro ἀπλανῶς ἄγρα, ut eſt in Edd. *Stobaei*, et Leid. Cod. recte ſic emendavit *Henr. Stephanus*, quem alii ſunt ſequuti. — In vſ. 12. nollem nuper ἄχον eſſet editum.

vſ. 13. Ἃ τέρπει — τὸν ἄγριον] Sic recte partim *Henr. Steph.* partim *Grotius* correxere vulgata: ἀτερπῆ ψοφέοισα τὸν ἀγροῖκ' (MS. ἀγροῖκον) οὐχὶ ταράσσει. In Cod. *F. Urſinus* invenit ἁ τέρπει. ἀγρικὸν *Stephanus*, ἄγριον formam uſitatam dedit *Grotius*.

vſ. 13. τὸν ἄγρικον. Sic ſcripſi ex editione Io. Heskin, qui ipſe a Wintertono habuit; ſed genuina non eſt haec lectio, quam non agnoſcunt veteres editiones; ſcribendum credo: ἃ τέρπει ψοφέοισα, τὸ δ' ἄγριον οὐχὶ ταράσσει. BRUNCKIUS.

Εἰδύλλιον ς'.

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχὼ
Σκιρτητᾶ Σατύρω, Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχώ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾷ·
Ὅσσον γὰρ τήνων τις ἐμίσεε τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

vſ. 1. Ἦρα Πὰν] Hi octo verſus in Floril. ſunt *Stob. Gesn.* p. 389. *Grot.* p. 247. In Ed. prima *Trincavelli* ut in Leid. Cod. adſcripta leguntur iſta: ἐκ τῶν Μόσχου τοῦ Σικελοῦ βουκολικῶν.

vſ. 2. Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λύδᾳ] Apud *Stobaeum* etiam a *Grotio* vulgata, ἐπεμήνατο Λύδαν. ſic recte *H. Stephanus* emendavit, quem ſequuti ſunt alii.

vſ. 6. Πάσχε δ' ἄποινα] In Cod. Leid. legitur πάσχε δ' ἃ ποιεῖ· quod et in ſuo *F.* invenit *Urſinus*, probavitque; cui alii adſtipulantur. Dat quidem illud ſenſum commodum, ſed eumdem praebet elegantior lectio vulgata: πάσχε δ' ἄποινα· *iuſtam poenam patiebatur.* ἄποινον aeque ac ἀμοιβὴ vox eſt μέση.

vſ. 7. Πᾶσιν τὰ διδ.] Πᾶσι τὰ διδ. Ed. *Br.*

Εἰδύλλιον ζ.

Ἀλφειὸς, μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοὐ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἁ δ᾽ οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένω ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

vſ. 1. Ἀλφειὸς] Ut *Moſchi* leguntur octo hi verſus in *Stob. Gesn.* p. 400. *Grot.* p. 265. Adſcriptum in Ed. Veneta *Trincavelli*: ἐκ τοῦ (τῶν) Μόσχου τοῦ Σικελικοῦ.

vſ. 4. Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει] Adſcriptum a viro *D.* ὑββαίνει; placeret ſi reperiretur ὑββαίνειν· ut in uſu fuere Poetarum ὑββάλλειν· κaββάλλειν· et pauca ſimilia.

vſ. 7. Κῶρος δεινοθέτας] Hoc alibi nusquam fuit inventum et aptiſſimum foret Κῶρος ὁγυναθέτας, quod idem ille, cui ὑββάλλει placebat, voci adſcripſerat: dantur tamen in Socraticis, quibus vulgatum quis tueri poſſit.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

εἰς Ἔρωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεὶς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον
Οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην·
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ· πλῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ] Velut *Moschi* legitur in Anthol. IV, c. XII, 49. — In huius epigrammatis vs. 5. vitiosum erat πρῆσον ἀρούρας· πλῆσον ἀρούρας est ex coniectura *Vulcanii*: βρέξον ἀρούρας, quod mihi placuit, in hunc vs. *Brunck.* recepit. VALCK. — βρέξον ἀρούρας. Ex emendatione Cl. Valck. in Diatribe Euripidea p. 52. In Anthol. p. 409. legitur πρῆσον. Codices quidam πλῆσον, commodiori sensu; sed verum est βρέξον. Notus Ὑέτιος Ζεύς, de quo videndi interpretes ad Tibullum I. 7. 26. BRUNCKIUS.

Leguntur in eadem Anthologia I, 3, c. LXXX, tanquam ἀδήλου, sex versus, duorum, ut puto, carminum fragmina, quorum tres primi mihi quidem *Moschi* videntur; sunt autem hi:

Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν·
Ὥσκεν, ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτραις,
Συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

Versus certe sunt bucolici; quorum adeo similes alii in Anthologia Graeca non reperientur.

